உ

வீரபாண்டியம்

★

கவிராஜ பண்டிதர்

ஜெகவீர பாண்டியனார்

உ

வீர பாண்டியம்

முதல் பாகம்

ஆசிரியர்

கவிராஜ பண்டிதர்
செகவீர பாண்டியனர்

மதுரை, மதராஸ் சி. வரதராஜுலு நாயுடு பிரஸில்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1951.

உ

பரமபதி துணை.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரகாவியம்

என்னும்

வீரபாண்டியம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

1. உலகம் யாவையும் ஈன்றரு ளோங்கிய
திலகம் ஆகிய தேவியை மேவியே
அலகில் இன்ப அருள்விளை யாடல்செய்
தலைவன் தந்தருள் தந்தியைப் போற்றுவாம். (க)

இதன் பொருள்.

திலகம் என்றது அகில லோகநாயகியாய்த் தலைமை எய்தி நிற்கும் நிலைமை கருதி. உமாதேவியை மேவி அலகில் ஆடல்கள் புரிந்து சகல சீவ கோடிகளும் அண்ட கோடிகளும் இனிதியங்கத் தனியமர்ந்துள்ள பரமபதி தந்த கணபதியை உரிமையோடு உளமுவந்து போற்றுவாம் என்றவாறு. தந்தி—யானை. அதன் முகத்தையுடைய விநாயக மூர்த்தியை ஈண்டு அது உணர்த்தி நின்றது. தாய் தந்தை சேய் என நேயந்தோன்ற நினைந்துள்ளமையான் இக்காவியம் ஆய்வார் மக்கள் சம்பத்துடன் ஒக்கலும் உறவும் கிளைத்துப் பக்கம் தழைத்துத் தக்க செல்வங்கள்பெற்று மிக்க இன்பங்கள் துய்த்து மேன்மையோடு மேவி இருப்பர் என்பதாம்.

காப்பு.

2. தேசுபூத் தொளிர்மதி திகழு மாமுடி
ஈசன்முன் அருளநின் றெவரும் எங்குமுன்
பூசனை செயவருள் போத யானையென்
வாசகம் இசைபெற வந்து காக்குமே. (உ)

இ—ள்

போத யானை என்றது ஞான நாயகனைய் யானைமுக மேவி வானமும் வையமும் உய்ய மருவியுள்ளமை கருதி. போதம்—அறிவு. ஈசன் முதல் யாவரும் போற்ற வீற்றிருக்கும் விநாயகன் எனது வாசகம் இசைபெற வந்து காக்கும் எனக் காப்புக் கூறிய படியிது. இதனால் இக்காவியம் இனிது நிறைவேற்றித் தெய்வ மணம் கமழ்ந்து செவ்விய புகழ் சிறந்து எங்கும் திவ்வியமாய் நிலவித் தேசோடு திகழ்ந்து நிற்கும் என்பது தெளிவாம்.

முருகக்கடவுள் துதி.

3. நீர்க்கடல் சுலாவிய நிலத்து நின்மலன்
பாற்கடல் அருளினன் பாலனுக் கென்பர்
சூர்க்கடல் குடித்தவேற் சோதி வானவன்
நார்க்கடல் கொடுத்தெனை நாளும் ஆளுமே. (௩)

இ—ள்

பாலன் என்றது உபமன்யு முனிவரை. அவர் பசுங்குழவியாய்ப் பசித்தழுதபொழுது பரமன் அருள்கூர்ந்து அவர்க்குப் பாலாழி யீந்தாராதலால் அவ்வள்ளன்மையை உள்ளி இது கூறியதென்க. "பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி யழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்தபிரான்" எனத் திருப்பல்லாண்டு கூறுவதும் காண்க. சூர்—சூரபன்மன். கடல் என்றது அளவிடலரிய பலமுடையனு யார்க்கும் அச்சம் விளைத்து உச்ச நிலையில் ஓங்கியிருந்த அவனது உறுதி நிலை கருதி. குடித்தவேல் என்றது விடுத்தவுடனே நீரறச்சுவற்றிய வடவைபோல் சூராதி அசுரரனைவரையும் வேரறமாய்த்த அதன் விறல்நிலை நோக்கி. நார்—அன்பு. பரமன் பண்டொரு பாலனுக்குப் பால் அருளினர்; முருகன் இன்று இந்நூலனுக்கு அன்பு அருளினர் என்றவாறு. பால் உடலை வளர்த்து உணர்வளிக்கும்; அன்பு, உயிரை உயர்த்தி உயர்கதி யுய்க்கும் என்க.

சரசுவதி துதி.

4. பூமிசை யமர்ந்தருள் போதன் செவ்விய
நாமிசை யமர்ந்தருள் நளின நாயகி
தோமிசை யாவகை சுரந்து பொங்குமென்
பாமிசை யமர்ந்தருள் பாலித் தாளுமே. (௪)

இ—ள்

போதன்—பிரமா. நளினம்—தாமரை. நளின நாயகி என்றது வெண்டாமரையில் வீற்றிருந்து அண்டர்முதல் யாவருக்கும் அறிவுத் தெய்வமாய் நிலவி நிற்கும் தலைமை கருதி. தோம்—குற்றம். இசையா வகை—குற்றம் யாதும் இல்லாதவாறு. என்றதனால் குணநலங்கள் யாவும் குலவி யுள்ளன என்பது புலனும். யாதொரு வழுவுமின்றி விழுமிய நிலையில் அழகிய கவிகள் விரைந்து விளைந்து வந்த நிலை சுரந்துபொங்கும் என்றதனல் அறியலாம். கல்விச் செல்வியாகிய சரசுவதி தேவி அருள் சுரந்து என்னை ஆதரித்து ஆளுதலால் பொருள் பொதிந்த இந்நூல் புனித நிலையில் பொலிந்து இனி தெழுந்த தென்றவாறு. பாலித்து ஆளும் என்றதனல் ஊழியும் இது ஒளி செய்து நீளும் என்பது பெற்றும்

குரு வணக்கம்.

5. இலக்கண முத்தெனும் இனிய பேரொடு
நிலக்கணோர் உருவமாய் நேர்ந்து நின்றுமுன்
புலக்கணாற் கருளிய புனிதன் ஈண்டொரு
வலக்கணாய் நின்றுநல் வழியைக் காட்டுமே. (௫)

இ—ள்

இந்நூலாசிரியருடைய குருவின் பெயர் இலக்கண முத்தையா என்பது. புலம்=அறிவு. கண் என்றது கருத்துப் பொருளைத் திருத்தமுறக் காணும் அக்காட்சியின் மாட்சி கருதி. புலக்கண் அருளிய புனிதன், வலக்கணாய் நின்று வழியைக் காட்டும் என்றதனால் கருதிய துறையில் எளிது சென்று எதையும் இனிது கண்டமை காணலாம். தெய்வ அருளும் குருவின் பலமும் கொண்டு இக்காவியம் செய்கின்றேன் ஆதலால் இவ் அருமைநூல் இனிது முற்றி எவர்க்கும் இன்பம் பயந்து நிற்கும் என்பதாம்.

நூல் நிலை.

6. வீரமாக் கதையொன்று விளம்ப எண்ணியென்
பேரன்மார் கதைகளே பேச முந்தினேன்
வாரமொன் றுரைத்திடேன் வாய்மை குன்றிடேன்
சீரறி வுடையவர் தெளிவர் உண்மையே. (௬)

7. நாட்டையும் நகரையும் வருணித் தீண்டென்றன்
பாட்டையும் பாட்டையும் பரப்பி டாமலே
கோட்டையுண் டானதும் கோவ மைந்ததும்
வேட்டைமேல் விளைந்ததும் விளம்பு வாமரோ. (௭)

8. வீட்டரும் புகழ்ச்செக வீர பாண்டியன்
தீட்டரு மெய்ப்புகழ்ச் சரித மீதிலென்
பாட்டெது வாயினும் பரிந்து வந்தெந்த
நாட்டவ ரும்இதை நயந்து கொள்வரே. (௮)

9. தண்ட மிழ்த்திரு நாட்டிடைத் தங்கியெம்
மண்ட லங்களும் மண்டு பெரும்புகழ்
கொண்ட மன்கதை கொண்டமை யாலிஃ
தண்டர் தெள்ளமிர் தாகும் அவனிக்கே. (௯)

---

7. பாத்தொகை பெருக்கிப் பக்கம் பரப்பாமல் சுருக்கியுரைத்துள்ளமை சொல்லியபடியிது. பாட்டுஇரண்டனுள்முன்னது பாடல்;பின்னதுஉழைப்பு.

10. பிறந்த நாட்டினைப் பெற்றதன் தாயினைச்
சிறந்த தில்லெனச் சீறி யிகழ்ந்திடார்;
இறந்தி லாப்புகழ் ஈட்டியிந் நாட்டிடை
மறைந்த மன்கதை மன்பதைக் கின்பமே. (௰)

11. தக்கிணை திசைக்கொரு தனிச் சிறப்பினை
மிக்குறச் செய்தவிவ் வீர மாமகன்
உக்கிரப் பெருந்திறல் உணருந் தோறுநம்
மக்களுக் கோர்புது மாண்பு தோன்றுமே. (௧௧)

12. வீர மெய்ம்மையும் மேதகு பாஞ்சைமன்
நேரமர்ந்து நிலைகுலை யாதுமுன்
போரில் நின்று பொருத திறமையும்
யாரும் காண அமைந்ததிந் நூலரோ. (௧௨)

13. கற்பனைக் கதையையும் கவிகள் இன்புடன்
பொறபுறப் புனைகுவர் என்னும் புன்பழி
அற்பமும் இலாவகை அமைந்த இப்பெரும்
விற்பன மெய்க்கதை வேதம் ஒக்குமே. (௧௩)

14. தேச மாண்பும் திறலும்தன் மானமும்
மாசு றுவகை பேணி மதிப்புறல்
வீசை தோன்றிய ஆண்கடன் என்றிது
பேச வந்தது நேசம் பெருகியே. (௧௪)

15. உண்டு டுத்தி யுறங்கிக் கழிப்பதே
கண்டெடுத்த பிறவிப் பயனெனக்
கொண்டெடுத்துக் கொழிப்பவர்க் குங்கதி
யுண்டு வேறென் றுணர்த்துமிந் நூலரோ. (௧௫)

16. வீர மேவிய வேந்தன் விறலிந்தப்
பார காவிய மாகப் படர்ந்தது
நீர மேவிய நீணில மெங்குமே
தீர மேவிச் சிறந்து விளங்கவே. (௧௬)

---

16. விறல்—வெற்றி. வீரசரிதம் உயிர்களுக்குத் தீரதைரியங்களை விளைத்துச் சீர்மை பயக்கும் ஆதலால் நிலம் விளங்கப் படர்ந்த தென்றார்.

17. மானம் பேணி மனநலம் பேணிமெய்த்
தானம் பேணித் தகவுட னின்றவன்
வானம் பேணிய வண்புக ழின்பனுய்க்
கானம் பேணுவன் என்றிது காட்டுமே. (கள)

18. தலைமை யின்னதென் றன்னதன் தன்மையெந்
நிலைமை யோர்களும் நின்று தெளிந்திடப்
புலமை யின்பம் பொருந்த வுரைத்தலால்
தலைமை யின்பம் தழைத்திது தங்குமே. (கஅ)

19. மண்ணர சிழப்பினும் மானம் வீரமென்
எண்ணர சிழந்திடேன் என்று நின்றவன்
விண்ணர சும்புகழ் வென்றி வேந்தனுய்
நண்ணர சின்புகழ் நார்க்கின் பாமரோ. (கசு)

20. வீர மாட்சி விளங்க விரிக்குமிப்
பார காவியம் பாருல கெங்கணும்
மேரு மால்வரை யென்ன விளங்கிமெய்ச்
சீரு லாவிச் சிறந்து திகழுமே. (உ௦)

21. வீரபாண்டியக் கட்ட பொம்ம னென்றுபேர்
சீருற நின்றவச் செம்ம லின்புகழ்
பாருல கோர்ந்திடப் பகர்த லாலிது
வீரபாண் டியம்என விளங்கெ ழுந்ததே. (உக)

22. வீரபாண் டியமென விளக்கி நின்றநல்
வீரபாண் டியனெனும் வேந்தன் மெய்க்கதை
வீரபாண் டியமென விளக்கினுன் செக
வீரபாண் டியனெனும் கவிஞர் வேந்தனே. (உஉ)

---

17. கானம்—இசை. தலைமையான மான வீரங்களையுடையவன் புலவர் பாடும் புகழுடையனுய் நிலவி நிற்பன் என்பதை இது புகனுறுத்தும்.

21. இக்காப்பியத் தலைவன் பெயர் வீரபாண்டியன் என்பது ஆக லான் இந்நூல் அவன் பெயரால் வீரபாண்டியம் என வந்தது. வீரம் கொடை முதலிய சீர்மைகளில் சிறந்திருந்தமையால் செம்மல் என நின் றுன். செம்மல் என்பது பெருமையில் சிறந்தவரை உரிமையாயுணர்த்தும். குரிசில், அண்ணல் என்பனவும் அது.

22. வீரபாண்டியம் என விளக்கி என்றது பாண்டியநாடு வீர முடையது என யாரும் அறிய விளக்கித் தன் பெயர்ப்பொருட் காரணத் தைத் துலக்கி நின்றவன் என்றவாறு. கதாநாயகன் பெயர், காவியத்தின் பெயர், காவியம் இயற்றிய கவிஞன் பெயர் கூறியபடி யிது.

அவையடக்கம்.

23. நவையொழித்து நலம்பல சூழ்ந்துநற்
சுவைபயக்க நூல் சொல்ல வல்லார்களே
அவையடக்க முன் சொல்லுவ ராதலால்
அவையடக்கம் சொலாமல் அடங்கினேன். (௨௩)

24. சுவையி லாதன சொல்லிச் சுவைதெரி
நவையி லாதநன் னுவலர் கூடிய
அவையி லேறி யறிமினென் றுடலின்
* அவையு றுமல் அடங்குதல் நன்றரோ. (௨௪).

25. உள்ளம் கண்ட துலகம் அறிந்திட
மெள்ள வேசொல மேவின னீதிலோர்
எள்ளல் கண்டிக ழாதரு ளும்மெனத்
தெள்ளி யோர்முனம் செப்புதல் சீர்மையே. (௨௫)

பாயிரம்.

26. வண்மை யாளர்கள் வீரர்கள் மதிமிகு கல்வித்
திண்மை யாளர்கள் சீலமெய்ஞ் ஞானத்திற் சிறந்த
வுண்மை யாளர்கள் உருவினில் மனிதரே யெனினும்
தெண்மை யாளரத் தேவர்கள் தம்மினும் சிறந்தோர்.
(௨௬)

வீரம்.

27. அறங்கெ டாமல்நின் றடலமர் புரிவதே வீரம்;
மறந்தும் புன்மையும் வஞ்சமும் மருவிடா ததுதான்;
சிறந்த போரிடை யிறந்தவர் தேவராய்ச் சிறந்து
பிறந்த பேறெலாம் பெற்றவராய்நலம் பெறுவார். (௨௭)

வீர நிலை.

28. வீர முள்ளவர் தருமமு மெய்ம்மையு மேவி
ஈர முள்ளவ ராயிதம் செய்குவர் வீரம்
கோர வன்குண மன்றது தெய்வவான் குணமே
சீரிராமனை விசயனை நினைந்துண்மை தெளிமின். (௨௮)

---

* அவை = ஏறலும், ஆடலும் ஆகிய அச்செயல்கள்.

26. வள்ளல்கள், வீரர்கள், புலவர்கள், ஞானிகள் உருவில் மனிதராகக் காணப்படினும் உண்மையில் தேவரினும் சிறந்தவர் என்பதாம். ஆகவே தலை சிறந்த அவ்வீரப்புகழை யாரும் அறியக் கூறுகின்றேன் என்றவாறு. தெண்மை = தெள்ளிய தன்மை.

வீரமேன்மை.

29. உலகி லுள்ளநல் லுயிர்த்தொகை எவற்றினு முயர்ந்து
திலக மாய் நின்று தேசொடு தெவ்வரை யடக்கி
அலகில் சீருடன் ஆளுறும் அரசனுக் குயிராய்
நிலவி யுள்ளநன் னீர்மையே வீரமென் றறிக. (௨௯)

வீரதேவதை.

30. வீரம் என்பது வெற்றிவேல் எம்பிரான் தனது
நீர்மை யாதலால் அன்னதோர் தன்மையில் நிறைந்து
போரில் மாறிலாப் புகழினர்ப் புகலுத லாலிப்
பார காவியம் அப்பரா பரனுக்கே பரமாம். (௩௰)

இந்நூலெழுந்த நிலை.

31. எந்த வேளையும் செந்திலெம் பிரானையே யெண்ணிச்
சிந்தை யுள்ளுற உருகிமெய் யன்பினிற் சிறந்து
வந்த மன்னவர் சரிதம் என் தனையே மதித்து
முந்த யானிதைமொழிந்திடத் துணிந்துமுன் வந்தேன். (௩௧)

என்தாயின் கருணை.

32. என்னை யீன்றதாய் இளமையில் இடையிடை எனக்கே
இன்ன மாக்கதை நிகழ்ந்சதும் எமர்நிலை யழிந்து
பின்ன மானதும் பிரிந்தகன் றிருந்ததும் பேணிச்
சொன்ன யாவையும் இன்னமும் என்னுளம் தோன்றும். ()

33. அந்த நாளிலென் அருமைநற் றுயருள் சுரந்து
முந்த ஓதிய நீதிகள் முதுமொழி நலங்கள்
இந்த நாளினில் என்னையிந் நிலையுறச் செய்த
எந்த நாளந்த அம்மையின் இன்கடன் தீர்ப்பேன்? (௩௩)

34. ஆண்டு மூன்றெனும் பருவத்தில் தந்தையார் அந்தோ
மாண்டு போயினர் மறுகிநின் றெனையென தனையே
வேண்டு மேன்மையின் வளர்த்தனள் வறுமைநோய் மிகவும்
பூண்டும் என்னிலவ் அன்பினை எங்ஙனம் புகல்வேன். (௩௪)

---

29. உலகினுக்கு உயிராய் உறுதி செய்துநிற்கும் அரசனுக்கு வீரம் உயிராயுள்ளதென்றதனால் அதன் உயர் நிலை புலனும். நீர்மை=தன்மை.

35. பாரதம முதலாகிய பண்டையில் நிகழ்ந்த
வீர நாயகர் சரிதங்கள் பலபல விழைவாய்
ஈர மோடினி தாலைக்கென கிளையமொன் னெஞ்சில்
தீர மேவிடச் செய்தனள் செய்தவ மென்னே! (௩௫)

36. ஆன சீருடை ஆவுடை யம்மையென் அந்த
ஞான அன்னையின் நல்லபுத் துணைகளை நினைந்து
மான வீரவிம் மாக்கதை மாநில மகிழ
யானி சைத்திட இசைந்தனன் இசைந்தன இசைவே. (௩௬)

தலைமுறையின் நிலை.

37. ஒட்ட நத்தமென் பெயருடை யூரினி லுறைந்து
பட்ட முற்றுயர் பவுசுடன் பண்பினில் சிறந்தே
அட்ட திக்கிலும் ஆண்மையும் புகழையும் பரப்பி
வட்ட வெண்குடை மன்னென மாண்புடன் வாழ்ந்தோன்.
(௩௭)

38. ஐந்தெ னுந்தலை முறையினில் இருந்த என் பேரன்
விந்தை சேர்புய நவாபுளனும் பெயரினன் ; அவன்சேய்
சந்த மார்செக வீரபாண் டியன்இரு வோரும்
முந்து பாஞ்சையின் போரிடை மூண்டுமுன் மாண்டார்.
(௩௮)

39. போரில் மாண்டஅவ் வீரபாண் டியன்தனிப் புதல்வன்
நேரில் வாலமன் நேர்ந்தமூ வாண்டுறு பாலன்
பாரில் * ஓரர சில்லிடை வளர்ந்தனன் அவன்சேய்
எர்மி கும்பெரு மாளவன் என்தந்தை என்க. (௩௯)

எனது மக்கட்பேறு.

40. வழி வழிக்கொரு புதல்வராய் வந்துளேம் எனக்கிவ்
வழி விலக்கதாய் வாய்ந்துள தென்னையோ வென்னின்
எழி லமைந்தமூன் றாண்மகார் பெண்மகார் மூவர்
உழுவ லன்புடன் வளர்ந்தினி துறைந்துளார் உவந்தே.
(௪௰)

---

* ஓர் அரசு இல் என்றது சொக்கம்பட்டி ஜமீன்தார் அரண்மனையை. அவரே வாலையன் என்னும் என் பாட்டனை வளர்த்தவர் என்க.

பழம்புகழ் பதிந்தமை.

41. முந்தை யோர்திறல் முழுவதும் இளமையில் கேட்டு
வந்த தாலந்த வழிமுறை மன்புகழ் மதித்தேன்
செந்தில் எம்பிரான் திருவடி முடிபுனைந் துருகி
இந்த மாக்கதை இயம்பிட எனதுளந் துணிந்தேன். (௪௧)

முன்னொரு நூல் மொழிந்தமை.

42. வள்ளு வப்பெரு மான்குறள் மருவியோர் மதிநூல்
தெள்ளு சீர்க்கும ரேசவெண் பாவெனச் செய்தேன்
உள்ளு வந்திந்த நூலையும் உலகினுக் குதவ
வள்ளி நாயகன் அருள்வழி யமைந்துமுன் வந்தேன். (௪௨)

மனைவியின் வேண்டுகோள்.

43. உழுவ லன்புடை உரிமையென் மனைவிநம் முன்னோர்
வழுவில் சீர்த்தியை மாநிலம் என்றும் நன்குணர
எழுதி யின்புற அருளுக என்றிடை யிடையே
தொழுது வந்ததும் இந்தநூல் வரவொரு துணையே. (௪௩)

44. அருமை யென்றிரு மனைவியை* யிழந்தருந் துயரால்
ஒருமை எய்தியோ ரிடத்தினி லுறைந்தவள் மொழிந்த
உரிமை யாவையும் உள்ளியுள் ளுருகுங்கா லிந்தப்
பெருமை நற்கதை பிறந்தது § வானமென் றெழுந்தே. (௪௪)

முதல் வந்த கவி.

45. வான மாமழை எனவந்த அந்தவான் கவியில்
ஞான மாதிய நலம்பல நண்ணுமென் றுவந்து
மான மாரிந்தக் கதையினை வரம்புசெய் தடைவே
தேன வாந்தமிழ்ப் பாவினில் சீர்பெறச் செய்தேன். (௪௫)

---

42. திருக்குறட் குமரேச வெண்பா என்னும் நூல் 1924லிருந்து 14 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து அச்சாகி வந்து 5 பெரிய புத்தகங்களாய் இப்பொழுது பூர்த்தியா யுள்ளது.

* அந்நாள் இழந்தது தாது வருடம், கார்த்திகை மாதம், ௨௧ந் தெய்தி. (6—12—36). இந்நூல் எழுந்தது ஷை மாசி, ௨௭, (9—3—37)ல் என்க.

§ "வான மாமழை பொழிதர" என்னும் செய்யுளே இல்லவள் மொழியை நினைந்து உள்ளம் உருகியபொழுது முதலில் உள்ளூற எழுந்தது.
45. திறைமறுத்த படலம், 27ம் பாட்டைப் பார்க்க.

எம்பெருமான் இயக்கம்.

46. மாற்ற லர்க்கரி யேறென நின்றான் கதையை
ஏற்ற மிக்குற இசைத்திட என்னுளே நின்று
தேற்ற மிக்கநல் லறிவுதந் தருள்முரு கேசன்
தோற்று வித்தலால் யான்சொலக் கிடந்ததொன் றுளதோ.
(சசு)

நூலினமைதி.

47. உண்மை யானநற் கேள்வியால் உணர்ந்தவும், உறுதித்
திண்மை யானபொற் சாசனங்களில் தெளிந் தனவும்,
அண்மை யானவ ரிடமிருந் தறிந்தவும், இந்த
வண்மை நூலதாய் வந்துமுன் சுரந்தன வளர்ந்தே. (சஎ)

48. ஆதி மேன்மையும் அரசியல் நிலைமையும் அமைந்த
சாதி வீரமும் சமர்புரி திறமையும் தகவும்
நீதி யாய்நின்று நெறிமுறை நிலம்புரந் ததுவும்
ஏதி லார்நிலை யாவையும் இனிதுற விளக்கி; (சஅ)

49. சீர மைந்ததென் பாஞ்சையம் பதியினிற் சிறந்து
போரமைந்துயர் வீரமன் புகழினைத் தழுவிச்
சார மாய்ப்பல சரிதங்கள் சாற்றிடும் தகவால்
வீரகாவியம் எனவிது விளங்கெழுந் ததுவே. (சகூ)

முன்னொன்றின் முடிவு.

50. கலியுகப்பெருங் காவியம் எனும்பெய ராலே
பொலிவிழந்தவோர் புன்கவி பொய்பல புனைந்து
வலிய வீரவிம் மாபெருஞ் சரிதத்தின் வரம்பை
நலிவு செய்தது நல்லறி வோரதை நாடார். (ருய)

51. அந்த நூலினைக் * கீரனென் ஆங்கிலன் மிகவும்
நிந்தை செய்துளான்; அச்சிலும் வரவில்லை; நேரே
வந்த தாயினே வசைமிகப் படும்அந்தக் கவியின்
சொந்த மானபுன் பிழைகளும் துலங்கிடு மன்றே. (ருக)

---

50. நமசிவாயப் புலவர் என்பவர் பாஞ்சாலங்குறிச்சி அரசின் பெருமை குறித்துக் கலியுகப் பெருங்காவியம் என ஒன்று பாடியுள்ளார். அதில் சரிதத் தொடர்ச்சி யாது மில்லை. பொய்யும் புளுகும் பொதிந்து பிழைகள் பல மலிந்து இழிநிலையில் இயைந்திருந்தலால் வெளியிடவில்லை.

* கீர்னஸ் (J. F. Kearns) என்னும் துரை அக்காவிய நிலையைக் குறித்து வசையாக மிகவும் இகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார்.

கும்மி.

52. முடிம னூர்மலை யேறுசின் னிப்பெருங் கதையைப்
படியுங் கும்மியாப் பாடியுள் ளானது நல்ல
வடிவ மைந்தில தாயினும் வரன்முறை விளக்கி
நெடிய வீரநற் சுவையுடன் நிலவியுள் ளதுவே. (௫௨)

53. அந்தக் கும்மியை யாவரும் அன்புடன் விரும்பிச்
சந்த மாய்ப்படித் தின்புறு கின்றனர் சார்ந்து
வந்து கேட்பவர் சிந்தையுள் வன்சமர் வீரம்
முந்து தோன்றவே முந்தைய தோர்கின்றார் முனைந்து. (௫௩)

கதாநாயகன்.

54. வீர நாடென வெளியுறு நாட்டினர் இன்னும்
ஈர மோடிந்த நாட்டினை இசைத்திட முன்னம்
தீர மோடுதென் பாஞ்சையில் இருந்தமெய்த் திறலோன்
பேரும் கீர்த்தியும் பேசிநாம் பெருமைபெற் றுள்ளோம். (௫௪)

55. சென்று போனஅக் கட்டபொம் மேந்திரன் திறலை
இன்று கூறினும் எறுழ்வலி யுடையராய் எவரும்
துன்று வீரமெய்த் துணிவுடன் எழுவதை நாளும்
நன்று கண்டுநேர் நயந்துளம் வியந்துளம் நாமே. (௫௫)

56. காதை நாயகன் கருணையும் வீரமும் கனிந்து
நீதி யாயுல குயிர்களை நெறிமுறை புரந்து
சீதை நாயகன் எனஇருந் தானவன் சீரை
ஓதி னோரெவ ராயினும் உயர்நலம் பெறுவார். (௫௬)

காவிய நிலை.

57. மனிதன் பாலுள்ள தெய்வநன் மாட்சியை வரைந்து
புனித மாகிய செஞ்சொலால் அழகுறப் புனைந்தே
இனிய தாகஇவ் வுலகினுக் கீந்தருள் இன்பக்
கனியதே யுயர் காவியம் என்பது காண்மின். (௫௭)

---

52. முடிமன் என்னும் ஊரில் இருந்த மலையேறு சின்னுநாயக்கர் என்பவர் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போர் வரலாற்றைக் கும்மியாகப் பாடியுள்ளார். அது கட்டபொம்மு சண்டைக்கும்மி என வழங்கப்படுகின்றது.

58. அயன்படைத்தவிவ் வுலகினில் அறுசுவை யன்றி
வியன்படைத்திலன் மேதகு புலவன் மெய்யான
பயன்படைத்ததன் காவிய வுலகினில் பண்பா
நயன்படைத்துயர் நவரசம் நனிதனிந் துளவே. (௫௮)

59. பொறிபுலன்களால் நுகர்ந்திடும் புல்லிய வின்பம்
சிறுமை யாகவே முடிந்திழி நிலையினில் சேரும் ;
அறிவி னுனுகர் காவிய நுகர்ச்சியோ என்றும்
செறிபு நன்மையிற் சிறந்துபே ரின்பமாய்த் திகழும். (௫௯)

60. உள்ள மேவிய கவலைகள் யாவையும் ஒழித்துக்
கள்ள மாகிய கசடுக ளனைத்தையும் கழித்துத்
தள்ளரும் பெரு மகிமையைத் தந்துபே ரின்ப
வெள்ள மாய்விளைந் திருப்பதே நூலென விளங்கும். (௬௦)

61. புலவன் கட்டிய வுலகமென் றுரைபெறு புனித
நிலய மாகிய காவியம் நீதியா றெல்லாம்
நலமு றும்படி தெளிவுற நயம்பட வுணர்த்தி
அலகி லின்பமாய் அமர்ந்துநின் றுருயிர் புரக்கும். (௬௧)

62. கால மாகிய கரும்பெருந் திரையினுல் மறைந்து
மூல மோடுமுன் னொழிந்தநம் முன்னவர் நெறியும்
சீல மாதிய செயல்களும் இன்றுநேர் காணச்
சால இன்பநல் லாடியாய்ச் சமைந்தது நூலே. (௬௨)

63. வாடி நின்றவண் பயிரினை மழைவந்து வளர்த்து
நீடி நிற்றல்போல் நெறிமுறை யறிந்தநன் மேலோர்
பாடி வைத்தநூல் பல்லுயிர்க் கின்பமாய் என்றும்
கூடி நின்றுபே ரின்பினைக் கொடுத்தருள் குலவும். (௬௩)

---

62. ஆடி—கண்ணாடி. இறந்தகாலம் என்னும் பரந்த திரையால் மறைந்து போயுள்ள நம் முன்னோர்களுடைய குணம் செயல்களையும், தலைமை நிலைமைகளையும் நூல்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றமையால் அவை கண்ணாடி என நின்றன. "The soul of a poet is the mirror of the world" (L. S. Mercier) என்பதுங் காண்க.

64. விதிபடைத்தமன் னுயிரெலாம் விதிமுறை தெரிந்து
கதிபடைத்தபே ரின்புறக் கருணையிற் காட்டி
மதிபடைத்தமாண் புலவர்கள் மகியினுக் கென்றும்
துதிபடைத்தநல் விதியின ராய்த்தொடர்ந் துள்ளார். (௬௪)

கவியினியல்பு.

65. மாற்று யர்ந்தசெம் பசும்பொனால் மணியணி செயல்போல்
ஏற்ற மாகிய காவியம் இயற்றுவோன் அறிவின்
தேற்ற மோடுயர் சீலமும் செறிந்துநில் லானேல்
ஊற்ற மாயவன் நூலொளி செய்திடா துலகில். (௬௫)

66. ஒருவன் சொல்வதை உலகெலாம் உவந்துளங் கொண்டு
கருதிச் செய்திட வேண்டுமே லவனுயர் காட்சித்
திருவும் செம்மையும் சீலமும் தெய்வநல் லருளும்
மருவி நின்றபோ தன்றியே மாண்புற லமையா. (௬௬)

67. உலகுயிர்க் கெலாம் உயிரென வுள்ளுற மருவி
இலகி நிற்குமப் பரனருள் நிலையினில் எய்தும்
புலமை யேயுயர் நிலையினில் எங்கணும் பொருந்தித்
தலைமை யின்பொடு தனியொளி செய்திடும் தழைத்தே. (௬௭)

68. புவிபுரந்திடு மன்னவர் புகழ்ந்துமுன் போற்றக்
கவிபுரந்திடு மன்னவர் கருதிய தென்றும்
செவிபுரந்திடச் செய்துயர் தேவரும் புகழச்
சவிபொருந்திய தனியதி * பதிகளாய்த் தழைப்பார். (௬௮)

69. கலையமைந் தொளிர் மதியினில், அமிர்தினில், கவிஞர்
மலரில், சீதம்வண் சுவைமணம் மருவிய வகைபோல்
புலமை யின்பமும் புனிதநல் † லுயிரினில் பொருந்தி
நிலவும் வேறிழி நிலையினில் என்றுமே நிலையா. (௬௯)

---

64. மக்களுக்கு விதி விலக்குகளை வகுத்து உணர்த்தி, மதிநலம் விளைத்து, நெறிமுறை யுய்த்தலால் புலவர்கள் உலகினுக்குத் தலைமையான நியமன நீதிபதிகளாய் நிலவியுள்ளார் என்பதாம். மகி = பூமி. " Poets are the unacknowledged legislators of the world. " (shelly)

* " The Poet is not any permissive potentate, but is emperor in his own right." (Emerson) சவி = ஒளி.

† " The sublime vision comes to the pure and simple soul in a clean and chaste body ." என்பதும் எண்ணத்தக்கது.

70. சீல மோடுயர் கல்வியும் ஞானமும் தெளிவும்
சால வாய்ந்துள தருமவான் உரிமையிற் றந்த
வாலி தாகிய நூலொன்றே வானமிர் தென்ன
ஞால மின்புற நன்றருள் செய்திடும் என்றும். (௭௦)

71. ஞான நன்மணங் கமழ்நகை நளிணநா யகிதன்
வான நல்லருள் வாய்ந்தமாண் புடையவர் கவியே
தேன ளைந்துயர் பாகெனத் தெள்ளமிர் தென்ன
மான வர்க்கினி தாய்நனி வழிவழி யோங்கும். (௭௧)

72. தருமம் சத்தியம் தண்ணளி தகைபெறு வீரம்
அருமை வண்மைநன் னீதிகள் யாவுமே யமைந்து
பெருமை பெற்றுள ஒருமகன் சரிதையா லுலகம்
இருமை யின்பமும் எய்தநூ லிசைத்திட லினிதே. (௭௨)

73. இன்ன மாப்பெருங் காப்பியம் உலகெலாம் இன்பம்
மன்னி யோங்கிட வரன்முறை யினிமையா வகுத்துச்
சொன்ன பாவலன் சோதிவேற் பரனருள் பெற்றோன்
மின்னு சீர்ச்செக வீரபாண் டியனெனும் விறலோன். (௭௩)

சிறப்புப் பாயிரம்.

74. சகவீர முடனுண்டு தரியலருக் கிடியேறாய்த் தழைத்திருந்த
மகவீர முயர்பாஞ்சை மன்கதையை மன்பதைகள் மகிழத்தந்தான்
தகவீர வாண்டகைமை சமதமமா தியநீர்மை சார்ந்த சீலன்
செகவீர பாண்டியனென் றுலகமெலா நிலவியுள சீர்சால் செம்மல். ()

அரங்கேறிய காலம்.

75. சீரமர்ந்த கொல்லமாண் டாயிரத்து நூற்றுப்பன் னொன்றில் சேர்ந்து
நேரமர்ந்த ஆவணியில் முருகனுயர் சந்நிதியில் நிருப ரெல்லாம்
போரமர்ந்த நிலைகண்டு புகழ்காணப் புவிமகிழப் புனைந்த இந்நூல்
பேரமர்ந்த சீரோடு பெருமையுடன் அரங்கேறப் பெற்ற தம்மா. ()

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவிகள் ௭௫.

முதலாவது

நகரநிலைப் படலம்.

இக் காப்பியத் தலைவனாகிய வீரபாண்டியன் வீற்றிருந்து அரசுபுரிய நின்றதும், அவன் முன்னோர் முதலாக முதன்மை எய்தி வந்தது மாகிய பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்னும் வீரமா நகரின் தலைமை நிலைமைகள் இதில் கூறப்படுகின்றன ஆதலால் இது நகர நிலைப்படலம் என நின்றது

76. பூஞ்சோலை வாவி யெங்கும் பொலிதரப் புடைசூழ் தெங்கும்
தாஞ்சால வளங்கள் நல்கும் தாற்றிளங் கமுகும் ஓங்கத்
தீஞ்சாலி வாழை தேமா செழித்தொளி தழைத்து நிற்கும்
பாஞ்சாலங் குறிச்சி என்னும் பதியொன்று சிறந்ததுண்டே. (க)

77. நீர்வளம் மலிந்து சூழ நிலவளம் பொலிந்து நீளச்
சீர்வளம் நிறைந்து தெய்வத் திருவளஞ் சிறந்து நாளும்
பார்வளம் பொருந்தி யின்பம் பயந்திடச் செங்கோல் ஏந்திப்
போர்வளம் திருந்தி வீரப் புகழ்வளர்ந் திருந்த தன்றே. (உ)

கலிநிலைத்துறை.

78. தென்றி ருத்தமிழ் நாடெனத் திகழ்ந்தொளி சிறந்து
பொன்றி ருத்திய பொருநைநன் னதியொடு பொலிந்து
மன்றி ருத்திய நலனொடு பலவள மலிந்து
நன்றி ருத்திய பாண்டிநாட் டிடையதந் நகரே. (௩)

79. நெல்லை மண்டலத் துள்ளது நெடும்புகழ்க் கெல்லாம்
எல்லை யாயது திருமகிழ்ந் திருப்பதாய் எங்கும்
இல்லை யிச்செல்வம் எழில்நலம் கலைநிலை என்னும்
சொல்லை மேயது சுரபதி யனையதப் பதியே. (ச)

80. பொன்னின் மாமகள் புகழ்மகள் கலைமகள் போரில்
மன்னி வாழ்மகள் மதிமகள் சயமகள் கலையூர்
கன்னி மாமகள் காமரு மகள்களித் திருக்கும்
இன்ன மாநகர்த் திருவினை என்னவா றுரைப்பாம். (ரு)

தனலட்சுமி, கீர்த்திலட்சுமி, வித்தியாலட்சுமி, சௌரியலட்சுமி, தைரியலட்சுமி, விசயலட்சுமி, வீரலட்சுமி, இராசலட்சுமி ஆகிய அட்ட லட்சுமிகளும் அமர்ந்துள்ளமையை முறையே இதில் அறிந்துகொள்க.

எழுசீர் விருத்தம்.

81. அமரர்கோ னகரும் அளகையும் இணைய
அதிசய அழகுடை நகர்கள்
தமரெனக் கருதித் தன்னுளங் களித்துத்
தழைத்த அந் நகரினில் அமர்ந்தே
குமரியின் முனையும் இமயமும் தனது
குலப்புகழ் குலவிடக் கோல்கொண்
டமர்முகத் தடங்கா மடங்கலே றனையான்
அரசுசெய் திருந்தன னம்மா. (௬)

82. வீரதே வதைக்கு நிலையமா யமர்ந்து
வெலற்கருந் திறலொடும் விளங்கிப்
பாரநீர் வலயத் துலகெலாம் தன்பேர்
பரவிநின் றோங்கிடச் சிறந்து
சீரெலாம் புரிந்து திருவெலா நிறைந்து
தென்றிசைக் கொருதனி யிசையாய்ப்
போரெலாங் கடந்து புகழெலாங் கொண்டு
பொன்பதி யெனப்பொலிந் ததுவே. (௭)

83. பெட்டையின் கோழி முட்டையிட் டடைதான்
பேணுமுன் அப்பதி மண்ணைக்
கட்டிவந் தடியில் பரப்பிவைத் தந்தக்
கருவழி வந்தவன் சேவல்
ஒட்டிய போரில் உளமடங் காமல்
உருத்தடர்த் தெதிரியை யுருட்டிக்
கட்டிய புகழோ டமர்வதை யின்றும்
கண்டுளங் களிப்பவர் பலரால். (௮)

---

௮. முட்டையிட்டுக் கோழி அடைகாக்குங்கால் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையிருந்த இடத்திலிருந்து கொஞ்சம் மணலை எடுத்துக்கொண்டுவந்து பலர் அதன் அடியில் பரப்பி வைக்கின்றார். அம் மண் சம்பந்தமாய்ப் பிறந்து வந்த சேவல் சிறந்த வீர முடையதாய்ப் போரில் வெற்றிபெற்று விளங்குகின்றது. சேவல் சண்டை புரிபவர் பல ஜில்லாக்களிலும் இருந்து ஆவலோடு வந்து அம் மண்ணை எடுத்துச் செல்கின்றார். சில இடங்களில் அம்மண்ணைக் கரைத்துக் குழந்தைகளுக்குச் சேனையும் ஊட்டி வருகின்றார். அங்ஙனம் ஊட்டின் யாண்டும் அஞ்சா நெஞ்சமும், அருந்திற லாண்மையும் அமையும் என்பது கருத்து. இவ் வழக்கம் இன்றும் இந்நாட்டில் இருந்து வருகிறது. பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீர நிலையைக் குறித்து மக்கள் மனத்துட்கொண்டிருக்கும் உறுதிநிலையும், பொருதிறலுணர்வும், பழமையும், கிழமையும் இதனால் எளிது தெளியலாம்.

84. என்னை நீ யாரென் றறிந்திலை பாஞ்சை
யிடத்துமண் சேனையுட் கொண்ட
அன்னதோர் திறலோன் என்பதை நன்றாய்
அறிந்தகல் எதிர்ந்தையேல் அழிந்தாய்
என்னுமிவ் வீர மொழியினை யெவரும்
இயம்பி வாய் வீரராய் நிற்கும்
இன்னதோர் வழக்கம் இந்நில மெங்கும்
இருப்பதை யாவரே அறியார்? (௯)

85. நெஞ்சினில் வீரம் இலாதவர் தாமும்
நீள்புகழ்ப் பாஞ்சையம் பதிச்சீர்
கொஞ்சமுட் கொளினும் அஞ்சிடா தெழுந்து
கூற்றென ஆற்றல்மீக் கூர்ந்தே
அஞ்சினும் சாவே ஆறினும் சாவே
யாரிவண் இறந்திடார் ஆவி
துஞ்சினும் ஆண்மை துஞ்சிடோம் என்று
சூளுரை புகன்றுமே லெழுவார். (௰)

86. அன்னமா நகரின் பெருமையை முழுதும்
அளந்தறிந் துரைத்திட லரிதே
என்னினும் என்னால் இயன்றவா றிசைப்பேன்
இசைதிசை யெங்கணும் பரப்பி
இன்னமும் வீர நிலைக்கொரு நிலையா
யிருந்துள தழிந்துமின் றதன்பேர்
சொன்னபோ தெவர்க்கும் வீரமெய் யுணர்ச்சி
சோரியி லூரிடு மன்றே. (௧௧)

---

௯. பாஞ்சாலங்குறிச்சிச் சம்பந்தம் தமக்கு உண்டென்று கூறி எதிரியை வெருட்டும் இயல்பு இந்த நாட்டில் எந்த மரபினரிடத்தும் இருந்து வருதல் எல்லாருக்கும் தெரியும் ஆதலால் "யாவரே அறியார்"? என வினவுற வந்தது. உலகப்பிரசித்தமான இதனால் அவ்வீர நகரின் விறல்நிலை தெளிவாம்.

௧௦. கோழைகளும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வீரநிலையைக்கேட்டால் உடனே தீரமிகவுடையராய்ப் போரில் ஏறத்துணிவர் என்பதாம். இதனால் அதன் பேராண்மையும், போராண்மையும் எளிது புலனாம்.

௧௧. சோரி = இரத்தம். ஊர்தல் = ஏறுதல், பரத்தல்.

87. *வேட்டைமே லெழுந்த ஒருமுயல் தன்னை
  விரைந்துடன் கடித்திடத் தொடர்ந்தே
ஓட்டமாய் வந்த நாய்களை இந்த
  இடத்தினில் உருத்துமேற் சீறி
மாட்டிய திறலைக் கண்டதால் கட்ட
  பொம்மனு மன்னவர் மன்னன்
கோட்டையை வளைத்து நகரமும் அமைத்துக்
  கோமனை யுட்குடி புகுந்தான். (கஉ)

88. மாடமா ளிகைகள் மணியொளி கஞலி
  வானமும் இருள்கெட வயங்கும்
கூடகோ புரங்கள் கொல்படை நிறைந்த
  கொத்தள வரிசைகள் எங்கும்
பாடல்வே திகைள் பட்டிமண் டபங்கள்
  பாவையர் பதம்பெயர்த் தினிதா
ஆடல்செய் அரங்கம் அரமியத் தலங்கள்
  அணியணி யாயவண் திகழும். (கங)

89. அருமறை தெரிந்த அந்தணர் ஒருபால்;
  அரசர்தம் மரபினர் ஒருபால்;
பொருதொழில் அமைந்த வீரர்கள் ஒருபால்;
  புகழ்மதி அமைச்சர்கள் ஒருபால்;
திருவமர்ந் துயர்ந்த வணிகர்கள் ஒருபால்;
  செய்யவே ளாளர்கள் ஒருபால்;
கருமமே கண்ணாய் வினைபுரிந் துயரும்
  கம்மியர் காருகர் ஒருபால். (கச)

---

* சாலிகுளம் காட்டில் வேட்டையாளர் ஒரு நாள் வேட்டையாடுங்கால் இடையே புதரிலிருந்து ஒரு முயல் எழுந்தது. அதன்மேல் ஏழு நாய்கள் சினந்து பாய்ந்தன. அது ஒன்றுக்கும் எட்டாமல் வேகமாய் ஓடி வடகீழ்த் திசையில் ஒரு மைல் அடையவும் மாறிச் சீறி நாய்களை எதிர்த்தது. அவை வெருண்டு கலைந்தன. அம்முயல் அயலே மறைந்து போயது. வேட்டைக் காரர் வெட்கிமீண்டு அவ் அதிசயத்தை இவ் அரசிடம் உரைத்தார். உரைக் கவே அவ் இடத்தின் மகிமையை உணர்ந்து அத்தலத்திலேயே கோட்டை அமைத்துப் பாஞ்சாலன் என்னும் தன் பாட்டன் பெயரை அப்பதிக்கு இட்டுப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி எனப் புதுக்கி நல்ல நாளில் அச்செல்ல நகரில் குடிபுகுந்து கட்டபொம்மு கட்டாண்மையோடு ஆண்டிருந்தான் என்க.

90. அதிகலை கற்று மதிமிகுத் துயர்ந்த
அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள் ஒருபால் ;
சுதிநெறி வழாமல் இசைநலந் தெரிந்த
சொல்லிசை வாணர்கள் ஒருபால் ;
கதிமிகுத் தடுவெம் படைக்கலம் பயின்ற
கடும்படைத் தலைவர்கள் ஒருபால் ;
தகியறிந் தொற்றித் தகவுட னுரைக்குஞ்
சதுருடை ஒற்றர்கள் ஒருபால். (கரு)

91. காரெனத் திரண்டு மதமிகப் பொழியும்
களிற்றினம் களித்திடும் ஒருபால்;
பாரெனப் படாமல் தாவிமேற் பாயும்
பரியினம் செழித்திடும் ஒருபால் ;
போரெனப் புடைத்துப் புயநெடி தோங்கும்
பொருநர்கள் பொங்குவர் ஒருபால் ;
நேரெனக் கெங்கும் இலையென நிமிர்ந்து
நீண்மதில் நிலைத்திடும் ஒருபால். (கசு)

92. மணிகளின் விலையை நிலையறிந் துரைக்கு
மணியறி வல்லுநர் ஒருபால் ;
அணிகளை அழகா அமைத்துமுன் கொடுக்கும்
அரியபொற் பணியினர் ஒருபால் ;
கணிதநன் னூலை நுணுகிமுன் னறிந்து
கசடற வுரைக்குநர் ஒருபால் ;
தணிவரு திணிதோள் மல்லர்கள் ஒருபால் ;
சரமுறு வில்லினர் ஒருபால். (கஎ)

93. வாள்வலி யதனில் வல்லவர் ஒருபால் ;
வல்லயம் வல்லவர் ஒருபால் ;
நீள்சுடர் வடிவேல் வல்லவர் ஒருபால் ;
நெடுங்கவண் வல்லவர் ஒருபால் ;
தோள்வலி யதனில் வல்லவர் ஒருபால் ;
சொல்வலி வல்லவர் ஒருபால் ;
நாள்வலி விழைந்து பலபடை பயின்று
நனியுடல் பேணுநர் ஒருபால். (கஅ)

94. வாரணம் ஊர்ந்து வன்பகை வெல்லும்
வகையினை அறிபவர் ஒருபால்;
தாரணங் குறுவெம் புலியைக் கடாவிச்
சமர்நிலை தெரிபவர் ஒருபால்;
காரணங் காண இருவர்நே ரெதிர்ந்து
கைத்திறம் காண்பவர் ஒருபால்;
பாரணங் கினிய முகமெனப் பொலியும்
பாஞ்சையின் வலியெவர் பகர்வார். (௧௯)

95. திரண்டிருண் டமைந்த பகின் தலை மணலிற்
றிகழுருக் கல்லினைத் தினமும்
முரண்டுடன் றெடுத்து முன்பின்னு மெறிந்து
முழுவலி காண்பவர் ஒருபால்;
அரண்படத் தமதிண் ணுடல்வலி படையின்
அடல்வலி யடைவுடன் பெருக்கி
யுரம்பட விரைந்து வளம்படப் பயின்றுள்
ளுயர்வலி காண்பவர் ஒருபால். (௨௰)

96. அரும்பெறல் மணிகள் அழகிய பரிகள்
அடுதிற லளவிட லரிய
பெரும்பொரு கரிகள் விரும்புபோ தெல்லாம்
பேணிமென் மடிசுரந் துறுபால்
தரும்பரி சுடைய அரும்பசு நிரைகள்
தமனியச் சிவிகைகள் இன்ன
இரும்பொருள் பலவும் இடந்தொறும் நெருங்கி
இமையவ ருலகெனத் திகழும். (௨௧)

97. மருங்கெலாம் சோலை வயலெலாம் செந்நெல்
வரம்பெலாம் பணிலங்கள் முழங்கும்
கரும்பெலாம் கமுகின் காடெனத் திகழும்
கமுகெலாம் தெங்கென நிமிரும்
அரும்பலா மரங்கள் அசோகமா மரங்கள்
அணியணி யாயுறச் சாலிப்
பெருங்குளம் என்னும் இருங்குளம் பாலின்
பெருங்கட லெனப்பொலிந் திலங்கும். (௨௨)

௨௨. சாலிகுளம் என்பது பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஊருக்கு மேற்கே 2 மைல் தூரத்தில் உள்ளது. மிகுந்த நெல் விளைவுக்கு வளமாக நீர்வழங்கி வந்தமையால் அது சாலிகுளம் என நின்றது. சாலி—நெல். அரண்மனைக்கு வேண்டிய சிறந்த செந்நெல் அதில் விளைந்து வந்தது. விரிந்து பரந்து நிறைந்த நீர்ப்பெருக் குடையதாய் முன்னம் விளங்கி யிருந்த அது, இப்பொழுது கரையழிந்து தூர்ந்து நிலைகுலைந்துள்ளது.

98. புலவியிற் புலந்தும் கலவியிற் களித்தும்
பொறிபுல னுகர்ச்சியில் திளைத்தும்
பலகலை பயின்றும் அறிவுரை பகர்ந்தும்
பாடல்கேட் டாடல்கண் டுவந்தும்
வலமிகு வீரர் வாள்சிலை வேல்கள்
வரிசையி னுடலைத் தெரிந்தும்
நலமுய ரறங்கள் நயந்துடன் புரிந்தும்
நாள்களைக் கழிக்குமந் நகரே. (௨௩.)

99. மனத்திடை யறமும் வாக்கிடை மெய்யும்
வண்மையில் ஈகையும் வாய்ந்த
இனத்திடை அன்பும் இசையிடை நசையும்
ஏற்பவ ரிடையுயர் அருளும்
கனத்திடை முறியும் தனத்திடை யிந்தக்
கலத்தினை எனணிந் தாரென்று
அனத்திடை நடைகொள் அரிவையர்க் கிரங்கும்
ஆடவ ரிடமெலாம் அமைந்த. (௨௪)

100. கொல்லம்ஆண் டிருநூற் றெழுபத்தி யாறில்
குலவிய இடபமா மதியில்
நல்லியல் அமைந்த திங்களில் சிங்க
நாமநல் லோரையில் நவமாய்ப்
பல்வளம் செறியப் பாஞ்சையம் பதியைப்
பண்புடன் இன்புற அமைத்து
மல்வளம் செறிந்த மன்னவர் திலகன்
மணிமுடி புனைந்துவீற் றிருந்தான். (௨௫)

101. சூர்வலி தொலைத்த வீரவேல் முருகன்
சோதியங் கோயிலும் தும்பி
ஏர்முகக் கடவுள் இனிதமர்ந் திருக்கும்
எழில்மிகு கோயிலும் திருமால்
நேர்மகிழ்ந் துறையும் நீளொளி கஞலும்
நெடுமணிக் கோயிலும் வீரப்
போர்மகள் அமரும் கோயிலும் நான்கு
புரத்திலும் பொலிந்தினி தொளிரும். (௨௬)

---

௨௫. கொல்லம் ஆண்டு என்பது பாண்டிமண்டலத்தில் வழங்கிவருகின்ற காலக் குறிப்பு. இது கி. பி. ஆண்டிக்கு 825 வருடங்கள் பிந்தியதாம். ஆகவே பாஞ்சாலங்குறிச்சி நகரம் தோன்றியது கி. பி. 1101-ல் என்பது தெளிவாம். இடபமதி=வைகாசி மாதம்.

102. காலையும் உச்சி மாலையு முரசம்
காரென முழங்கிடும் ஒருபால் ;
சாலவு மினிய வீணைவேய்ங் குழல்கள்
சதுருட னிசைத்திடும் ஒருபால் ;
பாலையு மினிய தேனையும் வெலுஞ்சொற்
பாவையர் பாட்டொலி ஒருபால் ;
வேலையி னொலியிற் பல்லியங் களுமேல்
மேவிநின் றெங்கணும் ஒலிக்கும். (௨௭)

103. பசியப விருந்து வருபவ ரெவரும்
பண்புடன் இன்புறத் தங்கி
அதிசுவை யுடைய அறுசுவை யடிசில்
அருந்தன்ன சாலைகள் எங்கும்
விதிமுறை வழாமல் பகலிர வென்றும்
விருந்துப சரித்தருள் புரிந்து
துதியொடு நின்று கதியொடு பொங்கிச்
சொல்லரு நல்லறம் வளர்க்கும். (௨௮)

104. இனியவெண் சுதைமா மாடங்கள் எங்கும்
எழில்சுரந் தொளிதவழ்ந் தோங்கிப்
பனிமலை பலநின் றொளிர்வன போலப்
பண்பமைந் தின்புறத் தோன்றும்
கனிபல பழுத்து நறுமலர் மலர்ந்து
காமரு சோலைகள் துறக்கம்
தனில்வளர் தருவின் பொழிலென மிளிர்ந்து
தகவுற வெங்கணும் விளங்கும். (௨௯)

105. மங்கலம் புரிந்து மணவணி புனைந்து
வதுவைகள் செய்துள மகிழ்ந்து
பொங்கிய இன்பப் பொலிவினி லமர்ந்து
பொழுதினைக் கழித்தெழு புகழும்
தங்கிய அறமும் கேண்மையும் வளர்த்துத்
தகவுட னனைவரும் இனிதாய்
எங்கணும் களிப்போ டுறைந்தனர் துறக்கம்
என்பதீதே இதுவென இருந்தார். (௩௰)

கலிநிலைத்துறை.

106. இனைய பல்வளம் நிறைந்தஇவ் இரும்பதி யிடையே
கனக மால்வரை யெனவொளி கஞலியெம் மருங்கும்
புனையுஞ் சிற்பநல் லருங்கலைத் திறனெலாம் பொருந்தி
நினைய லாவகை மன்னவன் நெடுமனை நிலவும். (௩௧)

107. புடையெ லாம்ஒளி பொங்கிய மாடங்கள் பொலிய
இடையி லேஅர சாண்மனை யிருந்தொளிர் தோற்றம்
அடைய நின்றவிண் மீன்களின் நடுவணே சோதி
மிடையும் திங்களின் மண்டலம் போலநின் றதுவே. (௩௨)

108. கொத்த ளங்களும் கொடிமதில் நிலைகளும் கோமான்
நித்தலும் தங்கி அரசியல் புரிதரு நிலையும்
முத்த வெண்குடை மன்னவர் வரினவர் தம்மோ
டொத்து வந்திடும் உயர்மணி மாடமும் ஒளிரும். (௩௩)

109. ஈசன் பங்குறை சத்தியின் அமிசமா யெங்கும்
நேச அன்பர்கள் நினைத்தன அருள்சக தேவி
வாச மாயமர் கோவிலும் வாவியும் மன்னன்
தேசு லாவிய கோவிலை யடுத்தொளி திகழும். (௩௪)

110. அரங்க மால்எனும் அற்புத மன்றமும் அயலே
தரங்க நீர்நிலைத் தமனியப் பொய்கையும் சார்ந்துள்
உரங்கொள் கற்புடை ஒண்குலத் தேவியர் அந்தப்
புரங்க ளும்இன்ப நலங்கனிந் தெழிலொடு பொங்கும். (௩௫)

111. அன்னம் ஆடுதண் டுறைகளும் அரம்பையர் நாணக்
கன்னி மார்விளை யாடுநீர் நிலைகளும் காமர்
மன்னி வாழ்தரு மலர்ச்செழும் பொழில்களு மருவிப்
பொன்னு லாநகர்க் குவமைதந் துரைத்திடப் பொலியும். (௩௬)

112. புண்ணி யப்பயன் பொருந்துறு பெருந்திரு வமர்ந்தே
எண்ணி வேண்டிய இன்பங்கள் யாவுமே நிறைந்து
விண்ணில் வாழ்நரும் விழைந்துளம் வியந்திடச் சிறந்து
மண்ணில் ஒருயர் சுவர்க்கமாய் மருவிநின் றதுவே. (௩௭)

க-வது நகர நிலைப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ககஉ.

இரண்டாவது

குலமரபுப் படலம்.

இக் கதா நாயகருடைய குலத்தையும் மரபையும் உணர்த்துதலால் இது குல மரபு என நின்றது. குலம்—சாதி. மரபு—வமிசம், இனம்.

113. இந்த மாநகர் இருந்தர சாண்ட அவ் அரசன்
எந்த மாமர பினனவன் இனமெதெங் கிருந்து
வந்த தம்மர பெனவிவை அனைவரும் அறிய
முந்த ஓதிமேல் உள்ளன முறைமுறை மொழிவாம். (௧)

மரபின் இயல்பு

114. கம்ப ளங்களுள் தோக்கல வாரெனுங் குலத்தார்;
இம்பர் நாடெங்கும் இரும்புகழ் படைத்தநற் றிறத்தார்;
உம்பர் கோனையும் ஒளிர்முடி யுடைத்துமுன் னெழுந்த
தம்பி ரானையே தம்பிரான் எனக் கொளுந் தரத்தார். (௨)

115. தெலுங்கு நாட்டிடை யிருந்திவண் வந்தவர்; தெலுங்கே
இலங்கு தாய்மொழி யாய்வழங் கியல்பினர்; என்றும்
கலங்கு றுதநெஞ் சுறுதியர்; அமரையே கருதித்
தலங்க டோறுந்தந் திறலினை நிறுவுறுஞ் சதுரர். (௩)

116. பொய்யும் வஞ்சமு மறந்தும்வாய் நெஞ்சிடைப் பொருந்தார்;
மெய்யும் வீரமும் மானமும் பேணியே வாழ்வார்;
எய்யும் வில்கணை வாள்ஒளி வேல்களை என்றும்
கையும் மெய்யுமாய்க் கவினுறக் கொண்டுளங் களிப்பார். (௪)

117. உழைத்து வாழ்வதை ஒருபொரு ளாகவுட் கொள்வார்;
தழைத்த செல்வமும் தரணியும் வெண்டுமென் றெண்ணார்;
இழைத்த போரிவண் உண்டென வந்தெவ ரேனும்
அழைத்த போதுளங் களித்தெழுந் தார்த்துமேல் வருவார். (௫)

118. போர்பெ றுதநாள் புல்லிய நாளெனப் புலந்து
கார்பெ றுதபைங் கூழெனக் கரிந்துளம் கவல்வார்
பார்பொறுதவெம் படைவந்த தென்னினும் பயந்து
நேர்பொராதக லாரெதிர் ஏறிமுன் நிற்பார். (௬)

---

௨. தம்பிரான் என்றது முருகக்கடவுளை. உக்கிரகுமார பாண்டியனாய் அவதரித்து இந்திரனை மகுடபங்கஞ் செய்த அவ் அருள் வீரனையே தம் குலதேவதையாக் கொண்டுள்ளவர் என்பதாம். பிரான்—கடவுள், தலைவன்.

119. குடல்பசிப்பினும் கொண்டையில் பூவினைச் சூடி
உடல்மினுக்கியே ஊக்கமுற் றுலாவுவர் எங்கும்
அடல்கொள் வன்மையே கருதுவர் ஆண்மையே பகர்வார்
மிடல்கொள் வெம்படை விரகொடு பயிலுவர் விழைந்தே. (௭)

120. பழகி னோர்க்குத்தம் உயிரையும் பரிந்துகைக் கொடுப்பார்;
விழைவு மாறியே வஞ்சராய் விரகுடன் நிமிர்ந்தால்
கழைகொல் யானைபோற் கடுத்தவர் உயிரினை யெடுப்பார்;
உழைய ராயினோர்க் கென்றுமே உரியராய் உழைப்பார். (௮)

121. வஞ்ச மில்லவர் யாரையும் நம்புவர் வாய்ந்து
தஞ்சம் என்றவர்க் கஞ்சலென் றடைக்கலந் தருவார்;
நஞ்ச மன்னவ ராயினும் நம்பினோர்க் கிடரை
நெஞ்ச கத்திலும் நினைந்திடார் நேர்மையே நினைவார். (௯)

122. கம்பு கைக்கொண்டாற் பம்பர மெனச்சுழன் றோடி
அம்பு கைக்கொண்ட பேரையும் அடர்த்துவென் றெழுவார் ;
வம்பு மீறியே வாய்மதம் பேசிடார் கையே
தம்பி காணெனக் *காட்டுவார் தந்திரங் காணார். (௧௦)

123. வீர வெஞ்சமர் வாழ்வினை விழைந்தவ ரேனும்
ஈர நெஞ்சமும் ஈகையும் உடையவர் என்றும்
வார மொன்றிடார் வஞ்சகம் பேசிடார் நேரே
நீர மாய்நின்று செம்மையே செய்குவர் தெரிய. (௧௧)

124. மான மல்லது மன்னுயிர் பெரிதென மதியார்;
வானம் எய்துவ தாயினும் வரிசையும் மரபும்
ஈன மெய்திட இசைந்திடார் இசையினை விழைந்தே
ஊனம் ஒன்றிலா வாழ்வையே யுவந்துநாட் கழிப்பார். (௧௨)

தற்கால நிலை.

125. அன்ன மாபெரு வீரமா மரபிடைப் பிறந்தார்
இன்ன நாளிலவ் வியல்பெலாம் இழந்திழிந் துள்ளார்
என்ன காலமோ எவர்செய்த சாபமோ இன்ன
சின்ன நீரராய்த் தேச்ழிந் துழல்கின்றார் பலரே. (௧௩)

---

* எதிரி வெகுளியை மூட்டின், வீண்வாய்பிதற்றிக் காலம் தாழ்த்தி விலகி நில்லார் ; ஆண்மையுடன் புகுந்து கைநீட்டி அடித்துவிடுவர் என்பதாம். தம்பி என்னும் விளி இளிவு குறித்து நின்றது.

126. அரசு போனதால் ஆனதோ? அருங்கலை யிழந்த
பரசு பாணியின் அருள்வழி ஒழுகிடாப் பழியோ?
உரைசெய் தென்னையிங் கூழ்வழி யுரிமுழு தொழுகும்
விரைசு மேன்மையும் கீழ்மையும் வினைமுறை மேவும். (கச)

127. கருமம் குன்றினர் தந்நிலை யழிகுவர்; சார்ந்த
கருமம் குன்றினர் கடையராய் இழிகுவர்; இந்த
இருமை யில்லவர் இருமையும் இழந்தன ரன்றே
ஒருமை யேயிதை யுணர்ந்துட னொழுகின ருயர்ந்தார். (கரு)

128. திருவும் மேன்மையும் தேசமற் றுளநல மெல்லாம்
ஒருவர் மற்றவர்க் குதவுற வருவன வல்ல;
பரம னும்அவை தந்திடான் பரிந்துநாம் செயுநற்
கரும மேயவை யுரிமையிற் கொணர்ந்துகைக் கொடுக்கும்.(கசு)

129. இன்ன வுண்மையை யறிந்துதாம் இழந்துள நிலையை
உன்னி நாணியுள் ளுருகிநல் வினைகளை யுடனே
மன்னி மாண்புற ஒழுகினர் உயர்குவர்; மறந்தார்
பன்ன ருந்துயர் பழியிடைப் பட்டுளம் பதைப்பார். (கஎ)

130. மாசு மீப்பட்டு மண்ணிடைப் புதைந்தமா மணிகள்
தேசு போய்ப்பட்டுத் தெரிகிலா தொழிந்தபோ லுள்ளார்
ஈசன் இன்னருள் வலியினால் என்றிவர் ஒளிமேல்
வீசி மேல்வந்து மேன்மையாய் விளங்குவர் கொல்லோ? (கஅ)

131. நெல்லை எல்லையில் அல்லது வேறெங்கும் நிலையாய்
இல்லை யென்னவே யிருந்தனர் இன்றுமன் றமைந்த
சொல்லை மெய்ப்பித்து நின்றுளார் தொன்முறை மறந்தார்
புல்லை யுண்டுவாழ் புலியெனப் பொலிவிழந் துள்ளார். (க௯)

132. மன்னி நோக்கி ஆறாய பெருந்தொகை யுள்ளாய்
நண்ணி நின்றனர் அயலிடை நைந்தொழிந் ததனால்
திண்ணி தாகசர் ஆயிரம் பேரின்று தேர்ந்து
கண்ணுங் கையுமா யுள்ளவர் கருதுங்கா லில்லார். (௨௰)

133. சமய நோக்கினில் மால்வழி பாட்டின ரேனும்
இமய வல்லியி னிருங்கலை யாகிய தேவி
அமையும் அன்புடன் ஆதரித் தறுமுகத் தேவைத்
தமது மெய்க்குலத் தெய்வமாச் சார்ந்திவ ருள்ளார். (உக)

134. தேவி கோவிலுள் உருவமொன் றில்லையோர் வாளை
மேவி யுள்ளது வெளிப்பட எவருமே காணார்
ஓவி லன்புடன் மறையவைத் துறுசிவ நிசியில்
ஆவ லோடிவர் பூசனை புரிகுவர் அணியாய். (உஉ)

135. கரும்பி னல்பந்தல் கவினுற நாட்டிநெய் விளக்கம்
அரும்பி யெங்குமே ஒளிசெய ஆனெய்யால் ஏற்றி
இருஞ்சுவைக்கனி முதலிய இன்பொருள் பரப்பிப்
பெரும்ப யங்கொடு பத்தியிற் பேணியே பணிவார். (உஙூ)

136. தென்னங் காயையும் அங்கிவர் சிதைத்தில ரென்றால்
இன்ன தேவியின் அருள்வழி பாட்டின தியல்பும்
முன்னம் நின்றவர் புனிதநல் லொழுக்கமு முறையும்
என்ன வாறமைந் திருந்துள வென்பது தெளிவாம். (உச)

137. தீய கள்முத லாகிய தீப்பொருட் பெயரை
வாயி னுலுமே சொல்லலர் வேறொரு வழியாய்
ஏய வேயதை யியம்புவர் இயம்பினும் தேவி
காயு மேயெனக் கருதிநெஞ் சழலுவர் கடுத்தே. (உரு)

138, ஆத லால்இவர் தேவியை வழிபடும் அமைவும்,
சாதி மேலவர் சார்ந்துமுன் னிருந்துள தகவும்,
நீதி மாட்சியும் நிரைபசுக் காத்தலும் நெறியும்
கோதி லாண்மையும் குலமுறை நிலைமையும் தெளிவாம். (உசா)

உரு. கள் சாராயம் என்னும் பேர்களைக்கூட இம்மரபினர் வாயால் சொல்லக் கூசுவர். பேச வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தால் தெலநீடு, நலநீடு என அவற்றை முறையே சுட்டிக் கூறுவர். தெல்ல நீளு, நல்ல நீளு என்னும் தெலுங்கு மொழிகளுக்கு வெள்ளைத் தண்ணீர், கருந்தண்ணீர் என்பது பொருள். இழிவான பழிபடு பானங்களை வழிவழி வெறுத்து வந்துள்ளமையால் இவ்வழியினருடைய விழுமிய நிலை வெளியாம்.

கட்டபொம்மு தோற்றம்.

139. இனைய தொல்குல வீரபா மரபிடை வார்செய்
புனையும் புண்ணியப் பெரும்பய னொருங்குபோந் தென்னக்
கனைசெயுங்கழற் கட்டபொம் மென்றொரு கதிர்வேல்
தினக ரன்வந்து தோன்றினன் திசையிசை பொங்க. (௨௭)

போர்நிலை.

140. திண்டி றற்பெருந் திறலினைத் தெலுங்கினில் விளக்கிக்
கொண்டி ருக்கின்ற * கெட்டியென் பதமது குலைந்து
தண்டமிழ்ச் சொலில் கட்டபொம் மென்றுசார்ந் ததனால்
பண்டு கொட்டிந்த மன்னவன் அப்பெயர் படைத்தான். (௨௮)

தன்னாடு விட்டுத் தென்னாடு வந்தது.

141. வாடிக் கோட்டையென் னகரினில் முப்பத்தி ரண்டோர்
நாடுக் காதியா யிருந்துமுன் னூழினா லிழந்து
மாடும் மக்களும் மற்றுள நிதிகளும் வாரித்
தேடி யித்திருத் தென்திசை வந்தவன் சிறுவன். (௨௯)

142. ஆண்ட கைப்பெருந் திறலுடன் இளமையும் அமைந்து
காண்ட கைக்கினி யானெனக் கவினுறக் கனிந்து
பூண்ட கைத்திரு மார்பொளி பொலிதரும் இவனிப்
பாண்டி மண்டலம் புகுந்துபல் லிடங்களும் படர்ந்து ; (௩௰)

---

௨௭. உலகம் உவப்பத் தோன்றிப், பகையிருள்கடிந்து, புகழொளி பரப்பிக், குலம் விளக்கி நின்றமையால் இவன் தினகரன் என நின்றான். தினகரன் = சூரியன். அவன் கதிரொடு துலங்கினான்; இவன் வேலொடு விளங்கினான். கனை = ஒலி. கழல் = வீரர்கள் அணியும் காலணி.

* கெட்டி என்னும் தெலுங்குப் பதத்திற்கு வல்லமை என்பது பொருள். இளமையிலேயே வல்லாண்மை வாய்ந்திருந்தமையால் கெட்டிபொம்மு எனப் பெயர் இடப்பெற்றான். அதுதமிழில் கட்டபொம்மு எனவழங்கலாயது.

௨௯. ஆதியில் தெலுங்கு நாட்டில் இவன் முன்னோரிருந்து அரசுபுரிந்த ஊருக்கு வாடிக்கோட்டை என்று பேர். அது, பல்லாரி ஜில்லாவில் உள்ளது. பல்லாரி விசாகம் என்னும் அந்நாடுகளி லிருந்தே இம் மன்னவன் மரபினர் முன்னும் பின்னுமாக இந்நாட்டிற்கு வந்து குடியேறியிருக்கின்றார்.

143. சாலி வண்குளம் பறம்பெனும் தலத்தினைச் சார்ந்து
வேலி கோலியே யுடன்வந்த கிளையுடன் விழைந்து
வாலி தாகிய சிறுநக ரழகுற வளைத்துக்
காலி கன்றுகள் செழித்திடக் களித்தினி திருந்தான். (௩௧)

புதிய நாட்டில் புகழ் நாட்டியது.

144. இந்த வாறிவன் வந்தமர்ந் திருந்தனன் இவன்றன்
சிந்தை மேன்மையும் செயலையும் திறலையும் தெரிந்து
முந்தை நாள்முதல் இங்குவாழ்ந் திருந்தவர் முறையே
வந்து வந்துற வாடியே தனித்தனி மகிழ்ந்தார். (௩௨)

145. அயலெ லாமட லாற்றுவெங் கொடியவர் திருடும்
செயல் மிகுந்தவர் கிரளுடன் சேர்ந்தெழுந் தொருநாள்
வயல்வ ளைந்தவோர் வளநகர் கொள்ளைசெய் தள்ளி
மயலு வந்திவ னூர்வழி யல்லிடை வந்தார். (௩௩)

146. தனியெ திர்ந்திவன் கண்டனன் சார்ந்தவக் கொடியோர்
துணிமி குந்துநீ யாரெனச் சூழ்ந்துடன் வளைந்தார்
இனியி ருந்திடில் ஈனமென் றெழுந்துமேல் பாய்ந்தான்
அனைய வெய்யவர் யாவரும் அடிபட்டு வீழ்ந்தார். (௩௪)

147. எண்ணி நோக்கினன் பன்னிரண் டெண்ணினர் கிடந்தார்
திண்ணி தாயவர் திருடிய பொருளெலாம் திரட்டி
நண்ணி நின்றதன் துணைவரை நள்ளிர வெழுப்பிக்
கண்ணிற் பட்டஅக் கள்ளரைக் கட்டிப்போய் வைத்தான். (௩௫)

148. விடியவும் இந்த விவரத்தை யறிந்தய லிருந்த
குடிகள் யாவரும் குழுவுடன் வந்துகண் டிந்த
நெடிய வீரனைப் போற்றிமுன் னின்றனர் அந்தக்
கொடிய கள்ளரைக் குறித்துட னிகழ்ந்தனர் கொதித்தே. (௩௬)

149. கொள்ளை கொண்டவப் பொருளினை யுரியர்கைக் கொடுத்தக்
கள்ள மாக்களைக் கட்டவிழ்த் தறிவுற விட்டான்
வள்ள லேயென யாவரும் வாழ்த்தின ரிவனை
உள்ள சீருடன் உயர்புகழ் சூடின னுயர்ந்தே. (௩௭)

---

௩௪. சாலிகுளம் பறம்பு என்பது மணியாச்சியிலிருந்து வடகிழக்கில் 10 மைல் தூரத்திலுள்ளது. அந்த இடமே ஆதிக்கட்டபொம்மு இந்த நாட்டுக்கு வந்தபொழுது முதலில் தங்கியிருந்ததென்க. காலி = பசுக்கள்.

150. தென்ன நாட்டினிற் சிறந்துதன் னிசைதிசை யெங்கும்
முன்ன நாட்டினன் முனைமுகத் தெதிர்ந்தவ ரெவரும்
பின்னங் காட்டவே பொருந்திறல் காட்டினன் பெயரை
இன்னங் காட்டினும் இரும்புயங் காட்டுவான் எவர்க்கும்.(௩௮)

151. வீர மிக்கவன் ஒருவனே மக்களுள் மேன்மை
கூர நின்றுநற் குலமகன் எனநிலை கொள்வான்
பாரும் அன்னவற் கேயுரித் தாமெனும் படியை
யாரும் காணவந் ததிசய நிலையினில் அமர்ந்தான். (௩௯)

152. ஊக்க முள்ளவன் உலகிடை யுயர்ந்தவ னவான்
ஆக்கம் யாவுமே யவனைமுன் னடைவந் தடையும்
கோக்கு லத்தனைக் குலப்புகழ் கொண்டுநல் லரசைக்
காக்க நேர்வன்என் பதையிவன் காட்டிமுன் நின்றான். (௪0)

153. கலைவ ளர்ந்தநன் மதியெனக் கலைபல கற்றுத்
தலைமை யோடுதன் தமரிடைத் தழைத்தினி திருந்தான்
பலவும் கூறியென் பாரினி லிவனொரு தனியாம்
நிலையில் நின்றனன் தலைமையே கருதினன் எங்கும் (௪௧)

154. பொய்ம்மை யாம்வினை யாட்டினும் புடையொரு தோல்வி
எய்த நேரினும் இளமையி லிசைந்திடான் எதிர்ந்து
வெய்தி னேறியே எதிர்ந்தவர் எவரையும் வெருட்டி
உய்தி பென்றுதன் னுழையரோ டமர்ந்துளங் களித்தான்.(௪௨)

அரசடைந்த திறம்.

155. வாளின் வன்மையால் மலையெனத் திரண்டதன் னிரண்டு
தோளின் வன்மையால் தொடர்ந்துட னுறவதா யிருந்த
ஆளின் வன்மையால் அழகிய வீரபாண் டியப்பேர்
வேளின் அன்னவோர் மன்னவன் அரசிவன் பெற்றான். (௪௩)

156. அன்ன மன்னவன் யாரெனின் ? அருங்குல வீரத்
தென்ன னின்வழி வந்தவன் தேசுடைத் திறலோன்
பன்ன ரும்பெருந் திருவுடன் பாஞ்சையின் தென்பால்
மன்னி நின்றதன் * பதியிடை மகிழ்ந்துவாழ்ந் திருந்தான். ()

---

* பதி என்றது அழகிய வீரபாண்டியபுரம் என்னும் ஊரை. இப்பொழுது ஓட்டப்பிடாரம் என்னும் ஊரிருக்கும் இடந்தே முன்னம் அப்பதி இருந்தது. மதுரைப் பாண்டியர் மரபைச் சார்ந்த ஜகவீரபாண்டியன் என்னும் அரசன் அந்நகரிலிருந்து அரசு புரிந்து வந்தான். அவ் அரசின் பட்டமே இக் கட்டபொம்மு கைவந்த தென்க.

157. ஆறு நூறெனும் ஆண்டுகள் வழிவழி யமைந்து
மாறிலாவகை யாண்டுறும் அக்குல மகனை
வேறு மென்றிரு குறுநில மன்னர்கள் வெகுண்டு
பாறு சூழ்பெரும் படையுடன் படுத்திட வந்தார். (௪௫)

158. வீர சிங்கன்வேல் விசயராம் எனப்பெயர் சிறந்து
போரில் வல்ல அவ் விருவர் மூவாயிர ருடனே
யாரும் தேர்வுறு வகையடர்ந் திரவிடை வந்து
நேருங் காலையை நிலையெதி ரறிந்தயல் நின்றார். (௪௬)

159. வந்த சேனையின் வரவினை முந்துற அறிந்தே
இந்த வீரனைத் துணைவர வேண்டினன் இவனும்
சிந்தை யுள்ளுறக் களித்துடன் சென்றவன் துணையாய்
முந்து போய்நின்றான் முனைமுகத் தவரெதிர் கண்டார். (௪௭)

160. புதிய னாகிய ஒருவனோர் வாளொடு போந்து
அதிக மாகிய இப்படை யனைத்தையும் மதியான்
க்திகொள் வீறுடன் நின்றுளான் இவன்கடுந் திறலை
மதியின் மண்டல மெனப்பொலி முகத்திடை மதித்தாம். (௪௮)

161. கடலெனத் திரண் டெங்குவந் தடைந்தவிப் படையை
உடலெடுத் தவர் யாவரும் கண்டுள முடைந்து
குடல் நடுக்குடன் குலைந்தய லொதுங்குவர் குலையா
தடல டுத்திவன் நின்றதே வென்றதென் றறைந்தார் (௪௯)

162. இற்றை நாள்வரை யாருமே எம்பெயர் கேட்பின்
நிற்றல் செய்கிலர் நேரலன் ஒதுங்கினன் நேரே
ஒற்றை யாளிவ னாக்கிவந் துருத்துமுன் நின்றான்
எற்றை நாளினும் இலாதவோர் புதுமை யீதென்றார். (௫௦)

---

௪௬. வீரசிங்கன், விசயராம் என்னும் இருவரும் புதியம்புத்தூர், ஆரைக்குளம் என்னும் ஊர்களிலிருந்த குறுநிலத் தலைவர். பெருவலி யுடையவர்.

௪௯. நின்றதே வென்றது என்றது யாதும் அஞ்சாது அருந்திறலுடன் தனியே துணிந்து வந்து நேரில் நின்ற அவ்வீரநிலையின் விறல் நோக்கி. வெல்லுமுன்னரே எதிரி உள்ளம் வியந்து சொல்லிய இதனால் இவனது வீர மேன்மையும், வெற்றித்திருவும், தெய்வகிருபையும், தெரியலாகும்.

163. உதவிக் கோர்துணை கொண்டிலன் உரியதோர் வாளை
கதமி குந்துகைக் கொண்டனன் கடுத்துமுன் வந்து
மதமி குந்திவன் நின்றனன் வலியநம் போரின்
விதம் அறிந்திலன் விளிந்தனன் எனவிரைந் தெழுந்தார். (௫௧)

164. அடர்த்து வந்தயல் வளைந்தனர் அடுசினம் பொங்கிப்
படைக்க லங்களைச் சுழற்றி நீ யாரெனப் பகர்ந்தார்
உடற்று போரினில் உரைவிடை ஏனென வுருத்தான்
தொடுத்து வீசினர் அவர்இவன் துள்ளிமேல் பாய்ந்தான். (௫௨)

165. வாள்சுழன்றது கறங்கென மந்தர மென்னும்
தோள்சுழன்றது தொடுகழல் சுழன்றது துன்னார்
தாளிழந்துகை தலைகளை யிழந்து தாம் கொண்ட
கோளிழந்தனர் நாளிழந் தழிந்தனர் குலைந்தே. (௫௩)

166. போரில் பாய்ந்துமுன் பொருபடை யுட்புகுந் தோடி
நேரில் வாளினால் நேர்ந்தவர் தமையெலாம் கணத்தே
பாரில் வீழ்த்தினன் படையுடைந் தகன்றது பறந்தே
வீர கேசரி என இவன் மீண்டனன் விரைந்தே. (௫௪)

167. விந்தை பூமகள் விழைந்துவீற் றிருந்தொளி சிறந்து
சந்த மாமலை யெனத்திரண் டோங்கியே தடந்தோள்
முந்த வீங்கினான் சிந்தையுள் ளுவந்தெழில் மிகுந்து
வந்து சேர்ந்தனன் நின்றவர் வாழ்த்தினார் வளைந்தே. (௫௫)

168. இவன தாண்மையை எழிலினை யியல்பினை வியந்தே
அவன தந்தத்தே ஆண்மக வின்மையால் அரசை
உவகை யோடிவற் குதவினன் உதவவும் அதனைச்
சிவகுமாரன தெனமனங் கொண்டுகைக் கொண்டான். (௫௬)

169. வீர வெற்றியால் பெற்றஅவ் அரசினை மேன்மை
கூர நின்றுகண் ணுயிரெனக் குறிக்கொடு காத்தான்
பாரில் நன்மழை பொழிந்தது பலவள மிகுந்த
யாரும் இன்புற நண்புடன் அறம்பல புரிந்தான் (௫௭)

---

௫௫. எழில்—வெற்றிக்களிப்பால் நேர்ந்த வீரப்பொலிவு.

௫௬. எய்திய அரசை முருகனுடையது என உருகியுளங் கொண்டதனால் இவனது உளநிலையும் உயர் நோக்கும் எளிது புலனாம்.

௫௭. கண் என உயிர் எனக் காத்தான் என்க. குடிகளை மிகவும் உரிமையோடு கண்ணும் கருத்துமாய்க் கருதிக் காத்துவந்தான் என்பது கருத்து.

170. குடிம கிழ்ச்சியே கோனுடை யுயர்ச்சியென் றுணர்ந்தான் ;
முடிம கிழ்ச்சியை முன்னிலன் ; மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
நெடிய ஊழியம் செயவந்த நிலையென நினைந்தான் ;
வடிசெய் வேற்பரன்அடிமுடி புனைந்துபார் புரந்தான். (௫௮)

171. அரிய திண்டிற லுடையவன் அடுத்தவர்க் கெல்லாம்
பெரிய தண்ணளி புரிந்தனன் குடிகளும் பெருகி
விரிய நேர்ந்தன மேன்மையும் கீர்த்தியும் மேன்மேல்
உரிய வாயுற உவந்தினி திருந்தனன் உயர்ந்தே. (௫௯)

172. மனுமு றைப்படி அரசிவன் செய்திவண் வருங்கால்
தனுமு றைப்படி பயின்றவர் சிலரய லிருந்த
புனமி டைப்புகுந் தாற்றிய வேட்டையில் முயலொன்
றினமி டைப்பிரிந் தெழுந்துடன் இரிந்தது விரைந்தே. (௬௦)

வேட்டையில் விளைந்தது.

173. துடித்த கன்றவம் முயலினைத் தொடர்ந்தெழு நாய்கள்
கடித்து மென்றுபின் கடுகியே முடுகின கதியாய்
அடுத்த வோர்நில மடுத்தலும் அம்முய லெதிர்த்துக்
கடுத்த டர்த்தது கலங்கின கலைந்தன கடிதே. (௬௧)

174. வாயு வேகமாய் மண்டிமேல் பாய்ந்துபின் வந்த
நாய்கள் அஞ்சியே நடுங்கின சிதறிட நவமாய்
ஆய வேகத்தோ டயலிடை யடலுடன் தாவி
மாய மாயது மறைந்தது தொடர்ந்தவர் மருண்டார். (௬௨)

---

௫௮. கிடைத்த அரச பதவியை நினைந்து களிப்புக் கொள்ளாமல் குடிகளின் நலத்தையே கருதி உழைத்து வந்தான் என்பதாம். ஒருவன் உயர்ந்த பதவி யடைபின் அவன் உலகிற்கு இதஞ்செய்ய உரிமை யுடையவன். ஆகலான் அக்கடமை யுணர்ச்சி ஊழியம் என நின்றது. "Men in great place are thrice servants; servants of the state, servants of fame, and servants of business." (Bacon) என்னும் ஆங்கிலக் கருத்தும் ஈண்டு எண்ணத் தக்கது.

௬௨. யாண்டும் அஞ்சி ஓடும் இயல்பினதான முயல் மூண்டு மேல்வந்த நாய்களை முனைந்து எதிர்த்தது இயற்கைக்கு மாறான அதிசயம் ஆதலால் அந்நிகழ்ச்சியை நேரே கண்டவர் மருட்சி மீக்கொண்டு மயங்கி நின்றார் என்க. நவம்:—புதுமை. வியக்கத் தக்க வேகம் விளக்க வந்தது.

175. எத்த லத்தினும் என்றுமே நடந்தறி யாத
வித்த கத்தினைக் கண்டவர் வியந்துளந் திகைத்தார்
இத்த லத்திலே தோவொரு திருவரு ளுளதென்
றெத்து ணர்ந்துதம் மூரினை யடைந்தனர் ஒருங்கே. (௯௩)

176. ஊரி லுள்ளவர் யாவரு முடனுணர்ந் துவந்தார்
பாரி லெங்கணும் பார்த்திரா அதிசயம் இதைநாம்
நேரில் கண்டன மாதலால் நங்குல நிருபன்
ஒரு மாசெய வேண்டுமென் றுளமிகத் துணிந்தார். (௯௪)

வேட்டை வீரர் விளம்பியது.

177. மன்னன் பால்வந்து வணங்கிமுன் னின்றுதா மன்று
துன்னி வேட்டைமேல் தொடர்ந்ததும் முயலொன்று நாயை
முன்னெ திர்ந்துமேல் முடுக்கிய திறனையு முறையே
பன்னி நின்றனர் பார்த்ததை நினைந்துமுன் பரிந்தார். (௯௫)

மன்னன் மனங்கொண்டது.

178. அந்த வாய்மொழி கேட்டதும் அரசுளம் வியந்தான்
எந்த மாட்சிக்கோர் இனியநல் லிடமிதே யென்று
முந்த வந்தொரு திருநக ரமைத்ததி லிருந்தான்
இந்த வாறிந்தப் பாஞ்சையம் பதிவந்த இயல்பே. (௯௬)

முன்னொன்றின் விளைவு.

179. மதத்த யானையைக் கோழிமுன் மாட்டிய தென்னும்
விதத்தை யோர்ந்தொரு வேந்துமுன் விரிநகர் சமைத்தான்
கதத்த நாய்களை முயலெதிர் கடித்ததைக் கண்டு
பதத்த இந்நகர் மன்னவன் பண்புடன் படைத்தான். (௯௭)

---

௯௭. முன்னொரு நாள் சோழமன்னன் சேனையோடு திரிசிரபுரம் அருகே வந்தபொழுது அங்கு ஓர் பட்டிச்சேவல் அவன் பட்டத்து யானைமேல் சீறிப் பாய்ந்து தன் சிறகால் அடித்தது; அடிக்கவே யானை அஞ்சி வெருண்டது; அவ் அதிசயத்தைக் கண்டதும் அவ் அரசன் பெரிதும் வியந்து அந்த இடத்திலே ஒரு திருநகர் அமைத்துக் குடிபுகுந்திருந்து படிபுரந்தான். அது உறையூர் என உறையாநின்றது.

“புறஞ்செவி வாரணம் முன்சம முருக்கிய
புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர்.” (சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் 247.)

ஊர் பெற்ற பேர்.

180. உரிமை மிக்கபாஞ் சாலன்என் றிருந்ததன் பாட்டன்
அருமைப் பேரையே அப்பதிக் கழகுற அமைத்தான் ;
பெருமை மிக்கது பேரிசை வளர்ந்தது பெரிதாய்
இருமை யின்பமும் பெற்றிவ ணிருந்தனன் இனிதே. (௬௮)

181. தலத்தை முந்துறத் திருத்தினன் தானர சியற்றி
நிலத்தை யின்புற நிறுத்தினன் நெறிமுறை வருதன்
குலத்தை யன்புடன் விளக்கின னதலால் அவன்பேர்
நலத்த மன்குல நாமமாய் நாளும்வந் ததுவே. (௬௯)

182. அதிக மேன்மையாய் அந்நக ரமைத்தர சியற்றி
மதிமி குந்துதன் மரபினில் வருபவ ரெவர்க்கும்
புதிய கீர்த்தியைப் புனைந்ததால் கட்டபொம் மென்னும்
துதிகொள் நாமத்தைச் சூடினர் வழிமுறை தொடர்ந்தே. (௭௦)

183. இன்ன வாறிவன் வழிவழி வந்தர சாண்ட
மன்ன ரெண்ணிலார் மன்னுயிர் மாண்புடன் புரந்தே
உன்ன ருந்திற லுடையரா யுலகிடை யுயர்ந்து
பன்ன ரும்புகழ் கொண்டனர் பரகதி யடைந்தார். (௭௧)

“ கொதியாப் பறந்து கவிகையினும் குதித்துச் சென்னி குஞ்சரத்தை
உதையாச் சரண முள்ளழுந்த முகமுள் ளழுந்த வுள்ளழுந்தப்
புதையாக் குருதி நதிப்படியா மதவா னையினும் பொங்கியது
மதவா ரணத்தைக் கண்டக்கால் விடுமோ மற்ற வாரணமே.”

(செவ்வந்திப்புராணம்)

மேற்குறித்த கோழிச்சரிதம் இவற்றுள் குறித்திருத்தல் அறிக. வாரணம் முன்னது யானை. பின்னது கோழி. இக்காரணத்தால் உறையூர் கோழியூர் என நின்றது. யானையை எதிர்த்த சேவல் நிலையை நோக்கி முன்னம் ஒரு சோழமன்னன் நகரம் அமைத்து நயந்திருந்தான் ; முயல் நாயை எதிர்த்த செயலை யறிந்து அவ்விடத்திலேயே கோட்டையை அமைத்து இக் கோமகன் குடியிருந்தான் என்பதாம். பதம் = சிறப்பு, மேன்மை.

௬௯. மன்குல நாமம் = அரசமரபுக்குரிய பட்டப் பெயர்.

௭௦. கட்டபொம்மு என்னும் பட்டப் பெயரைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி ஆதீனத்தார் வழிவழியாயிட்டு வருதற்குக் காரணம் இதனால் காணலாகும்.

184. பரிதி வானவன் உருள்நிலப் பரப்பினில் வந்து
திருவி ராவிய செய்யகோல் திசைதிசை செலுத்திச்
சுருதி கூறிய நெறிதொடர்ந் துலகினைத் திருத்திப்
பொருவில் மன்னவர் புகழறம் படைத்தினி தயர்ந்தார். (௭௨)

185. வானம் நோக்கிவாழ் மாநில மன்னுயிர் யாவும்
மானம் நோக்கிவாழ் மன்னவர் கோலையே நோக்கி
ஊனம் நோக்கிடா துவந்தினி தொழுகிட நின்றார்
மீனம் நோக்கிய கொடியினர் என்னுமிம் மேலோர். (௭௩)

186. பானு வின்னொளிப் பரப்பினைப் பரவையின் விரிவை
வானி னீளத்தை மலையுறு நிறையினை அலைவாய்
ஈனு நுண்மணற் றிரளினை யெண்ணினும் எவரே
மான வேலிவர் திறலினை மதித்தள விடுவார். (௭௪)

2-வது குலமரபுப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி 186.

---

௭௨. புகழ் அறம் படைத்தார் என்றமையால் இம்மை மறுமை என்னும் இருமையினும் இவர் பெருமை மிகப்பெற்றார் என்பது புலனாம்.

௭௩. மாநிலம், மழையால் நிலைத்துவருதல்போல் மன்னுயிர் மன்னரால் தழைத்துவரும் என்க. மானம் ஆவது நிலைகுலையாமல் எஞ்ஞான்றும் தலைமையோடு நிலவி நிற்றல். மீனம் நோக்கிய கொடியினர் என்றது பாண்டியமன்னரை. இவர் குடிபுரந்த நிலை கூறிய படியிது.

௭௪. சொல்லரும் புகழுடன் நல்லறங்கள் புரிந்து பலதலைமுறைகளாக விழுமிய நிலையில் இவ்வீர மரபினர் விளங்கி யிருந்தார் என்பதாம்.

இப் படலத்தின் சாரம்.

ஆதிக் கட்டபொம்மு இளமையில் வடநாடு விட்டுத் தென்னாடு வந்ததும், இந்நாடுபுகுந்ததும், இடம் கண்டிருந்ததும், திடங்கொண்டு நின்றதும், பொரும்படை வென்று பெரும்புகழ் கொண்டதும், அரும் பரிசாக அரசுரிமை யடைந்ததும், வேட்டையில் முயல் எதிர்த்த இயல்பறிந்து அங்கே கோட்டை வளைந்து தன்பாட்டன் பெயர் சூட்டிப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி என நகர் அமைத்ததும், அதில் குடிபுகுந்திருந்து படிபுரந்ததும், அம்மன்னவன் மரபில் பின்னவரும் தொடர்ந்து அறம் பொருள் ஈட்டிப் பெரும் புகழ் படைத்துப் பெருகி வந்ததும், பிறவும் இதன்கண் மருவியுள்ளமை காண்க.

மூன்றாவது

செகவீரக் கட்டபொம்மு படலம்.

இவன் ஆதிமன்னனாகிய கட்டபொம்முடைய சஅ-வது வழிமுறையில் வந்து பட்டந்தாங்கி அரசு புரிந்தவன். வீரம் கொடை நியாயம் அருள் அறிவு தெய்வபக்தி சத்திய முதலிய உத்தமகுணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமைந்து பெருந்தகையாளனாய் விளங்கி யிருந்தான். இக் காப்பியத் தலைவனாகிய வீரபாண்டியனுக்கு இவன் தந்தை என்க. இவனது வரலாற்றி லிருந்தே இக் காவியம் ஆரம்ப மாகின்றது. இது முதல் நான்கு படலங்களால் இக் கோமானுடைய தலைமை நிலைமை தகுதி முதலியன கூறப் பெறும்.

---

187. இந்த மன்னவர் மரபெனும் பாற்கட லிடையே
வந்து தோன்றிய மதியமிர் தெனச் செகவீரச்
சுந்த ரத்திருத் தோளினன் தோன்றினன் கண்டார்
நந்து தாங்கிய கரத்தனே யிவனென நவின்றார். (க)

188. தேன ளாவுசெந் தாமரைப் பொகுட்டுறை திருவும்
கான ளாவுவெண் கமலையாம் விமலையும் களிப்ப
மான ளாவுசெங் கரனரு ளமிழ்தினை மாந்தி
வான ளாவிய இசையொடு புவிமிசை வளர்ந்தான். (உ)

189. வேத மேமுத லாகிய நூலெலாம் மெய்யே
ஓதி ஓதியுள் ளூறவுணர்ந் தருளினா லுலகம்
போத மேவியின் புறவொரு பெரியவர் புகலும்
நீதி யாறென நெறிமுறை நடந்தொளி சிறந்தான். (ங)

க. பாற்கடல் கூறியது குலத்தூய்மை தெரிய. மதி அமிர்து என்றது உருவம் குணம் செயல்களால் எவர்க்கும் அவன் இனியனா யிருந்தமை கருதி. இளமையொளி தவழ்ந்து, எழில்நலங்கனிந்து விழுமிய நிலையில் விளங்கியிருந்த இவனைக்கண்டவரெவரும் மால் என மால்கொண்டு மதித்து வந்தார் என்பதாம். இதனால் இவனது தோற்றத்தின் ஏற்றம் இளமையிலேயே இசைபெற்றிருந்தமை இனிது தெளிவாம். நந்து = சங்கு.

உ. திருவும் அறிவும் சேரப்பெற்றுச் சிவபெருமான் அருளால் இவன் செழித்து வளர்ந்தான் என்பதாம். கமலையாம் விமலை — சரசுவதி.

190. உருவில் வீரத்தில் ஒருவரும் நிகரிலான் உயர்ந்த
திருவில் நீதியில் சீலத்தில் கொடையினில் தேசில்
அருளில் ஆண்மையில் அருங்கலை யுணர்வினி லெங்கும்
பொருவி லானென வுலகெலாம் புகழ்ந்திட நின்றான். (௪)

191. சீல மிக்கபால் பாண்டியன் எனப்பெயர் சிறந்து
ஞால மின்புற நயந்தர சாண்டவன் மைந்தன்
மாலை வெண்குடை மதனவே ளிவனெனத் திகழ்ந்து
கோல மஞ்ஞையூர் குமரவே ளருள்கொடு வளர்ந்தான். (௫)

192. யானை யேற்றமும் அடல்பரி யேற்றமும் அடர்ந்த
தானை யேற்றமும் சமர்நிலை யேற்றமும் சார்ந்த
ஆனை யேற்றவெம் பலபடை யேற்றமும் உணர்ந்து
வானை யேற்றவெந் திறலொடு வளர்ந்தினி துயர்ந்தான். (௬)

193. சிவந்த மேனியும் செழுமதி யனையவொண் முகமும்
நிவந்த தோள்களும் நிமிர்ந்தெழுந் துயர்ந்தநன் மார்பும்
இவர்ந்து நேரெதி ரேறிய உரோமமும் இவனோர்
தவங்கொள் வீரனென் றுண்மையைச் சாற்றிநின் றனவே. (௭)

194. வால மன்மதன் வந்தன னாமென இவன்றன்
கோல நோக்கிய மங்கையர் உளநிலை குலைந்து
மாலு ழந்துவெம் மையல்மீக் கூர்ந்தனர் அழகைப்
போலு யர்ந்ததோ ரின்புறு பொருளுண்டோ புவியில். (௮)

195. கண்ட கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்துவெங் காதல்
மண்டி யேறவிம் மாமகன் வயங்கினா னெனினும்
கொண்ட நீதியும் ஒழுக்கமும் குன்றிடா மையினால்
அண்ட ராரமிர் தவாவினார் போலலை மந்தார். (௯)

196. அமுத மைந்தபொற் கும்பத்தை வண்டின மடர்ந்து
கமழும் வாசனை யால்வெளி களிப்பன போலக்
குமுத வாயெழில் மடந்தைய ரிக்குலக் குமரன்
அமையு மெய்ந்நல மாதரித் துழன்றன ரயலே. (௰)

---

௪. உருவை முதலில் குறித்தது கண்டவுடனே காட்சியின்பம்தரும் அதன் மாட்சி நோக்கி. அழகு வீரம் அறிவு முதலியவற்றில் இவன் தலைமை எய்தி நின்ற நிலைமை கூறியபடியிது. பொருவு=ஒப்பு, உவமை,

௫. இவனுடைய தந்தை பெயர் பால்பாண்டியன் என்பது. கோலம்= அழகு. மஞ்ஞை=மயில். அழகுக்கு மதனவேளும், வீரத்திற்குக் குமர வேளும் உவமை என்க. இளமை எழில் வீரங்களின் வளமை குறித்தவாறு.

197. வில்லில் வாளினில் வேலினில் மெய்யட லமர்ந்த
மல்லில் தண்டினில் மற்றுள படைகளி லெல்லாம்
எல்லை யில்லதோர் வலியனா யெத்திசை களையும்
வெல்ல வல்லனாய் வீரநா யகனென நின்றான். (கக)

198. மன்னு யிர்க்குநற் றாயென வன்பகை மாற்றார்
இன்னு யிர்க்குவெங் கூற்றென இதமுட னடைந்தார்
பொன்னு யிர்க்கொரு புகலிட மெனப்பொலிந் துயர்ந்து
மின்னு யிர்க்கும்வேல் மன்னவன் மேன்மையுற் றிருந்தான். ()

199. உருவ மெய்திய மதனென வொளிமிகத் திகழ்ந்து
பருவ மெய்திய பக்குவ நிலையினைப் பார்த்திவ்
ஒருமகன் றனக் குலகெலா முவந்திடச் சிறந்த
திருமணஞ்செய வுரிமையிற் சூழ்ந்துமுன் றேர்ந்தார். (கங)

கலிவிருத்தம்.

200. கண்ணினும் இனியநன் மாமன் மாமகள்
மண்ணினும் விண்ணினும் மருவ லாவெழிற்
பெண்ணருங் கலமெனப் பிறந்து பீடுடன்
எண்ணிரு பருவமா யியைந் திருந்தனள். (கச)

201. ஒழுகொளி வண்ணமும் உருவும் செய்கையும்
முழுமதி யனையவாண் முகமும் மூரலும்
விழுமிய நிலையினில் மேவி மேன்மையாய்
அழகொரு வடிவமா யமைந்து நின்றனள். (கரு)

202. சண்முகக் கனியெனத் தழைத்த பேரினாள்
ஒண்முகம் மதியென வொளிசெய் சீரினாள்
விண்முக மகளிரும் விழையும் நீரினாள்
பண்முக மொழியினாள் பவள வாயினாள். (கசு)

203. கற்பினில் அருந்ததி கலையில் நாமகள்
அற்பினில் மலைமகள் அறிவில் மாமறை
பொற்பினில் திருமகள் பொறையில் பூமகள்
இற்பெருங் குலமகள் இவளென் றோங்கினாள். (கஎ)

கச. அருங்கலம் என்றது அரும்பெறலுருவும் பெரும்பொறைக் கற்பும் ஒருங்கமையப் பெற்று உரிமை யெய்தி யிருந்தமை கருதி. உருவம் சிறந்து பருவம் சுரந்து பதினாறுவயதுத் தருண மங்கையாய் மருவியிருந்தாள் என்பதாம். இயைந்து என்றது இவனையே வரைந்து எதிர்நோக்கி யிருந்தமையான். ஆகவே இவரது கனிந்த காதல் நிலை காணலாகும்.

204. கலைபல பயின்றுயர் கவின்கொண் டோங்கிய
தலைமகன் இவனுக்குத் தகுதி யாகிய
குலமக ளிவளெனக் குலவி நின்றவைத்
திலகத்தைத் திருமணம் செயவி ழைந்தனர். (௧௮)

205. உலகெலாம் உரிமையி னெருங்கு கூடின
அலகிலா வகையலங் கார மாயின
குலவிய கோணிலை கூர்ந்து தேர்ந்தனர்
நலமுறு நாளினில் நன்கு செய்தனர். (௧௯)

206. மருவும் வைகாசிநன் மதியில் வெள்ளியும்
குருவுமோ ரில்லினிற் குலவ வொண்மதி
உருவுரோ கணியுட னுறையச் சண்முகத்
திருவினை மன்னவன் சேரல் மேயினன். (௨௦)

207. தாமரை மேவிய தருண மங்கையை
மாமறை மேவிய மால்வி ழைந்துமுன்
காமுற மணந்துடன் கலந்த தாமெனக்
கோமகன் இக்குல மகளைக் கூடினன். (௨௧)

208. கற்பகம் படர்ந்தொளிர் காம வல்லிபோல்
வெற்பக மலர்ந்ததோள் வீரனைத் தழீஇ
அற்பக மலர்ந்தநல் அறுமு கக்கனி
எற்பக வின்பமா யினிதி ருந்தனள். (௨௨)

209, வாகைவேல் மன்னனும் வாட்கண் நங்கையும்
ஆகம்வே றன்றியே ஆவி யொன்றென
ஓகைமே லோங்கியுள் ளுருகி யொன்றிமெய்ப்
போகபூ மியரெனப் பொலிந் திருந்தனர். (௨௩)

210. காமனும் இரதியும் கலையும் உரோணியும்
தாமணைந் தமைந்ததோர் தகைமை யாமென
மாமனன் மகளினை மணந்து மாண்புறு
கோமகன் இன்பிடைக் குளிப்ப தாயினன். (௨௪)

---

௨௦. மதி, உரோகிணியுடன் உறைய என்றதனால் அச்சமயம் சந்திரன் இடபலக்கனத்தில் ஏறியிருந்தமை பெற்றும். வெள்ளி—சுக்கிரன்.

௨௨. கற்பகம் அரசனுக்கும், காமவல்லி அரசிக்கும் உவமையாம்.

211. அன்புளை கனிந்தநல் அறுமு கக்கனி
இன்புளை சுரந்தெழில் தவழ்ந்தி ருந்ததால்
ஐம்புலன் களுநுகர்ந் தார ஆர்வமாய்
நம்பியுட் களித்தனன் நாளு நாளுமே. (௨௫)

212. இருவரும் ஒருவராய் இணைந்து புல்லியே
உருவென வுளமுணர் வுயி ருமே யொன்றாய்ப்
பருவம்வே றறிகிலார் பதிந்த வின்பமே
மருவிய நிலையாய் மயங்கி மண்டினார். (௨௬)

213. தழுவிய கையிடை தளர நேரினும்
நழுவிய துயிரென நடுங்கி நண்ணிய
எழுவுறழ் தோளினை யினிது புல்லியே
கெழுதகை யோடுடன் கிடந்து றங்கினாள். (௨௭)

214. ஆண்டகை யாளனாய் அரசை யாளுமப்
பாண்டிய வேளெனும் பதிக்கு நாளுமே
ஈண்டிய வைம்புலன் களுக்கும் இன்பமாய்
வேண்டிய போகங்கள் விளைத்து வந்தனள். (௨௮)

215. பூவுறு தேனினைப் பொறிவண் டுண்டதில்
ஆவலோ டயர்ந்தறி வயர்ந்த தன்மைபோல்
ஓவற வெழில்மனை யுதவு மின்பிடைக்
காவலன் மூழ்கியே களித்தி ருந்தனன். (௨௯)

216. பஞ்சணை மலரணை யாகப் பண்ணிய
அஞ்சணை யாவுநீத் தறுமு கக்கனி
நெஞ்சணை யாகவே நிலைத்து வந்தனன்
மஞ்சணை யாதகை மான மன்னனே. (௩0)

217. அன்றிலம் பெடையென யாதும் நீங்கிடா
தொன்றிய காதலோ டுவந்து துய்த்தனர்
தென்றலும் திங்களும் சீறல் கண்டிலர்
என்றுமே பிரிவினை யெய்தி டாமையால். (௩௧)

௩௧. பிரிந்து தனித்திருக்கும் காதலர்க்குத் திங்களும் தென்றலும் காமதாபத்தை விளைக்கும் ஆதலால் அத்தாபநிலையை யாதும் பிரிவின்றி மருவியிருந்த இவர் அறியவில்லை என்க. அன்றில் பறவை ஒன்றியகாதலுடையது.

218. விண்முகத் தமிழ்க்கிளை விழைந்து வானவர்
உண்முகத் துவந்துயி ருயர்ந்து வாழ்ந்தனர்
சண்முகத் தமிழ்க்கிளைத் தழுவி மாந்தியே
மண்முகத் துயர்ந்தனன் மான வீரனே. (௧௨)

219. பொறிபுல னுகர்ச்சியிற் பொங்கி நின்றலின்
அறிவனும் அழகியும் அமர போகமே
செறிவுடன் திளைத்தனர் செய் தவத்தினல்
உறுபய னிதுவென வுவந்து போற்றவே. (௧௩)

220. மதுவிரி பொழிலிடை மருவி நீடியும்
புதுமலர் சூடியும் புனலில் ஆடியும்
கதுமென வோடியும் கனிந்து கூடியும்
விதுவொளி நிலவினில் விழைந்து நின்றனர். (௧௪)

221. விழுமிய குணநலன் மேவி மேதகு
வழுவிலா எழிலுடை மயிலு மன்னனும்
எழுமையும் தொடர்ந்துவந் தியைந்த தாமெனும்
உழுவலன் புடன்கலந் துவந்தி ருந்தனர். (௧௫)

கலிநிலைத்துறை.

222. இன்ன வண்ணநல் லின்பங்கள் எண்ணில நுகர்ந்து
தென்ன நாடெங்கும் சீர்மிகச் செய்யகோல் செலுத்தி
முன்ன மாண்டதன் முன்னவ ரெவரினு முதன்மை
மன்னி யோங்கவிம் மன்னவன் மகிழ்ந்துவீற் றிருந்தான். (௧௬)

223. மக்க ளுக்கொரு தாயென மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
ஒக்க அன்புசெய் துரிமையிற் பேணினன் எங்கும்
மிக்க செல்வமும் மேன்மையும் மகிழ்ச்சியும் பொங்கித்
தக்க சீருடன் தழைத்தினி திருந்தது தலமே. (௧௭)

224. பொறிபு லன்களின் போகங்கள் பொருவில நுகர்ந்தும்
அறிவ மைந்தமே லின்பங்கள் நூல்களி லார்ந்தும்
செறிவ மைந்துயர் சீலர்கள் தம்முடன் சேர்ந்தும்
நெறிய மைந்தநற் சீர்த்தியில் நிறைந்தினி திருந்தான். (௧௮)

---

௫௮. செறிவு—அடக்கம். புலனடக்கம் சீலத்துக்கு மூலகாரணம் ஆதலால் உயர்வுக்கு அது உறுதியாய் நிற்றது. நெறி—சன்மார்க்கம்.

மக்கட்பேறு.

225. அன்பு பூண்டுநின் றவனியைப் புரந்திவன் வருங்கால்
இன்பு பூண்டுயர் எழில்மனை வயிறுவாய்த் திருந்து
முன்பு செய்தநல் லருந்தவப் பயனென முதலா
மன்பு னைந்தவோர் மகவினைப் பயந்தனள் மகிழ்ந்தே. (௩௯)

226. கொல்லம் ஆண்டுதொள் ளாயிரங் கொளுமுப் பத்தைந்தில்
செல்லு மார்கழி யிருபதில் சிங்கலக் கனத்தில்
நல்ல யோகமும் கோள்களும் நலமுடன் நிலவச்
செல்ல மாமகன் தோன்றினன் செழுமதி யென்ன. (௪௰)

227. பால சூரியன் போலொளிர் பாலனைப் பார்த்துச்
சீல மன்னவன் சிந்தையுள் மகிழ்ச்சிமீக் கூர்ந்தான்
சால வேயுயர் தானங்கள் தருமங்கள் செய்து
ஞால மின்புற நலம்பல புரிந்தனன் நயந்தே. (௪௧)

228. நல்ல நாளினில் வீரபாண் டியனென விந்தச்
செல்ல நன்மகற் கொருபெயர் சூட்டினன் சேர்ந்தே
வல்ல மன்கிளை யாவரும் வரன்முறை வந்து
மல்ல லோங்கிய அன்புடன் வாழ்த்தியுள் மகிழ்ந்தார். (௪௨)

229. தலைம கன்வளர்ந் திங்ஙனம் சார்ந்திவன் வருங்கால்
மலைம கள்மகன் மாணருள் மாட்சியால் எழிலார்
கலைநி றைந்தமா மதியெனக் காளைய ரிருவர்
சிலைநு தற்றிரு மடந்தைய ரிருவர்பின் செனித்தார். (௪௩)

ஐவர் பேர்.

230. வீர பாண்டியன், மேதகு குமாரசா மிப்பேர்ச்
சூரன், பின்வரு துரைச் சிங்கம் எனவிவர் மூவர்
ஏர மைந்தொளிர் துரைக்கண்ணும் ஈசுர வடிவும்
பேர மைந்துபின் தங்கைய ராய்ப்பிறந் திருந்தார். (௪௪)

231. மைந்தர் மூவரும் மகளிர்கள் இருவரும் ஆக
ஐந்து பேர்களும் அருந்தவப் பயனென வந்து
இந்த மாநிலம் இன்புற வளர்ந்தனர் இறைவன்
சிந்தை யுள்ளுறக் களித்தினி திருந்தனன் சிறந்தே. (௪௫)

232. ஐந்து மக்களை அறுமுகக் கனியெனும் தேவி
தந்து பேரன்பு தழைத்தினி தமர்ந்தனள் என்றும்
விந்தை வாழ்புய வேந்தன்ஐம் புலன்கட்கும் இன்பம்
முந்து தந்தவள் முழுவதும் தந்திவ்வா றிருந்தாள். (௪௬)

233. மற்றும் தேவியர் மூவரிம் மன்னவன் றனக்குப்
பற்ற மைந்துபே ரின்புறப் பண்புசெய் திருந்தார் ;
உற்ற நால்வரும் ஒருவராய் உவந்தினி துறைய
முற்றுங் காதலில் மூழ்கியுண் மகிழ்ந்தனன் முறையே. (௪௭)

234. ஆயி னும்முயர் ஆறுமா முகக்கனி யீந்த
மாயி ரும்புவி காக்குநன் மகனைமுன் மாண்பாய்
ஈயும் பேற்றினை யெய்தின ளாதலால் எங்கும்
தேயம் போற்றிடத் திகழ்ந்தினி திருந்தனள் சிறந்தே. (௪௮)

இளையவன் இயல்பு.

235. தலைம கற்கிளை யானெனச் சார்ந்தவன் செவிவாய்
உலைவு கொண்டிறை யிருந்ததால் ஊமையன் என்ன
நிலைபெ றும்பெயர் பெற்றனன் நிகரிலா வீரன்
சிலைம தன்விறல் விசயனின் கலையெனச் சிறந்தோன். (௪௯)

236. கொன்னிப் பேசுமிக் கோமகன் வீரத்தைக் குறித்துப்
பன்னிப் பேசினல் அஃதொரு பாரதம் ஆகும்
முன்னிப் பாரினில் நின்றவா ளபிமனை முடிந்து
பின்னிப் பேரொடு வந்தனன் என்னவே பிறந்தோன். (௫௰)

237. வீர மென்பதோர் வடிவுகொண் டிவன்பெய ரோடு
சார வந்ததென் றுரைத்துரை யமைவதே சால்பாம் ;
போரில் நின்றுமுன் பொருதுள திறத்தினு லன்றோ
பாரி லின்னமும் இவன்பெயர் பரவியுள் ளதுவே. (௫௧)

---

௪௯. தம்பியான தளவாய்க்குமாரசாமிக்கு வாய் சிறிது கொன்னல் உண்டு; அதனல் யாரோடும் அதிகம் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தமையால் ஊமையன் என நின்ருன். மதன் விசயன் என்றது அழகு வீரங்களின் அமைதி கருதி. அதிசய ஆற்றல்களுடன் அசகாயசூரனய்த் திசைமெச்ச நின்றமையால் இன்றும் இவன் இசைபரவி எங்கும் ஏற்றமுற் றுள்ளது.

238. ஊமையன் என இப்பொழு தப்பெயர் சொலினும்
சீமையும் திகில் கொண்டுதென் திசையினை நோக்கி
நாமங் கொள்ளுமால் இத்திசை யூமையன் நாமச்
சீமை யென்றொரு பெயரையும் சேர்ந்துள தன்றே. (௫௨)

239. அரியின் ஏறென ஆண்மையிற் சிறந்தஅவ் வீரன்
பரியின் ஏற்றத்தில் நகுலனை வென்றனன் ; படையில்
வரிவி லாண்மையில் விசயனை யடுத்தனன் ; வாளில்
அரிய திண்டிறல் அபிமனை ஒத்திருந் தனனே. (௫௩)

240. தம்பி யாகிய துரைச்சிங்கம் தமையன்மா ரென்னும்
வெம்பு வெந்திற லாளிகள் விழைந்திட விளைந்து
தும்பி வாம்பரி துணிவுடன் ஏறியும் சுடர்வேல்
அம்பு வாள்முத லடுபடை பயின்றுமாங் கிருந்தான். (௫௪)

241. முக்கண் எம்பிரான் கண்கள்போல் தோன்றிய இந்த
மக்கள் மூவரும் மாநிலம் இன்புற மருவி
ஒக்க வேவளர்ந் தெழிலுட னொளிர்வதைக் கண்டு
மிக்க பேருவ கைக்கடல் மூழ்கினான் வேந்தன். (௫௫)

242. ஆத வன்மதி யங்கியென் றமைந்திடு மந்தச்
சோதி தன்விழி மூன்றனுள் நெற்றியின் சுடர்போல்
மேதி னிக்கணே வெந்திறல் வீரனாய் விஞ்சி
ஓதும் ஊமையன் நின்றனன் உலகெலாம் தெரிய. (௫௬)

243. முக்கு லத்துயர் மன்னவர் அமிசங்கள் மூன்றும்
ஒக்க வேயிந்த மன்னவ னிடமுதித் தனபோல்
மக்கள் மூவரும் மருவியே மகிழ்ந்துடன் வளர்ந்தார்
திக்க னைத்தினும் தந்திறல் நிறுவிடத் திகழ்ந்தார். (௫௭)

244. வாள்ப யின்றனர் வல்லயம் பயின்றனர் வரிவிற்
கோள்ப யின்றனர் குஞ்சரம் பரிமுத லெவையும்
தாள்ப யின்றுமே லிவர்ந்திடப் பயின்றனர் சமரின்
சூள்ப யின்றனர் தொல்கலை யாவுமே பயின்றார். (௫௮)

---

௫௨. நாமம் இரண்டனுள் முன்னது அச்சம் ; பின்னது பேர். தென்பாண்டி நாட்டை ஊமையன் சீமை என யாண்டும் இன்று இசைத்துவருதலால் மூண்டபோர்தொறும் முனைந்து வென்று இவ் ஆண்டகை நீண்டபுகழுடன் அன்று நிலவியிருந்த நிலை தெரியலாகும். சேர்ந்து — பெற்று.

245. படைக்க லம்பயின் றுடலினை வளர்த்தனர் ; பணிவாய்
அடைக்க லம்புகுந் தரியநால் பலபயின் றறிவின்
திடத்தில் நின்றனர் ; செம்மையும் நீதியும் செறிந்துள்
உடைப்பெ ரும்பய னுயிரினை யோம்பின ருயர்ந்தே. (௫௯)

246. எளிய ராயினுர் தமையெதிர் காணினே என்றும்
அளிய ராயுளங் குழைந்தினி தாதரித் தருள்வார் ;
களிய ராய்வலி மிகுத்தவர்க் காணினே கனன்றே
ஒளிசெய் தீயென வுருத்துடன் எரித்தொழித் திடுவார். (௬௦)

247. அழகும் வீரமும் அருந்திற லாண்மையும் அருளும்
கழக மேறிய கல்வியும் செல்வமும் கமையும்
உழைய டைந்தவர் உளமகிழ் தரத்தருங் கொடையும்
விழைவொ டிக்குலக் குமரர்பால் மேவிநின் றனவே. (௬௧)

248. பருவந் தன்னிலே முன்பின இருப்பினும் பரந்த
உருவந் தன்னிலே ஒருவர்போல் ஒளியமைந் திருந்தார் ;
கருவந் தோங்கிய திருவின ராய்க்கதித் தெழுந்து
மருவந் தோங்கிய மலரென மகிழ்ந் துயர்ந்தார். (௬௨)

249. மைந்தர் மூவரும் மாநிலம் மகிழ்ந்திட வளர்ந்து
விந்தை சேர்புய வீரராய் விளங்குதல் கண்டு
முந்தை யோர்செய்த முழுத்தவப் பயனென வியந்து
சிந்தை யுள்ளுறக் களித்தன்பு செழித்தன ரெவரும். (௬௩)

250. இத்த ராதல முழுவதும் ஒருவனே எளிதாய்
வைத்த நீதியோ டாளவும் வல்லவன் அதனல்
முத்த லத்தையும் தனித்தனி தத்தமக் குரித்தாய்
ஒத்து வந்துட னாளவுற் றுறெனை வுறைந்தார். (௬௪)

251. உருவம் வேறதாய் வெளியினில் உலாவினும் உள்ளம்
ஒருவ ராகவே யுரிமையி னெழுகின ரென்றார்
கருவி லேதிரு வுடையவர் கல்வியும் அறிவும்
மருவு சீலமும் மருவியே வளர்ந்தினி தாயர்ந்தார். (௬௫)

252. கலைநி றைந்தமா மதியெனக் கலைகளா னிறைந்து
நிலைசெய் பேரொளி நிலமிசை நிலவிட நிமிர்ந்து
தலைமை யோடிந்தக் குமரர்கள் சதுருடன் வளர்ந்தார்
மலைசெய் தோள்வலி மன்னவன் மனமகிழ்ந் திருந்தான். (௬௬)

253. போரடங்கலும் வென்றுயர் பொருதிற லமைந்தும்
தேரடங்கிய நால்வகைச் சேனையிற் சிறந்தும்
சூரடங்கவென் றொளிர்வடி வேலனைத் துதித்தும்
காரடங்கிய கொடையுடன் கருணைசெய் துயர்ந்தான். (௬௭)

254. முருக மூர்த்தியின் முளரியந் திருவடி மலரை
உருகி யெண்ணியெந் நாளுமே யுள்ளன்பு கொண்டு
கருதிப் பேணியே கருதரும் பணிகளைச் செந்தூர்த்
திருந கர்க்கணே செய்திவன் பத்தியிற் சிறந்தான். (௬௮)

255. நித்த மாதிய பூசைகள் நெறிக்கெல்லாம் நிலையா
வைத்த மாநிதி வயல்நில முதலிய வழங்கி
அத்த சாமத்துக் கட்டளை முதலினி தாய்ந்து
பத்தி யோடென்றும் பண்புட னடைபெறப் பணித்தான். (௬௯)

256. செந்தி லாதிபன் திருவருள் வலியினால் சிறந்த
மைந்த ராதிய மாபெருந் திருவெலாம் நிறைந்து
இந்தி ராதிப னெனவிந்த மாநிலம் ஏத்த
முந்தி நின்றவன் முருகனைப் பூசித்து வந்தான். (௭௦)

நியமநிலை.

257. பூசை செய்தன்றி யுண்டியுட் கொண்டிலன் புனிதத்
தேச மைந்தநற் செந்தியில் எம்பிரான் றனக்கு
நேச மாகவே பூசனை முடிந்ததும் நிதமும்
ஓசை யால்தெரிந் ததன்பினே உணவையுட் கொள்வான். (௭௧)

258. பரம னுக்கெனப் பணிவுடன் பகுத்துமுன் வைத்த
அருமைச் சொத்துகள் செந்திலாதிபன்பண்ணை என்னும்
உரிமைப் பேரினி லின்றுநின் றொளிர்கின்ற உரிய
தருமம் பார்ப்பவர் சரிவரச் செய்கில ரன்றே. (௭௨)

259. மணியிற் பொன்னினில் மாண்புறச் செய்துமேல் அணிந்த
அணிகள் மூன்றிலக் கந்தொகை அமைந்ததா யின்றும்
பணியு றுங்கரு வூலத்தில் பாஞ்சைமன் பெயரால்
துணிவு கொண்டுள இவனுய ருளநிலை துலங்க. (௭௩)

260. இந்த வண்ணமா யென்றுமே முருகனைத் தனது
சிந்தை யுள்ளுறக் கொண்டிவன் தேசுட னின்றல்
செந்தி லம்பதி பூசனை முடிந்தது தெரிய
முந்து பேரிகை ஒலித்திட முடித்துவைத் திருந்தான். (௭௪)

261. கோட்டை நின்றுயர் கோவில்ஜங் காவத தூரம்
நாட்டி நின்றநன் முரசங்கள் பத்து நன்றாகப்
பூட்டி நின்றன பூசனை முடிவினில் முறையே
காட்டி நின்றொலி செய்திடக் காவல ரிருந்தார். (௭௫)

262. முன்ன வன்னுயர் பூசனை முடிந்ததும் முதலிம்
மன்ன வன்னுட னுணர்ந்திட வழிதொறுந் தொடர்ந்து
நன்ன யம்பெற நாட்டிய முரசங்கள் அடிப்பார்
அன்ன ஓசையை யறிந்தபின் அருந்துவன் அமுதே. (௭௬)

263. அமுத மின்றபின் குறுநடை சிறிதுகொண் டமர்ந்து
குமுத வாய்ச்சியர் கோல்வளை ஒலித்திடத் தமது
கமலக் கையினால் கவரிகள் கால்செய அகன்றே
அமையும் காரியம் அன்புடன் அறிஞரோ டாய்வான். (௭௭)

264. புலமை யின்பமே புனிதமென் றுணர்ந்தனன் அதனால்
தலைமை யானநற் புலவரைச் சார்ந்துபற் பலநூல்
நலமு றும்படி வினவியும் நவின்றுமுட் களித்தே
அலகி லின்பமாய் அநுதினம் பொழுதினைக் கழிப்பான். (௭௮)

265. சீல மிக்கநன் மேலவர் நட்பொடு சிறந்த
நூலு நுட்பமாய் ஆய்ந்திடப் பெற்றதால் நுவன்ற
ஞால மாண்புற நண்புடன் ஆண்டனன் குடிகள்
சால இன்பமாய் வாழ்ந்தன ரெங்கணும் தழைத்தே. (௭௯)

266. முறையி டுந்தெவ்வர் முறைமுறை வந்துவந் துவந்து
குறையி டந்தரு மென்றுமுன் குணமுடன் வணங்கித்
திறையி டுந்தொறும் திருமுக மலர்ந்துரை சிறிது
நறைந ரந்தொழு கியதென நயம்பட மொழிவான். (௮௦)

267. நாட்டில் கொண்டதோர் திறையினை நலமுற நாடிக்
கூட்டி வைத்தவன் யாவர்க்கும் கொடுத்துள முவந்தான்
ஈட்டி யாதொன்றும் தனக்கென வைத்திலன் என்றும்
தேட்டி னின்பயன் இன்பறம் என்பது தேர்ந்தான். (௮௧)

268. சிந்து மேய்ந்தெழு செழும்புயல் சிகரியைச் சேர்ந்து
வந்து தாழ்ந்துள புனலெலாம் விரைந்துமுன் வழங்கும்
அந்த நீர்மைபோல் அவனியில் அரும்பொரு ளீட்டித்
தந்து வந்துவா னமர்ந்தெனத் தனியுயர்ந் திருந்தான். (௮௨)

269. அடுத்த வர்க்கெல்லாம் அறிவுரை யாடியா தரவாய்க்
கொடுத்து வந்தன னதலால் உலகெலாம் கொடைப்பேர்
எடுத்து நின்றனன் புலவர்கள் பலபட ஏத்தித்
தொடுத்த செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் சூடினர் துதித்தே. (௮௩)

270. மேல டித்திடும் வெயிலெலாம் மெய்யினில் தாங்கி
ஏலு நீழலை அருகடைந் தவர்க்கெலாம் ஈந்து
சால வேபல கிளைகளைத் தழுவியோங் கியவோர்
ஆல நற்றரு வாமென அமர்ந்திவ னிருந்தான். (௮௪)

271. இனிய சொல்லொடும் ஈகையும் இரக்கமும் அன்பும்
கனியும் நெஞ்சின னாயிவன் கண்டவர்க் கெல்லாம்
இனிது செய்துவந் திருமையும் பேரிசை கொண்டான்
மனிதர் தம்முளே தெய்வநன் மாண்பொடு வாழ்ந்தான். (௮௫)

272. தன்னைப் போலவே மன்னுயிர் தம்மையும் பேணி
அன்னை யாமென யாவர்க்கும் அன்புடன் அமைந்தே
இன்ன வாறிந்த மன்னவன் திருமலிந் திருந்தும்
முன்ன வன்னருள் முன்னியே வாழ்ந்தனன் முழுதும். (௮௬)

---

௮௨. மேகம் கடல்நீரை மொண்டு உவர் நீக்கி உலகினுக்கு உபகரிப்பதுபோல் இவனும் உலகில் பொருள் தொகுத்து நலமுற ஆய்ந்து உயிர்களுக்கு உதவினன் என்க. தானம் செய்தவனே வானம் அளாவிய புகழுடன் வளர்ந்து உயர்ந்திருப்பன் என்பது கருத்து.

273. மாசி மாமகத் தொன்றினில் செந்திலில் வந்து
ஈச னுக்கபி டேகங்கள் எண்ணில செய்து
பூசை யின்புறப் புனிதமாய்ப் புரிந்துமுன் போற்றி
நேச மிக்குளம் நெக்குநெக் குருகிநேர் நின்றான். (௮௭)

274. கைக ளைத்தலை வைத்தனன் கண்கள்நீர் வெள்ளம்
பெய்து நின்றன பேரன்பு மனத்திடைப் பெருகி
மெய்சி லிர்த்தனன் விம்மிவெய் துயிர்த்துமே லேங்கி
ஐய னேயென ஆர்வமோ டலறிவாய் துதித்தான். (௮௮)

துதி.

275. பார்த் தெடுத்து வடித்தபசுந் தேனே! வானோர்
பலநாளு முயிர்வாழப் பண்பு காட்டும்
தீர்த்தமிகு தெள்ளமுதே! அமுதின் மேய
தீஞ்சுவையே! செழுங்கனியே! சிறந்த பாகே!
சேர்த்தெடுத்த அறுவருள மகிழ வீசும்
செஞ்சோதித் திருமணியே செந்தில் மேவி
வார்த்தெடுத்த திருவுருவாய் வயங்கி நிற்கும்
வள்ளலே! யுள்ளிருந்து வாழும் தேவே! (௮௯)

276. அன்புடையா ருளம்பூத்து விளங்கும் அருள் விளக்கே!
அருளுடையார் அறிவுடையார் அள்ளியுண்ணும் அமிர்தே!
முன்புடையர் பின்புடையார் முழுவதுமே யுடையார்
முருகுடையார் முடியுடையார் முடிவின்மை யுடையார்
என்புடையார் பணியுடையார் என்பணியு முடையார்
ஈவுடையார் ஏற்புடையார் இளமதியு முடையார்
மன்புடையார் முழுமதியே! பன்னிருகண் மணியே!
மாறுத பேரின்ப வடிவான பொருளே. (௯௦)

277. என்னிருகண் மணியொளியே! பின்னமுதப் பெருஞ்சுவையே எழி
லார்சோதி, பன்னிருகைப் பரம்பொருளே! பன்னிருவ ரும்பாராப்
பதியும்தேற, முன்னிருவே தப்பொருளை மொழிந்தசிவ குருமணியே!
முத்தே! என்னைத், தென்னிருசே வடிசேர்த்தாள் திருச்செந்தில்
அமர்ந்தருளுந் தேவ தேவே. (௯௧)

---

௮௭. மாசி மாதம் மகநட்சத்திரத்தை முன்னிட்டுத் திருச்செந்தூரில் சிறப்பாகத் திருவிழா நடைபெறும். மாசிமகம், வைகாசி விசாகம், ஆவணி மூலம் என்னும் இம் மூன்று உற்சவங்களிலும் அங்கே திரளான சனங்கள் வந்து பெருமானைத் தெரிசித்து மகிழ்வர்.

278. வண்டுளப மணிமார்பன் மருகமுரு காவென்ன மலர்க்கை கூப்ப
அண்டர்முத லன்முதலோர் அறுமுகத்தெம் மரசேயென் றார்வம்கூர
மண்டலரீ தவர்பிறந்த பயன்பெற்றே மென்றுமன மகிழ்ந்துவாழ்த்தத்
திண்டிறற்செவ் வேலேந்தித் திருச்செந்தி லமர்ந்தருளும் தேவதேவே.

279. ஆசைவளர் கருமனமும் அறிவுதளர் தருசினமும் அமைந்து நீறு
பூசுநெறி யறியாத புல்லியனென் றெனைவிடுத்தால் புகல்வேறுண்டோ
வாசமலி நீபமணி மணித்தோளா! எனதுமுடி வைத்த தாளா
தேசுவளர் சோலைநிகழ் திருச்செந்தில் அமர்ந்தருளுந் தேவதேவே.

280. மாலுமய னுங்காணு மாணிடனு ரளித்ததிரு மகனே செங்கை
வேலுமயி லுங்கனக நூபுரஞ்சேர் மென்காலும் வேத நான்கின்
மேலிலருந் திருவுருவும் மனமுருக விழிகளிறைற் காண்ப தென்றோ
சீலமிகு மாதவர்சூழ் திருச்செந்தில் அமர்ந்தருளும் தேவ தேவே.

281. தேவரெலாந்தொழுதேத்தச் சிகிப்பரிமேல்செங்கதிரோர்கோடிகூடித்
தாவிலுயர் மரகதமா மணிமலைமேல் உதயமெனத் தயங்கா நின்ற
காவலனே! கதிபடியார்க் குவந்தளிக்குங் கற்பகமே! கருணைவாழ்வே!
சேவலொளிர் கொடியரசே! திருச்செந்தி லமர்ந்தருளும் தேவதேவே,

கொச்சகக் கலிப்பா.

282. இவ்வாறு மனமுருகி இறையவனைத் தொழுதேத்தி
அவ்வாயில் இலைநீற்றை ஆர்வமுடன் பெற்றணிந்து
செவ்வேளை யுட்கொண்டு சிறப்போடு வெளிவந்தான்
எவ்வாயும் பொன்சொரிந்தான் எழில்மறையோர்க்கருள்
புரிந்தான். (௧௬)

283. வள்ளலெனை எல்லோரும் வாயார வாழ்த்திநிற்கத்
தன்னரிய படைகளயல் சதுருடனே சார்ந்துவர
ஒள்ளியபொற் சிவிகையினில் ஒளிர்மதிபோல் இனிதமர்ந்து
வள்ளியங்கள் முன்முழங்க மன்னனெழுந் தருளினான். (௧௭)

284. எழுந்துவரும் வழியிடையே யிருந்துவளர் குடிகளெலாம்
செழுங்கனியும் பல்பொருளும் திரள்திரளா வேந்திவந்து
வழிந்தொழுகும் அன்போடு மன்னனைக்கண் டுண்மகிழ்ந்தார்
தொழுந்தொறுநல் லருள்பொழிந்து தோன்றலுறும் வழி
கடந்தான். (௧௮)

285. வருநெறியில் ஆத்தூர்வாழ் மாமறையோர் எதிர்கொண்டே
அருமையுடன் வந்துகண்டார் அவர்க்கெல்லாம் அன்புசெய்து
பெருமகிழ்வு கொண்டாடிப் பேணியவர் தமைநிறுத்திக்
திருமலியும் பாஞ்சைநகர் சேர்ந்துசிறப் போடிருந்தான். (௯௯)

286. காடெல்லாம் திருத்தியுயர் கழனிகளா யுறச் செய்தான்
கோடெல்லாம் வளைத்துநிறை குளங்கள்வளம்பெறச்செய்தான்
நாடெல்லாம் குடிகளிடம் நவையொன்றும் நாடாமல்
மாடெல்லாம் அறிஞர்களை மாறாமல் உய்த்தாய்ந்தான். (௱)

287. மடியிருந்த குடிகெட்டு மாண்டொழிந்து போமென்றே
அடிவருந்தப் பாடுபடும் அவர்க்கெல்லாம் ஆதரவாய்ப்
படியளந்து பண்புசெய்து பாரெங்கும் ஆள்வினையால்
முடிவளர முன்னாய்ந்து மூலமுறு குடிவளர்த்தான். (௱௧)

288. ஆள்வினையை யுடையவனே ஆண்மகனாய் அகிலமெங்கும்
நீள்புகழை யினிதடைந்து நிறைதிருவும் பெற்றுயர்ந்து
வாள்வினைவேந் தரும்விழைய வாழ்வனென யாவரையும்
தாளுடைய ராயூக்கித் தகவுடைய ராய்ச்செய்தான். (௱௨)

289. பெற்றபிள்ளை தனைப்பேணும் பேரன்புத் தாயென்ன
உற்றகுடி யனைத்தையுமே யுரிமையுடன் காத்துநின்றான்
பற்றலர்கள் தலையடங்கப் படுநவைகள் நிலையொடுங்கக்
கொற்றமலிந் தெத்திசையும் கொண்டாடவீற்றிருந்தான். (௱௩)

290. ஊரெங்கும் கல்விநிலை யூக்கமுட னாட்டிவைத்தான் ;
ஏரெங்கும் செய்வரியை யிரக்கமுடன் கழித்தளித்தான் ;
காரெங்கும் மழைபொழிந்து காடெங்கும் வளமோங்கிச்
சீரெங்கும் பெருகிவரச் செங்கோலைப் பரிவந்தான். (௱௪)

291. குற்றங்கள் புரிந்தாரைக் கொடுந்தண்டம் செய்யாமல்
மற்றவரே தாமுணர்ந்து மனந்திருந்தும் வகைசெய்தான் ;
செற்றமெங்கும் சேராமல் செம்மையே போதித்தான் ;
கற்றவரைக் கண்போலக் கைக்கொண்டே வாழ்ந்திருந்தான். ()

௱௧. மூலமுறுகுடி என்றது குடிவளர்ச்சி முடி உயர்ச்சிக்கு மூலகாரணமாதல் கருதி. தருவின் அடியில் நீர்வார்த்து முடியில் பயன்கோடல் போல் முடி வளர இவன் குடிவளர்த்தான் என்க. மடி — சோம்பல். ஆள்வினை — முயற்சி.

292. தனித்தலைவன் ஒருவனெங்கும் தங்கியுள்ளான் அவனருளால்
பணிக்கிவலை யனையநாம் பாருரிமை சிறிதுடையேம்
இனித்தனிதை யினிதோம்பா திழிசெருக்கை மேற்கோடல்
மனித்தவுரு விழந்துபழி மருவும்வழி யென்றுணர்ந்தான். (௯௬)

293. அரசதிரு வுடையனாய் அதிபதியா யமைந்திருந்தும்
பரசிவரும் எவரையுமே பரிவுடனே பாராட்டிச்
சரசமுடன் தந்துவந்த தன்மையினால் புகழ்நிலவு
விரசியெங்கும் ஒளிவீச வெண்மதிபோல் விளங்கினான். (௯௭)

௩-வது செகவீரக் கட்டபொம்மு படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ௨௯௩.

---

௯௬. ஒருவன் என்றது பரமனை. அகில லோக நாயகனாய் யாண்டும் என்றும் தலைமையுடன் நிலவி நிற்கும் அப்பரமபதியின் திருவருளால் பூமியில் ஒரு சிறிது நிலவுரிமை கிடைத்துள்ளது; அதனை நெறிவழுவாமல் போற்றின் புகழும் புண்ணியமும் அடைந்து உயர்வுறலாம்; வழுவின் பழியும் பாவமும் படிந்து இழிவுறவரும் என்னும் உண்மையை யுணர்ந்து இவன் உரிமையை அருமையாக ஓம்பிவந்தான் என்பதாம்.

"மறவியின் மயங்கி வையத்துயிர்களை வருத்தல் செய்யா
தறவியன் மனத்தை யாகி ஆருயிர்க் கருள் பரப்பிச்
சிறையன பிறவி போக்குந் திருவற மருவிச் சென்று
நிறைபுக ழுலகம் காத்து நீடுவாழ் கென்று நின்றார்."

(யசோதர காவியம்)

என்றபடி இவன் நின்று காத்து நிலைத்து வந்தான் என்க.

௯௭. இருந்தும் என்பதில் உம்மை அவ் இருப்பின் இறுமாப்பு உணர நின்றது. செல்வமிக வுடையவர் எளியர்பால் அளியராய் இரங்கி இதம் புரிதல் அருமை ஆதலால் அரச திருவுடன் அதிகாரமுமுடைய இவன் எவரிடமும் சரசமாய் நின்று உதவி வந்தமை இங்கே உவந்து புகழ வந்தது. "ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ்" என்னும் தேவர்மொழி ஈண்டுச் சிந்திக்கத் தக்கது. இக்கொடைவள்ளல் புகழொளி பரப்பி விண்ணிடை மதிபோல் மண்ணிடை விளங்கி யிருந்தான் என்பது இதனால் அறியலாகும்.

நான்காவது

திக்குவிசயப் படலம்.

சேகவீரக் கட்டபொம்மு என்பவர் பாண்டி மண்டலத்தின் எட்டுத் திக்குகளிலும் சென்று துட்டர்களை அடக்கிக் கள்ளம் முதலியன யாண்டும் நிகழா வகை காரியம் புரிந்து வீரியம் சிறந்து வெற்றித்திறத்துடன் வந்தமையை உரைக்கின்றமையால் இது திக்குவிசயப் படலம் என நின்றது.

294. உடலை யோம்புறும் உயிரென உரிமையி னோர்ந்து
கடல் வளைந்தவிந் நிலத்தினைக் கருத்தொடு காத்தான்;
நடலை யின்றியே யாண்டுமே நல்லறம் தழைக்க
மடல ளைந்தநன் மலர்த்திரு வுறமகிழ்ந் திருந்தான். (௧)

295. இன்ன வாறுநல் லிசைதிசை எங்கணும் பரவ
மன்னன் அன்புடன் மாநிலம் புரந்துமன் னுயிர்கள்
துன்னி யின்புறத் தொல்லறம் பலபுரிந் துயர்ந்து
மன்னி வாழுநாள் வந்தவோர் மாண்பினை வகுப்பாம். (௨)

நபாவின் ஆட்சி நிலை.

296. சாதி கானெனும் பெயரினன் நபாவினல் லுறவோன்
ஆதி யாயர சமைச்சியல் புரிந்தநல் லடலோன்
காது வெம்படைக் கடலுடன் தென்திசை போந்து
நீதி செய்திட நெல்லையம் பதியடைந் திருந்தான். (௩)

297. ஈண்டு வந்தமர்ந் திறைமுறை யோர்ந்தினி தாக
ஆண்டு வந்தன னாயினும் அவனியில் யாண்டும்
தூண்டு மின்னலும் பகைஞரும் கலகமும் தொடர்ந்து
மீண்டு மீண்டயல் விளைந்துட னெழுந்தன விரைந்தே. (௪)

298. மாறு பாடுடன் குறுநில மன்னர்கள் பலரும்
மீறி நின்றனர் மிகைபடப் பேசினர் எங்கும்
தாறு மாறுமாய்ச் சண்டைகள் மூண்டன தளர்ந்து
வேறினிச் செய்வ தென்னென மிகமன மெலிந்தான். (௫)

299. தானை கொண்டவன் அடக்கினன் தருக்குடன் மூண்டே
ஆன மட்டுமே பார்த்தனன் அடங்கிடா தவங்கள்
வான முட்டவே வளர்ந்தன வரிகளும் இழந்தான்
மானம் விட்டவன் மறுகினன் தமருடன் ஆய்ந்தான். (௬)

300. திருமலிந் துயர் பாஞ்சையம் பதியினிற் றிகழும்
பொருவ ருந்திறல் மன்னனை புகலிட மென்ன
உரிமை யோடவன் ஓர்ந்துணர்ந் திவணிடம் வந்தான்
அருமை யாகவே யாதரித் துபசரித் தணைத்தான். (௭)

301. வந்த காரியம் என்னென மன்னவன் வினவ
இந்த நாடெலாம் உரிமையா யெமக்கிறை தந்து
முந்தை நாள்முதல் வந்தன இந்தநாள் முரணி
அந்த நீர்மையை மறுத்தடல் புரிகின்ற அரசே. (௮)

302. பூலம் நாஞ்சிநா டாதிய இடங்களில் பொங்கிச்
சால வேயடர்ந் தோங்கிய மறவர்கள் தருக்கி
ஆல மாய்ப்படர்ந் தயலிட மெங்குமே புகுந்து
கூல மாகவே கொள்ளைகள் செய்கின்றார் கொடிதாய். (௯)

303. காட்டி லும்கொள்ளை வீட்டிலும் கொள்ளையே கண்ட
நாட்டி லும்கொள்ளை நகரிலும் கொள்ளையா யெங்கும்
கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொடுமைகள் புரிகின்றார் குடிகள்
வாட்ட மீறியே திகில்கொண்டு மறுகுகின் றனவே. (௧௦)

304. படைகள் கொண்டுமே பரிந்துடன் அடக்கினேன் பயனென்
றடைய வில்லைநான் ஆதலால் அருந்திற லோடு
கொடையும் வாய்ந்தநின் கோமனை தஞ்சமென் றடைந்தேன்
உடைய இந்தவோ ரமையத்தில் உதவுக என்றான். (௧௧)

305. என்று சாதிகான் கூறலும் இவ்வர சுடனே
ஒன்று மஞ்சலிர் உதவுவன் இருமதிக் குள்ளே
சென்று நும்பதி சேர்ந்திரு மென்றருள் புரிந்து
வென்றி வீரரை அழைத்தனன் விவரங்க ளுரைத்தான். (௧௨)

---

௯. பூலம் என்பது நாங்குநேரித் தாலுகாவிலுள்ள ஓர் ஊர். நாஞ்சிநாடு சேர மண்டலத்திலுள்ளது. ஆலம் = நஞ்சு. கூலம் = திரள்.

௧௨. அக்காலத்தில் இத்தேசம் ஆர்க்காடு நபாவுக்கு உரிமையா யிருந்தது உள்நாட்டில் கலகமும் குழப்பங்களும் மிகுந்திருந்தமையால் சாதிகான் என்னும் தலைவன் திருநெல்வேலியில் வந்து தானையுடன் தங்கி யிருந்து கொண்டு ஆனமட்டும் இந்நாட்டை அடக்கிப்பார்த்தான்; யாதும் அடங்காமல் யாண்டும் அல்லல்களை நீண்டு நின்றன; நிற்கவே வேண்டியவர்களுடன் ஆராய்ந்து முடிவில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்து இவ் ஆண்டகையிடம் உற்றதை யுரைத்து உதவிபெற்று அகன்றமை இதனால் அறியலாம்.

306. தானை யின்பதி யாகிய சவுந்தரன் றன்னோ
டான வீரரீ ராயிரம் பேர்களை யமைத்துக்
கோனெ ழுந்தனன் குணமுடன் குறித்தவோர் நாளில்
சேனை சென்றது தென்றிசை நடுங்கிநின் றதுவே. (௧௩)

307. பூலம் புக்கனன் மறவரும் புகுந்தனன் பொங்கிக்
காலன் போலவே கடுத்திவன் வந்ததைக் கண்டு
சால வேமறச் சாதியின் தலைவர்க ளெல்லாம்
ஏல வேவிரைந் தெழுந்துவந் தெதிரெதிர் கண்டார். (௧௪)

308. பாக்கி யம்மிகுந் தோங்கிய பாஞ்சையம் பதிவாழ்
கோக்கு லத்துயர் சிங்கமே குடியிட மிங்கே
நோக்கி வந்தது நாங்கள்செய் நோன்பினற் பயனென்
றாக்கி நின்றவர் உரிமையின் உபசரித் துரைத்தார். (௧௫)

309. வணங்கி நின்றவத் தலைவரை மன்னவன் பார்த்துப்
பிணங்கி நீரினி யாதொரு பிழையையும் நாட்டில்
அணங்கி டாமலே ஆய்ந்துமே காத்திட வேண்டும்
இணங்கி நின்றுறு திறைகளை யீந்திட வேண்டும். (௧௬)

310. இல்லை யேல்உங்கள் வாழ்வுமிங் கில்லையாம் என்ன
நல்லை நாயக நாட்டிய வரையினைக் கடவேம்
ஒல்லை யாகவே வரிகளைத் தொகுத்தினி முறையே
செல்ல மாநகர் சேர்ந்துடன் செலுத்தியே வருவேம். (௧௭)

311. என்று வாய்புதைத் தன்புட னின்றவர் இயம்ப
வென்றி வேந்தனும் அவ்விடம் விட்டுவே றெழுந்து
துன்றி நின்றவெந் துடுக்க ரெல்லாரையும் ஒடுக்கி
நன்ற மைந்திட நாடெங்கும் படைகொடு நடந்தான். (௧௮)

312. நாஞ்சி நாடெங்கும் நடுங்கிமுன் னொடுங்கிட நயந்து
வாஞ்சை யாகவே குடிகளுக் கிதம்பட வழங்கி
தீஞ்செய லெங்கும் சேரலா வகைதிறல் செலுத்திப்
பாஞ்சை மன்னவன் நகர்தொறும் பண்புடன் படர்ந்தான். (௧௯)

---

௧௩. சவுந்தர நாயக்கன் என்பவன் சேனைத் தலைவருள் ஒருவன்.

313. ஆர வாய்மொழி யவையுந்தன் ஆணையை நிறுத்தி
வீர வெற்றியோ டுலாவினன் எங்குமே யாரும்
போரெ திர்ந்திலர் போனதோர் திசையெலாம் உடனே
சார வந்துமுன் பணிந்துபொன் சொரிந்தனர் தாழ்ந்தே. (௨௦)

314. நேர்ந்து வந்தடி பணிந்தவர் தமையெலாம் நேயே
ஓர்ந்திந் நாட்டினில் யாங்கணு மூறுக ளின்றிக்
கூர்ந்து நீர்குறிக் கொண்டுகாத் திடுமென்று குறித்தே
ஆர்ந்த மைந்துள வரிகளை வாங்கிமே லகன்றான். (௨௧)

315. வான மாமலை யடைந்தினி திருந்தய லிருந்த
தான மெங்கணும் தானையந் தலைவரை ஏவிக்
கோனி னாணையைக் குணமுடன் குறித்திட விடுத்தான்
போன யாவரும் புகழுடன் பொருந்தியே மீண்டார். (௨௨)

316. அரசு வந்துள நிலையினை யறிந்ததும் தலைவர்
விரசி வந்துயர் காணிக்கை விழைவுடன் செலுத்திப்
பரசி நின்றனர் பரிவுடன் அவர்முகம் நோக்கி
வரிசை யாகவே வரிசெய்து வரும்படி வகுத்தான். (௨௩)

317. கட்ட ளைப்படி நடந்தினி வருகின் றோம் காப்பில்
எட்டு ணைப்பிழை யாதுமே செய்திடேம் என்றே
ஓட்டி நின்றவர் உரிமையோ டுளம்பரிந் துரைத்தார்
கட்ட பொம்மிவன் கருணைசெய் துளங்களித் திருந்தான். (௨௪)

318. திருக்கு றுங்குடி அயல்களக் காடெங்கும் சேர்த்தே
யிருக்கு நீர்மையன் எவரையும் மதித்திடா வியல்போன்
தருக்கு மீறிய நம்பிநற் றலைவன்என் றுரைப்போன்
வருக்க மாயிவண் அடைந்திலன் வன்மமேற் கொண்டான். ()

319. பணிந்து வந்தவன் வணங்கிடாப் பான்மையை நோக்கித்
துணிந்து மன்னவன் சூழ்ந்தொரு படையினை விடுத்தான்
அணிந்த போர்த்திறல் ஆதிராம் எனும்படைத் தலைவன்
இணைந்த சேனையை யேற்றியே அவனகர் வளைந்தான். (௨௫)

---

௨௨. வானமாமலை என்றது நாங்குநேரியை. தானம்=இடம்.

௨௫. நம்பித் தலைவன் என்பவன் திருக்குறுங்குடி என்னும் ஊரில் இருந்த ஒரு குறுநில மன்னன். பொருதிற லுடையவன்.

கலிவிருத்தம்.

320. பொருதிறங் கருதியே பொங்கி நின்றவன்
ஒருபெரும் படையுட னுற்றி ருந்ததால்
வருசிறு படையென மண்டி வந்தெதிர்
கருதிய செருக்கொடு கடுத்து மூண்டனன். (உஎ)

321. இருதிறப் படைகளும் எதிர்த்து முட்டின
பொருதிறம் புரிந்தன பொங்கி நின்றன
ஒருவரை ஒருவர்முன் னுயிர் குடித்திட
அருவரைப் புலிகள்போல் அடர்ந்து டற்றினார். (உஅ)

322. வாள்களும் வேல்களும் வல்ல யங்களும்
நீளுயர் தடிகளும் நேர்ந்து மாட்டவே
தாள்களும் தோள்களும் தலைக ளும்மிழந்
தாள்களி னுருவழிந் தழிந்து வீழ்ந்தனர். (உகூ)

323. சேனைகா வலனெனச் சென்ற சிங்கமாம்
மானவீ ரன்படை வகுத்த மாட்சியால்
ஆனதோர் எதிரியின் படைகள் யாவுமே
போனதோ ரிடந்தெரி யாமல் போயின. (௩௦)

324. தானைக ளழிந்திடத் தனித்த நம்பியென்
றானவத் தலைவனும் அவன்றன் தம்பியாம்
சேனையி னுயர்சிவ ராமுத் தேவனும்
மானமற் றொளிந்தனர் மாறி யோடினார். (௩க)

325. ஓடினும் விட்டிடா துருத்து வீரர்கள்
கூடிமுன் வளைந்துகைக் கொண்டு வந்தனர்
நாடியவ் விருவரை நன்கு பற்றியே
நீடிய புகழன்முன் நேரி னுய்த்தனர். (௩உ)

326. வந்தவர் பிணிகளை யவிழ்த்து மாண்புடன்
நொந்தனிர் போலுநீர் எனா நுவன்றனன்
வெந்திறல் வேந்தன்வா யுரைத்த மென்மொழி
சிந்தையில் ஓர்ந்தனர் தியங்கி நின்றனர். (௩௩)

---

௩௦. ஆதிராமு என்னும் சேனைத் தலைவன் தானையை ஏவி அதிவீரமுடன் அடர்ந்துபொருதமையால் எதிரியின் படைகள் இடைமுறிந்தன என்பதாம்.

327. மன்னவா மதியின்றி மதத்து நின்றனம்
இன்னமேல் யாதுமோர் இடரும் எண்ணிடேம்
சொன்னவா செய்தடி தொழுது வாழ்கின்றோம்
இன்னருள் புரிந்தெமை யாளும் என்றனர். (௩௪)

328. அன்னவர் வணங்கிநின் றபயம் கூறவும்
மன்னவ னறிந்துடன் மனமி ரங்கினன்
இன்னருள் புரிந்துமே யினிது நோக்கினன்
நன்னயம் படவவர் நடக்க வூக்கினன். (௩௫)

329. வள்ளியூர் பணகுடி வல்லம் ஆகிய
புள்ளநன் னகரங்க ளூட்பு குந்துநீர்
கொள்ளைகள் புரிந்துமுன் கொடுமை செய்துளீர்
எள்ளுறு மவற்றினுக் கென்சொல் வீரென்றான். (௩௬)

330. வள்ளலே சொல்லிய வண்ணம் தண்டனைக்
குள்ளுறு பொருளினை ஒல்லை வைக்கின்றோம்
எள்ளலா யினியொன்றும் இயற்றி லேமெனப்
பிள்ளைமேல் ஆணையாய்ப் பேசி நின்றனர். (௩௭)

331. நின்றவர்க் கறிவுரை நெறியிற் கூறியே
சென்றிட விடுத்தனன் சேனை யோடுடன்
தென்றிசை நின்றுமே சேர்ந்தெ ழுந்தனன்
ஒன்றிய மேல்திசைக் குவந்து வந்தனன். (௩௮)

332. அத்திசை மன்னவர் யாரும் ஆர்வமாய்
ஒத்திசை நண்புட னுவந்து போற்றினர்
சித்தமீ தோங்கிய செருக்கி லாமையால்
உத்தம னிவனெழுந் துவந்து போயினன். (௩௯)

333. சிவகிரி அரசரா தியர்கள் சேரவந்
துவகையி னுபசரித் துதவி நின்றனர்
நவமுறு நவாபினுக் குரிய கப்பத்தைத்
தவறுறா வகையினில் செலுத்தச் சாற்றினன். (௪௰)

334. நல்லதென் றவரெலா நயந்து கூறவே
அல்லவொன் றாறுவகை அருளிக் காமினென்
றெல்லையி லுயர்படை யுடனெ ழுந்தனன்
வல்லவன் வடதிசை வந்து மண்டினன். (௪௧)

335. கண்டவ நாயக்கன் காமயன் முதல்
திண்டிறல் மன்னவர் யாரும் சிந்தையுள்
மண்டிய அன்புடன் மகிழ்ந்து வந்துமுன்
கொண்டெதிர் கண்டனர் கோமகன் றனை. (௪௨)

336. அவரவர் வரன்முறை யழைத்துப் போற்றினர்
உவகையின் உரிமையோ டுறவு கொண்டனர்
எவருமே யிகலிலர் இறையும் தந்தனர்
கவரிலா அவர்நிலை கண்டு நீங்கினன். (௪௩)

337. போடியின் மன்னனும் பொங்கு சீர்க்கன்னி
வாடியின் மன்னனும் வந்து கண்டனர்
தேடிய தவப்பயன் சேர்ந்த திங்கென
நீடிய வுவகைய ராகி நின்றனர். (௪௪)

338. இத்திறம் அத்திசை யிருந்த யாவரும்
குத்திர மின்றியே குணங்க ளோடெதிர்
ஒத்துள முவந்துவந் துரிமை செய்தனர்
அத்திறம் அறிந்துமேல் அகன்று போயினன். (௪௫)

அறுசீர் விருத்தம்.

339. இவ்வகையில் பகையடக்கி யிசையுடனே யிவனேக வடமேற் றிக்கில்
வெவ்வலியர் பலர்சேர்ந்துவெந்துயரம் விளைக்கின்றாரெனக்கேட்டந்தத்
தெவ்வர்களைக்காண்டுமெனச் சேனைகளை மேல்நடத்திச்செல்லலானன்
எவ்வழியும் இதமாக யாவருமே தொழுதேத்த இனிது போனான். ()

340. அடுபடையோ டிவன் அடர்ந்து படர்ந்துவரும் திறன்நோக்கி ஆங்காங்
குள்ளார், படுமுரணை யறவொழிந்துப் பண்பாக எதிர்கொண்டு பணிந்து
கண்டார், நடுவுநிலை திறம்பாமல் நன்னெறியில் நடந்துவர நயங்கள்
கூறி, இந்திறைக ளோடெழுந்தே யெங்கணுமே யிசைநிறுத்தி யேக
லுற்றனன். (௪௭)

341. தோகைமலைச் சரிவிருந்த தொல்குறும்பர் வல்லரணைத்தொலைத்துநூறி வாகைமலைந் தெதிர்ந்துவந்த வாட்படையை யறமாய்த்து மன்ன னென்னும், வேகனைவெந் நிடவென்று விலைமுடித்து அன்னவன் முன் விளைத்து நின்ற, சோகமெலாம் அறமாற்றிச் சூழ்குடிகட் கின்பமே துன்னச் செய்தான். (சஅ)

342. கோம்பைமலை அயலிருந்த குறும்பர்களை அரும்பாமல் குறும்படக்கித் தாம்படைத்த வலியினிலும் தம்படையின் நிலையினிலும்தருக்கிவந்தார் சாம்படிக்குச் சமராடிச் சமன்படைக்கு விளையாடத் தந்து மீண்டு போம்படிக்குநேர்ந்தவரைப் புகழ்படிக்கும்படிசெய்துபோகவிட்டான். (சகூ)

343. நேர்ந்துநின்ற சமர்முறுக்கி நேர்சதுர கிரிகடந்து நீள்தும்பிச்சி சார்ந்திருக்கும் திருநகரைச் சார்ந்தவுடன் அவ்வரசன் சதுராய் வந்து சேர்ந்துபணிந் துறவாடித் திறையாதி செலுத்திவிடச் சிறந்தெழுந்தே ஆர்ந்தபெரும் படையுடனே அரியேறென்றவனிதொழ அயல் நடந்தான் (ருo)

344. கூடலூர் கடந்தரிய கம்பம்போய்ப் பாவாலி புகுந்து கொற்றம் நீடலுறும் நிலைவிளக்கி நேர்ந்தவரை நிலையடக்கி நிமிர்ந்து சென்று நாடயலும் காடயலும் நவையொன்றும் நாடாமல் நன்கு பேணி ஆடலுயர் பரிபடைகள் அடலார்ந்து தொடர்ந்துவர அமர்மேற் சென் றான். (ருக)

345. நிலைக்கோட்டை முதலான நிலையங்க ளிடையிருந்த நிருப ரெல்லாம் தலைக்கோட்டை மன்னன்வந்தான் எனவெழுந்து தகவுடனே சார்ந்து கண்டார், கலைக்கோட்டை யணிந்தபிரா னடிபரவிக் காரியங்கள் கரு திச்சூழ்ந்து, சிலைக்கோட்ட படையுடனே சேர்ந்தெழுந்து வாம்பரிமேற் சிறந்து சென்றான். (ருஉ)

346. ஆர்த்துவரு தானையுடன் அம்மையநாயக்கனூ ரடைந்தான் அன்னோன் வேர்த்துவந்துதொழுதேத்தி விநயமுடன் உபசரித்துவிழைந்துநின்றான் பார்த்துவருங் காரியங்கள் பண்புடனே செய்துவரப் பணித்தெழுந்து கூர்த்தமதி யுடையஇவன் கூடல்மா நகரடைந்து கோயில் புக்கான்.

347. அங்கயற்கண் அம்மையையும்ஐயனையும்அடிதொழுதுள்ளன்புகூர்ந்து சங்கையறப் பொருள்சொரிந்து சார்ந்துநின்ற யாவர்க்கும் தானமீந்து மங்கலநல் லியமுழங்க மாகதர்கள் வாழ்த்திவர வழிமேற் கொண்டான் சிங்கமென எத்திசையும் சேர்ந்திசைக்கச் சேதுநா டடைந்தான் அன்றே. (ருச)

348. கோதுபதி யாகவிந்தக் கோமகன்வந் தடைந்தசெயல் ஒற்றர் கூறச்
சேதுபதி மனமகிழ்ந்து சிறப்புடனே எதிர்வந்து சேர்ந்து கண்டு
தாதுபதி மலர்மாலை புனைந்துபுகழ்ந் துடனழைத்துத் தழுவிக் கொண்டு
காதலொடும் உபசரித்துக் கருதுமொரு விருந்தாற்றிக் கனிந்துநின்றான்.

349. அன்னவனோ டெழுந்திரா மேசுரம்போ யலைகடலைக் கடந்தி லங்கை
மன்னனுயர் மணித்தலையைத் துணித்தபிரான் பூசித்த மாதே வன்றன்
பொன்னடியைத்தொழுதேத்திப் பொன்னீந்துபுகழேந்திப்போந்தசேது
மன்னனிடம் விடைபெற்றுச் சிவகங்கை மாநகரம் வந்து சேர்ந்தான்.

350. அப்பதிவாழ் மன்னனிவன் அடைந்தநிலையறிந்தவுடன்விரைந்தெழுந்து
செப்பரிய சிறப்புடனே சேர்ந்துவந்துசேனையெதிர்மகிழ்ந்துகண்டான்
ஒப்பமுடன் அழைத்துப்போ யுபசரித்தான் உற்றவகை யாவுங் கூறிக்
கப்பமுடன் செலுத்திவருங் கடனுணர்த்தி விடைபெற்றுக் கடிது மீண்
டான். (௫௭)

351. ஊற்றமுட னிடையிடையே யிருந்தவர்த மிடமெல்லாம்உறுதிகொண்டு
ஏற்றமிகு படைகளுடன் ஏழாயி ரம்பண்ணை எய்த அங்கே
மாற்றலர்சிங் கேறென்ன மன்னிநின்ற வன்னியமன் மகிழ்ந்து வந்து
போற்றிமிக வுபசரித்தான் போந்தவகை யாவுமே புகன்றகன்றான்.()

352. மேற்றிசையும்வடதிசையும்மேவிநின்றார் யாவருமேவிழைந்துநின்றன்
பாற்றிவர அருள்சுரந்தேஅருந்திறலோ டெழுந்துளத்தி லார்வம்கூர்ந்து
சாற்றியகீழ்த் திசைசார்ந்தான் தன்னினத்து மன்னரெல்லாம் தழுவி
ஏத்திப், போற்றியநல் லியல்பறிந்து போர்மன்னன்பேருவகைபூத்து
நின்றான். (௫௯)

கலிவிருத்தம்.

353. அன்னவ ரியல்பெலாம் அறிந்து வந்தனன்
மன்னவன் நாகலா புரத்தை மண்டினான்
மன்னிய அந்நகர் மன்னன் ஓர்ந்ததும்
இன்னிசை யுடன்எதிர் கொண்டு போற்றினான். (௬௰)

354. அழைத்துவந் தரியதோர் விருந்தை யாற்றினான் ;
தழைத்தபே ரன்புடன் தழுவி ஏத்தினான் ;
இழைத்தநல் வினைப்பயன் எய்தி னேனென
உழைத்தநல் லுறவுடன் உவந்து கூறினான். (௬௧)

355. எட்டையா புரமுதல் இடையி ருந்துவாழ்
பட்டைய முடையவர் யாரும் பண்புடன்
இட்டமா யெதிரெதிர் வந்தி தஞ்செய
அட்டமா திசைகளும் அமர்ந்து வந்தனன். (௩௨)

356. இவ்வகை யேபிற ரெவரும் ஏத்தினர்
தெவ்வரா யாருமே செருக்கி நின்றிலர்
அவ்வகை நிலையினை யறிந்து கொற்றவன்
திவ்விய நகரமே சேரல் மேயினன். (௩௩)

357. வடதிசை தென்திசை மருவி நின்றநற்
குடதிசை குணதிசை குறித்துச் சென்றெங்கும்
அடலமர் தெளிவுற ஆர்த்து வந்ததால்
திடமிகு திக்குயர் விசயன் என்றனர். (௩௪)

358. வெற்றியந் திருவுடன் விளங்கிப் பாஞ்சையாம்
கொற்றமா நகர்வந்து கோவில் கொண்டனன் ;
மற்றவ ரனைவரும் மரபின் வந்துமே
முற்றிய வுவகையில் மூழ்கிப் போற்றினர். (௩௫)

கோச்சகக் கலிப்பா.

359. திங்களொன்று கழிந்தபின்பு திறையாகத் தொகுத்துவந்த
சங்கையுறு தொகையனைத்தும் சாதிகான் தனக்குய்த்துப்
பொங்கமுடன் முடங்கலொன்று பொறிந்துநேர் விடுத்திருந்தான்
அங்கையிலேற் றவனறிந்தான் அகமகிழ்ச்சி மீக்கூர்ந்தான். ()

360. திசைவென்ற திறல்வேந்தன் சேர்ந்தவர்கட் கருள்புரிந்தான்
வசையின்றி யுலகாளும் மாண்புடையான் மதியுடையான்
அசைவிலா ஆண்டகையென் றவனிவனைப் புகழ்ந்தேத்தி
நசையோடு நேரெழுந்து நண்புடனே காணவந்தான். (௩௭)

361. வந்தவனை யெதிர்கொண்டு வரிசையுட னினிதழைத்துச்
சிந்தைமகிழ்ந் தொருவிருந்து சிறப்பாகச் செய்தளித்தான்
முந்துரைத்த மொழிப்படியே முடித்தருளி யிவன்புரிந்த
அந்தவுய ராண்மையினை ஆர்வமுட னவன்வியந்தான். (௩௮)

362. நாட்டிலினி யிடரொன்றும் நடவாது நண்ணிநின்று
கூட்டரசர் திறைகொடுத்துக் குணமாக அமர்ந்திருப்பார்
வாட்டமினிக் கொளவேண்டாம் மன்னவா! என்றுநீ
தீட்டிவிட்ட திருமுகத்தைத் தேர்ந்துணர்ந்து மனமுவந்தேம்.
(௬௯)

363. ஆக்கராடல்லி முதல் அரசனது பேராண்மை
வாக்காக எமரறிந்து மனமகிழ்ந்தார் நபாவுமுனை
ஆக்கமுடன் நேர்காண அவாவியுள்ளார் ஆண்டகையே
பாக்கியவான் நீயன்றிப் பாருலகில் யாருளரே? (௭௦)

364. வருதிறையில்ஆறிலொன்றை வைத்துக்கொண்டைந்தைமட்டும்
இருமுறையா யெமக்கனுப்பி யிதம்புரிந்து வருகவென
அருமணிமா மாலையொன்றை அன்புடனே அவனெடுத்துப்
பெருமையுடன் இவன்கழுத்தில் பேணியணிந் துபசரித்தான்.

365. தென்னாட்டுக் குன்னைநாம் சின்னநபா வென்றுவைத்தேம்
முன்னாட்டு மொழிப்படியே முறைபுரிந்து முதன்மையெய்தி
எந்நாட்டும் புகழ்நாட்டி எஞ்ஞான்றும் எமக்குறவாய்
இந்நாட்டி விருந்தருளி யினிதுதவி வருகவென்றான். (௭௨)

366. நண்பாக அவனுரைத்த நன்மொழியைக் கேட்டவுடன்
பண்பாகக் கொண்டாடிப் பாராட்டி யிவனுவந்தான்
கண்காண நாமிங்குக் கலந்தவுற வெங்கணுமே
எண்காண இறைவனுமே யினிதருளு மென்றிசைத்தான் (௭௩)

367. நிலைகுலைந்த ஆட்சிதனை நிலையாக நிலைநிறுத்தி
அலைமலிந்த கடல்நிலத்தை அன்புரிமை யோடளித்தாய்
மலைமலிந்த திண்டோளாய்! மதியிரவி யுள்ளமட்டும்
கலைமலிந்த நின்சீர்த்தி கதித்தோங்கும் என்றெழுந்தான்.(௭௪)

368. அவனைவழி யனுப்பிவிட்டிவ் வாண்டகைதன் தமரோடு
சிவகுமரன் அடிபணிந்து சீலமுடன் அறம்புரிந்து
தவமலிந்த நினைவோடு தரணிதனைக் காத்திருந்தான்;
இவனுடைய பெருங்கீர்த்தி யெங்குமுயர்ந் தெழுந்ததுவே. ()

369. இக்குமது வணையமொழி எழில்மடவார் மடலெழுதத்
தக்கவடி வழகனெனத் தனியிசையைச் சார்ந்திருந்தான்
பக்கமெங்கும் போய்வீரப் பண்பாற்றி வந்தமையால்
திக்குவிசயன் னெனமேவோர் திருப்பெயரும் சேர்ந்துநின்றான்.
(௭௬)

370. இன்னசீர் இவனெய்தி யிருப்பதனை எட்டப்பன்
என்னுமந்த மன்னவன்கேட் டின்னலழுக் காறுற்றான்
பின்னமுறப் பிழைகள்பல பேசினான் எனச்சிலரிம்
மன்னனிடம் வந்துரைத்தார் மண்டுசினமீக்கொண்டான். (௭௭)

371. நெஞ்சகத்தே வீரமின்றி நெடுங்கோளே வாயில்வைத்து
வஞ்சகத்தோ டெஞ்ஞான்றும் வசைகூறி வருகின்றான்
நஞ்சகத்தே யுடையதனை நாடியழித் தொழியாமல்
கொஞ்சியெவர் அன்பாகக் கூடியுற வாடுவரே? (௭௮)

372. ஆதலால் வைதானை அவனியிலே வையாமல்
காதியற ஒழித்தலே காவலர்க்குக் கடமையென
ஓதியிவன் உருத்திடவும் உடனிருந்தார் கறுத்தெழுந்து
மோதுபடைக்கலங்களுடன் மூண்டுசமர்க்கீண்டிநின்றார். (௭௯)

373. கோளரிடை மூட்டியவக் கோளினால் கொதித்தெழுந்து
வாளமரொன் றங்கர்வாய் வலிந்துபோய்ப் புகுந்ததந்த
நீளமருக் கின்றுமே * நீராவிச் சண்டையெனத்
தாளமைந்த பேரொன்று சதுராக நின்றுளதே. (௮0)

374. அப்போரில் இம்மன்னன் அடுபடைகள் கடிதேறி
வெப்போடு பொருதடக்கி வென்றுயர்ந்து வந்தமையால்
உப்போடை நீரொழிய உவர்பொங்கி நின்றதுபோல்
எப்போது மவன்புழுங்கி யிடரெண்ணி யிருந்தானே. (௮௧)

375. ஒருகுலத்தே சிறுபிரிவை யுடையவனா யுற்றிருந்தும்
வருமனத்தில் பகைமலையாய் வன்மமுடன் வளர்ந்தோங்கிக்
கருவறுக்கும் வழிநாடிக் கறுவுகொண்டே சூழ்ந்தேங்கிப்
பொருமுகத்தை நாடாமல் புறம்பொதிந்தே யுள்ளிருந்தான்.

---

* அப்போர் அங்கே தெப்பக் குளத்தைச் சார்ந்து நடந்தமையால் அது "நீராவிச்சண்டை" என நின்றது. நீராவி=தடாகம்.

376. வஞ்சனையோன் றெண்ணுமல் மானமுயர் வீரமே
தஞ்சமெனக் கைக்கொண்டு தரியலரைத் தலையடக்கி
அஞ்சலென யாவர்க்கும் ஆதரவா யருள்புரிந்து
வெஞ்சினமில் வேழமென வேந்தனிவன் மேவிநின்றான். (அ௬)

377. எங்கணுமே பகையடக்கி எழிலாண்மை மிகப்புரிந்து
பொங்குபெரும் புகழுடனிப் போர்மன்னன் வீற்றிருந்தான்;
மங்குல்மழை பொழிந்தருள மாநிலங்கள் விளைந்தருளத்
தங்கியுயர் குடிகளெங்கும் தழைத்துமகிழ்ந் திருந்தனவே. ()

378. ஆரவாய் மொழிவரையும் ஆணையிவன் செலுத்திநின்றான்
சேரர்கா வலருமே திசைகாவல் செய்தியென
ஆரவொரு பெருந்தொகையை ஆண்டுதொறும் அன்பாகச்
சேரவிவன் றனக்கனுப்பிச் சீர்பலவும் செய்துவந்தார். (அ௫)

379. செகவீரன் ஆணையென்றால் தேசமெங்கும் நடுநடுங்க
மிகவீறு கொண்டுமிகை செய்தவரும் மெல்லியராய்ப்
புகவீர முடன்யாரும் புகலடைந்து போற்றிசெயத்
தகவீர முடனமைந்து தனிச்செங்கோ லிவன்கொண்டான். ()

380. மறுமன்னர் உறவாடி மாண்புடனே உரிமைசெய்தார்;
குறுமன்னர் திறைதந்து குணமோடு குடிசெய்தார்;
செறுமன்னி வளஞ்சுரந்து தேசமெங்கும் நலஞ்சிறக்க
நறுமன்னு மலர்மார்பன் நல்லரசு செய்துநின்றான். (அ௭)

அ௭. செறு—வயல், குளம். நிலவளம் சுரந்து, பலவளங்களும் சிறந்து எங்கும் நலமுறும்படி இவன் அரசுபுரிந்து வந்தான் என்பதாம்.

௪-வது திக்கு விசயப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ௩௮௦.

ஐந்தாவது

கண் கொடுத்த படலம்.

கண் குருடான காசிபன் என்னும் வேதியன் சேந்திலம்பதியில் வந்து தவம் கிடந்து முருகக் கடவுள் அருளால் ஒரு கண் பெற்று, அப்பெருமான் ஏவப் பாஞ்சாலங் குறிச்சியை அடைந்து இத் திக்கு விசயத்துரையிடம் மற்றொரு கண்பெற்று மகிழ்ந்து போனமையை உணர்த்துகின்றமையால் இது கண்கொடுத்த படலம் என நின்றது.

---

381. இன்னவா றிந்த மன்னவன் அரசை
இன்புறப் புரந்திசை மிகுந்து
நன்னெறி யெங்கும் நடம்புரிந் தொளிர
நலம்பல சுரந்தெழில் கனிந்து
தென்னநா டினிய தேவநா டென்னத்
திகழ்ந்திடச் செய்துவீற் றிருந்தான்;
அன்னநா ளிவன்பால் அறுமுகப் பரமன்
அருள்செய்த நிலையொன்று பகர்வாம். (௧)

382. காசியம் பதிவாழ் வேதியன் ஒருவன்
காசிபன் எனும்பெய ருடையோன்
பேசிய கலைகள் பலவுநன் குணர்ந்தோன்
பிராயமோ ரிருபத்தைந் தமைந்தோன்
மூசிய கொடிய பழவினைப் பயனால்
முன்னொளி யிழந்துதன் னிரண்டு
நேசமார் கண்ணும் தெரிகில னாகி
நெடுந்துய ரடைந்துள முடைந்தான். (௨)

383. அழகிருந் தாலும் அறிவிருந் தாலும்
அரும்பெறற் செல்வங்க ளெல்லாம்
உழையிருந் தாலும் உறவிருந் தாலும்
உலகெலாம் ஒருகுடை நிழலில்
பிழையறப் பெற்றுப் பெருமுடி கவித்துப்
பேரர சாயிருந் தாலும்
விழியில னாகில் பழிதுய ரன்றி
வேறொரு சுகமவற் குண்டோ? (௩)

384. வானகம் இந்த மண்ணக மெங்கும்
வரம்பறு நிலையவாய் விரிந்த
மேனகு பொருள்கள் மேலொரு தலைவன்
மேவியுள் ளானென விளங்கும்
ஆனதோ ரரிய அற்புத நிலைகள்
யாவையும் கண்டுள மகிழ
மானிடன் பெற்ற கண்களால் அன்றி
மற்றொரு வகையினா லுண்டோ? (௪)

385. கண்ணொளி யிழந்து குருடனா யுழந்து
கண்டவர் தமக்கெலா மிகழ்வாய்
மண்ணிடை யிருந்து வாழ்தலிற் சாதல்
மாண்பெனக் கருதியோ ரிரவில்
எண்ணருந் துயரால் வருந்திநொந் துயிரை
எவ்வகை விடுவதென் றேங்கித்
தண்ணிய துயிலில் ஆழ்ந்தனன் செந்தூர்
என்றொரு தனியொலி கேட்டான். (௫)

386. கனவிடை யறிந்த ஒலியினை வியந்தான்
காலையி லெழுந்தய லிருந்த
மனிதர்பா லுரைத்து வரன்முறை குறித்தான்
மற்றவர் வினவினின் றந்தப்
புனிதநற் பெயர்தான் முருகவேள் இருக்கும்
பொற்பதிக் குரியது தெற்கில்
இனிதமர்ந் துளது நினைந்தவர் தமக்கும்
இருங்கதி தருவதென் றிசைத்தார். (௬)

சேந்தில் சேர்ந்தது.

387. அன்னவர் உரைத்த வுரைசெவிப் படலும்
அகமிக மகிழ்ந்தனன் முருகன்
இன்னருள் தானே இன்னவா றெழுந்திங்
கென்னையாட் கொண்டதென் றெழுந்தான்
தன்னையும் மறந்து தனிவழி நடந்தான்
தலந்தொறுந் தங்கியே மெதுவாய்க்
கன்னிநா டடைந்தான் பன்னிரு பதியிற்
கருதிய செந்தில்வந் துற்றான். (௭)

438. வீதிவாய்த் தங்கி மறையவ ருடனே
விழைவுடன் வினவிமேன் மெதுவாய்
ஓதிய நெறியே காதல்முன் னீர்க்க
உறுமணல் மேட்டினி லேறி
ஆதிநாள் முதலா அமரர்கோ னாதி
அகிலலோ கங்களும் போற்றச்
சோதிவேற் பரமன் அமர்ந்தருள் செம்பொன்
சுடர்மணிக் கோவிலை யடைந்தான். (அ)

389. அலைகடல் முழக்கும் அடியவர் திரளாய்
அடைந்துநீ ராடிநின் றன்பாய்த்
தலைமிசைக் குவித்த கையராய் முருகா!
சண்முகா! வென்றுரை முழக்கும்
கலையுணர் முனிவர் துதிசெயு முழக்கும்
கவின்மறை முழக்கமு மெங்கும்
நிலைபெற முழங்கு நிலையினைக் கேட்டு
நெக்குநெக் குருகிநேர் நின்றான். (கூ)

390. இன்னதோர் அரிய காட்சியை யெல்லாம்
இன்புறக் காண்கிலே னென்னாப்
பன்னியுட் புலம்பி மென்மெல நடந்து
பனிக்கடல் படிந்துமீண் டெழுந்து
சன்னிதி யடைந்து தன்னிரு கையைத்
தலைமிசைக் கூப்பிநின் றின்னம்
பன்னிரு மதியுள் என்னிரு கண்ணைப்
பன்னிரு கையனே அருளாய். (க0)

391. அந்தநா ளதனுள் அடியனேன் விழியை
ஆண்டவா! அருள்கிலா யாயின்,
இந்தவா ணாளை யிந்தநல் லிடத்தே
யிறுதிசெய் திடுவனென் றிசைத்தான்
முந்தவே தன்னுள் இந்தவா றுறுதி
முடிவுசெய் தொருபடி யாக
வந்தநாள் தொடங்கி விரதமேற் கொண்டு
மருவியாங் கிருந்தனன் வதிந்தே. (கக)

392. உச்சியம் பகலில் ஒருபொழு தங்கே
யுறும்பிர சாதத்தை யுண்டு
பச்சிலை நீறும் இரவினில் பருகிப்
பத்திமை யுடையனா யின்ன
நிச்சய நெறியில் நிலைத்தினி திருந்தான்
நேர்ந்தநாள் நெருங்கியு மிவனுள்
நச்சிய நாட்டம் பெற்றிலா மையினால்
நைந்துள நொந்திது நினைந்தான். (கஉ)

393. இழந்தகண் ணருளும் எம்பிரான் என்றே
யெண்ணிமுன் கண்டதா லிங்கு
விழைந்துவந் தடைந்தேன் விதிமுறை யிருந்தேன்
வேண்டிய பயனொன்றுங் காணேன்
உழந்தினி யிருத்தல் ஊனமென் றுயிரை
ஒழித்திடத் துணிந்ததி காலை
எழுந்தொரு வாளை யெடுத்துத்தன் கழுத்தை
இருபிள வாகவே அறுத்தான். (கங)

394. அறுத்தவாள் கையி லிருக்கவும் உதிரம்
அயலிடம் பெருகவும் கழுத்தில்
குறித்தஓர் தழும்பும் இலாமலே முன்போற்
கூடிய தலையுடன் ஒருகண்
பறித்தபே ரொளியை வீசிமுன் தோன்றப்
பதைத்துளந் திகைத்தனன் வியந்தான்
செறித்தபே ரன்பு தழைத்துமுன் னோங்கத்
தேம்பிநின் றழுதிது சொன்னான். (கச)

ஒரு கண் கண்டு உருகி நின்றது.

395. வெண்ணிலா வணிந்த வேணியன் தந்த
விமலனே! விளங்கு கண்மணியே!
புண்ணிய முதலே! கண்ணரு ளென்று
புரிந்துனைப் புகலடைந் திருந்தேன்
எண்ணிய இரண்டும் ஈந்தரு ளாமல்
இடையொரு விழியையே யீந்தாய்!
அண்ணலே யுன்றன் அருளினை யடைந்தும்
அரைக்குரு டாகவோ அகல்வேன்? (கரு)

396. என்றிவன் புலம்ப இருசெவிப் புலனில்
எம்பிரான் அருளொலி யொன்று
வென்றிவேற் றடக்கைக் கட்டபொம் மென்றோர்
வேந்தன்பாஞ் சையம்பதி யதனில்
நின்றுளான் அவன்பாற் போயொரு கண்ணை
நீபெறு கென்றிசைத் ததுவே
அன்றதை யுணர்ந்தான் அதிசய மிகுந்தான்
அந்தணர் சிலருட னடைந்தான். (கசு)

பாஞ்சை வந்து பாடுரைத்தது.

397. வெற்றிவேற் பரமன் அருள்வரப் பெற்ற
மேலவன் என்றிவன் றன்னை
யுற்றவ ரெல்லாம் உவந்துமுன் போற்றி
யுபசரித் துரிமையிற் கொணர்ந்து
பற்றலர்க் கரியே றெனவமர் பாஞ்சைப்
பதியதி பதிமுனம் வந்து
பெற்றதும் முருகன் பேசியுய்த் ததுந்தாம்
பேணியுற் றதுவுநன் குரைத்தார். (கஎ)

398. வந்தவர் சொன்ன வாய்மொழி கேட்டு
மன்னவன் மனங்கரைந் தெழுந்து
சிந்தையு ளுருகி யிருகணீர் சொரிந்து
செந்திலின் திசைமுகம் நோக்கி
எந்தையே! என்னை யாண்டருள் புரியும்
இறைவனே! சிறியனேன் றன்னை
இந்தவா றிசைத்தால் எந்தவா றுய்வேன்
என்செய்வேன்? என்றுநின் றழுதான். (கஅ)

399. அருமறை முடிவும் அருந்தவ ரறிவும்
அருகுசென் றணுகவு முடியா
ஒருபரம் பொருளே! எளியனேன் றன்னை
ஒருபொரு ளாகவுட் கொண்டு
திருவருள் புரிந்தாய்! உரிமையோ டிந்தத்
திருவிளை யாடலும் செய்தாய்!
இருளுடை யுலகம் மருள்மிகுந் திகழும்
இயல்பிதே யெனமனங் கவன்றான். (ககூ)

400. தேவர்கள் தேவாய்ச் சிறந்தொளிர் தேவ
தேவனே! நின்னரு ளாடல்
பாவமே பயிலும் மனிதரோ தெளிவர்
பணியிது வெனிலினி வேறே
யாவதோ சொல்வேன்? ஏவிய தெதுவோ
அதனையென் முடிமிசை யேந்தி
ஓவற நின்றே யுஞற்றுவன் உறுவ
வுறுகவென் றுறுதிமேற் கொண்டான். (உ0)

401. யாவரும் அருளா ஒருபொருள் தன்னை
அடியனே னிடம்பெற வேண்டிச்
சேவலங் கொடியோன் ஏவலால் வந்து
சேர்ந்துளீர் இன்றிரும் நாளை
மேவியென் பூசை முடிந்தபின் இதனை
மேவுவன் என்றுண வாதி
தாவற அருளி யுபசரித் திருத்தித்
தன்னகம் புகுந்தனன் அரசன். (உக)

402. அன்றிர வுணவுட் கொண்டிலன் செந்தூர்
அமலனின் னருட்செய லென்னே!
என்றுபற் பலவா யெண்ணியே யணையில்
இருந்தனன் அயர்ந்துகண் துயின்றான்
வென்றிவேற் பரம னருளினால் கனவில்
விழியொன்று கைவரக் கண்டான்
நன்றென விழித்தான் ஒன்றுமே காணான்
நயந்துள முருகின னயர்ந்தான். (உஉ)

சூரிய உதய வருணனை.

403. கண்மணி யொன்று கட்டபொம் மின்று
கண்ணிலா ஒருவனுக் கருள்வான்
மண்மணி யாமவ் அரசையும் அந்த
வரமருள் காட்சியும் கண்டே
உண்மகிழ் கொள்வேன் எனவிஸ்பந் துவமை
யுந்தமுன் வந்தன னென்ன
விண்மணி யான வெய்யவன் செய்ய
விரிகதிர் பரப்பிமே லெழுந்தான். (உ௩)

404. நாளொளி பரந்த திருவெலா மிரிந்து
நணந்தலை யுலகுவந் தெழுந்து
நீளொளி புரிந்த துயிரெலாந் தத்தம்
நெறிமுறை வினைகளில் நிரைந்த
வேள்விரும் பழகன் மன்னவன் எழுந்து
விதிமுறை புரிந்தனன் ஒருகண்
வாளொளி யின்று வருமென விரைந்து
மறையவன் எழுந்தனன் மகிழ்ந்தே. (௨௪)

405. மன்னவன் அன்று கண்ணருள் செய்தி
மற்றய லுள்ளவ ரெல்லாம்
முன்னறிந் தமையால் இந்தஅற் புதத்தை
முந்துறக் காண்பமென் றிரைந்து
பன்னரும் அவாவால் திரள்திர ளாகப்
பாஞ்சையம் பதியினை யடைந்தார்
அன்னநாள் அரிய அதிசய நாளாய்
அவனியி லமர்ந்திருந் ததுவே. (௨௫)

406. நித்தலும் புரியும் நெறிமுறைப் படியே
நெடியவேற் பரமனைப் பூசித்து
எத்தலங் களினும் எவருமே செய்யா
இயல்பினை யின்றெனைச் செய்ய
வைத்தனை செய்வேன் வழுவில்என் னுயிரை
மாய்த்திடு வேன்என வடிவாள்
கைத்தலத் தேந்தி வந்தனன் வெளியே
கண்டவ ரெவருமே தொழுதார். (௨௬)

407. வடித்தவாள் இடக்கை வைத்தனன் நீற்றை
வலக்கையி லேந்தினன் மறையோன்
அடுத்துமுன் னின்றான் அடைந்தவ ரெல்லாம்
அதிசயத் தோடச்ச மெய்தித்
தடுத்திமை யாத விழியின ராகித்
தாங்கரும் அவாவொடு துடித்துக்
கடுத்தயல் நின்றார் முருகனை மன்னன்
கருத்தினி லிருத்திநேர் நின்றான். (௨௭)

408. மண்ணினுள் வலியாய் மதியினுள் அமிர்தாய்
வளிபுன லனலிய லவையாய்
விண்ணினுள் ஒலியாய் விதியினுள் விதியாய்
விரிந்தபல் லுயிர்தொறு முயிராய்
எண்ணினுள் எண்ணாய் இருந்தருள் புரியும்
இறைதிரு முருகனே எனிலிக்
கண்ணினுள் ஒளியாய் நின்றருள் என்று
கைத்தலங் கவித்துடன் எடுத்தான். (உ௮)

409. கையெழு முன்னே கயலெனப் பிறழ்ந்து
கண்ணொளி திகழ்ந்தது; கண்டான்,
ஐயனே! அரசே! யென்றுகை தொழுதே
அகமிக வுருகினன்; அமரர்
செய்யபூ மாரி பெய்தனர்; நின்றார்
தெய்வமே யிவனெனப் போற்றி
வையக முழுதும் ஆண்டுநங் கலியை
மாற்றுமென் றுவந்தனர் வாழ்த்தி. (உ௯)

410. கண்ணொளி யடைந்து மறையவ னின்ற
காட்சியைக் கண்டதும் மன்னன்
உண்ணிகழ் அன்பால் என்பெலா முருகி
யுளமுயிர் பரவச மாகி
அண்ணல்வேல் முருகன் அருளையும் தன்னை
ஆட்கொண்ட நிலையையும் எண்ணிக்
கண்ணினீர் மல்கி மாலையாய் மார்பில்
கால்கொளக் கனிந்துமுன் னின்றான். (௩௰)

411. கற்புறு மனையும் காதனற் றாயும்
காதலன் நிலையினுக் கிரங்கிப்
பற்பல நினைந்து பதைத்துளங் கலங்கிப்
பரிந்தக மிருந்தனர் நிகழ்ந்த
அற்புதப் பேற்றை யறிந்ததும் முருகன்
அருளினை வியந்துகொண் டாடிச்
சிற்பரன் நமது குலம்புரந் தருளுஞ்
செந்திலான் என்றுளங் களித்தார். (௩௧)

412. செந்தில்வாழ் பரமன் ஒருகண்ணைக் கொடுத்துச்
சீர்திகழ் பாஞ்சையம் பதிவாழ்
வெந்திறல் வேந்தன் ஒருகண்ணைக் கொடுப்பான்
என்றவன் விளம்பிய படியே
வந்தவன் வேண்டத் தந்தன னிந்த
வானகங் கவிந்தவை யகத்தில்
இந்தவா றெவரே முந்துறத் தந்தார்
எனவியந் தனைவரு மகன்றார். (௩௨)

413. கண்களை யடைந்து களித்துமுன் னின்ற
காசிபன் றனையுவந் தேத்தி
எண்களை யிகந்த மணியணி யாடை
இரும்பொரு ளளவில கொடுத்துப்
பண்களை யுடைய பவளவாய்க் கன்னிப்
பார்ப்பனி தனைமணம் புணர்த்தி
மண்களி கூர வாழ்கெனப் பின்போய்
வாகனு திகளுடன் விடுத்தான். (௩௩)

414. கண்ணில னாகி யின்னலோ டடைந்தேன்
கதிர்வடி வேற்பரன் கண்ணென்
றெண்ணமுன் னருளி இவனிடம் விடுப்ப
இவன்ஒரு கண்ணொடு சிறந்த
பெண்ணையு மருளிப் பெரும்பொருள் பலவும்
பேணிமுன் கொடுத்தனன் என்றிவ்
அண்ணலை வியந்து புகழ்ந்துபோய்க் காசி
யடைந்தவன் மகிழ்ந்துவாழ்ந் திருந்தான். (௩௪)

415. அத்திசை யுள்ளார் அவன்பெற்று வந்த
அதிசய நிலையினைத் தெரிந்து
சத்திவேற் பரமன் அருளையும் செந்தூர்த்
தலத்துயர் பெருமையும் இக்கோன்
பத்திபி னெறியும் பாஞ்சையம் பதியின்
பண்பையும் வியந்தனர் புகழ்ந்தார்
எத்திசை களிலும் இத்திசை மன்னன்
இசைபரந் துலாவிய தன்றே. (௩௫)

416. ஆண்டவன் புரிந்த அருளையு மிந்த
அரசன்றன் நிலையையு மறிந்து
மாண்டமா தவரும் வியந்துளம் மகிழ்ந்தார்
மறுபுல மன்னவர் பலரும்
நீண்டபே ருவகை யுடன்வந்து கண்டார்
நேர்ந்தவ ரிடமெலாம் அன்பு
பூண்டக மகிழ்ந்து புகழ்ந்துப சரித்துப்
புவிபுரந் திருந்தன னினிதே. (௩௬)

417. இந்தமன் னவன்போல் இவனைமுன் னீன்ற
எழில்மிகு தந்தையும் செந்தில்
எந்தையின் னருளால் கந்தசா மிப்பேர்
இசைமிகு புலவனுக் கொருகண்
தந்துளான் அந்த வுண்மையை வியந்து
தன்னுளங் களித்தந்தக் கவிஞன்
சிந்தினல் பாடித் துதித்துளான் அந்நூல்
சிலரிட மின்றுமுள் ளதுவே. (௩௭)

418. இன்னதோ ரரிய அற்புதச் செயல்கள்
இவ்வழி வந்தர சாண்ட
மன்னவர் புரிந்து வந்துள விதனல்
மனுநெறி முறைமையு மரபும்
அன்னவர் அறமும் அன்புயர் நிலையும்
ஆண்டவ னருளுறு மியல்பும்
என்னபே ரமைவி லியைந்திருந் திருக்கும்
என்பது தெளிவுறு மன்றே. (௩௮)

ரு-வது கண் கொடுத்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி சகஅ.

---

௩௭. கந்தசாமிப் புலவர் என்பவர் முத்தாலங்குறிச்சி என்னும் ஊரில் இருந்தவர். பிறவிக்குருடர். திருச்செந்தூரில் வந்து வசனமிருந்து முருகன் அருளால் ஒரு கண் பெற்று, அப்பரமன் அருளியபடியே பாஞ்சாலங் குறிச்சி ஜமீன்தாராகிய பால்பாண்டியனிடம் வந்து மற்றொரு கண்ணை அடைந்து போயுள்ளார். அவ்வுண்மையை அவர் பாடியுள்ள நொண்டிச் சிந்தில் கண்டு கொள்ளலாம். அது, அச்சாகி யுள்ளது.

ஆறாவது

காட்சி தெளிந்த படலம்.

திக்குவிசயத்துரை திருச்சேந்தூர் முருகக்கடவுளருளால் மருவிய மறையவனுக்கு ஒரு கண் கொடுத்துத் திருமணமுடித்து இனிய உதவிகள் புரிந்து இதமுடன் அனுப்பி வைத்து உலகம் புகழ உவந்து வாழ்ந்து வருங்கால் 'போதகாயன்' என்னும் மாதவர் பாஞ்சைப்பதிக்கு வந்தார். அவரை வணங்கி வாழ்த்தி அவர் வாயிலாக உறுதிநலங்கள் பல தெளிந்து உண்மை யுணர்வுடன் இவர் உயர்ந்திருந் தமையை உரைக்கின்ற மையால் இது காட்சி தெளிந்த படலம் என நின்றது. காட்சி = அறிவு. மெய்யுணர்வு என்க.

---

419. இன்னவா றற்புதம் இனிது செய்துயர்
முன்னவன் அருளினை முடியிற் சூடியிம்
மன்னவன் மனுநெறி தழைக்க மன்னுயிர்
தன்னுயி ராமெனத் தரணி தாங்கினன். (க)

மாதவர் வந்தது.

420. காத்திவன் வருகின்ற காலை மாதவம்
பூத்தவோர் வடிவினன் போத காயனென்
றேத்திய பெயரினன் எளிது வந்திவன்
வேத்தவை யடைந்தனன் விழைவி னோடுமே. (உ)

மன்னவன் உவந்தது.

421. மாதவன் றனைக்கண்ட பொழுது மன்னவன்
ஆதவன் றனைக்கண்ட அம்பு யம்மென
மீதொளிர் திருமுக மிகம லர்ந்தவன்
பாதநன் மலர்களைப் பணிந்து போற்றினன். (ந)

422. அருளுரு வாகிய அடிக ளீண்டுற
மருளுடை மனத்தினேன் என்ன மாதவம்
தெருளுடன் செய்துளேன் தெரிய கிற்றிலேன்
இருளொழிந் தின்பமின் றெய்தி னேனென்றான். (ச)

க. இன்னவாறு என்றது முன்னைய படலத்தில் நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளை நினைந்து கொள்ள. அற்புதம் என்றது கண்கொடுத்த அதிசயத்தை.

423. யான்செய்த தவமெனி லன்றென் முன்னவர்
தாஞ்செய்த தவமதே தமிய னேன்முன்பு
தேன்செய்த மொழியொடு தேவர் போந்ததென்
றான்செய்த வேலவன் உவந்து போற்றினான். (௫)

424. எங்கிருந் தெழுந்ததோ எங்குப் போந்ததோ
இங்குவந் தருளிய தெளிய னேன்பெரும்
பொங்குபுண் ணியப்பயன் புனித யான்செயத்
தங்கிய தேதெனத் தாழ்ந்து வேண்டினான். (௬)

425. இமயநின் றெழுந்துதென் குமரி எய்தினேம்
குமரனின் னருளைநீ கொண்டு கண்ணிணை
அமரமுன் கொடுத்ததை அறிந்து வந்தனம்
கமையுட னேருனைக் காணு மாசையால். (௭)

426. என்றவ னுரைக்கவும் இறைவன் நாணினான்
குன்றமர் குமரவேள் ஆடல் கொண்டனன்
ஒன்றிய அவனரு ளூற்ற தேல்ஒரு
புன்றலைத் துரும்புமே புவனங் காக்குமே. (௮)

427. இழிந்தபுன் பொருளினை எவரும் ஏத்தவே
வழிந்தவொண் பொருளென வாதி காட்டல்போல்
பொழிந்தபே ரருளினால் புனிதன் என்னையிக்
கழிந்தநீ ருலகிலிவ் வண்ணம் காட்டினான். (௯)

428. ஊனக் கண்ணை உதவுவித் தெற்குயர்
ஞானக் கண்ணிணை நல்க அடிகளைத்
தானத் துய்த்தனன் தற்பர னென்றிவன்
வானத் தன்பொடு வாழ்த்தி வணங்கினான். (௧௦)

429. இவனுள நிலைமையும் இயல்பும் நோக்கியே
அவனுள மகிழ்ந்தனன் அன்பு கூர்ந்தனன்
தவன்முக மலர்ந்தவத் தன்மை நாடியே
நவமுறு கேள்விகள் நயந்து கேட்டனன். (௧௧)

மன்னவன் உசாவியது.

430. உலகென உயிரென ஓங்கி யுள்ளவிப்
பலவகைத் தோற்றமும் பார்த்து நிற்கின்றோம்
அலகிலா நிலையென அதிச யிக்கின்றோம்
இலகிய வுண்மையை இனிது கண்டிலோம். (கஉ)

431. உண்டதே யுண்டுமீண் டுடுத்து லாவியே
கொண்டதே கோலமாய்க் குலாவி நிற்கின்றோம்
கண்டதோர் நன்மையும் கதியும் காண்கிலோம்
மண்டிய சாவையே மயங்கிக் காண்கின்றோம். (கங)

432. எண்ணரு கோடிபல் பொருள்கள் எங்குமே
மண்ணிடை விண்ணிடை மல்கி யுள்ளன
கண்ணெதிர் நேர்ந்தன சிறிது கண்டுநாம்
உண்மகிழ் வுடையரா யுவந்து நிற்கின்றோம். (கச)

433. ஒருகணத் துறுவதை யுணர கிற்றிலோம்
வருகணக் காகவே வாழ்வை யெண்ணியே
பெருகுறக் களிக்கின்றோம் பிடரி மீதிலே
கருகணக் காலனார் கடுத்தல் காண்கிலோம். (கரு)

434. ஆணெனப் பெண்ணென அமைந்து நின்றவிம்
மாணுல கமைதியும் வாழ்க்கை மாட்சியும்
பேணுறு தொழில்களும் பேச்சும் சூழ்ச்சியும்
காணுறு கனவெனக் கனிந்து காட்டுமே. (கசு)

435. இன்றெதிர் இருந்தவர் நாளை யின்றியே
பொன்றியே போகின்றார் போகு முன்பல
கன்றுகள் வந்துமே கலித்தெ ழுந்துமேல்
ஒன்றிய புதுமையில் ஓங்கு கின்றன. (கஎ)

436. என்னையிவ் வுலகியல் பெனவி யந்தந்த
மன்னவன் வினவவும் மாத வன்உவந்
தின்னதோர் உசாவினை எய்தி நின்றுளாய்!
நன்னர்நின் நிலையென நயந்து கூறினான். (கஅ)

அருந்தவன் உவந்தது.

437. பெருந்திரு வுடையனு பிருந்தும் பேணிய
அருந்தவ வுணர்வினை யடைந்து நின்றனன்
இருந்தரா தலத்தினி லிருந்து வானுயர்
மருந்தினை யருந்திவாழ் மாட்சி போலவே. (கக)

438. எனவர சியல்பினை எண்ணி நின்றுதன்
மனமிக வியந்தனன் மகிழ்ந்து கொண்டனன்
கனமுறு நீதியைக் கருதி யன்புடன்
இனனுற இனியவா பியம்ப லாயினன். (உ0)

முனிவர் மொழிந்த உறுதி நலங்கள்.

439. காலமுங் கருமமுங் கணக்கும் நீத்தொரு
மூலமுண் டதினின்று முளைத்துப் பல்வகை
ஞாலமுண் டாயின நாமுண் டாயினோம்
ஆலமோர் விதையினின் றுய தன்மைபோல். (உக)

440. அந்தவூர் அற்புத அமிர்த வாரிநின்
றிந்தவோர் புற்புதம் எழுந்து வந்தது
சிந்தையின் நிலைகொடு செழித்த ழிந்தபின்
முந்தைய நிலையினை முற்றும் என்பவே. (உஉ)

441. பராபரம் பரத்திலும் பரம் சிவத்திலும்
சராசரம் வரன்முறை தழைத்து நின்றன
இராவகை மீண்டெதி ரேறி யம்முறை
தராதலம் யாவுமே சார்ந்தொ டுங்குமே. (உங)

கக. பெருந்திருவுடையவர்க்கு அருந்தவவுணர்வு எளிதில் அமையாதாதலால் அம்மெய்யுணர் வெய்தியுள்ள இவனை அச்செய்தவன் வியந்தான் என்க.

உங. பராபரத்திலிருந்து பரம் தோன்றி, பரத்தில் சிவம், சிவத்தில் சத்தி, சத்தியில் நாதம், நாதத்தில் விந்து, விந்துவில் சதாசிவம், சதாசிவத்தில் மகேசுவரம், மகேசுவரத்தில் உருத்திரன், உருத்திரனில் மால், மாலில் பிரமா, பிரமாவில் ஆகாயம், ஆகாயத்தில் வாயு, வாயுவில் தீ, தீயில் நீர், நீரில் நிலம், நிலத்தில் அன்னம், அன்னத்திலிருந்து நரர் விலங்கு பறவை முதலிய சராசரங்கள் யாவும் தோன்றின என்க. தோன்றிய முறையே ஒடுக்கமும் உண்டாம் ஆதலால் அதனை நிரலே ஊன்றி யறிந்து கொள்க.

442. கரணங்கள் புனிதமாய்க் கனிந்து நின்றவேல்
அரணமாய் அப்பொருள் அணைத்து வந்திடும்
இரணமா யிருந்ததேல் எள்ளி யேயயல்
மரணமாம் அழலிடை வாட்டிக் கொள்ளுமால். (௨௪)

443. நெஞ்சைநன் னெறியினில் நிறுத்தி நீள்பொறி
அஞ்சையும் அறிவுட னடத்தி அன்பொடு
விஞ்சிய அருள்வழி மேவி நின்றவன்
எஞ்சலில் பேரின்பம் எய்தி வாழ்வனே. (௨௫)

444. மாசிலா ஆடியில் மருவி ஆதவன்
வீசிய கிரணங்கள் விளங்கித் தோன்றல் போல்
ஆசிலாத் தூயவன் அகத்தில் ஆர்வமாய்த்
தேசுறும் ஈசன்மெய் சிறந்து தோன்றுமே. (௨௬)

445. சித்தம்நற் சுத்தியாய்த் திகழ்ந்து நின்றதேல்
முத்தியவ் விடத்திலே முனைந்து தோன்றுமே;
சத்திய முடையனைச் சார்ந்து நின்றவன்
எத்திசை யிருப்பினும் எய்தும் இன்பமே. (௨௭)

446. உள்ளுறும் உணர்வினால் ஊறும் பேறுமுன்
எள்ளுறும் வருத்தமா யிருக்கு மாயினும்
தெள்ளுறும் அமிர்தெனச் சிறந்து பின்னரோ
அள்ளுறும் பேரின்ப மாகி யோங்குமே. (௨௮)

447. ஒருவனே புனிதனா யுயரின் ஈசனாம்;
மருவிய புன்மையே மண்டித் தீமையில்
ஒருவிடா துறைவனேல் உரிய நீசனாம்;
இருமையும் இவ்வகை எய்த லாகுமே. (௨௯)

448. உன்னையுன் செயலினால் உயர்த்தி யுண்மையாய்த்
தன்னைநீ யுணர்ந்திடில் தரணி மீதினில்
பின்னைவந் துழந்திடாப் பேறு பெற்றுமேல்
மன்னிய இன்பனாய் மருவி நிற்பையே. (௩௰)

---

௨௪. மனம் மொழி மெய்கள் தூயராயினார் இறைவன் அருளை எளிதினெய்தி இன்புறுவர்; தீயராயினார் பிறவித்துன்பத்தி லழுந்திப் பேதுறுவர் என்பதாம்.

449. அண்டகோ டிகளெல்லாம் அணுவெ னப்படக்
கொண்டபே ருருவொடு குலாவி யுள்ளவன்
பிண்டமாய் வந்துநாம் பெருகி நிற்கின்றோம்
கண்டபோ துரிமையும் காண லாகுமே. (௩௧)

450. தன்னைமுன் னறிந்தவன் தனித்து நின்றவம்
முன்னைய நிலையையும் முழுதும் தேர்வனால்
பின்னையிவ் வுலகுறு பிணக்கெ லாமகன்
றன்னநன் னீர்மையை அடைந்து நிற்பனே. (௩௨)

451. பாரினில் படிந்துள மனுக்கள் யாவையும்
ஒருயி ரினமென உறவு கொண்டெவன்
கூரிய அன்பொடு குறித்து வாழ்வனோ
ஆரிய னேயவன் அமர னாவனே. (௩௩)

452. வினைவிதி யென்பன இரண்டும் உன்னுடை
மனமொழி மெய்களை மருவி யேவிளைந்
தினனுற நின்றுதம் பயனை யீந்திடும்
அனையவை நின்னவே அயலொன் றில்லையால். (௩௪)

453. வித்திய அதனையே விளைவில் மீண்டுதாம்
துய்த்திவண் வருதலைத் தொடர்ந்து காண்கின்றோம்
உய்த்ததம் வினைப்பயன் உறுதல் அன்றியே
எத்திறத் தும்அயல் எய்த லில்லையே. (௩௫)

454. நினைவுசொல் செயலிவை நெறியின் நல்லவேல்
இனியநல் வினையதாய் இன்பம் நல்கிடும்
அனையன தீயவேல் அடல்செய் தீவினை
எனநிமிர்ந் தின்னலே யீயும் எங்குமே. (௩௬)

455. நல்வினை செய்தவன் நரருட் டேவனாய்
எல்லையி லின்பங்க ளெய்தி வாழ்குவன்;
புல்லிய தீவினை புரிந்து நின்றவன்
அல்லலே யடைந்தழி நரகி லாழ்குவன். (௩௭)

---

௩௪. நினைவு சொல் செயல்களால் நேர்ந்த கருமங்கள் வினை எனப்படும். அவ்வினையின் விளைவே விதியாம் என்க. பழவினை ஊழ்வினை என்பவும் அது.

456. ஆதலால் இன்பமும் அடுத்த துன்பமும்
காதலால் நாம்செய்த கரும மேயலால்
ஏதிலார் ஈவன வல்ல ஈதுணர்ந்
தோதிய உறுதியை ஓர்ந்து கொள்கவே. (௩௮)

457. என்றுமே இன்பமா யிருக்க வேண்டினால்
கன்றிய துன்பினைக் கனவி லும்பிறர்க்
கொன்றுமே செய்திடா தொழிக இன்பினை
நன்றென எங்குமே நாடிச் செய்கவே. (௩௯)

458. அருளினை ஆள்பவர்க் கல்ல லில்லெனத்
தெருளுடைத் தெய்வநற் புலவன் செப்பிய
பொருளுடை மொழியினைப் போற்றி வாழ்கிலார்
இருளுடைத் துயரங்கள் எய்தி மாள்கின்றார். (௪௰)

459. பண்டுநாம் செய்ததே பாரில் ஊழ்வினை;
அண்டியின் றாற்றுவ தாகும் ஆள்வினை;
கொண்டவிவ் விரண்டுமே குறித்த யாவையும்
மண்டிவந் தெவர்க்குமுன் மருவச் செய்யுமே. (௪௧)

460. முன்னையூ ழுடையவன் செயுமு யற்சிதான்
சின்னதே யாயினும் சிறந்த பேறுறும்
அன்னதின் றென்னிலோ ஆற்றுந் தன்வினைக்
குன்னிய பயனையே உதவி நிற்குமால். (௪௨)

461. உரமிகச் செய்துபண் புற்ற ஓர்நிலம்
வரமிகு பலனைமுன் வளர்த்த ளித்திடும்
தரமிகு நல்வினை சார்ந்து நின்றவன்
பரமுய ரின்பெதிர் பரவ வாழ்வனே. (௪௩)

462. வித்திய பலனையே விளைவி னிற்பெறுத்
தத்தமக் கியன்றதோர் தரத்திற் சார்ந்துநின்
றொத்திய வாழ்முறை யுயிர்கள் மேவியே
துய்த்திடும் வேறொன்று தொடர்வ தில்லையே. (௪௪)

௪௰. "அல்லல் அருளாள்வார்க்கு இல்லை" (குறள் 245)

463. ஆதலால் நல்வினை யமர்ந்து நாளுமே
ஈதலும் இரக்கமும் எய்தி வாழுவார்
சாதலும் பிறத்தலு மாகச் சார்ந்துள
வேதனை கடந்துமெய் யின்ப மெய்துவார். (௪௫)

கலிநிலைத் துறை.

464. தருமசிந்தனை யுடையவர் தழைத்துயர்ந் தோங்கிப்
பெருமை யெய்துவர் ; பேருலகெங்கணும் அவரை
அருமை யாகவே போற்றுவர் ; அதனைநன் கறிய
உரிமை யாகமுன் னிகழ்ந்தவோர் கதையுள துரைக்கேன்.

சங்கன் கதை.

465. வங்க நாட்டினில் வாதுளம் என்னும்அந் நகரில்
சங்கன் என்றுபேர் சார்ந்தவன் தண்ணளி யுடையான்
தங்கி நின்றனன் ஒருமுறை தடங்கடல் கடந்து
பொங்கு மாநிதி தொகுத்துற எண்ணிமுன் போனான்.

466. தாயும் தந்தையும் இழந்தவன் தனக்குரித் தாக
ஆயும் பொன்பதி னாயிர மட்டுமே யமைந்து
நேய மாகமீந் திருந்ததை நிலைமுதலாக
ஏயவே கொண்டச் சேயவன் ஏகினான் இனிதே. (௪௮)

467. சென்ற வக்கலம் தெண்டிரைக் கடலிடைச் சேர
நின்ற மாபெருந் திசையொன்றுந் தெரிகிலன் நீரே
துன்றி நிற்கின்ற தோற்றமும் ஏற்றமும் நோக்கி
என்றும் கண்டிலா இரும்பயம் நெஞ்சிடைக்கொண்டான்.

468. பெரிய வானிடைப் பிறங்குமோர் கருவெனப் பிறழும்
கரிய நீள்பெருங் கடலிடைக் கலத்தொடு கலங்கி
உரிய வாதர வொன்றுமே கண்டிடா துயங்கிப்
பிரிய நேர்ந்தவோர் உயிரெனப் பேதுற லானான். (௫௦)

---

௪௫. அருளும் கொடையுமுடையார் பிறவித்துன்பம் நீங்கிப் பேரின்பம் எய்துவர் என்பதாம். இன்பம் அடையவிரும்பின் இரக்கமுடையனாய் எவர்க்கும் இதம் செய்க என்றவாறு.

௪௮. நிலைமுதல் = மூலதனம்.

469. அன்ன காலையில் சேணிடை ஒருகலம் அயலே
துன்னு கின்றதோர் தோற்றநேர் கண்டுளங் கொண்ட
இன்னல் நீங்கினன் எதிர்வதை யெண்ணின னின்றான்
மன்னி வந்தவம் மரக்கலம் மருவவு மகிழ்ந்தான். (ருக)

470. இனிய ஆதர வெய்திய தெனவுள முவந்த
தனிய னாகிய இவன்அதில் பேரொலி சார்ந்து
துனிமி குந்தழும் ஓசையைக் கேட்டனன் துளங்கி
அனைய மாலுமி தன்னிடம் அழுகையென்? என்றான். ()

471. அடிய ரானவர் சிலரிதி லமர்ந்துளார் அவரே
நெடிய பூசலிட் டிவ்வகை யழுகின்றார் நிலம்போய்
முடிய விற்றுநான் மீளுவேன் முறையுட னென்றக்
கொடியன் கூறவும் இவனுள முருகினான் குலைந்தே.(ருங)

472. விலங்கி னங்களைக் கொன்றுணும் வெய்யவர் போல
இலங்கு மானிடர் தமையிட மறிந்துகைப் பிடித்துக்
கலங்கி டாமலே மறுபுலங் கொண்டுபோய்க் கரவாய்
மலங்க விற்றுணும் மாபெரும் பாதகன் அவனே. (ருச)

473. அந்த வாறதில் அகப்பட்டு நொந்தல மந்து
வந்த பேர்பதி னறினர் மனமிக மறுகிக்
தந்தை தாயரைத் தனையரைத் தனித்தனி நினைந்தே
இந்த வாறவர் அழுதழு தேங்கியே பிணைந்தார். (ருரு)

474. கலத்தை நீரிடை நிறுத்தியக் கலதியன் மெதுவாய்
நிலத்த டைந்தங்குத் தனிநிற்கு நிலையின ரிடம்போய்
நலத்தைச் செய்பவன் போல்நய மாகவோர் மருந்தை
வலத்தில் தந்துள மயக்கியே கொணருவன் வலிதே.(ருசா)

475. அப்படிக் கொடும் பாதகச் சூழ்ச்சியால் அமைத்துச்
செப்படித்தொழில் செய்தயல் தேயத்தில் கொடுபோய்
ஒப்படைத்திட வுற்றவக் கொடியவன் உரையை
இப்பெருந்தகை கேட்டதும் விலையென்ன? என்றான்(ருஎ)

ருஉ. மாலுமி = கப்பல் ஓட்டுபவன்.

ருச. மலங்கல் = மனங்கலங்கி மறுகல்.

476. படிய மைந்தரோர் பொன்பதி னுயிரம் என்றக்
கொடியன் கூறினுன் கூறவு மிவன்தொகை கொடுத்தான்
நெடிது நின்றவன் வியந்தனன் நேர்ந்துகை யிருந்த
அடிமை யாளரை யிவனிடம் கொடுத்தவன் அகன்றுன்.

477. எண்ணி நோக்கினுன் எண்ணிரு பேரமைந் திருந்தார்
திண்ணி தாகிய ஆண்களைந் தேழுசேய் வயது
நண்ணி நின்றதாய் மூவர்கள் நலமெலாந் திரண்டு
கண்ணி றைந்தவோர் கன்னிகை கணக்கமைந் திருந்தார்.

478. பாம்பின் வாய்ப்பட்டுப் பதைத்திடு தேரைகள் போலக்
கூம்பி நின்றவர் கொண்டவன் குணநிலை நோக்கி
ஏம்ப லுற்றனர் இன்னுயிர் தழைத்தனர் இனிதா
ஓம்பி மற்றிவன் கலத்தில்வைத் துபசரித் துவந்தான்.

479. உற்றி ருந்தவர் யாரையும் உரிமையி னுேக்கிப்
பெற்ற பேரையும் ஊரையும் பேரையும் பிறந்த
மற்றந் நாட்டையும் வரன்முறை வினவியுள் ளுருகி
எற்று நீர்க்கடல் கடந்துபோய் இடந்தொறும் சேர்த்து;

480. சென்று வாழுங்கள் நுங்கிளை யாருடன் சேர்ந்தே
என்று ரைத்திவன் விடுத்திட அவரெலாம் இறைஞ்சி
நன்றி கூறியே நங்குல தெய்வமென் றேத்தி
ஒன்றி யேகினுர் ஒருத்திமட் டிருந்தன ளுவந்தே. (கூஉ)

481. சந்தி ரன்றரு முகத்தினள் தழைத்தொளி தவழ்ந்த
சுந்த ரத்திரு வடிவினள் சுகுணங்கள் நிறைந்தாள்
அந்த ரத்தொளிர் அரமக ளனையவள் மாசு
வந்த டர்ந்துறு மணியென மருவிய மெய்யாள். (கூரு)

482. அமிழ்த ளாவிய சொல்லினள் அருமண நிறைந்த
குமுத வாயினள் கொம்மைவெம் முலையினள் கோலச்
சுமைதி ரண்டுயர் கூந்தலாள் துவளிடை யிடைய
அமைதி யானமென் னடையினள் அமலையென் பெயராள்.

483. அன்ன கன்னியைப் பெற்றவ ரகங்கொண்டு சேர்க்க
இன்ன வன்விழைந் திதமுடன் கேட்டனன் அவள்தான்
தன்ன தாகிய நிலையினைச் சாற்றிடா தார்வம்
துன்னி மன்னவ! நீயன்றித் துணையிலை என்றாள். (௬௫)

484. அவளு ரைத்தஅவ் அமிர்தமென் மொழியினு ளுள்ளம்
இவனு வந்தன னாயினும் இனந்தெரி யாமல்
தவமி ருந்துபெற் றவர்மனஞ் சம்மதி யாமல்
நவம தாயுட னயந்திடல் நவையென வுணர்ந்தான். (௬௬)

485. அரிய நற்றவஞ் செய்தவர்க் கன்றியே யுன்னை
உரிமை யாகப்பெற் றுவந்திடல் நீதியோ நான்முன்
பெரிய புண்ணியம் செய்துளேன் ஆயினும் பெற்றோர்
தெரிய நண்ணுதல் நல்லது தெய்வமும் துணையாம். (௬௭)

486. உற்ற வூரினை யுரைஎன அவளுவந் துரைப்பாள்
கொற்ற நீடிய சாவகத் தீவுடைக் கோமான்
வெற்றி வேற்சகன் தந்தைஎன் தாய்பெயர் விமலை
பெற்ற ஊர்சய புரியவண் பெயர்கவென் றுரைத்தாள்.

487. மன்ன வன்றிரு மகளென்ப துணர்ந்தது மிவனுள்
இன்ன பேருந் திருவெங்ஙன் எய்துமென் றினைந்தான்
என்ன தாயினு மாகவென் றந்நகர் நோக்கித்
தன்ன ருங்கலம் நடத்தினன் துறையினைச் சார்ந்தான்.

488. மின்ன லங்கொடி போன்றஇம் மெல்லிய லோடு
மன்னன் மாநகர்த் தெருவிடை மானிளம் பெடையைத்
தன்ன ருந்துணை தழுவியே சார்தல்போல் இவன்றான்
நன்ன யம்பெற நடந்துமுன் சென்றன னயந்தே. (௭0)

489. வேந்தன் மாமகள் மேவரக் கண்டதும் அவ்வூர்
மாந்தர் யாவரு மகிழ்ந்துடன் தொடர்ந்தனர் மருங்கார்
ஏந்தல் யாவனோ? என்றனர் இயல்பொன்றுந் தெரியார்
தாந்த மக்குளே பலபல பேசினர் சார்ந்தார். (௭௧)

490. மன்னன் கோயிலை யடைந்தது மானவேற் சகன்முன்
அன்ன மேயென அணைத்துவந் தெடுத்தரு மனைபால்
என்ன ருங்கலம் எய்திய தேயென இசைத்தான்
பின்ன னுளவள் விரைந்தள்ளி விழிகளித் துவந்தாள்.

491. பெற்ற தங்குல மகளினைப் பிரிந்திடை நொந்தே
எற்று நீர்நிலத் தெங்கணும் தேடியும் காணு
தற்றை நாள்முதல் அருந்துய ருழந்தனர் அவள்நேர்
உற்ற போதவ ருளநிலை யாவரே யுரைப்பார்? (௭௩)

492. குமரி ருந்தநற் சசியெனக் கோலமா ளிகையில்
தமரு வந்திடத் தழைத்தினி திருந்தவென் தவமே!
எமைய கன்றுநீ எவ்வுழி எய்தினை? இங்கே
அமர வந்தெமக் காருயிர் அளித்தனை அமிர்தே! (௭௪)

493. என்று மன்னவன் இன்னலும் மகிழ்ச்சியு மெய்தி
நன்ற றிந்ததன் நற்றவப் புதல்வியைத் தழுவி
நின்று கேட்டலும் நேரெதிர் தந்தையை நோக்கி -
ஒன்றி வந்ததன் னிலையினை யுணர்ந்திட வுரைத்தாள். (௭௫)

அமலை மொழிந்தது.

494. இனிய பூம்பொழில் இடையொரு மாலையில் இனிதே
தனியு லாவினன் அங்கொரு முனிவரன் சார்ந்தோர்
கனியை நல்கினன் காணெனக் காட்டினன் கண்டேன்
எனைம றந்தனன் எய்திய இடம்பினே தெரியேன். (௭௬)

495. கடிய வெம்பெருங் கருங்கட லிடைநெடுங் கலத்தோர்
கொடிய வன்பல அடியவ ருடன்எனைக் கூட்டி
நெடிது வைத்துள நிலைகண்டு நெஞ்சகம் கலங்கி
முடிய நின்றனன் முடியுடை இவன்வந்து காத்தான்.

496. இன்ன தோன்றல்வந் தெய்தில னுபின்என் னுயிரை
முன்ன மேயிழந் திருப்பனிம் முரிநீர் ஞாலத்
துன்ன ரும்பெருங் குணநல முடையனும் மருகன்
என்ன வந்துளான் எனமிக விநயமா யிசைத்தாள். (௭௮)

497. அந்த வாசகம் கேட்டலும் அவன்எழில் நிலையும்
வந்த வாற்றையும் மகள்மன நிலையையும் மற்றும்
முந்த வோர்தரு மறைமுறைப் படிமண முடித்தே
இந்த ஆட்சியும் பெறுகென இனிதுகைக் கொடுத்தான். (எசு)

498. பெற்ற ஓர்மகள் தனைமணம் பெறவந்த மகனுக்
குற்ற நாட்டையும் ஒருங்குதந் துயர்தவ நிலையை
முற்றி நின்றனன்; பற்றிய இவன்மனு முறையே
எற்று நீருல கின்புற இருந்தினி தாண்டான். (அ0)

499. தண்ண ளிப்பெருந் தயவொடு தருமமு நிறைந்த
அண்ண லின்னெழிற் பெண்ணுடன் அரசையு மெய்தி
எண்ண ரும்பல போகங்கள் நுகர்ந்தினி துவந்து
விண்ணு ளோர்களும் புகழ்ந்திட விளங்கிவீற் றிருந்தான். (அக)

500. கடலில் வீழ்ந்துமுன் அமிழ்ந்திடு நிலையினில் கடிதே
உடல ழிந்ததென் றுற்றவன் உயிர்களுக் கிரங்கி
இடையில் செய்தவோர் கொடையினால் இருநில முழுதும்
உடைய னாயினன் ஒளிசெய்து வழிவழி யுயர்ந்தான். (அஉ)

501. ஆத லாலுயர் தருமமே ஆருயிர்க் கின்பம்
போத நல்கிடும் அருள்மிகப் புரிந்துள முருகி
ஈத லாலஃ தெய்திடும் இன்னவா றிதத்தைக்
காத லோடுணர்ந் தாற்றுவர் காட்சியிற் றெளிந்தோர். (அங)

502. இனிய நல்லறம் இன்புறப் புரிகிலார் தமக்கே
துனிவ ளர்த்திடும் துரோகிக ளாகுவார் தொட்ட
மனித வாழ்க்கையின் நிலையினை மதித்துணர்குவரேல்
கனியும் நெஞ்சராய்க் கதியினை விழைகுவர் கடிதே. (அச)

அங. எண்ணிய இன்பங்கள் யாவும் புண்ணியத்தாலே உண்டாம்; அப்புண்ணியம், எல்லா வுயிர்களிடத்தும் அருள் புரிந்து இதம் செய்வதால் விளையும். ஆதலால் இரக்கமும் ஈகையுமுடையனாய் யாண்டும் நன்மை செய்துவரின் அவன் என்றும் இன்பவானாயிருப்பன் என்பதாம். நன்று ஆற்றி நலம்பெறுக என்றபடி.

அச. உயிர்க்கு உறுதியான தரும நலனை உரிமையாகச் செய்து கொள்ளாதவர் தமக்கே கேடு விளைப்பவர் ஆதலால் அவர் துரோகிகள் என நின்றார். துனி = துயரம்.

எழுசீர் விருத்தம்.

503. விண்ணிடை நின்று விழுதுளி யணைத்தாய்
மெல்லிய லார்கரு வெய்தி
எண்ணிடை யமையா வுருவமைந் தீரைந்
தெனுமதி யளவினில் வெளியாய்க்
கண்ணிடை யமையாப் பாலனாய்ப் பின்பு
காளையாய்க் கிழவனாய்க் கழிந்து
மண்ணிடை மண்ணா யழியுமிவ் வாழ்வை
மதித்துளங் களிப்பரோ மதியோர்? (அ௫)

504. பாலொடு செந்தேன் பரவிய தென்னப்
பசியபொற் கருப்பையிற் புகுந்து
சாலவே உதிரம் தசைதிரண் டுருவாய்ச்
சமைந்துபின் னைமைபோ லாகிக்
காலொடு கைகள் கலந்துணர் வெய்திக்
கதிநிலை நினைந்துகண் கலங்கி
ஏலவே வெளியாங் குழவியி னின்னல்
இயல்பினை எவரளந் துரைப்பார். (அ௬)

அ௫. துளி என்றது சுக்கில அளவின் சிறுமை கருதி. "அறுகு நுனி பனியனைய சிறிய துளி பெரியதொரு, ஆகமாகி ஓர் பால ரூபமாய்" (திருப்புகழ்) என வரும் இதனால் நமது உருவ மூலம் புலனாம். கருத்துணராது களிப்பவர் மதிகேடரே என்பதாம்.

அ௬. பால், தேன் என்றது சுக்கில சுரோணிதங்களை. பொருளின் நிறங்களை உவமைகள் குறித்து நின்றன. கருச்சேக்கையின் உருச்சேர்க்கையை இங்குக்கருதிக் காண்க.

பாலும் தேனும் போல் சுக்கிலமும் சுரோணிதமும் ஒக்கக் கலந்து உறைந்திருந்து ஒன்றாம் திங்களில் உதிரம் திரளும், இரண்டில் அச்சு அமையும், மூன்றில் முகிழ் உருவாகும், நான்கில் நரம்பு நாடிகள் அமையும், ஐந்தில் வண்ணம் வரும், ஆறில் ஆமையின் வடிவமுற்றுக் கை கால்கள் நீண்டு நவத்துவாரங்களும் தோன்றி உயிர்த் துடிப்புண்டாம், ஏழில் கருப்பத்தில் புரளும், எட்டில் நீட்டி முடக்கித் தாயுண்ட அன்னரசத்தைக் கொப்பூழ் வழியாக வுண்டு உடல் வளரும், ஒன்பதில் தலை காலளவும் உரோமம் கிளைக்கும், பத்தாமாதம் பூரணமானவுடன் பிரசூதவாயுவின் வேகத்தால் தலை கீழாய்ப் பூமியை நோக்கி விழுந்து உங்கா என்று அழும். அப் பைங் குழவியே பின்பு இங்கோர் மானுடமாய் இடம் பெற்று நிற்கும். இங்ஙனம் அல்லல் பல அடைந்து நில்லா வுடலுடன் நிலைத்துள்ள நாம் உள்ள பொழுதே நல்லது செய்து ஒல்லையில் உய்யவேண்டும் என்பதாம்.

505. சுக்கிலம் பெருகில் ஆணெனத் தோன்றும்
சுரோணிதம் பெருகிலோ பெண்ணும்
ஒக்கவே யிரண்டும் கலந்தொரு நிலையா
யுறைந்திடில் ஈருரு வாகும்
தக்கவப் பிண்டம் கருக்கொளுங் காலம்
தழுவிய தந்தையும் தாயும்
மிக்கவெக் குணத்தை மேவின ரதையே
மேலெழு குழவியும் மேவும். (அஎ)

506. பொறிபுலன் வாயு நாடிகள் பத்து
பொருந்திய வாசல்கள் ஒன்பான்
சிறுமையா மிராகம் எட்டு தாதேழு
சேர்ந்த ஆதாரங்கள் ஆறு
நறுவிய கோசம் அவத்தைகள் ஐந்து
நலமுறு கரணங்கள் நான்கு
செறிகுண மலநோய் மூன்றுடன் இந்தச்
சிற்றுடல் திகழ்ந்திடு மன்றே. (அஅ)

அஎ. ஈர் உருவு என்றது ஆண் கூறும் பெண் கூறும் கலந்த அலி நிலையை.

அஅ. பொறிகள் 10, புலன்கள் 10, நாடிகள் 10, வாயுக்கள் 10, வாசல்கள் 9, இராகம் 8, தாது 7, ஆதாரம் 6, கோசம் 5, அவத்தை 5, கரணம் 4, குணம் 3, மலம் 3, வியாதி 3, மண்டலம் 3 ஆக 96.

பொறி: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, வாக்கு, பாதம், பாணி, குதம் குறி எனப் பத்தாம்.

புலன்: பரிசம், சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை, வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் எனப் பத்தாம்.

நாடி: இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிகுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி. குரு எனப் பத்தாம்.

வாயு: பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் எனப் பத்தாம்.

வாசல்: கண்கள், செவிகள், மூக்கு, வாய், குறி, குய்யம் என ஒன்பதாம்.

இராகம்: காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடம்பம், அகங்காரம் என எட்டாம்.

தாது: தோல், எலும்பு, தசை, உதிரம், நரம்பு, நிணம், சுக்கிலம் எனஏழாம்,

ஆதாரம்: மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம்; அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என ஆறும்,

507. தத்துவம் தொண்ணூற் ருறினில் அமைந்த
தனுவிதே கொடியவெம் பிறவிச்
சத்தசா கரத்தைத் தாண்டுதற் கினிதாய்ச்
சமைந்தது சார்ந்தினி திருந்தும்
முத்தியின் பத்தை யடைந்திடா தவமே
மூகமாய் மடிந்தயர்ந் திழந்து
பித்தருட் பெரிய பித்தராய்ப் பெருகிப்
பீழையும் பிழையுமே பெற்ருர். (அகூ)

508. இங்குவந் தடைந்தார் இனிவரு நிலையை
யாதுமே தெரிகிலார் இடையே
தங்குமிக் கணத்தே தம்முயிர்க் குறுதி
தனையொரு சிறிதுமே நாடார்
பொங்கிய பொருளும் போகமும் வேண்டிப்
புல்லிய பறவையாய்ப் பேயாய்
அங்குமிங் கோடி யலைந்தல மருவார்
ஆவதை யாதுமே யறியார். (கூ0)

509. நேற்றெதி ரிருந்தார் இன்றிறந் தொழிந்து
நீறென மாறிமண் ணுகித்
தோற்றமு மின்றித் தொலைந்தன ரிந்தத்
தொல்லைவெம் பிறவியி னிலையை
ஊற்றமாய் நாளும் உறுகண்ணல் கண்டும்
உறுதியொன் றுணர்ந்திடா தொழிந்து
கூற்றின்வாய்க் கிரையாய்க் கொழுத்துளங் களித்துக்
கூடியே குலாவுகின் ருரே. (கூக)

கோசம்: அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என ஐந்தாம்,

அவத்தை: நனவு, கனவு, உறக்கம், துரியம், துரியாதீதம் என ஐந்தாம்.

கரணம்: மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்காம்,

குணம்; சத்துவம், ராசதம், தாமசம் என மூன்றும்.

மலம்: ஆணவம், மாயை, காமியம் என மூன்றும்.

வியாதி: வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமம் என மூன்றும்.

மண்டலம்: சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என மூன்றும்.

இத்தொண்ணூற்றாறும் தேக தத்துவங்கள். இதன் விரிவைத் தத்துவ தீபிகை என்னும் நூலுட் கண்டுகொள்க.

510. எங்குமுன் னிருந்தோம் எங்கினிப் போவோம்
என்பதை யிறையள வேனும்
தங்கிமுன் னுணரார் தந்நிலைக் கிரங்கார்
தருக்கிலும் களிப்பிலும் தழைத்துப்
பொங்கிநிற் கின்றார் போயிழி கின்ற
புலனென்றும் தெரிகிலார் புலையாம்
இங்கிவர் நிலையை எதிரறிந் தோர்ந்தால்
இங்ஙன மிருப்பர்கொ லிவரே? (கூஉ)

511. என்னதாம் பெற்றோம் இதுவரை வாழ்ந்தோம்
எதன்பொருட் டிங்குநாம் வந்தோம்
அன்னையும் பிதாவும் அன்புடை மனையும்
அறிவுறு மக்களும் தமரும்
முன்னமெத் தனைபேர் மொய்த்தமர்ந் திருந்தார்
முறையுடை யவரெல்லாம் எங்கே?
இன்னமெத் தனைபேர் எய்திட நின்றார்
என்பதை எண்ணுவார் எவரே? (கூங)

512. கருவினுள் அழிந்தும் கண்டபின் அழிந்தும்
கவினுறு குழவியா யழிந்தும்
மருவிய பாலன் குமரனாய் அழிந்தும்
வன்பெருங் கிழவனாய் அழிந்தும்
ஒருநிலை யின்றி யழிவையே யுடையிவ்
வுலகினை உறுதியா நம்பி
வருநிலைக் குரிய நலனென்று மின்றி
வறியராய் மாள்வதே மடமை. (கூச)

அறுசீர் விருத்தம்.

513. இன்பமே வேண்டி நிற்கும் இயல்பினை யுடைய மாந்தர்
துன்பமே யடையத் தக்க தோமினை விளைத்து நின்றார்
நன்பய னுடைய மாவின் நறுங்கனி வேண்டி எட்டி
வன்படு விதையே நட்டு வளர்க்கின்ற மடவோர் போல. (கூரு)

514. செல்வமாம் கள்ளை யுண்டு செருக்குமேற் கொண்டு சேர்ந்த
நல்வினை மறந்து தீமை நயந்துசெய் தவாவிற் பொங்கிப்
பல்வகை மயக்கிற் பாய்ந்து படுபழி நீட ஓடிக்
கல்வியும் அறிவும் காணக் கண்ணராய்க் கழிகின் றாரே. (கூசு)

515. வஞ்சமும் சூதும் பொய்யும் வரம்பின்றி வளர்த்து நல்ல
நெஞ்சினைக் கெடுத்து நீச நிலையினில் நிமிர்ந்து நின்றார்
வெஞ்சினக் கூற்றம் வந்து விளியும்போ தந்தோ என்ன
தஞ்சமென்றெழுவார் கொல்லோ? தம்மையே கொல்கின்றாரே.

516. பொள்ளலார் குடநி றைத்த புனலெனப் புரைகொள் யாக்கை
உள்ளமர் உயிரின் வாழ்க்கை யுறைந்துள தொழுகி நாளும்
தள்ளுறக் கழிதல் தேற்றார் சாலவுந் தருக்கி நின்றார்
எள்ளலிம் மானிடங்கள் இழிநிலை என்னே! என்னே! (௯௮)

517. தன்னையே மறந்து சாலத் தருக்கியித் தரணி தன்னில்
என்னவோ வெல்லாம் பெற்ற தாகவே எண்ணி எண்ணி
மன்னிய களிப்பின் மூழ்கி மாலுழந் துழலு கின்றார்
பின்னர்வந் துறுவ தோரார் பிழைகளே பெருக நின்றார். (௯௯)

518. தோன்றிய வுயிர்க ளெல்லாம் தொன்முறை வளர்ந்து முற்றி
ஊன்றிய சுடலை நோக்கி ஒருமுக மாய்த்தொ டர்ந்து
நான்றிய எறும்பொ ழுங்கின் நடைபெறு கின்ற இன்ன
ஈன்றிய லுலக வோட்டம் எதிரறிந் துய்க வின்றே. (௧௦௦)

519. கணமொன்று கழியும் தோறும் கவர்ந்ததம் ஆயுள் நாளின்
கணமொன்று கழியத் தாம்போய்க் காலன்வாய்விழுவதோரார்
குணமொன்றுங் கொள்ளா ரந்தோகுற்றமே கொழித்துநின்றார்
பிணமென்று வரும்போ தென்ன பெறுவரோ பேதையோரே.

520. அறிவுளார் செல்வம் பெற்றால் அறம்புக ழின்ப மீட்டி
நெறியொடு நிலைத்த முத்தி நிலையினை நெறியே சேர்வார்;
பொறியிலார்பொருள்கையுற்றால்பொத்திவைத்திழிந்துசெத்து
வெறிவிலங்காதி வெய்ய வெம்பவத் துழன்று வீழ்வார். (௱௨)

521. கல்வியும் அறிவு மில்லார் கடையரா யிழிந்து கண்ட
வல்விலங் கென்ன வாழ்ந்து மண்ணிண்ட மடிந்து தாழ்வார்:
நல்வினை யுடைய நீரார் நரர்களுள் தேவ ராகி
எல்வினை யின்ப வீட்டை யினிதுசென் றடைவ ரன்றே. (௱௩)

522. ஓரறி வாதி யான வுலகுயிர்த் தொகைகள் யாவும்
பேரறி வாதி நின்று பிறந்தன பிறந்த வற்றுள்
சீரறி வுரிமை யோடு சிறந்துள மானு டங்கள்
ஆரறி வமைதி யேற ஆதிமை நேரு மன்றே. (௱௪)

523. பிறந்துநாம் பெருகி நின்றும் பேணிய வுடம்பு நீங்கி
இறந்துபோய்ச் சேர்ந்து நிற்கும் எல்லையும் தெரிய வில்லை
மறந்துமுந் திரிவாழ் நாளை மயங்கியே களிக்கின் றேமால்
அறந்துணை யன்றி வேறே அருந்துணை யாது மின்றே. (௱௫)

524. செல்வமிக் குடையே மென்று சிந்தையுட் செருக்கு மீறி
அல்வழி யவாவி யோடி ஐம்பொறி யார மேய்ந்து
வல்வினை வளர வீங்கி மடிந்துவெங் நரகி லாழ்ந்து
பல்விழி பவத்து ழந்து படுதுயர்ப் படுவ ரம்மா. (௱௬)

525. ஆசைகள் வளரத் தம்மை யறமறந் தவாவில் மூழ்கிப்
பாசங்கள் தொடர்ந்து சூழப் படுபவம் படர்ந்து நீள
நீசங்கள் வளர நீண்டு நெடுங்களிப் புற்று நின்றார்
வீசிவெங் கால பாசம் விசிக்குங்கால் விழிக்கின் றாரே. (௱௭)

526. குணத்தினை மறந்து பொல்லாக் கொடுமையும் சூதும் சூழ்ந்து
பணத்தினைப் பரிந்து பற்றிப் பழிபவம் வளர நாளும்
பிணத்தினை வளர்த்து நின்றார் பேயர்கள் உயிரைப் பேணி
மணத்தினை யடையா தந்தோ மயங்கிவா ளாமடிந்தார். (௱௮)

527. வஞ்சனை என்னும் வித்தில் வளர்ந்துபொய்க் கொழுந்து விட்டுப்
பஞ்சபா தகங்கள் என்னும் படுபெருங் கிளைப டர்ந்து
நெஞ்சகத் தாசை யென்னும் நெடுங்கொடு மரமாய் நீண்டு
வெஞ்சினக் காலத் தச்சன் வெட்டவெங் நிரயத் தாழும். (௱௯)

528. கொள்ளியால் தலைசொ ரிந்து கோவென அழுது கூவும்
பிள்ளைபோல் பேதை யாளர் தீவினை புரிந்து பின்பு
துள்ளிவெங் துயரத் தாழ்ந்து துடித்தழு தயர்வ ரந்தோ
அள்ளிநஞ் சருந்தி நல்ல அமிர்தினை யகல விட்டார். (௱௰)

529. மணிமுடி புனைந்து மாண்பாய் மண்ணெலாம் புகழ்ந்து போற்ற
அணியுட னிருந்த வேந்தும் ஆருயிர் தீர்ந்த போது
பிணமென இகழப் பட்டுப் பின்னொரு கணமும் வையார்
கணமுடன் திரண்டு காட்டுள் கழித்திடக் காண்டு மன்றே. ()

530. என்னையிவ் வுலக வாழ்க்கை! இதையொருபொருளாயெண்ணித்
தன்னுளஞ் செருக்கி யந்தோ தன்னுயர் நிலைம றந்து
பின்னைவெம் பிறவிக் கான பிழைகளைப் பெருக்கி வீணே
இன்னலுக் காளாய் நீண்டே இழிகின்றார் இழிகின் றாரே. ()

531. ஆசையாம் வித்தில் தோன்றி ஐம்பொறி வழியா யோடி
நீசமா வினைக ளென்னும் நெடும்பெருங் கவட டர்ந்து
பாசமா மலர்கள் பூத்துப் பழிமர ணங்கள் காய்த்து
நாசமா மரங்கள் சாய்ந்து நரகிடை நிறையு மன்றே. (௫௧௩)

532. வானகத் தோடு முந்நீர் வளைந்தவிவ் வுலக மெல்லாம்
தானகங் கையிற் கொண்டு தனியர சாண்டு போன
மானமா மன்னர் இன்ன ரென்னயார் எண்ண வல்லார்?
ஞானமா நிலைய ருய்ந்தார் இல்லவர் நவையி லாழ்ந்தார்.(௫௧௪)

533. பொறிபுலன் நிலைதெ ளிந்து புலைவழி புகாமல் காத்து
நெறிமுறை ஒழுகி நின்றார் நிறைந்தபே ரின்பம் பெற்றார் ;
அறிவழிந் தவங்கள் செய்தார் அல்லலும் பழியு மெய்திச்
செறியிருள் நரகம் சேர்ந்து செல்லலே துய்த்தா ரன்றே. ()

534. நல்வினை புரிந்து நாளும் நவையகன் றொழுகி நின்றார்
வெல்வினை வேந்த ராகி விண்ணவ ராகி மேலாம்
இல்லென வுரைக்கு மின்ப வீட்டினை எய்தி வாழ்வார்
புல்வினை யாளர் அந்தோ புன்பிறப் பதனில் ஆழ்வார். (௫௧௬)

மன்னன் மகிழ்ந்து சொன்னது.

535. மாதவன் இவ்வகை மனுவி னீதியை
ஓதவும் அரசுளம் உவந்து கொண்டவன்
பாதபங் கயங்களைப் பணிந்தெ ழுந்துதன்
சீதவண் குமுதவாய் திறந்து செப்பினான். (௫௧௭)

536. வானுயர் வாரிவண் பயிர்வ ளர்த்தென
ஞானநல் லமிர்தினை நயந்து நல்கியிம்
மானவ ருயிர்களை மாண்பு றுத்திமேல்
ஆனபே ரின்பருள் அடிகள் போற்றியே. (௱௧௮)

537. என்றுமுன் தொழுதுநின் றினிய வாசகம்
ஒன்றிய அன்புடன் உவந்து கூறினன்
தன்பெருந் தகவினுக் குரிய தானமொன்
றன்றவ னிடம்செய அரச வாவினன். (௱௧௯)

538. இணையவா றெண்பொரு ளீய எண்ணியும்
அணையமா தவனுளம் அவாவி யுள்ளன
எணையவோ வெனவெதிர் எண்ணி யோர்ந்திட
வினையமாய் நின்றுமுன் வினவ லாயினன். (௱௨௰)

கலிநிலைத்துறை.

539. இந்தி ராதியர் பதங்களும் இழிவென இகழ்ந்து
அந்தம் இல்லதோர் நிலையினை யடைந்துபே ரின்பச்
சிந்தை யாளராய்ச் செழித்துள அடிகளுக் கடியேன்
தந்து கொள்வதோர் பொருளெதோ வென்றனன் தாழ்ந்தே.

540. உரிமை யாயுள முருகியோர் உதவியை உவந்து
பெருமை யாச்செய விநயமாய்ப் பேசிய அவன்றன்
அருமை நன்மொழி யளவினை அருந்தவன் அறிந்து
இருமை யும்பெறு மியல்பினி லெதிர்மொழி பகர்ந்தான். ()

541. ஊனு டம்பையே யுறுசுமை யெனவுணர்ந் திகழ்ந்து
யானெ னும்செருக் ககன்றுள துறவியர் என்றும்
வானு யர்ந்தபே ரரசுகை வந்தெளி துறினும்
ஈனம் என்னவே யிகழ்ந்தெறிந் தகலுவ ரன்றே. (௱௨௩)

542. ஓசை பெற்றுய ரொலிகட லுலகங்க ளெல்லாம்
வாச மாகியோர் அணுவென மருவிட வளங்கொள்
ஈச னாகிய பரம்பொரு ளெய்தினர் இழிந்த
நீச மாகிய பொருளினை நினைவர்கொல் நினைவில். (௱௨௪)

543. அந்த மில்லதோர் இன்பமாய் நிறைந்தழி வின்றிச்
சந்த தந்தழைத் துயர்ந்துள தத்துவ அமிர்தைச்
சிந்தை யுள்ளூறப் பெற்றவர் தெய்வநற் பதமும்
நிந்தை யாமென நினைவர்பின் நினைவுவே றென்னே. (௱௨௫)

544. பொன்னின் மாற்றினை யுரைகல்லால் தெரியலாம், புலமை
தன்னை யாக்குறு கவிகளால் அறியலாம், தவத்தைத்
துன்னி நின்றதன் கருணையால் உணரலாம், துறவை
மன்னி ராசையின் மாட்சியால் தெளியலாம் மதித்தே. (௱௨௬)

545 அலகி லாதபே ரின்பமாய் அகிலமு மருவி
நிலவி நின்றொளிர் பொருளினை நிலைபெற நினைவார்
கலக மாகிய ஆசையில் கண்குரு டாகி
உலக மாயையி லுருள்தரு பொருளினை யுகவார். (௱௨௭)

546. எனக்கு வேண்டிய தொன்றும்வேண் டாமையே என்றும்
உனக்கு வேண்டிய துரையென வேந்துள முவந்து
தனக்கு வேண்டிய யாவையும் தண்ணரு ளுரையால்
மனக்கு வேண்டிமுன் கொண்டனன் மாதவ என்றான். (௱௨௮)

547. அரசு ரைக்கவும் அருந்தவன் அகமகிழ்ந் தெழுந்தான்
பரசி யேத்தியோர் மதியள வேனுமிப் பதியில்
வரமி கும்பணி யடியனேன் புரிந்திட வதிந்தே
உரைசெய் யின்னருள் புரியென அரசடி பணிந்தான். (௱௨௯)

548. மன்னன் அன்பையும் மதியையும் மதித்தவன் மகிழ்ந்தே
அன்ன வாறமர்ந் திருந்துபின் அருவனம் படர்ந்தான்;
தன்ன தாணையைத் தனிப்பர னருளைமேற் கொண்டு
மன்னி நின்றிவன் மாநிலம் மாண்புடன் புரந்தான். (௱௩௦)

௯-வது காட்சிதெளிந்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ௫௪௮.

௧௨௯, உலகப்பற்று அற்றுப் பரம்பொருளைப் பற்றி நிற்பவர் பின்பு வெறும் பொருளை விரும்பார் என்பதாம். விரும்பின் துறவியர் அல்லர் என்றபடி. நிராசை — ஆசை யின்மை. "நிராசை இன்றேல் தெய்வம் உண்டோ!" (தாயுமானவர்) என்ற கருத்தும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

ஏழாவது

குமரன் கோல் கொண்ட படலம்.

திக்குவிசயத்துரை தமது அருமைத் திருமகனாகிய வீரபாண்டிய னுக்குத் திருமணம் செய்வித்து அரசுரிமை நல்கிய நிலைமையை உரைக்கின்றமையால் இது குமரன் கோல்கோண்ட படலம் என நின்றது. இக் குலமகனே இக் காப்பியத்துக்குத் தலைவன் ஆகலான் இது முதலாக இவன் சரிதம் தொடர்ந்து இனி நடைபெறும் என்க.

---

549. அங்கண் மாநிலம் ஆளுறும் அரசனிவ் வாறு
மங்க லம்பெறு மதியுடன் வாழுநாள் மைந்தர்
சிங்க வேறெனத் திண்டிற லாண்மையிற் சிறந்து
தங்க மேருவிற் றளர்விலா தெழுந்தனர் தழைத்தே. (க)

550. மூன்று மாபெரும் ஒளிகளில் முதலொளி யாகத்
தோன்றும் ஆதவன் போன்றொளிர் மூவருள் மூத்த
தோன்றல் தோன்றினன் சொற்கலை முழுவதும் தெளிந்தே
ஏன்ற வெம்படைக் கலமெலாம் பயின்றெழில் சிறந்தான். (உ)

551. வீர தேவதை யருள்கொடு மேதினி வந்த
சூர னுமெனத் துதிகொண்டு நின்றதோர் சுமுகன்
மார னுமென மங்கையர் மையல்மீக் கொண்டு
பார நாணிறை யாவையும் பறிந்திட நின்றான். (ங)

552. கரிய கண்ணினன் செய்யநன் மேனியன் கனிந்த
அரிய தண்கலை மதியென அழகிய முகத்தன்
உரிய தானமா வீரமா மகளுவந் துறையும்
பெரிய திண்டிறற் றோளினன் பெருந்தகை யாளன். (ச)

553. கலைய மைந்தநன் மதியிடைக் களங்கமாய்க் கனிந்து
நிலைய மைந்தமைக் கோடென நிமிர்ந்துமே லெழுந்து
துலைய மைந்தொளிர் மீசைகள் துலையிலா துயர்ந்த
தலைவ னிங்கிவ னென்பதைத் தனிநின்று சாற்றும். (ரு)

ரு. பூரணசந்திரனில் களங்கம் கனிந்துவார்ந்துள்ளதுபோல் இவன் முகத்தில் மீசை மிளிர்ந்து நின்றது என்பதாம். துலை=ஒப்பு சமம்.

554. மத்த யானைநன் மழவிடை மால்கொண்டு திகைத்துச்
சித்த நாணிடச் செம்மலோ டுயர்தரு நடையன் ;
முத்த மாமணி மாலையும் முளரியந் திருவும்
ஒத்து வாழ்வுற வுயர்ந்தொளி திகழுநன் மார்பன். (௬)

555. வீர மாதுளம் விழைந்தினி துறைந்திட விளங்கி
ஆர மாமலை யருவியி லமைந்துறத் திரண்டு
பார மேருவின் பான்மையின் பருத்தெழுந் துயர்ந்து
தீர மோடொளி திகழ்ந்தெழில் தவழ்ந்திடு தோளன். (௭)

556. கச்சை யங்கரி கடும்பரி யடும்படை முதலாம்
விச்சை யாவையும் பயின்றபே ரறிவினன் வினைமுன்
வைச்ச காலைப்பின் வாங்கிடா வலியினன் என்றும்
அச்சம் என்பதை யறிகிலா அருந்திற லாளன். (௮)

557. மண்கலங்கினும் மறிகடல் கலங்கினும் மயங்கி
விண்கலங்கினும் விறல்மலை கலங்கினும் விண்ணோர்
கண்கலங்கினும் கதிநிலை கலங்கினும் கருதார்
எண்கலங்கிய அமரினில் என்றுமே கலங்கான். (௯)

558. கண்ட கண்ணையும் மனத்தையும் கவர்ந்தகட் டழகும்
தண்ட மிழ்ப்பெரும் புலமையும் தலைமையும் தகவும்
திண்டி றற்பெரு வீரமும் செம்மையும் கொடையும்
கொண்ட நல்லரு ளுடைமையும் குலாவியே நின்றான். (௧௦)

559. காம தேனுவும் கற்பக மும்மெனக் கனிந்த
சேம வண்கொடை மேவிய செழுமலர்க் கையான் ;
தாம மேவிய தரளங்கள் தமனியச் செப்பில்
வாம மோடுற வைத்தெனும் பவளநல் வாயான். (௧௧)

560. அன்ப மைந்துமெய் யருளுடன் கலந்தறங் கனிந்தே
இன்ப மைந்ததோர் இனியமென் சொல்லினன் ; எவரும்
முன்பு வந்தபோ தேயவர் முகக்குறிப் போர்ந்து
துன்ப கன்றிட வுதவிசெய் திதம்புரி துணிவோன். (௧௨)

அ. கச்சை = யானையின் கழுத்திடுகயிறு. விச்சை = வித்தை. போர்வலியும், நாலறிவும் பொருந்தி இருந்தான் என்பதாம்.

561. இன்ன வாறிவன் பருவமும் உருவமும் சிறந்து
மன்னன் மாதவப் பயனென மாநில மகிழத்
தென்ன னாட்டுயர் திறல்திசை தெளிந்திடத் திகழ்ந்து
பன்ன ருஞ்சிறப் புடனிவன் பண்பமைந் திருந்தான். (௧௩)

562. மூத்த நன்மகன் மூதன்மையும் நிலைமையும் உணர்ந்து
பூத்த மாநிலம் புரந்திடப் பொன்முடி புனைந்து
நீத்த மாகிய உலகிய லொருவிட நினைந்தான்
காத்த மன்னவன் கருதிமுன் குறித்தனன் கணித்தே. (௧௪)

563. அனைய காலையில் இருபத்தேழ் வயதெனும் பருவம்
தனைய னெய்தியே தழைத்தினி திருந்தனன் தகவாய்
மனையின் மங்கலம் புனைந்தபின் மணிமுடி புனைய
வனையும் வண்கழல் மன்னவன் மதித்துளந் துணிந்தான். (௧௫)

564. அருமை மைத்துனன் திருமகள் அழகினிற் சிறந்த
திருவு மால்கொளும் உருவினள் தேசொடு திகழ்ந்து
பருவ மெய்தியிப் பார்த்திபன் றனக்கென அமைந்து
மருவு கன்னிமா மாடத்தில் வதிந்தினி திருந்தாள். (௧௬)

565. வீர சக்கெனும் பெயரினள் மேதகு மியலாள்
தீர மெய்த்தநன் னிறையிலும் பொறையிலும் சிறந்து
சார முற்றநற் கலைபல பயின்றுதண் மதிபோல்
நீர முற்றதோ ழிகளுடன் நேர்ந்தமர்ந் திருந்தாள். (௧௭)

566. தருண மங்கையா யொளிதவழ்ந் தெழில்கனிந் தரிய
அருண மென்கயல் அயிலென அமர்த்தகட் டிருவை
அருண னுமென அமர்ந்தவிம் மகனுக்கு மணஞ்செய்
தருணம் ஓர்ந்தனன் கணிகள்தேர்ந் துரைத்தனர் தாழ்ந்தே. ()

567. நல்ல நாளினில் நானிலம் அறிந்திட நம்பிக்
கெல்லை யில்லதோர் சிறப்பொடு மணஞ்செய இசைந்தான்
மல்ல லோங்கிய மாநகர் புனைந்தனர் வானோர்
செல்ல நன்னக ராமெனச் சிறந்தொளி திகழ. (௧௯)

---

௧௮ கணிகள்—கணித நூல்வல்லவர். சோதிடர் என்க.

568. ஓலை போக்கினன் உலகினில் மன்னவர் உவந்து
சால வந்தனர் தமரெலாம் நிறைந்தனர் சதுராய்க்
கோல வாழைகள் கொழுஞ்செழுங் கமுகுகள் குயிற்றி
ஏல வேயுயர் தோரணம் எங்கணும் இசைத்தார். (உ௦)

569. கணித்த நாழிகை வந்தது காமரு திருவை
அணித்த பேரெழில் அண்ணலை அரியன புனைந்து
மணத்த கோலங்கள் செய்துடன் கொணர்கென மதியோர்
பணித்த போதணி பணியினர் பரிவுடன் வனைந்தார். (உக)

570. நம்பி யைமுனம் நலமுடன் நளிர்புன லாட்டிச்
செம்பொ னுடையும் செழுமணிக் கலன்களும் சேர்த்தித்
தம்பி ரானொடு தேவியைத் தாழ்ந்தெழச் செய்து
பம்பு சீர்மண மண்டபம் கொணர்ந்தனர் பணிந்தே. (உஉ)

571. வால மங்கையர் நங்கையை மாண்புடன் வனைந்து
கோலம் செய்துயர் கோப்பெருந் தேவியின் குறிப்பில்
சால நல்லுடை யணிமல ராதிகள் புனைந்தே
ஏல வேவழி பாடுசெய் தெழிலுடன் கொணர்ந்தார். (உ௩)

572. அமர மங்கையர் அருகுறச் சசிவரு திறம்போல்
தமர வண்டொலி தழைத்திடத் தாமங்கள் கமழக்
கமல மென்பதம் பெயர்த்துயர் களியன மென்னக்
குமரன் முன்னுறப் பின்னுற வந்தனள் குமரி. (உச)

573. வந்த டைந்தவவ் விருவரைக் கண்டதும் மாந்தர்
சிந்தை யன்புமீக் கூர்ந்துமுன் களித்தனர் செந்தில்
எந்தை யின்னரு ளாலிவர் என்றுமே இனிதாய்
முந்து மின்புடன் வாழ்கென வாழ்த்திமேல் மொழிந்தார் (உரு)

அறுசீர் விருத்தம்.

574. மன்னனே அழகன் என்பார்; மங்கையே அழகி என்பார்;
கன்னல்வில் ஒளித்து வந்த காமனே இவனு மென்பார்;
இன்னமிர் தனைய மென்சொல் இவளிடை காணோம்என்பார்;
அன்னமென் னடைகாண் என்பார்; அம்புயத்திருவேஎன்பார்.

575. ஒளிதவழ் மேனியிந்த ஒண்ணகைத் திருவைக் கொள்ள
அளிதவழ் கண்ணன் என்ன அருந்தவம் செய்தான் என்பார்;
களிமயி லனைய சாயற் காமரு கன்னி முன்னம்
விளிவரு தவஞ்செய்துள்ளாள் வேந்தனை யடைந்தாள்என்பார்.

576. மாந்தருள் மதன னன்னான் மகளிருள் இரதி யன்ன
ஏந்திழை யாளையெய்தி யின்பமீக் கூர நின்றான்;
ஆந்தவ முடையார்க் கன்றி யடைவரி திப்பே றென்பார்;
வேந்தருள் இவன்போல் மேன்மை வேறெவ ருள்ளா ரென்பார்.

577. குரிசிலைப் பெற்றோர் என்ன குலத்தவம் செய்தார் என்பார்;
வரிசிலை நுதலைத் தந்த மாதுமா தவமே தென்பார்;
பொருசிலை மதனும் அந்தப் பொன்னுல காளும் தெய்வத்
தருநிழ லமர்வோன் றானும் சரியிவன் றனக்காம் என்பார். ()

578. கொடையினில் கன்னன் என்பார்; கோலத்தில் குமரன் என்பார்;
நடையினில் இராமன் என்பார்; நலத்தினில் சயந்தன் என்பார்;
படையினில் விசயன் என்பார்; பரியினில் நகுலன் என்பார்;
விடையும்வெம் மடங்கலும்மே விறல்நடைக் கெதிராம் என்பார்.(௩௦)

579. கண்ணொடு மனமும் நாணும் நிறையுமுன் கவர்ந்த இந்த
வண்ண வொண் குமரன் மார்பம் மருவிடப் பெறாது வந்த
பெண்மை பிறப்பால் என்ன பேறென்பார்? பிழையே என்பார்;
அண்ணலைப் பெறுதற் கன்னாள் அருந்தவம் பெரிதே என்பார்.

580. செப்பென எழுந்து தென்னங் குரும்பையில் திரண்டு செம்பொன்
அப்பிய தென்னத் தேம லடர்ந்துயர்ந் தண்ணாந் தோங்கி
ஒப்பெனக் கில்லை யென்ன வுள்ளகம் செருக்கி மீறல்
தப்பெனத் தலையடக்குந் தனத்தினார் தளர்ந்து நின்றார்.(௩௨)

581. கோமகன் கோல மார்பில் கொம்மைவெம் முலைகள் பாயப்
பூமல ரமளிமேலாப் பொருந்தியின் பார இந்த
மாமகள் முன்ன மென்ன மாதவம் செய்தாள் கொல்லோ?
நாமினி வீணே நின்று நைவதால் பயனே தென்பார்? (௩௩)

582. இவ்வகை இருந்தா ரெல்லாம் இருங்களிப் பெய்தி யேத்தக்
கொவ்வையங் குதலைச் செவ்வாய்க் கோதையைக் குமர னோடு
திவ்விய மாகச் செய்த செழுமணி மண்ட பத்துள்
செவ்விதிற் கொண்டு வந்து திருமணக் கொலுவிற் சேர்த்தார்.

கலிநிலைத்துறை.

583. திருவும் மாலும்நற் சசியும்இந் திரனுமே யென்ன
உருவ மைந்தநற் கன்னியும் காளையும் ஒருங்கே
மருவி யின்புற மணவறை யிருந்தனர் மாண்பாய்
உரிய மேலவர் விதிமுறை செய்தனர் உவந்தே. (௫௫)

584. மருங்கெ லாமுயர் மன்னவர் மங்கையர் மகிழ்ந்து
பெருங்கு ழாங்கொண்டு பேணிநின் றார்வமாய்க் காண
ஒருங்க மைந்தநற் சடங்குகள் உரிமையிற் செய்து
பொருங் குணக்குலக் குரிசில்கை பொன்னிணைகொடுத்தார்.

585. மங்க லந்தனை மானவன் செங்கையி லேந்தி
மங்கை யின்கழுத் தின்புடன் பூட்டினன் மகிழ்ந்து
பொங்கி நன்மலர் மாரிகள் பொழிந்தனர் புகழ்ந்தே
எங்கும் இன்னியம் இன்புடன் முழங்கின எழுந்தே. (௫௭)

586. அமுத ளைந்தமென் மழலைநன் மொழிகளை யரும்பும்
குமுத வாய்க்குல மங்கையர் குழலிசை குழையத்
தமது தாய்மொழித் தெலுங்கினில் தமிழ்மணப் பாடல்
அமையப் பாடினர் அன்பமைந் தின்பமே லோங்க. (௫௮)

587. நங்கை செங்கையை நம்பிதன் வண்கையால் பிடித்தே
அங்கி யைவலஞ் செய்தரண் மனையுளே புகுந்து
தங்கு மன்புடன் தாயடி முடிபடத் தொழுதான்
கொங்கு லாமலர்க் குழலியும் குணமுடன் பணிந்தாள். (௫௯)

588. அருமை நற்றிரு மகனைநன் மருகியை யன்போ
டுருவ நோக்கியுள் ளுறவுவந் தரியன வுதவி
இருமை யும்பெற வின்புற வாழ்த்தியவ் வரசி
பெருமை செய்தனள் பெருமகிழ் வோடிவர் பெயர்ந்தார். ()

---

௫௮. தமிழ் என்றது இங்கே இனிமையை. "தமிழ் தழிய சாயலவர்" (சிந்தாமணி), "வண்டு தமிழ்ப் பாட்டு இசைக்கும் தாமரையே" (இராமாயணம்) என்புழித் தமிழ் உணர்த்தி நிற்கும் பொருளை அறிக.

589\. வந்தி ருந்தவர் யாவர்க்கு மன்னவன் மரபாய்ச்
சந்த னம்பழ மாதிகள் தகவுடன் தந்து
சிந்தை யின்புறச் சிறந்ததோர் விருந்தினைச் செய்தான்
மைந்தன் அன்புயர் இன்பினை மாந்தியுள் மகிழ்ந்தான். (௪௧)

590\. மணம்பொ ருந்திய மகனும்நன் மங்கையும் இடையே
கணம்பி ரிந்திட நேரினும் ஊழியாய்க் கலங்கி
இணங்கி யன்பமைந் தின்பமே வடிவமாய் என்றும்
குணங்க லந்தபே ரின்பிடைக் குளித்தனர் குழைந்தே. (௪௨)

591\. புதிய மாமலர் பொங்குபே ரமளியில் பொருந்தி
அதிச யம்முடன் ஐம்புல இன்பங்கள் நுகர்ந்து
துதிசெய் தோழியர் தொழுதயல் ஊழியம் புரிய
மதியும் உரோணியு மாமென மருவியின் புற்றார். (௪௩)

592\. எல்லி நண்பக லீதென இடைதெரி யாமல்
புல்லி இன்பங்கள் பொங்கவுண் மாந்தினர் பொருந்தி
அல்லி புல்லிய அம்புயத் திருவொடு மாலும்
வல்லி புல்லிய கற்பக மும்மென வாய்ந்தார். (௪௪)

593\. பவள வாயிதழ் பருகியும் பணைமுலை தோய்ந்தும்
கவள யானையிற் களித்தினி தாடினன் காளை ;
அவளும் அன்னவன் ஆகமே யுறைவிட மாகத்
திவளு மின்னெனச் செழித்துளங் களித்தனள் திளைத்தே. ()

594\. விம்மி மேலெழுந் தொளிசெய்பொன் சுணங்கொடு விளங்கும்
கொம்மை வெம்முலை குமரனன் மார்பிடை யுழுதே
எம்மை யும்பெறு வரியபே ரின்பெலாம் ஒருங்கே
இம்மை யேவிளைத் தினிதுதுய்த் துவந்தவ ளிருந்தாள். (௪௬)

595\. மலைய ணைந்ததிண் டோளனை யென்னினும் மதியின்
கலைய ணைந்தநன் னுதலினள் கச்சணைந் தோங்கும்
முலைய ணைந்திட வலையணை மெழுகனை யென்ன
நிலைகு லைந்துள முருகினன் நெடுந்திற லென்னே! (௪௭)

596. வீர பாண்டிய வேந்தனும் வீரசக் கென்னூர்
ஆர வான்சுவை அமிர்தமென் சாயலவ் வணங்கும்
மார தேவனும் இரதியும் மருவிய தென்ன
வார மாயுயி ரொருமையின் மயங்கினர் மகிழ்ந்தே. (௪௮)

597. உழுவ லன்புடன் உள்ளமொத் துயிருற வுவந்து
தழுவி யின்பங்கள் தகவுடன் அருந்திமெய்ம் மறந்து
பழுதில் நன்மலர் பரப்பிய பஞ்சணை யிடையே
விழிது யின்றனர் களிபெருங் களிப்புடன் விழித்தார். (௪௯)

598. கலவி யின்பமீக் கூர்ந்திடக் காரண மின்றிப்
புலவி கொண்டவள் பொய்யுற வுறங்கினள் போர்மன்
விலகி யேயயல் விழிதுயின் றயர்ந்தனன் இடையே
முலைய முந்திட முயங்கினள் முழுக்கள்ளம் என்றாள். (௫௦)

599. முயங்கி மேல்விழுந் தழுந்திய மங்கையை முதல்வன்
மயங்கி மார்பணைத் திதழமு தருந்திவண் சுரத
வியங்கொள் லீலைகள் விளைத்தனன் விளைந்தபே ரமுதம்
புயந்த ழீஇயவள் பொம்மலோ டுண்டுளங் களித்தாள். (௫௧)

600. அமுத மேவிய பொற்கல சங்கள்போ லமைந்த
குமுத வாய்ச்சிதன் கொங்கையில் கொழுநன்கை நகங்கள்
கமழ நல்கிய குறிகளைக் காலையில் கண்டு
அமைய நாணிவண் கச்சினை யணைத்தக மகிழ்ந்தாள். (௫௨)

601. சந்த னச்செழுங் கலவைகள் தழுவிய தனத்தில்
குங்கு மக்கொழுஞ் சேற்றினால் கோலங்கள் குயிற்றி
மைந்தன் மார்பிடை மருவிய வடுக்கண்டு மகிழ்ந்து
அந்த மில்லதோர் களிப்புட னுடல்கள் புரிந்தார். (௫௩)

602. சண்ப கத்தனிக் காவினும் சந்தனம் தோய
விண்பு குந்தொளிர் விரிமலர்ப் பொழிலினும் மேவி
மண்பு குந்தமா தவப்பய னெனவந்து வளர்ந்தார்
எண்பு குந்தபே ரின்பங்கள் நுகர்ந்தினி திருந்தார். (௫௪)

603. இன்ன வாறிவன் இன்பமா வாரியி லாழ்ந்து
தன்னை யும்மறந் திருந்தனன் அரசிவன் றனக்குப்
பொன்னின் மாமுடி புனைந்திட நினைந்துநன் னாளை
உன்னி ஆய்ந்தனன் உறவொடும் சூழ்ந்தனன் உவந்தே. (௫௫)

604. புனித மங்கல நீரெலாம் புண்ணிய நதிநின்
றினிய வாக்கொணர்ந் திருக்குநல் விதிமுறை யேத்திக்
கனியு மன்புடன் காவலர் ஆவலாய்க் கதுவத்
தனிய மர்ந்தபி டேகங்கள் தகவுடன் புரிந்து ; (௫௬)

பட்டம் சூடியது.

605. ஆண்டு கொல்லம்தொள் ளாயிரத் தறுபத்தைந் தமைந்த
பூண்ட தையினில் பூருவ பக்கத்தில் பொன்னாள்
நீண்ட நற்சுப யோகத்தில் நீண்முடி புனைந்தான்
காண்ட கும்பெருங் காட்சியா யனைவரும் களித்தார். (௫௭)

606. அரசு வாவினை யலங்கரித் தழகுற அதன்மேல்
விரசு கோலங்க ளுடனுலா விதிமுறை வந்து
பரசி யாவரும் பணிந்துநின் றேத்திடப் பண்போ
டுரைசெய் ஆதனத் துவந்தினி தமர்ந்தன னுரவோன். (௫௮)

607. உரிய நீண்முடி புனைந்தபின் உலகியல் நிலையும்
அரிய நீதியின் முறைகளும் குமரனன் றுகத்
தெரிய வேண்டியச் செம்மலை யொருதினம் தனியே
பிரிய மாயுடன் வைத்தினி துரைத்தனன் பெரியோன். (௫௯)

அரச நீதிகள் புகன்றது.

608. ஆதி நாயகன் அருளினால் அமைந்தவிவ் அரசைச்
சாதி நாயக னாய்நின்று சதுருடன் ஆண்டு
ஞாதி யாகிய நங்குடி நலமுறத் தழுவி
நீதி நாயக னாய்நின்று நிலவுக நெறியே. (௬௦)

609. என்று மேஅற நெறியினின் றுயிர்களுக் கின்பம்
நன்றுசெய்பவ னெவனவன் நரர்பதி யாகி
வென்றி ஆண்மையும் மேதகு கீர்த்தியும் மேவிச்
சென்று தெய்வவான் பதியெனத் திகழுவன் சிறந்தே. (௬௧)

610. தருமநெஞ்சினர் தைரிய மாய்நின்று தனித்துக்
கருமவீரராய்க் கதித்துயர் கதிநிலை காண்பார் ;
அருமை யாமவர் யாண்டுமே யாதினும் அஞ்சார்
உரிய நன்மைசேர் உள்ளம்போ லுறுதியொன் றுளதோ. (௬௨)

611. ஒத்த மக்களுள் ஒருவனை உலகிடை யுயர்த்தி
வைத்த போதவன் கடமையும் வலிகளும் வளரும்
நித்தலும் அவன் நெறிமுறை நின்றுதன் கடனைச்
சித்த சுத்தியோ டாற்றிடா தொழிவனேல் சிதையும். (௬௩)

612. அரிய நூல்பல கற்றவ னாயினும் அறிவின்
உரிமை யாகிய ஒழுக்கமொன் றிலையெனின் உவர்மண்
பெரிய பாரமாப் பெற்றவெங் கழுதைகுங் குமத்தைப்
பரியத் தாங்கிய பாடெனப் பாடழிந் திழிவான். (௬௪)

613. செல்வ மேவிய பொழுதுடன் திமிர்களும் செருக்கும்
கல்வி யாதிய நலங்களைக் கருதிடாக் களிப்பும்
ஒல்கி டாதபே ராசையும் உலோபமும் முரணும்
மல்கி யேறியே மதமிகச் செய்துமா லுறுத்தும். (௬௫)

614. கல்வி யாளரைக் கனஞ்செய்யா தொழியினோ கல்விச்
செல்வம் போய்த்திரு விழந்தவ னாகுவன் அரசன்
நல்ல வித்தையுள் மக்களுந் தோன்றிடார் நவையே
பல்கு வித்துவன் பழியினை வளர்த்தவ னாவான். (௬௬)

615. மன்னன் யாதினைப் போற்றினான் மாநிலமெல்லாம்
அன்ன தைமிக ஆர்வமாய்ப் புகழ்ந்திடும் அதனால்
முன்னம் கற்றவர்ப் போற்றுக ; இல்லையேல் முதல்நீ
மன்னு கல்வியை யழித்தவ னாய்ப்பழி யுறுவாய். (௬௭)

616. எருவைச் சேர்ப்பது நிலத்தினுக் கிடுவதற் கன்றிப்
பெருமை யாய்க்குவித் துயர்வுறப் பேணுதற் கன்றே
அரிய நன்பொருள் படைத்தவன் அறமின்ப மடையா
தொருமை யாய்த்தொகுத் திடின்பழி யோடஃ தொழியும். ()

---

௬௮. எருவை நிலத்தில் பரப்பின் மிகுவிளைவுண்டாம்; குவித்து வைத்திருப்பின் குன்றி யழியும். அதுபோல் பொருளை உயிர்களிடை விரிப்பின், அறம் புகழ் விளையும்; பொத்தி வைத்திருப்பின் பொன்றி ஒழியும் என்க.

617. உள்ளத் தேநல மிலாதவன் உலகிற்கோர் கொடிய
கொள்ளித் தேளெனக் கொடுமையிற் குலவியே நிற்பன்;
எள்ளற் பாடெலாம் எய்தியே யிழிபிறப் படைந்து
அள்ளற் பள்ளமாம் அருநர கடைகுவன் அடைவே. (௬௯)

618. வாக்கும் காயமும் மனமுநல் வழியினை மருவிக்
காக்கும் சீலம்கைக் கொண்டவர் கதியெலாங் கடந்து
நீக்க மற்றபே ரின்புயர் நிலையினை யடைவார்
நோக்க மாறினார் நோயெலா மடைந்திவ ணுழல்வார். (௭௦)

619. உனது *தாயிங்கு வந்ததுண் டோவென ஒருவன்
மனவி டும்புடன் வினவவும் மற்றவ னுடனே
எனது தந்தைதான் வந்துமீண் டானென இசைத்தான்
துனிசெய் புன்மொழி துனியினை வளர்த்திடு மன்றே. (௭௧)

620. மனத்தி னூடிழி செருக்கினை யுடையவன் மாவின்
இனத்தி னும்கடை யாயிழிந் தொழிகுவன்; எவரும்
சினத்தி னோடவன் செயலினை யிகழுவர்; தீமை
அனைத்தை யும்விளைத் தழித்திடும் அதனைநீ யடையேல். (௭௨)

621. உலக டங்கலும் ஒருவன்கை யுடையனே யெனினும்
அலகி லண்டங்கள் பலவுள வென்பதும் அவற்றின்
நிலைக ளும்சிறி துணர்வனேல் தனதுபுன் னிலைமை
இலகு வாகவே தெளிகுவன் இழிசெருக் கெய்தான். (௭௩)

622. நீரு லாவிய கடலிடை நிலவுறு நிலத்தில்
சாரு நாவலந் தீவெலாம் தான்கொளப் பெறினும்
ஆர வேயதன் அளவினை யாய்ந்துநீ நோக்கில்
பேரு வோடுறும் அணுவென மிகமெலிந் திழியும். (௭௪)

623. அண்ட கோடிகள் அளவில அவற்றுள்ஓர் அணுவாய்க்
கண்ட இப்பெருங் கண்டமே காணியாய்க் கையில்
கொண்ட போதினும் கொண்டுதான் போவதொன் றிலையே
பிண்ட மாயித னியல்பறிந் தொழுகுவர் பெரியோர். (௭௫)

---

*அழகிய வாலிபன் ஒருவனை ஒரு நாள் ஓர் அரசகுமாரன் கண்டான். உருவம் பருவங்களில் தன்போன்றிருந்த அவனை நோக்கி இவன் குறும்பாக, "உன் தாய் இந்தப்பக்கம் வந்து போனது உண்டோ?" என்றான்; அவன், "இல்லை; என் அப்பா இங்குவந்து போனது உண்டு என்றான். பழிமொழிபகர்வோன் பழிக்கப்படுவான் என்பதை இந்நுட்ப மொழிகளில் உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

624. வந்து வந்திந்த மண்ணினை யாண்டுமண் ணாகி
முந்து போய்முடிந் தொழிந்தவர் தமையெலா முறையே
சிந்தை யுள்ளுறத் தினையள வெண்ணினும் செருக்கை
எந்த மன்னனும் எங்குமே கொண்டிடான் என்றும். (எசு)

625. செருக்கெ னப்படும் இழிகுணம் சிறுமக னிடத்தே
பெருக்க முற்றிடும் அஃதுறப் பெற்றவை யெல்லாம்
சுருக்க முற்றிடும் உலகெலாம் வெறுத்திடும் துயர்கொண்
டிருக்க வோரிட மின்றியே யிழிகுவ னினைந்தே. (எஎ)

526. யாவு மேமுழு துடையவன் ஒருவனே அவன்கை
மேவி யுள்ளதை யுயிர்களின் நல்வினைக் கீடாத்
தூவு கின்றனன் அப்பெருந் தூவலில் சிலபேர்
கோவெ னப்பெயர் கொண்டிறை குலாவுகின் றாரே. (எஅ)

627. வானும் மண்ணுமிம் மன்னுயிர்த் தொகைகளும் வரம்பில்
ஞான நாயக னுடைமைகள் உடையவ னயந்து
தான மாகவே தகவறிந் தருளுவன் அதனை
ஊனஞ் செய்யிரே லுருத்தவன் ஒழிக்குவ னுடனே. (எகூ)

628. நீரில் தோன்றிய மொக்குளுள் பெரிதென நிமிர்ந்து
பாரில் தோன்றிய நரர்களுள் அரசர்கள் பதிந்தார்;
காரில் தோன்றிய மின்னெனக் கடிதினில் மறைந்து
வாரிப் போமிதை வரவென மதிப்பர்கொல் மதியோர். (அ0)

629. வந்த காரியம் எதற்குநாம் வருமுனம் எங்கே
சொந்த மாயமர்ந் திருந்தனம் தொன்னிலை என்னே?
இந்த வாழ்விடை யிரண்டுநா ளிருந்தபின் இனிமேல்
அந்த மாயடைந் தமர்நிலை யாதென வறியோம். (அக)

630. சண்ட வெங்கடுஞ் சுழலினுட் சார்ந்தமென் துரும்பு
விண்டி டாதயல் அதன்வழி விரைந்தொழி வின்றி
மண்டி யோடிவெங் கறங்கென மறிந்துழன் றலைந்து
தண்டி டாதுறல் போலுயிர் தனைமறந் துழலும். (அஉ)

631. தனை மறந்துதன் றலைமையை மறந்துமுன் னின்ற
நினைவு யாவையு நீளவு மறந்துவெம் மாய
இனைய வாழ்வினை யிடையினி லெதிர்ந்துளேம் இதினும்
புனையு நல்வினை புரிகில மாயினென் புகுமோ? (அங)

632. கல்வி யின்பயன் ஒழுக்கமும் அறிவுமே; கண்ட
செல்வ நன்பயன் ஈதலும் துய்த்தலு மேயாம்;
இல்லை யேலந்த இருபெருஞ் செல்வமு மிழிந்து
புல்லி தாகிய பழிமிகப் போக்கொடு போகும். (அச)

633. அடுத்த வர்க்கெலாம் அருள்புரிந் தியாவர்க்கும் அன்பாய்க்
கொடுத்து வாழ்ந்தவன் ஒருவனே கொடுத்துவைத் தவனாய்
எடுத்த இப்பிறப் பெய்திய பயனைநன் கெய்தி
விடுத்த தன்பெரும் பதத்தினை விரைந்தடை குவனே. (அரு)

634. மன்னு யிர்க்கிதம் செய்பவன் மாநிலத் தென்றும்
தன்னு யிர்க்குயர் தனிப்பெரும் பதத்தினைத் தகவாய்
முன்ன மாற்றிடு மூதறி வாளனே யாவான்
அன்ன வன்னுயர் நிலையினை யாரளவிடுவார்? (அசு)

635. புனித மாகிய நெஞ்சினன் புவியினில் அமிர்தாய்
இனிய னாகியே யிலங்குவன் எங்குமே அவன்றான்
மனித னாயினும் தேவரும் வணங்குதற் குரியான்
தனியு யர்ந்தபே ரின்பினைச் சார்குவன் தழைத்தே. (அஎ)

636. காம மாதிய கடுந்துயர் மூலங்கள் மூன்றும்
நாம மூடறக் களைந்திடின் நலமெலா மடைந்து
தாம மாரெழில் தழைத்தென்றுந் தணப்பிலா துயர்ந்த
ஏம வீடெய்தி யின்பமீக் கூர்ந்தினி திருப்பார். (அஅ)

அச. ஒழுக்கம் இல்லாத கல்விமான் ஈதல் இல்லாத செல்வன்போல் இழிந்து படுவன் என்பதாம். ஈதல், மன்னுயிர்க்கு இதமாய்த் தன்னுயிர் ஓம்பித் தழைத்து நிற்றலால் அது முன்னுற நின்றது. துய்த்தல் உடலைமட்டும் ஓம்பித் தன்னளவில் ஒழியும்; ஈதல் உயிர்க்கு உறுதியாய் என்றும் ஒளிசெய்து ஒளிரும் என்க. பேரருளுடன் பிறர்க்கு ஈதலும், ஐம்புல இன்பங்கள் ஆரநுகர்தலுமே ஒருவன் செல்வம் பெற்றதன் பயனாம்; இல்லையேல் அவன் யாதும் இலனாய் ஈன முறுவன் என்றவாறு. ஒழுக்கம் ஈதலுக்கும், அறிவு துய்த்தலுக்கும் ஒப்பாம். வைப்புமுறையால் அவற்றின் உயர் வுறுதி நுட்பங்களை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. போக்கு—குற்றம்.

637. அரிய பேறுகள் அனைத்தையும் எளிதினி லடைந்து
பெரிய மேன்மையைப் பெறுவதோர் வழியுள ததுதான்
உரிய தன்மனை யன்றிமற் றுள்ளவ ரெல்லாம்
பிரிய மேவிய தாய்தங்கை யென்றுபே ணுதலே. (௮௯)

538. பெற்ற தாயெனப் பிறன்மனை யெண்ணுவோன், பிறர்கை
உற்ற ஒண்பொருள் ஓடென வுணருவோன், உலகில்
மற்றை யாவையும் தன்னுயி ராமென மதிப்போன்
கற்றவன் அவன் கருதரும் பேரின்பம் கண்டான். (௯0)

639. தருமம் தாங்கிய மரபுகள் தழைத்தினி தோங்கி
அருமந் தாகிய அமிர்தென அகிலமீ துலாவும்;
கருமந் தீயதேல் கடுவெனக் கடையதாய்க் கழிந்தே
இருமை யுந்துய ரடைந்தழிந் தொழிந்திடு மிழிந்தே. (௯௧)

640. அந்த மில்லதோர் ஆண்டவ னொருவனே நமக்குத்
தந்தை இங்குள யாவரும் சகோதர ரென்றே
சிந்தை செய்துய ரன்புட னிதம்செய்க சேர்ந்து
வந்த இப்பெரும் பிறவியின் பயனது வாமே. (௯௨)

641. தன்னைப் போலவே மன்னுயிர் யாவையும் தகவாய்
உன்னி நின்றுநல் லருளுடன் ஒழுகுவான் உயர்ந்து
மன்னி யோங்கிய மாபெரும் பதமெலாங் கடந்து
வன்னி யோங்கிய நுதல்விழி வரனுல கடைவான். (௯௩)

அறுசீர் விருத்தம்.

642. முறையொடு குறைகள் சொல்ல முனைந்துநேர் குடிகள் வந்தால்
இறையவர் குறிப்பை வாயா லியம்புமுன் எண்ணி யோர்ந்து
நிறைவழு வாமல் நீதி நெறிகளை விரைந்து செய்து
துறைதொறும் இன்பம் தோயச் சூழ்ந்தருள் புரிய வேண்டும்.

643. தந்தைதா யிடத்தி லோடித் தங்கருத் துரைக்க வந்த
மைந்தரை யன்னார் போற்றும் மரபெனக் குடிகள் தம்மை
முந்தெழும் அன்பால் நோக்கி முகமலர்ந் தருள் புரிந்து
சந்ததம் பேணு மன்னர் சந்ததி தழைக்கு மன்றே. (௯௫)

---

௯௫. குடிகளை அரசன் அன்புடன் பேணிவரின், அவன் குடி என்றும் இன்புடன் தழைத்து வரும் என்பதாம். சந்ததி = வமிசம்.

644. நலமெலாம் விளையநாடி நானிலம் தழைய நிற்கும்
வலமுயர் செங்கோல் மன்னன் வரம்பறு திருவனாகி
அலகில்பல் போகந் துய்த்தவ் வரும்பெற லமலவீடும்
இலகினில் எய்தி யென்றும் ஈறிலா இன்பம் ஆர்வான். (௯௬)

645. மழையினால் பயிர்கள் வாழும் மன்னனால் உயிர்கள் வாழும்
இழையினால் உடைகள் போல இறைவனால் உலக மெல்லாம்
பிழையற வாழுமேனும் பேணிநின் றரசன் காவா
தொழிவுறின் இந்த வையம் ஒருவழி ஓடா தன்றே. (௯௭)

646. எண்ணமும் செயலும் சொல்லும் இனியனாய் எவரு மின்பம்
நண்ணஇவ் வுலகம் காக்கும் நரபதி அளவி லாத
புண்ணிய முடையனாகிப் புகழுடன் வளர்ந்து நின்று
விண்ணவர் விழைந்து வாழ்த்த மெய்யின்ப மெய்தி வாழ்வான்.

647. வாக்கொடு மனமும் மெய்யும் வசமுற அடக்கி நல்ல
நோக்கொடு படுத்தி யாரும் நோவுறா வாறு நாக்கித்
தேக்கருள் புரிந்து நன்மை செய்பவர் சிறந்த மும்மை
ஆக்கமும் அடைந்து வீடாம் அருமையின் படைவ ரன்றே.()

648. இனியன பேசி யார்க்கும் இதஞ்செய இசைந்த நாவைத்
துனியுறு வன்சொல் லாடித் துகளுறச் செய்தல் நல்ல
கனிதரு தருவை வாளால் கடிந்தருங் கிளைக ளைந்து
பணிபடு தீயில் பெய்யும் பான்மைபோ லாகு மன்றே. (௱)

649. பொய்புறங் கூறல் புன்சொற் புகலுதல் வன்சொ லாடல்
ஐயகோ நரகி லாழ்த்தும் அருந்துய ராகு மன்றே
வெய்யவத் தீமை யாது மேவிடா தின்சொல் லோடு
மெய்யுறை நாவே யின்பம் விளைத்தருள் விமல நாவே. (௱௧)

நாவைக்காவாமல் நகுடன் இழிந்தது.

650. அந்தரத் தமர ரெல்லாம் அடிதொழ அமைந்து நின்ற
இந்திர பதவி தன்னை எய்தியும் நகுடன் அந்தோ
முந்தொரு பயனில் சொல்லை மொழிந்ததால் முழுதும்நீங்கி
வெந்துய ருழந்தான் வீண்வாய் வெய்யநோய் விளைக்குமன்றே.

---

௯௭. ஒரு நாடு எல்லாச் செல்வங்களையும் எய்தி இருந்தாலும் உரிமையான அரசன் ஒருவன் இல்லையாயின் அது வேலியில்லாத பயிர் போலவும், மாலுமிஇல்லாத கலம் போலவும் மறுகி நிலைகுலைந்து போம் என்பதாம்.

651. ஆக்கமே பொறுத்தி ருந்தான் ஆறவும் பொறாமல் அள்ளி
நாக்கெரிந் தழிந்தான் போல நல்வினைப் பயனால் நேர்ந்த
பாக்கியம் அனைத்தும் சற்றே பாணித்துப் பாரா தொற்றை
வாக்கினால் வறிதே போக்கி வன்றுயர்க் கடலில் வீழ்ந்தான்.

652. ஆக்கமும் கேடும் சொல்லால் ஆம்என *அறிஞர் சொன்ன
நோக்கமும் கருத்தும் ஊன்றி நோக்கிநின் வாயை என்றும்
போக்குரை ஆடா வண்ணம் போற்றுக பொருள்பொ திந்த
வாக்கினி துடையா ரன்றே வையமும் வாழ்த்த நின்றார். (௱௪)

653. வல்லியல் விலங்கி னங்கள் வாய்பேசா வகையா லன்றே
புல்லிய இனங்க ளாகிப் புன்கணுற் றுழலு கின்ற :
நல்லியல் மனிதன் பேசும் நயத்தினால் உயர்ந்தான் அந்தச்
சொல்லுயர் வடையின் அன்னான் தோற்றமும் உயரு மன்றே.

654. பழிப்பன பகரேல்! யாண்டும் பயனுள இனிய வாக
ஒழிப்பிலா துரைக்க ; உள்ளம் உரையெனும் உரைகல் லாலே
கொழித்துணர் உலகம் இன்பம் கூரவோர்ந் தினிய செய்து
விழுப்பயன் விளைத்து நின்றார் விழுப்பமுற் றுயர்வ ரன்றே. ()

655. பொருள்பொதி விலாத புன்சொற் புகலுவோர் புன்மையான
மருள்பொதி மனத்த ராகி மாநிலம் இகழ நிற்பர்
அருள்பொதி அறிஞர் என்றும் அரும்பயன் அமைந்தசொல்லே
தெருள்பெற மொழிந்து தெய்வத் தேசொடு சிறந்து நிற்பார்.

656. உள்ளூறும் உண்மை தன்னை உரைகள்முந் துரைத்த லாலே
ஒள்ளிய மொழியால் உள்ள வளவெலாம் உணர்ந்து கொள்க
எள்ளுபுன் சொல்லர் என்றும் இழிஞர்என் றிகழ்ந்து தீர்க
தெள்ளியோர் தம்மைத் தேர்ந்து தெளிந்துகைக் கொண்டுவாழ்க.

657. பூவினில் மணமும் தேனும் பொருந்திய வாறு போல
நாவினில் மெய்யும் தூய நயனுயர் இனிய சொல்லும்
மேவிய பொழுதே யாரும் விழைந்துமுன் தொழுது போற்றத்
தேவிய லுடைய ராகிச் சிறந்துவீற் றிருப்ப ரம்மா. (௱௬)

---

* திருக்குறள் 642 பார்க்க. வெற்றுரை பகராதே என்றவாறு.

௱௫. வாய் பேசாமையால் மிருகவர்க்கம் இழிந்துள்ளது. பேசுந் திறத்தால் மக்கள் வர்க்கம் உயர்ந்திருக்கிறது. அப்பேச்சுப் புனித முடையதாயின் அதனையுடைய மனிதனும் புனிதனாய் உயர்வான் என்பதாம்.

கலிவிருத்தம்.

658. நீதியும் வீரமும் கொடையும் மன்னர்க்குச்
சாதியின் தருமமாய்ச் சார்ந்து நின்றன
ஓதிய மூன்றினில் ஒன்று குன்றினும்
போதிய அரசியல் புகழ்பெ றாதரோ. (௱௰)

659. வீரமே பகைவரை யடக்கும் ; மெய்க்கொடை
வாரமே புகழினை வளர்க்கும் ; நீதியின்
சாரமே தரணியைத் தாங்கும் ; இந்தமூச்
சீரமை யரசனே தேவ னாவனால். (௱௧௧)

660. வீரமில் மன்னனும், விளைவில் பூமியும்,
நீரமில் குளமுநன் னிறையில் பெண்மையும்,
தாரமில் வாழ்க்கையும், தகவில் நெஞ்சமும்,
நேரென லாயிழி நிலையி லாழுமே. (௱௧௨)

661. செயிருறு களைகளைச் செகுத்து நீக்கிநற்
பயிர்களைக் காத்தல்போல் படுவெம் பாதக
வயிரரைச் சுட்டற மடித்து மாண்புறும்
உயிர்களைக் காப்பதே உலகம் காப்பதே. (௱௧௩)

662. நீதியை யிழந்தவன் நிதியி ழந்துதன்
ஆதியின் நலமிழந் தரசி ழந்துமுன்
ஓதிய வுயர்வெலாம் ஒருங்கி ழந்துபின்
ஏதில ரிகழ்ந்திட இழிந்து போவனால். (௱௧௪)

663. ஆதலால் அரசினுக் குறுதி யாகிய
நீதிநன் னெறியினில் நிலைத்து நித்தலும்
பூதலம் புரந்திடும் புனிதன் பொங்கிய
சாதலும் பிறத்தலு மின்றித் தங்குவான். (௱௧௫)

---

௧௧௨. நிறை—கற்பு. தகவு—நடுவுநிலைமை. தாரம்—மனைவி. இல்லாள் இல்லாத மனைவாழ்க்கை இனிதா யிராது ஆதலால் அஃது ஈண்டு எண்ண நின்றது. நெஞ்சுக்கு நேர்மையும், வீட்டுக்கு மனைவியும், பெண்ணுக்குக் கற்பும், குளத்துக்கு நீரும், நிலத்துக்கு விளைவும் போல் மன்னனுக்கு வீரம் மாண்பாம்என்க. வீரம் இல்லாத அரசனைத் தாரம் இல்லாத மனைமுதலிய வற்றோடு நேரவைத்தது அதன் சீர்மை தெரிய. நேர்—ஒப்பு.

664. செல்வமும் கல்வியும் சிறந்த செம்பொருள்
ஒல்கிய வுடலுநல் லுயிரும் போன்றுள;
சொல்லிய இரண்டினுள் ஒன்று சோரினே
புல்லிய தாய்ப்பொலி விழந்து போகுமே. (௬௧௬)

665. எழில்மிகு கல்வியை எய்தி டாதவன்
கழிபெரும் செல்வம்கை கதுவி யோங்கினும்
விழுமிய வுயிரிலா வெற்று டம்பினைத்
தழுவிய தாமெனத் தாழ்ந்து போவனே. (௬௧௭)

666. தந்தையிட் டியபொருள் தனயன் கையகம்
வந்துறும் கல்வியவ் வாறு வாய்க்குமோ?
முந்துற நின்றுதான் முயன்ற போதன்றி
எந்தவாற் றினுமஃ தெய்தி டாதரோ. (௬௧௮)

667. ஆதலால் கல்வியை ஆர்வத் தோடுமுன்
ஓதியுள் ளுணர்ந்தவர் உயர்வர்; ஓதிலார்
பேதைய ராய்ப்பெரும் பழியுள் மூழ்கிவெந்
நீதிடை யிழிந்துபின் தேய்ந்து போவரே. (௬௧௯)

468. நாச்சுவை யொன்றையே நாடு மக்கள்நற்
பாச்சுவைப் பருணிதர் பாடு காண்கிலார்;
பேய்ச்சுரைக் காயெதிர் பெருஞ்சு வைக்கனி
மாச்சுவை யெனவவர் வாழ்க்கை மண்டுமே. (௬௨0)

669. பால்கு டிப்பர் பழமுதல் நுங்குவர்
மால்பி டித்த செயலிடை மண்டுவர்
நூல்பி டித்தலை நோக்கிலர் நோக்கிலார்
கோல்பி டித்தல் கொடுமை கொடுமையே. (௬௨௧)

---

௧௧௮. கல்வி பிதிரார்ச்சிதமாய்க் கிடையாது; சுயார்ச்சிதமாகவே அடையத் தக்கது; ஆதலால் அதனை இளமையிலேயே முயன்று கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாம். "Learning by study must be won, It was never entailed from son to son." என்பதும் ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.

௧௨0. கவிச்சுவை யுணராது அவிச்சுவை ஒன்றையே நாடி அலையும் மாக்கள் புவிச்சுமைகளாய்ப் புன்மையுற்று நிற்பர் என்றவாறு. உள்ளத்தே கல்வியுடையவர் வாழ்க்கை சுவைகனிந்து இன்பம் பயந்து நிற்கும். அஃதில்லாத செல்வர் வாழ்க்கை சுவை கெட்டுச் சீர்குலைந்திருக்கும் என்பதாம். பேய்ச்சுரைக்காயைக் குறித்தது வெளியே பெரிதாய்த் தோன்றினும் உள்ளே வறிதாயிருக்கும் அதன் வெறு நிலை கருதி. உவமையைப் பொருளோடு பொருத்தி நயத்தை யுணர்ந்துகொள்க. பருணிதர் = மதிமான்கள்.

670. கவிச்சுவை யறிகிலாக் கண்ணில் மாக்களைப்
புவிச்சுவை யாமெனப் புனைந்து திட்டுவர்
அவிச்சுவை யமரரும் அமிர்த வாரியாம்
கவிச்சுவை யாளரைக் காணில் நாணுவார். (௬௨௨)

671. நிலநல முடையவர் நீதி யாறுசெல்
புலநல முடையரைப் போற்ற வேண்டுமால்
பலகலை யுணர்வினர் பண்பு பண்ணவர்
உலகம ரின்பினும் உயர்ந்த தாகுமே. (௬௨௩)

672. கல்வி யாளரைக் காதலிற் போற்றிய
செல்வ ரேபுகழ் சேர்ந்து சிறந்தனர்;
புல்ல லார்பெயர் பொன்றி யொழிந்தனர்
மல்லல் வாழ்வும் மறைந்தது மண்ணுளே. (௬௨௪)

673. வரிசை செய்தவர்ப் போற்றிய மாந்தரை
உரைசெ யுங்கவி மானத்தி லுய்த்துமே
திரைசெய் நீருல கெங்கணும் தேசுடன்
பரசி டும்படி பண்ணுவர் பண்புடன். (௬௨௫)

674. உயிரை யொன்றி உடலொளி செய்தல்போல்
செயிரில் கல்வியர்ச் சேர்ந்தநற் செல்வரே
உயர்வ மைந்தொளி செய்வர் ஒழிந்தவர்
பெயர ழிந்து பெயர்ந்தொழி வாரரோ. (௬௨௬)

675. சடையன் கம்பனைச் சார்ந்தமை யாலன்றோ
கொடையி னுயர் கோனென எங்குமே
தடையி லாப்புகழ் சார்ந்து சதுருடன்
நடையி னின்றுளன் நானில மெங்குமே. (௬௨௭)

676. மனுயிர் இனியதே யெனினும் மானமவ்
இன்னுயி ரினுமிக இனிய தாதலால்
தன்னுயிர் நீங்கினும் தனது மானத்தை
மன்னுயர் மரபினன் மருவி நிற்பனே. (௬௨௮)

---

௬௨௩. பண்ணவர்—தேவர். புலவர்களுடைய அறிவுநலம் சுவர்க்க இன்பத்தினும் சிறந்தது. ஆதலால் அந்நலமுடையாரை நிலமுடைய அரசர் புலவகையிலும் இனிது போற்றிப் பாதுகாத்து வரவேண்டும் என்பதாம்.

677. அருளினை யார்கணும் புரிக ; நண்பினைத்
தெருளுடை யொருவன்பால் தேர்க ; தீங்கினை
இருளுடை யெவர்க்குமே எண்ணல் ; இம்முறை
உருளுமூ வுலகினும் உறுதி யாகுமே. (௬௨௯)

678. ஈதலும் துய்த்தலும் இலாத வன்பொருள்
போதலை நாடியே புழுங்கி நிற்குமால்
வேதனை யுழந்துவெந் நோயில் வீழ்ந்தவன்
சாதலை விழைந்துளந் தவித்தல் போலுமே. (௬௩௦)

679. ஆக்கிய பொருளைநல் லறத்தில் ஆக்கினன்
பாக்கிய வானதைப் பதுக்கி வைத்தவன்
தேக்கிய கழிவுநீர்ச் சிறுகி டங்கென
மேக்குயர் பழியொடு வெம்பி வீழுமே. (௬௩௧)

680. உண்ணுங்கால் இலைக்குறும் உரிமை யேபொருள்
எண்ணுங்கால் அதற்குறும் ஏற்றம் அன்னது
நண்ணுங்கால் நல்லன நாடிச் செயின்றேல்
மண்ணொடு மண்ணதாய் மடிந்து போகுமே. (௬௩௨)

681. ஈன லோபி யிறந்துமண் ணுனபின்
ஊன மாயவன் வைத்த வுடைமைகள்
மேன கும்பின்பு மேதினி யார்க்கவை
தான மாகத் தனிவந்து சாருமே. (௬௩௩)

682. கழிந்தவெங் குட்டத்துட் கலந்து நிற்குநீர்
பொழிந்தபுண் ணூற்றமே புறத்து வீசல்போல்
இழிந்துறு முலோபர்பா லிருக்கும் வெம்பொருள்
வழிந்தபுன் பழியையே வளர்த்து மங்குமால். (௬௩௪)

683. ஊற்றுறு நீரென வுதவி யாளன்கை
தோற்றுறு பொருள்மிகச் சுரந்து தோன்றுமே
ஆற்றுறும் அறம்புகழ் யாவும் நல்கியே
ஈற்றிலோர் இன்பமா யியைந்து நிற்குமே. (௬௩௫)

---

௬௩௧. பொருளால் புண்ணியத்தைச் செய்துகொண்டவன் பின்பு எண்ணிய திருவெல்லாம் எளிதின் எய்தி விண்ணவரும் புகழ விளங்கி நிற்பன் ஆதலால் "அறம் ஆக்கினன், பாக்கியவான்" என நின்றான்.

684. ஈதலை யுடையவன் எவர்க்கு மேலவன்
பூதலம் மீதலம் எங்கும் அன்னவன்
மேதகு புகழொளி மேவி நிற்குமால்
ஆதலால் கொடையினை அடைக யாண்டுநீ. (௱௩௬)

685. ஈட்டிய பொருளினை யீந்த வனிங்கு
நீட்டிய புகழனாய் நின்று நித்தலும்
பூட்டிய அமரர்கள் போற்றி யேத்திட
வீட்டிய லின்பினை மேவி வாழ்வனே. (௱௩௭)

686. மனநலம் மன்னுயிர்க் காக்கம் அஃதுளான்
இனநலங் களுமெளி தெய்தி யோங்குவான்
அனநலம் இலாதவன் அகில லோகமும்
தனதெனக் கொள்ளினும் தாழ்ந்து வீழ்வனே. (௱௩௮)

687. எள்ளுறு தீவினை எள்ள தாயினும்
தள்ளரு மலையெனத் துன்பம் சார்ந்திடும்
உள்ளகம் நல்லவன் உடைய துன்பங்கள்
வெள்ளமாய் வரினுமே விரைந்து மாயுமே. (௱௩௯)

688. உலகெலாம் எய்தினும் உள்ளம் தீயதேல்
நலமவன் கண்டிடான் நாசம் எய்துவான்
இலகிய விழியொளி யிழந்த வன்அயல்
பலபட இருந்துமென் பயன வற்கரோ? (௱௪௦)

689. மணத்தினால் மலர்நலம் மருவல் போலுயர்
குணத்தினால் குலநலம் கூடு மேயன்றிப்
பணத்தினால் பலத்தினால் பகட்டி னால்எந்த
வணத்தினா லும்மது வாய்த்தி டாதரோ. (௱௪௧)

690. பணிவுடன் இன்சொலும் படிந்து நின்றவன்
மணமுடை மலரென மாட்சி யுற்றுயர்
அணியென அவனியில் அவன்வி ளங்குவான்
குணமவை குலநலம் கொழித்து நிற்குமே. (௱௪௨)

---

௧௨௦. ஒருவன் மனம் தீயதானால் அவன் எவ்வளவு பெருந்திருவையுடைய னாயினும் சிறந்து விளங்கான் ; இழிந்தே போவான் என்பதாம்.

அமைச்சன் இயல்பு.

691. நெஞ்சகம் நல்லனாய் நீதி யுள்ளனாய்
வெஞ்சினம் இல்லனாய் வினையில் வல்லனாய்த்
தஞ்சென வடைந்தவர் தம்மைக் காத்துநின்
றஞ்சலென் றருள்பவன் அமைச்ச னாவனே. (௱௪௩)

692. அடக்கமில் அமைச்சனும், அன்பில் சுற்றமும்,
மிடுக்குள மக்களும், மேவில் மன்னவன்
கெடக்குறி யாகமுன் கிளைத்த வென்னவே
தொடக்கமுற் றுண்மையைத் துணிந்து கொள்கவே. (௱௪௪)

693. தீயவெங் கயவர்தம் சேர்க்கை, செய்கடன்
ஆயவை முன்னினி தாகும்; பின்னரோ
நாயுறு புணர்ச்சிபோல் நவைமி குந்துவெந்
நோய்மிகு மாதலால் நோக்க லென்றனன். (௱௪௫)

694. தன்னுயி ராமெனச் சார்ந்து நின்றுள
மன்னுயிர் யாவையு மெண்ணி மாண்புடன்
இன்னரு ளோடிதம் செய்து நின்றவன்
பின்னுயர் பேரின்பம் பெற்று வாழ்வனே. (௱௪௬)

695. ஐம்பொறி வென்றுநல் லருள மைந்துடன்
பம்பிய வுயிர்களைப் பரிந்து பேணுவான்
இம்பரில் மனிதனா யிருந்த போதிலும்
உம்பரில் உயர்ந்தவ னாவன் உண்மையே. (௱௪௭)

696. அன்புயர் அடக்கநல் லமைதி தூய்மைபே
ரின்பருள் நெறியிவை யெய்தி னோர்கொடும்
வன்புலப் பகையினை வென்று மண்டிய
துன்பெலாம் கடந்துயர் சுகங்கொண் டோங்குவார். (௱௪௮)

திறை பெறு முறை.

697. பூவருந் தாமரை பொருந்து தேனினை
மாவரு வண்டுகொள் மாட்சி போலவே
யாவரும் இன்புறும் வகையில் அன்புடன்
காவலன் திறைகொடு காக்க வேண்டுமே. (௱௪௯)

698. கொள்ளுமவ் வரியையும் குடிக ளின்புற
உள்ளிமுன் வேண்டுவ வுஞற்றி மீந்ததைத்
தள்ளருந் திறலுடைத் தானை யாதிகள்
ஒள்ளிய நிலையுற வுதவி யோம்புக. (௱௫௰)

699. அருளுடன் ஆட்சியை ஆய்ந்து செய்திடா
திருளுடை யுலகினி விருந்து தன்திறைப்
பொருளையே தொகுத்துயர் பொதிசெய் வோனர
வுருவமர் பேயென வுணர வேண்டுமால். (௱௫௧)

700. அல்லல்கள் ஊறுகள் அடர்ந்து வாழ்க்கையில்
எல்லையில் லாவகை யெய்து மாயினும்
நல்லதென் றெதிர்ந்துநீ நலம்குன் றாமலே
வல்லமை யோடிரு வருவ வந்துறும். (௱௫௨)

701. உற்றபே ரிடுக்கண்கள் ஒன்று மின்றெனில்
பற்றிய வாழ்க்கையில் பாடு தோன்றிடா ;
மற்றதை எதிர்த்திடு மனிதர் மாட்சியைப்
பெற்றொளிர் கின்றனர் பெருமை யோங்கவே. (௱௫௩)

702. தாழ்ந்தவர் தமையெலாம் உயர்த்தித் தங்கலம்
சூழ்ந்தவர் தமையெலாம் தொலைத்துத் தூய்மையாய்
வாழ்ந்தவர் தமையெலாம் வழுத்தி யாவர்க்கும்
ஆழ்ந்தபே ரன்பனாய் ஆள்வ தாண்மையே. (௱௫௪)

பிறர்மனை நோக்காமையே பேராண்மை.

703. வீரவான் எவனென வினவு கிற்றியேல்
நீரநன் னெறியினில் நிலைத்து நின்றுதன்
தாரமா விரதனாய்ச் சால்பி னோங்கிய
தீரனே யவனெதிர் தேவ ரில்லையே. (௱௫௫)

704. பிறர்மனை நயந்திடாப் பெற்றி யாளனை
அறமெலாம் நயந்துவந் தடையும் அன்னவன்
விறலினைப் பகைவரும் வியந்து போற்றுவார் ;
உறவினை யும்பரும் உவந்து பேணுவார். (௱௫௬)

---

௧௫௧. அருள் சுரந்து குடிகளைப் பேணாமல் தன்வரவையே கருதிப் பொருள் கவரும் அரசன் மனித உருவமான ஒரு பேயாம் என்பதாம்.

705. ஆனையை யடக்கினேன் ; அரியை வீக்கினேன் ;
வானையும் மண்ணையும் வளைத்து நோக்கினேன் ;
நானென நின்றவன் நழுவி ஓர்இல்லில்
பூனையாய்ப் போனதும் புலங்கொண் டோர்களே. (௱௫௭)

706. திசையுறு மாவெலாம் வென்று தீரனாய்
இசையுறும் இராவணன் ஏதி லான்மனை
நசைசிறு தனுகவும் நாச மாயினன்
வசையுறு நிலையினை மதித்துக் கொள்கவே. (௱௫௮)

707. பொறிபுல னுகர்ச்சியில் பொங்கி நிற்பினே
செறிமத மறமெலாம் சேர்ந்து புல்லுமே
அறிவுநூல் நுகர்ச்சியி லாயின் தூயநல்
நெறியுயர் இன்பறம் நிறைந்து நிற்குமே. (௱௫௯)

708. தனக்குறும் அல்லலைத் தாங்கிச் சார்ந்ததன்
இனத்தினுக் கிதமுடன் இனிது நல்குவோன்
வனத்தொரு கற்பக மாகி மன்பதை
மனத்திடை யென்றுமே மருவி நிற்பனே. (௱௬0)

709. சிறந்ததோர் வினையினைத் தேசம் இன்புற
நிறம்பெறச் செய்தவன் நேர்ந்த தேகம்விட்
டிறந்தன னாயினும் என்றும் கீர்த்தியோ
டுறைந்திவ ணொளிமிகுந் தோங்கி வாழ்வனே. (௱௬௧)

710. நமையறி யாமலே நாள்கள் நாசமாய்
அமைவுட னாயுள்நாள் கழியு மன்னதைக்
கமையுட னுணர்ந்துவன் காலன் காணுமுன்
இமையிமை யாதறம் இயற்ற வேண்டுமே. (௱௬௨)

---

௧௫௭. தேவர் கோனாய்ச் சிறந்திருந்தவன் அகலியை விரும்பிக் கோதமன் மனையில் புகுந்து ஏதம் அடைந்தமை கூறிய படியிது. உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் அடக்கி உயர்வீரனாய் ஓங்கியிருந்தாலும் தன்உள்ளத்தை அடக்காமல் பிறர் இல்லை விழைவனாயின் அவன் எல்லாரானும் எள்ளப் படுவன் என்பதாம். பூனை என்றது அவன் போன ஈனநிலை தெரிய.

711. அரசெனும் உருவினுக் கங்க மாயமைச்
சுரமிகு படைகுடி யுரிய நட்பரண்
வரமுயர் பொருளிவை மருவி யுள்ளன
தரமவை சால்புறிற் சாரு மாட்சியே. (௭௯௩)

712. பொருள்முகம், அமைச்சுகண், பொருந்து நட்பினர்
மருளறு செவியரண் வண்கை, திண்படை
உருளுயர் தோள்குடி யுடைய கால்களே,
அருளறம் மனமுயிர் அறிந்து கொள்கவே. (௭௯௪)

713. சொல்லிய அங்கங்கள் தொடர்ந்து நல்லவேல்
எல்லையில் எழிலுடன் இன்பம் எய்திடும்
அல்லவை யாயினவ் அரசு புல்லிதாய்
ஒல்லையில் இழிந்துபின் ஒழிந்து போகுமே. (௭௯௫)

714. புறத்துறு பகைகளை யடக்கல், பூமியைச்
சிறப்புடன் காத்தருள் திண்மை, சீலமுள்
ளுறப்பெறும் பொறிகளை யொடுக்கல், ஊக்கமிவ்
அறப்பெருஞ் செயலினன் அரச னவனே. (௭௯௬)

முயற்சி நிலை.

715. ஆள்வினை யுடையவன் அரிய செல்வத்தின்
கேள்வனு யுயர்ந்துதன் கிளைக்கெ லாந்தலை
ஆளென விளங்குவன்; அஃதி லாதவன்
மாள்வினை யுடையனாய் மடிந்து போவனே. (௭௯௭)

மடி நிலை.

716. என்றுதான் செய்வினை யிழந்து சோம்பினன்
அன்றுதன் வலியிழந் தசத்த னய்நிலை
குன்றுவன் ஆதலால் குறித்து நாளுமே
ஒன்றிய வினையினை ஓர்ந்து கொள்கவே. (௭௯௮)

---

௭௯௪. செல்வம், மந்திரி, நண்பர், அரண், படை, குடி, அருள், அறம் ஆகிய இவ்வெட்டும் அரசனுக்கு முகம் கண் காது கை தோள் தாள் மனம் உயிர் என முறையே மருவி யுள்ளன என்பதாம். குறித்த உவமைகளின் இயல்புகளை நுனித்து நோக்கிப் பொருள் நிலையை ஊன்றி யுணர்ந்து கொள்க. அறம் இல்லாத அரசு உயிர் இல்லாத உடல்போல் ஒழிந்துபோம் என்க.

விடியுமுன் எழுக.

717. வைகறை தனிற்றுயில் எழுந்து வாய்ந்துமுன்
செய்வன செய்துளம் தெய்வம் பேணியே
கைவரு வினையினைக் கருதிச் செய்யினே
உய்திற மினிதுறும் உறுதி யாகவே. (௱௬௯)

718. இனையன நீதிகள் இனிது கூறித்தன்
தனையனை யன்புடன் தழுவிச் சால்புயர்
நினைவுடன் நின்றுநீ ணிலத்தைத் தாங்கென
மனநல மிகவுயர் மதியு றுத்தினன். (௱௭௦)

கலிநிலைத்துறை.

719. அருமை மைந்தனுக் குறுதிநன் கியாவையு முணர்த்தி
பெருமை யோடர சாட்சியைப் பேணுமா றிருத்தி
தரும ஞான நூ லாய்ந்தருள் முருகனைச் சால்பாய்
ஒருமை யோடிவன் பூசனை செய்துவந் திருந்தான். (௱௭௧)

720. திசையை வென்றனன் சீர்பல கொண்டனன் திக்கு
விசைய னென்றுபேர் பெற்றனன் விண்ணவர் விழைய
அசைவி லாண்மையோ டாண்டனன் அந்தமி லின்ப
இசைவி லேறினன் இசைவிருந் தாகிவீற் றிருந்தான்.(௱௭௨)

௭-வது குமரன் கோல்கொண்ட படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ௭௨௦.

---

௧௬௬. சூரியன் உதயமாகுமுன் எழுந்து காரியங்கள் புரியின் அவை வீரியமாக விரைவில் முடிவுறும் ஆதலால் "வைகறை எழுந்து செய்" என்றார். வைகறை—விடியற்காலம். "வைகறையில் ஓர் கடிகை வாய்ந்துசெயின் நாள் முழுதும், செய்தொழில்வந் தெய்தும் சிறந்து." என்பதும் காண்க. கருத்து ஊன்றிச் செய்யாவழி வினை இனிது முடியாது ஆதலால் "கருதிச் செய்" என்றார். "கருத்தூன்றிச் செய்யாக் கருமம் கடையாய், விருத்தன் கைக் கல்லாய் விழும்" என்பது ஈண்டெண்ணத்தக்கது. "Work is only done well when it is done with a will" (Ruskin)

எட்டாவது

குடிபுரந்த படலம்.

வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு பட்டம்தாங்கி நீதிமுறை நின்று நெறிவழு வாமல் அருள்புரிந்து குடிகளைப் பாதுகாத்து வந்த நிலைமையை உரைக்கின்றனமயால் இது குடிபுரந்த படலம் என நின்றது.

---

721. குமரன் கோல்கொண்டு குடிபுரந் தருளுமுன் முறைபோ
அமரர் நாயகன் ஆகிய ரனைவரும் வாழச்
சமர நாயக னைஅயில் தாங்கிமுன் னின்ற
குமர நாயகன்[க] கோயில்போய்ப் பணிந்தவன் வந்தான். (க)

722. தந்தை ஓதிய நீதிகள் யாவையும் தகவாய்ச்
சிந்தை யுள்ளுறக் கொண்டுசெங் கோலின னாகி
மைந்தன் நின்றிட மாநில மகிழ்ந்தது வானும்
முந்து வந்துநின் றருளுடன் முறைபொழிந் ததுவே. (உ)

723. தம்பி மாரிரு பேருக்கும் தகவுட னைந்து
வம்பு லாமலர்க் கோதையர் மணமினி தாற்றி
அம்பு ராசியி னவனியை யருளுடன் புரந்து
நம்பி யின்புடன் நல்லறந் தழைத்திட நின்றான். (௩)

724. சவுந்த ரத்திரு வடிவினள் சவுந்தர வடிவென்
றுவந்த பேருடை யுயர்குலக் கொடியினை யூமை
உவந்து கொண்டட னுளமுயி ரொன்றென மருவிச்
சிவந்த வாயிதழ் பருகியன் பின்பினில் சிறந்தான். (௪)

725. ஞான முத்தெனும் நங்கையை நம்பியின் தம்பி
யான திண்டிறற் றுரைச்சிங்க மணந்தமிர் தனைந்த
வான நாட்டுயர் போகமே வரன்முறை நுகர்ந்து
தேன லர்ந்தமென் மலர்க்குழ லவளொடு திகழ்ந்தான். (௫)

726. உருவில் அன்பினில் உயர்குலக் கற்பினில் சிறந்த
திருவி னன்னவச் சேயிழை யவருடன் செறிந்து
மருவி யின்பங்கள் மாந்தியும் வாம்பரி முதலா
உரிய வூர்ந்துமங் குவகைமீக் கூர்ந்தவ ரிருந்தார். (௬)

க. கோயில் — திருச்செந்தூர்.

727. இனிய நீர்மையோ டிசைந்தின வரசரா யின்பம்
கனிய நின்றனர் காவலன் குடிகளைக் கண்ணுப்
புனித மானபே ரன்புடன் இன்புறப் புரந்து
தனிமை யானபே ருவகையின் தலைமையில் தழைத்தான்.(௭)

728. சொன்ன ஆட்சிக்குத் துணைவனாய்ச் சுப்பிரமணியன்
என்னு மந்திரி யினிதிசைந் திருந்தனன் அன்னோன்
பன்னு நூல்பல பயின்றவன் உலகியல் பறிந்தோன்
மன்ன னுக்குயிர் நண்பினன் மாண்பினி னுயர்ந்தோன். (௮)

729. கங்கை தன்குல மரபினன் கருதிய எதையும்
எங்கும் எண்ணிய எண்ணியாங் கியற்றிடும் இயல்போன்
துங்க மானஇம் மன்னவன் மரபினுக் கென்றும்
அங்க மானநல் லமைச்சுயர் மரபினில் வந்தோன். (௯)

730. வள்ளல் தாதைபால் மதியுடை யமைச்செனக் குமாருப்
பிள்ளை யென்றொரு பெரியவ னிருந்தனன் அவன்றன்
பிள்ளை மூவருள் மூத்தவன் இப்பிள்ளை அதனால்
உள்ள தந்தையின் உரிமையை வரன்முறை தொடர்ந்தான்.()

731. வீர பத்திரன் பாண்டியம் பிள்ளையென் றிரண்டு
பேர்க ளும்துணை யமைச்சராய்ப் பின்தொடர்ந் திருந்தார்
ஓரும் அன்புடன் மன்னனை உரிமையிற் போற்றிப்
பார மைந்தநற் காரியம் பார்த்தவர் வந்தார். (௧௧)

732. இரண்டு தம்பியர் அமைச்சர்கள் இசைமிகுந் திரண்டு
திரண்ட தோள்களும் கண்களு மாய்த்திகழ்ந் திருந்தார் ;
அரண்ட ரும்பெரும் படைகளை யடைவுடன் பேணி
உரம்பெ றுங்குடி களைப்புரந் திவனுவந் திருந்தான். (௧௨)

733. வான்சு ரந்திட வளர்ந்தெழு பயிர்களின் மானக்
கோன்பு ரந்திடக் குவலயந் தழைத்தினி தோங்கி
மான்பு ரந்தகண் மங்கையர் மைந்தர்கள் மகிழ்ந்து
தேன்பு ரந்தசொற் செயலின ராய்த்திகழ்ந் திருந்தார். (௧௩)

---

௧௦. குமாருப்பிள்ளை என்பவர் திக்குவிசயத்துரையிடம் மந்திரியாயிருந்தார். சுப்பிரமணிய பிள்ளை, வீரபத்திர பிள்ளை, பாண்டியம் பிள்ளை என்ற இம் மூவரும் அவருடைய புதல்வர்கள் என்க. உரிமை—சுதந்தரம்.

734. இனிதி னீன்றதன் இளந்தனிக் குழவியை யேந்திக்
கனியும் அன்புடன் காத்தருள் தாயென வுலகை
நனிபு ரந்துநல் லருள்புரிந் தெங்கணும் யாதும்
துனிபு குந்திடா வகையினி தாண்டனன் தோன்றல். (௧௪)

735. ஒற்றர் தங்களை ஊர்தொறும் முறைமுறை யுய்த்துக்
குற்றம் ஆய்ந்துறு கோதுகள் புரிந்தவர் தம்மைப்
பற்றி வந்தவர் படுநவைக் கிடுமுறை பார்த்தே
எற்றுந் தீமையை எண்ணிடா வகையினி தொறுத்தான். (௧௫)

குற்றம் களைந்தது.

736. குற்ற வாளரைக் கொடுந்தண்டம் புரியினோ குற்றம்
முற்றும் நீங்கிடா தென்பதை முன்னுற வறிந்தான்
பற்றி வந்தவர் பரிவுறப் பண்புரை பகர்ந்து
மற்ற கற்றினான் மற்றவர் மனந்திரிந் துயர்ந்தார். (௧௬)

737. அன்பி னால்வரு நிலைமையும் அடித்திழித் தொறுத்து
வன்பு செய்வதால் வருகின்ற வகையையுந் துருவி
இன்பி வன்செய எங்கணும் இகல்நவை குறைந்த
துன்பி லாவகை உலகுவந் துயர்ந்தது தொடர்ந்தே. (௧௭)

கரவு காண ஒரு நாள் இரவு நேர்ந்தது.

738. மாறு வேடங்கொண் டோரிர விவனொரு நகர்வாய்த்
தேறு நோக்குடன் உண்மையைத் தெளிந்திடச் சென்றான்
மாறி லாதவல் லிருளினில் கள்ளர்கள் நால்வர்
ஏறி வந்தனர் இடையிவன் கண்டனன் எதிர்ந்தே. (௧௮)

739. இடையில் வாளுயர் கையினில் கம்பொடும் எதிரே
நடையில் வந்திட நம்மினத் தானென இவனை
அடைய நின்றவர் உசாவினர் ஆம்வகை யுரைத்தான்
தடையி லாதவர் சேர்ந்தனர் தொடர்ந்தனன் சார்ந்தே. (௧௯)

740. களவு செய்தனர் ஓரில்லில் கண்டதைப் பாகம்
அளவு செய்தனர் அவரவர் அயல்பிரிந் தகன்றார்
உளவு செய்துபோய்க் காலையந் நால்வரை யொருங்கே
தளைவு செய்துடன் தன்னவை யுய்த்திடப் பணித்தான். (௨௦)

---

௧௬. குற்றவாளிகளை அடித்துத் துன்புறுத்தினால் அவ்வமயம் அடங்கி நிற்பினும் பின்பு வெவ்வினையராகவே விளைந்து நிற்பர்; அன்புடன் அறிவுரைக்கின் அவர் பண்புடன் திருந்தி இன்புடையராவர் என்பதாம்.

741. காவல் வீரர்கள் அவ்வகை கையுடன் கொணர்ந்து
மேவ வைத்தனர் விசாரணைத் தலத்தினில் வேந்தன்
ஆவ லோடவ ணடைந்தனன் அவரைநேர் நோக்கி
நீவிர் கள்ளங்கள் நேர்ந்தெவண் செய்தனிர்? என்றான். (உக)

742. ஒன்று மில்லையே ஆண்டவா! என்றவர் உரைத்து
நின்று காலினில் நெடிதுவீழ்ந் தழுதனர் நேர்ந்து
நன்று நன்றுநீர் நவில்வது நும்முடன் ஒருவன்
ஒன்றி வந்துளான் உண்டுமா? இல்லையா? என்றான். (உஉ)

743. அந்த வாய்மொழி கேட்டதும் அவர்மிகத் திகைத்துச்
சிந்தை யுள்ளுறத் திகில்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர்
முந்த நோக்கினர் மூண்டுமீண் டில்லையே என்றார்
வந்த அவ்வுரை வரவையும் உணர்த்திய தன்றே. (உங)

744. இல்லை யென்றவச் சொல்லினால் அவர்கள்ளம் எளிதாய்
மெல்ல வேவெளி யானதை யறிந்தனர் விரகாய்
வல்ல மன்னவன் வாய்மொழி யாடிய திறனைச்
சொல்லி யாவரும் துதித்தனர் அமைச்சரும் புகழ்ந்தார். (உச)

745. சோரர் நெஞ்சகம் அஞ்சியே துளங்கினர் ஒருவன்
யார்கொ லென்றவ னுள்ளவர் யாவரும் தியங்கி
நேர்வ தென்கொலோ வெனநிலை குலைந்தனர் நின்றார்
வீர மன்னவன் உண்மையை விளக்கினன் விரித்து. (உரு)

746. இரவிற் சென்றதும் அவர்களைக் கண்டதும் இசைந்து
கரவிற் கொண்டதும் கண்டவெம் பொருள்களைப் பகுத்தே
உரவுட் கொண்டுபின் மீண்டதும் உணர்த்திமுன் னுற்ற
வரவைக் கொண்டெதிர் வைத்தனன் வகைபெற மன்னன். ()

உச. இல்லை என்ற அச்சொல்லே அவர் களவு செய்யப் போன உண்மையை ஒண்மையாக உணர்த்தி நின்றது. என்னை? போகவில்லையாயின் ஒருவன் வரவில்லை என்று சொல்ல முடியாது ஆதலால் தம்மை மறந்து அவர் வாயினாலேயே வாய்மை வழங்கும்படி மன்னன் இவ்வாறு முன்னுற நன்னயமாக நவின்றான் என்க. இதனால் இவன் உரையாடுந் திறனும், உணர்வு நலனும், குறைகளைந்து முறைபுரியும் நிலையும் உணரலாகும்.

747. வெளியி லிட்டவப் பொருள்களைக் கண்டதும் வெய்யோர்
ஒளிசெய் மன்னனே யுற்றவன் என்பதை யுணர்ந்து
விளிவு நேர்ந்ததென் றுளமுயிர் வெருவியே நின்றார்
தெளிவு ளோர்களும் திகைத்தனர் செய்வது தெரியார். (உஎ)

748. அன்ன நால்வரை மன்னவன் அருள்கொடு நோக்கி
இன்ன தாகிய இழிதொழில் ஈனமே யாகும்
துன்னு வெம்பழி பாவங்கள் இம்மையில் துய்த்து
மன்னு வெந்துயர் நரகிடை மறுமையில் மடிவீர். (உஅ)

749. உமது புன்பொருள் ஒருவன்கை கவர்ந்திடில் உள்ளம்
கமையி ழந்துறு துயருறக் காண்கிலீர் கொல்லோ?
அமையும் அத்தகை யநுபவ முள்ளுற வறிந்தும்
தமது நல்லறி விழந்திது செய்வது தாழ்வே. (உகூ)

750. கொண்டு போயுள்ள பொருள்களைக் கூடிய விரைவில்
கொண்டு வாருமென் றவர்களைக் கோமகன் விடுத்தான்
மண்டி யோடினர் மானமும் நாணமும் கொண்டார்
தண்டி வந்துடன் அரசவை வைத்தனர் தாழ்ந்தே. (௩0)

751. அடியில் வீழ்ந்தனர் கடவுள்மே லாணையா யிந்தக்
கொடிய தீமையைக் கனவிலும் குறித்திலம் இனிமேல்
படிறு நீக்கியிப் படியெமைப் பவித்திர மாக்கிக்
குடிசெய் தாண்டநற் குணமலை யேயெனத் தொழுதார். (௩க)

752. உற்ற அப்பொருள் உடையவ ரடைந்திட வுதவி
மற்ற வர்க்குண வுடையொடு வளநில முதவி
பெற்ற விந்நிலம் பேணியே எவரினும் விளைவை
முற்றி டச்செய்து முறையொடு வாழ்மினென் றுய்த்தான். ( )

753. வள்ளல் செய்தவிவ் வகையினை யாவரும் வியந்தார்
கள்ள நீர்மையில் கழிந்திழிந் தொழிந்திட நின்றார்
தள்ள ரும்பெருந் திருவின ராய்த்தழைத் துயர்ந்தார்
உள்ள மின்புற வுருகியிம் மன்னனைத் துதித்தார். (௩௩)

754. குற்றஞ் செய்தபின் கொடுந்தண்டஞ் செய்வதிற் கொடிதா
உற்ற குற்றமுன் ஞெழித்திடல் நலமென வுணர்ந்து
பற்று தீங்குகள் பாரினில் பரவிடா தோம்பி
வெற்றி வேந்திவன் விரகுடன் அருள்செய்து காத்தான். (௫௪)

755. பாவ காரிய மாகிய களவினைப் பயின்று
ஏவ மாயிழிந் தொழிந்திடா தின்புறக் காத்தான்
காவ லன்பெயர்க் கருத்தினைக் காசினி யுள்ளார்
ஆவ லோடறிந் தார்வமீ தூர்ந்தன ரன்றே. (௫௫)

756. உயிர்க ளின்புற உலகிடை யுள்ளுறக் கிளர்ந்த
செயிர்கள் நீக்கினன் களைகளைக் களைந்தெழில் சிறந்த
பயிர்கள் ஓங்கிடப் பண்ணுநல் லுழவனே போல
அயில்கொள் வேலுடை யுழவனும் அருந்திறல் மன்னன். (௫௬)

757. இழிந்த வாசனை யுளத்திடை யிருந்திடில் இழிவே
எழுந்து தீவினை யியற்றிவெந் நரகினுக் கிரையாய்
ஒழிந்து மன்பதை யுழந்திடும் என்றுள மிரங்கிப்
பொழிந்த அன்பினால் மறங்கடிந் தறம்பெறப் புரிந்தான். (௫௭)

738. புன்மை யாவையும் புறங்கழித் தொழித்துயர் புனித
நன்மை யெங்கணும் திகழ்ந்திட நாடிநின் றுய்ந்து
செம்மை யாளரைத் திறந்தெரிந் துறவெனச் சேர்த்தே
எம்மை யின்பமும் இம்மையி லெய்திட நின்றான். (௫௮)

759. ஊருள் ளோங்கிய உண்கனித் தருவென வுயர்ந்து
பாருள் ளோங்கிய பாஞ்சையம் பதியிருந் தமையால்
யாரு மேநிதம் ஆர்வமாய் அடைந்துய ரின்பம்
கூர நின்றனர் கலைவளங் கூர்ந்திடக் குவிந்தே. (௫௯)

புலவரைப் புரந்தது.

760. தனது தாய்மொழி தெலுங்கென நிற்பினும் தமிழை
மனது வந்துகற் றுயர்மதி மாண்புடன் சிறந்து
வனையுங் காவிய ஓவியப் புலமையும் வாய்ந்து
புனையும் வண்கவிப் புலவரை யன்புடன் புரந்தான். (௬௦)

---

௫௫. தன் குடிகளிடம் இடர்புகாமல் பாதுகாத்துவருவதால் அரசனுக்குக் காவலன் என்று ஒரு பெயர் உண்டு. அப்பெயர்ப் பொருளை உலகறிய இவன் உணர்த்தி நின்றான் என்பதாம்.

761. வீர பாண்டியப் புலவரும் வேங்கட சுப்பு
பார திப்பெயர்ப் பண்புடை யாளனும் பதியில்
சீர மைந்தநற் செந்தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்து
ஈர மோடுயர்ந் தியலிசை புரந்தமர்ந் திருந்தார். (௪௧)

762. என்று மேயினம் பிரியல ராயினி தமர்ந்து
துன்று நீதிகள் துதிமிகு கவிதைகள் சுவையா
நன்று கூறியும் நலமுடன் பாடியும் நாளும்
வென்றி வீரனுக் கினியராய் விளங்கிவீற் றிருந்தார். (௪௨)

763. இருவர் தம்முளே முன்னவன் இயன்மிகு புலமைத்
திருவும் சீலமும் செம்மையு முடையவன் பாணர்
மரபில் வந்தவன்; மற்றவன் அந்தணர் மரபோன்
அரிய நல்லிசை வல்லவன் அழகினில் சிறந்தோன். (௪௩)

754. மன்ன னுக்கிரு கண்ணென இருவரு மருவித்
துன்னு மன்புடன் தூயநல் லுரைகளை யாடி
மன்னு நீதிகள் மனுமுறை யாதிகள் ஆய்ந்து
பண்ணு சீருடன் பதியிடம் பண்புட னிருந்தார். (௪௪)

765. கற்ற நற்றமிழ்ப் புலவரைக் காவலன் மிகவும்
உற்ற மெய்த்துணைச் சுற்றமா வுவந்து கொண்டாடும்
வெற்றி நோக்கியும் பெருங்கொடை நோக்கியும் நாளும்
மற்ற நாட்டுயர் அறிஞர்கள் வளமுற வந்தார். (௪௫)

766. வந்த பாவலர் யாரையும் மன்னவன் மகிழ்ந்து
முந்து மன்புடன் முறையறிந் துபசரித் திருக்கிச்
சிந்தை யின்புறச் செழும்பொருள் கொடுத்தருள் புரிந்தான்
அந்த மேன்மையை அனைவரும் அதிசயித் துவந்தார். (௪௬)

767. கன்னன் பாரியே குமணனே காரியே முதலா
முன்னர் நின்றுயர் பூவெழு வள்ளல்சீர் கேட்டோம்
இன்ன வள்ளலை யின்றுநேர் கண்டன மென்றே
பன்ன ருந்துதி பலபல பாடினர் புகழ்ந்தே. (௪௭)

768. வீர நாயக னாகிய இவன்கொடை விறலிப்
பார நீருல கெங்கணும் பரவிய துயர்ந்தே
ஓரு மன்புடன் ஈந்தவன் உம்பரோ டிம்பர்
சீரு யர்ந்துநற் றேவெனத் திகழுவன் அன்றே. (சஅ)

கொச்சகக் கலிப்பா.

769. இவ்வாறு கவிவாணர் இசைவாணர் எழிற்கலையில்
வெவ்வேறு திறம்வாய்ந்த வித்தகரும் வந்துவந்து
எவ்வாறும் பொன்பெற்றே இன்பமிகப் பெற்றார்கள்
அவ்வாறு வருநாளோர் ஆடலணங் காங்கடைந்தாள். (சகூ)

நடன மாது வந்தது.

770. ஆடலால் பாடலால் அழகினால் அகிலமெங்கும்
ஈடில்லை யெனநின்றாள் இயல்மதன சேனையெனும்
பீடுமிகப் பெற்றவளிப் பேரரசின் சீர்கேட்டுப்
பாடுபுகழ் பெற்றிருந்த பாஞ்சைநகர் வந்தடைந்தாள். (ரு0)

771. வந்தரசை அடிவணங்கி வருநிலையை யினிதுரைத்துச்
சந்தமுடன் ஒருநடனம் தான்புரிய வேண்டிநின்றாள்
அந்தமொழி கேட்டமன்னன் ஆகட்டு மென்றொருநாள்
முந்தவிதித் தயலகற்றி முறையாக வுபசரித்தான். (ருக)

நடனம் கண்டது.

772. அரசவையில் குறித்தநாள் அவள்பரதம் தனைக்காணச்
சரசமுடன் பலவரசர் சார்ந்தார்கள் புலவர்களும்
வரிசையுயர் மற்றவரும் வரன்முறையே வந்தமர்ந்து
கரையகன்ற களிப்போடு காட்சிதனைக் கண்டிருந்தார். (ருஉ)

773. தித்தியொடு முகவீணை சிறுகுழலும் சேர்ந்திசைக்க
ஒத்துமுழ வயல்முழங்க வுறுபாட லுடன்வழங்கத்
தத்திமிதி திமிதியெனத் தாளவகை யினிதோங்கப்
பத்தியுடன் அவையேறிப் பாவையவள் பதம்பெயர்த்தாள். ()

774. பாட்டினுறு பதப்பொருளைப் பாவனையில் மிகத்தெளித்துக்
காட்டியபி நயம்பிடித்துக் கானமயில் எனக்கலித்து
வாட்டிறல்கொள் வயவேந்தர் மதிகுலைந்து மயல்பூண
நாட்டியத்தின் கலைநிலையை நனிகாட்டி நடம்புரிந்தாள். (ருச)

775. கண்காட்டி முகம்காட்டிக் கைகாட்டிக் கால்காட்டிப்
பண்காட்டி இசைகாட்டிப் பவளவாய் நகைகாட்டி
எண்காட்டி யியல்காட்டி எழில்காட்டி எதிர்கண்டார்
மண்காட்டை மறந்துபெரு மயல்காண மாட்டிநின்றாள். (௫௫)

776. அரம்பையோ ஊர்வசியோ அதிசயத்து மேனகையோ
வரம்பறுபே ரழகமைந்து வந்தமதி மோகினியோ
கரும்பனைய மொழிநாகர் கன்னியோ என்றெவரும்
விரும்புமொழி பலபேசி வெய்யமய லோடுளைந்தார். (௫௬)

777. அன்னவெழில் நடங்காண ஆர்வமுட னங்குவந்து
துன்னியிருந் தவர்தமது தொன்மாண்புக் கியைந்தபடி
மன்னனயல் வரன்முறையே மருவியுவந் திருந்தார்கள்
இன்னவகை நிகழுங்கால் இடைநிகழ்ந்த தொன்றுரைப்பாம்.

778. ஆதீனப் புலவனயல் அமர்ந்திருந்த ஒருபுலவன்
வாதீனு ஆயர்குல மரபினோன் வரதனென்போன்
கோதீனக் குறும்புமொழி கூறுவோன் குறும்பாயம்
மாதினைமுன் வியப்பான்போல் மற்றிவன்றன் குலம்பழித்தான் (௫௮)

779. தையல்நல்ல * தையல்எனத் தருக்குடனே அப்புலவன்
பையவே இப்புலவன் பாண்டொழிலைப் பரிகசித்து
வெய்யவுரை விரகாக விரித்துரைத்தான் விரிக்கவே
துய்யஇவன் அறிந்துடனே தொடர்ந்தெதிராய்த் துணிந்துரைத்தான்,

780. ஆட்டுக்கு நல்லதையல் ஆகுமே அப்டாவுன்
பாட்டுக்கும் ஆட்டுக்கும் படுபயனைப் பாராமல்
மாட்டுக்குப் பின்போன மதியனைய் மதிகெட்டு
வீட்டுக்குள் வந்துழனை வெளியிட்டு நின்றாயே. (௬௦)

781. என்றுமிக விநயமா யிவனுரைத்த நிலையறிந்து
துன்றியய லிருந்தவர்கள் சொல்லிமிக நகைசெய்தார்
ஒன்றுமவன் எதிருரையா துளமடங்கி நாணிநின்றான்;
நின்றுபழித் தவன்மேலே நெடும்பழிபின் விழுமன்றே. (௬௧)

---

* தையல் என்பது பெண்ணையும் தையல் தொழிலையும் குறிக்கும் ஆதலால் அக்குறிப்பால் அவரது குலம் பழித்தான்.

௬௦. ஆட்டு என்பது ஆடுகளையும், ஆடலையும் உணர்த்திவரும் ஆதலால் அவர் மாறி அவனுடைய குலநிலையைக் குறிப்பால் இகழ்ந்தார்.

782. நீதிநெறி முறைதெரிந்து நிறைகல்வி நெடுநாளும்
ஓதியுணர்ந் தினியனுய் உயர்சாது வாயிருந்தும்
சாதியினைப் பழித்தவுடன் தன்னுள்ளந் திரிந்துடனே
கோதுமிகக் குறித்துரைத்தான் குலமானம் விடுத்தவரார்? ()

783. அடங்கியவன் அங்ககன்றும் அடங்காமல் அயலிடம்போய்
மடங்கலந்து நின்றிவனை மதியாமல் இகழ்ந்துவந்தான்
இடங்கடொறு மவன்செய்யும் இளிவுரையைக் கேட்டிவனும்
கடங்கவிழ்ந்த மதகரிபோல் கனன்றுள்ளே கறுத்திருந்தான்.

784. தாரத்தைத் தாரமென்பேன் மற்றவரைத் தாயர்என்பேன்
சூரைத்து ஊத்துநின்ற சோதிமேல் ஆணையென
நீரமைந்து நெறியுடனே நிலைத்திருந்த இவனுடைவன்
ஆரவுற வாகிநின்றால் அறிவுநலம் பெறுமன்றே. (கூச)

785. கற்றவர்கள் அகந்தையினுல் கலந்துமகிழ் பெரும்பேற்றை
முற்றிழந்தார்; மற்றவரோ முறையறியா தயல்நின்றார்;
உற்றபெருஞ் செல்வர்களோ வுளஞ்செருக்கி உணர்வொழிந்தார்;
எற்றேநந் தமிழ்ப்புலமை யின்பமுறப் பெறுநாளே? (கூரு)

786. எனவுலக நிலைநோக்கி எழிற்கலையின் நிலைக்கிரங்கி
மனநலமுள் ளார்மிகவு மறுகியுரை யாடிநின்றார்;
புனிதமுறு கலையினிதாய்ப் புவியதனில் ஓங்கி நின்றால்
இனையதுபின் பேரின்ப இயலிடமாய்த் திகழுமன்றே. (கூகூ)

787. புலவரிவர் வாதாடிப் பொங்கிநிற்க அங்குநின்று
கலவமயி லெனநடித்துக் களிப்பித்த காரிகைக்கு
விலையுயர்ந்த அணியாடை வெறுக்கைகளு மினிதுதவித்
தலைவனிவன் விடைகொடுத்தான் தாழ்ந்தேத்தி அவளகன்றாள்.

788. வந்தவர்கள் மனக்குறிப்பை வாய்திறந்து சொல்லுமுன்னே
முந்தியுணர்ந் தினிதுரைத்து முகமலர்ந்து கொடுத்துதவி
இந்தமன்னன் விடுத்துவரு மியல்நோக்கி யாவருமே
சிந்தைமகிழ்ந் துவந்தேத்தித் தெய்வமெனப் போற்றிநின்றார் ()

கூச. இவர் ஏகபத்தினி விரதராயிருந்துள்ளமையை "தாரத்தைத் தாரம் என்பேன்; மற்ற மாதரைத் தாயர் என்பேன்" என முருகன்மீது ஆணை யிட்டு உலகம் காண இவர் ஒரு கவியால் கூறியுள்ளார்.

789. அன்னமருள் சத்திரங்கள் அங்கங்கே யமைத்தருளிப்
பின்னமிறை பாராமல் பேதமொன்றுங் கூறாமல்
என்னவர்க ளானாலும் இன்மொழியோ டுபசரித்து
வன்னமுயர் உணவளித்து வரும்படியே வைத்திருந்தான் (கூகூ)

790. செந்திநகர் திருக்குருகூர் சீர்பசுவந் தனைஆத்தூர்
இந்தவுயர் பதிகளிலே இறைவனமர் ஆலயங்கள்
முந்தஅழ குறப்புதுக்கி முறையாகப் பூசனைகள்
சந்ததமும் நடந்துவரத் தக்கநிதி வழங்கிநின்றான். (எய)

791. குறித்ததிருத் தலங்களிலே கோலமணி மண்டபங்கள்
பொறித்தகல்வி நிலையங்கள் புனைந்தருளி விழாக்கள்தொறும்
நெறிப்படியே நேர்சென்று நீணிலத்தோர் கொண்டாடிச்
சிறப்புடனே பரன்கோலம் சேவிக்கச் சீர்புரிந்தான். (எக)

792. இன்றுமந்த மண்டபங்கள் இந்தமன்னன் பெயராலே
நின்றுவரு கின்றனவே யென்றாலும் நெறியாக
அன்றமைந்த முறைமாறி அயலாகப் பலபுகுந்து
துன்றிநிலை குலைந்துமே சொல்லளவில் நிலைத்துள்ள. (எஉ)

793. அறநலங்கள் பலபுரிந்தும் ஆருயிரை நனிபுரந்தும்
மறவலியால் இடரொன்றும் மருவாமல் குடிபேணி
உறவாகி யெவ்வுயிர்க்கும் உதவியிவன் வருங்காலைத்
திறமாக இடைநிகழ்ந்த செயலொன்றை யினிமொழிவாம். ()

794. திருக்குருகூர்ப் பெருமாள்தந் திருநாளுள் ஒருநாளில்
பெருக்குறுதேர் ஓடாமல் பேதமற நின்றதனால்
உருக்கமுடன் அந்நகர்வாய் உள்ளவர்கள் எல்லாரும்
வருக்கமுடன் செயல்மறந்து மறுகிமன மயங்கினார். (எச)

795. மண்டுபுகழ்ப் பாஞ்சைமன்னன் வந்துவடந் தொட்டருளின்
திண்டிறல்சேர் இவ்விரதம் சீராகச் செல்லுமென
அண்டியவ னின்றொருவன் அருள்வயத்த னாய்மொழிந்தான்
கண்டவர்கள் கேட்டவர்கள் களித்திவன்பால் வந்தடைந்தார் ()

எச. குருகூர் என்றது ஆழ்வார் திருநகரியை. அங்குப் பெருமாள் கோவிலில் வருடம் தோறும் வைகாசி மாதம் பெரிய திருவிழா நடைபெறும்; ஒரு முறை தேர் ஓடாமல் நின்றது. அந்நிலையில் திருமாலருளால் இவ்வீரர் புகுந்து அத்தேரை ஓடச் செய்தார். அது முதல் இவ் ஆதீனத்தார் வந்து வடம் தொட்ட பின்பே தேர் ஓட்டம் நடைபெற்று வந்தது.

796. நேர்ந்துள்ள நிலையுரைத்து நேர்வந்து கருணைசெய்ய
ஓர்ந்துவர வேண்டுமென உரிமையொடு பணிந்துரைத்தார்
சேர்ந்தபெரும் படையுடனே திருவருளை நினைந்தேத்தி
ஆர்ந்தபே ரன்பனாய் அடைவுடனே யவணடைந்தான். (௭௬)

797. நின்றமறை யவரெவரும் நெடிதுமகிழ்ந் தருகடைந்து
பொன்றுதைந்த மங்கலங்கொள் பூரணநற் கும்பமுடன்
ஒன்றியுயர் மரியாதை யுடன்முறையே யுபசரித்து
வென்றியுயர் அரசே!இவ் வேளையருள் புரிகவென்றார். (௭௭)

798. இருமருங்கும் அணிஅணியாய் எழுந்துநின்ற படைகளுள்ளே
ஒருவரையும் தன்னருகே யுறவொட்டா தறவகற்றி
முருகனைமுன் பணிந்தேத்தி முன்னுசட கோபரையுள்
ளுருகிநினைந் தத்தேர்முன் ஒருவனே எதிர்போனான். (௭௮)

799. பாரமலை நேராகப் பண்பமைந்தோர் அரியேறு
ஆரவரு திறம்போல அடலாண்மை யுடனடந்து
தேரெதிரே அரசன்வரத் தேசமக்க ளெல்லாரும்
சாருநிலை யெதுகொலெனச் சார்ந்துவியந் தயல்நிறைந்தார். ()

800. மூண்டுபலர் நிறைந்தடர்ந்து முனைந்தெடுக்கு மூரிவடம்
ஆண்டகைதன் இருகையால் அணைத்தெடுத்து முன்னீர்த்தான்
நீண்டுயர்ந்த அத்தடந்தேர் நெடுநெடென இவன்பின்னே
காண்டகைய காட்சியொடு காலுருண்டு விரைந்ததுவே. (௮௦)

801. அப்பெரிய காட்சியைக்கண் டனைவோரு மிகவியந்து
செப்பரிய மகிழ்ச்சியுடன் சேர்ந்துவடம் பிடித்திழுத்தார்
தப்பறவே இரதம்வந்து தன்னிலயம் சார்ந்ததுடன்
ஒப்பரிய பெருமானுக் குயர்பூசை செய்துவந்தார். (௮௧)

802. இம்மன்னன் பெருமைதனை எல்லாரும் புகழ்ந்துநின்றார்
அம்மன்னும் இறையவன்றன் அருட்பிர சாதம்பெற்றுப்
பொம்மென்ன அளிமுரல்தார்ப் பொம்மணிவன் விடைகொண்டே
எம்மன்னும் பணிந்தேத்த எழிற்பாஞ்சை நகர்சேர்ந்தான். ()

803. பாஞ்சையதி பதிநமது பதிவந்து நின்றதனுல்
வாஞ்சையொடு பரமபதி மனமகிழ்ந்து வரவெழுந்து
தேன்சொரியு மலர்ச்செழுந்தார்த் தேரினிது நடந்ததெனத்
தீஞ்சொலொடு தினமுமந்தத் திருநகரார் உரைத்துவந்தார். ()

804. அன்றுமுதல் ஆண்டுதொறும் அரசனிவன் பணிபெற்றுச்
சென்றுவந்து தொட்டபின்பே தேரோட்டம் நடந்தினிதாய்
வென்றியுயர் திருக்குருகூர் விளங்கிவரத் தொடங்கியதென்
றின்றுமந்த வரலாற்றை யிடங்கடொறும் வழங்கியுள்ளார். ()

கலி விருத்தம்.

805. இந்த வண்ணம் இசைமிகுந் தெங்கணும்
உந்து மன்பின் உயிர்களைப் பேணினன்
செந்தி ஞயகன் சீறடி சிந்தையுள்
எந்த வேளையும் எண்ணி யிருந்தனன். (அரு)

806. தழைத்த இன்புடன் சார்ந்திங்ஙன் வாழுநாள்
இழைத்த நல்வினை யின்பயன் நேர்ந்தென
மழைத்த டங்கையிம் மன்னவன் முன்னொரு
குழைத்த மாதவக் கோமுனி தோன்றினன். (அசு)

807. மாத வன்தனை மன்னவன் கண்டதும்
காத லோடு கனிந்து பணிந்துநீர்
போத யான்செய்த புண்ணியம் யாதென
ஓதி யன்பின் உபசரித் தேத்தினன். (அஎ)

808. மன்னன் காட்சியும் மாட்சியும் நோக்கியே
அன்ன மாதவன் ஆரருள் கூர்ந்துடன்
நன்னர் நீதி நலம்பல ஓதியே
மன்னு மன்பின் மகிழ்ந்தங் கிருந்தனன். (அஅ)

809. அரசவை யமர்ந்தவன் அறந லங்களை
உரவினர் உணர்ந்திட உணர்த்து கென்றுமன்
பரசின னுதலால் பண்பொ டத்தவன்
வரமுயர் நீதிகள் வகுத்துக் கூறினன். (அகூ)

810. அறவிய மனத்துட னமர்ந்து நல்வினை
நெறியுடன் புரிபவர் நிமலன் பேரருள்
உறவினை உரிமையி னெய்தி உற்றவெம்
பிறவியை யகன்றுபே ரின்பம் எய்துவார். (௯0)

811. தான்புரி வினையினால் சாரும் இன்பமும்
ஊன்பரி துன்பமும் எனவு ணர்ந்துயர்
நோன்புடன் எங்கணும் நுனித்து நன்மையே
வான்பரி வுடன்செயின் வாய்க்கு மேன்மையே. (௯௧)

812. பொருளினால் இன்பங்கள் பொருந்த லாமென
மருள்வது மடமையே மனந லத்துறு
தெருளுயர் புண்ணியச் செய்கை யேயின்பம்
அருளிநின் றிருமையும் ஆக்கும் என்றுமே. (௯௨)

813. தூயநல் வினையினால் தொடர்ந்த செம்பொருள்
ஆயபே ரின்பினை யருளி ஆக்கமாம் ;
தீயவெவ் வினையினால் சேர்த்த புன்பொருள்
நோயினை விளைத்துடன் நொய்தின் மாயுமே. (௯௩)

814. இன்னதோர் உண்மையை யினிது ணர்த்தியே
முன்னமோர் நிகழ்ச்சிதான் முளைத்து நின்றுள
தன்னதை யின்றுமக் கன்பிற் சொல்லுவல்
பின்னதை யுணர்ந்துநீர் பேணிக் கொள்கவே. (௯௪)

சுகதமன் கதை.

815. மகதநன் னாட்டிடை மருதென் னூரினில்
சுகதமன் என்றொரு தோன்றல் தோன்றினான்
இகலறு குணத்தினன் இனிய நீர்மையன்
தகவரு ளுடையவன் சால்பு மிக்கவன். (௯௫)

816. அன்னவன் றந்தையாண் டொன்றில் மாண்டனன்
அன்னையே அருளுடன் அவனை யார்வமாய்ப்
பன்னரும் வறுமையுட் பட்டும் பாடுபட்
டின்னலோ டுழந்துமே யினிது பேணினாள். (௯௬)

817. பருவம்வந் தெய்தவும் பதியி ழந்துதன்
அருமைநற் றாய்படும் அவலம் நோக்கினன்
உரிமைமீக் கூர்ந்துள முருகி நொந்தனன்
கருமம்கைக் கொண்டிடக் கருதி நின்றனன். (௯௭)

818. சந்தனை என்னுமத் தாயை அன்புடன்
வந்தனை செய்துபோய் வயலில் நின்றவோர்
சொந்தநல் லுழவனைத் தொழுது நானுனக்
கந்தமில் லூழியம் ஆற்று வேன்என்றான். (௯௮)

819. மதலைமென் மொழியொடம் மைந்தன் சொன்னதை
யிதமுறக் கேட்டவன் இரக்கங் கொண்டனன்
பதமுட னிருவெனப் பணித்துத் தன்பணிக்
குதவிசெய் துறும்வகை உறுதி செய்தனன். (௯௯)

820. அவ்வகை யமர்ந்தவன் அரிய பாடுகள்
எவ்வமி லாவகை யியற்றி வந்தனன்
இவ்வகை ஆண்டொன்று கழிய இன்னவன்
செவ்விய நிலையினைச் சிந்தை தேர்ந்தனன் (௱)

821. மனநல முடனிவன் மருவி நின்றுள
வினைநலம் யாவையும் வியந்து நோக்கியே
அனையவன் அகமகிழ்ந் தன்பு ளோங்கிநின்
றினையவன் இன்புற எண்ணி யாற்றினான். (௱௧)

822. தனியொரு செய்யினைத் தந்து நீயிதில்
இனியவொண் கனிகளை இயற்றி வாழ்கென
மனனுவந் தவன்சொல மகிழ்ந்து கொண்டிவன்
வினைவிளை வினிதுற விளைத்து வந்தனன். (௱௨)

823. மாதுளங் கனிகளும் வருக்கை வாழைமா
ஆதிய கனிவகை யாவும் பேணியே
காதலோ டிவன்வரக் கனிந்து செல்வங்கள்
மீதுற நின்றன மிகவும் விஞ்சியே. (௱௩)

824. உறுபொரு ளனைத்தையும் உடையவன்றனக்
குறவுடன் தொகுத்திவன் உரிமையிற்றர
அறிவனும் வியந்தனன் ஐய அன்றுநான்
பெறுகென அன்புடன் பேணித் தந்தனன்; (௩௨௪)

825. ஆதலால் நிலம்பொருள் யாவும் உன்னவே
காதலால் கொள்கெனக் கனிந்து கூறிமேற்
சாதன முதலிய செய்து சால்புடன்
ஈதலு மிவன்மறு தேத்திச் சென்றனன். (௩௨௫)

826. சென்றவன் தோட்டத்தைச் சேர்ந்து செவ்விதாய்
ஒன்றிய மாதுளங் கனியோ ரைந்துடன்
நின்றவப் பொருளையும் நேசத் தாயிடம்
அன்றுபோய்க் கொடுத்தனன் அடிப ணிந்துமே. (௩௨௬)

827. பெற்றவள் நோக்கியே பெரிதும் விம்மிதம்
உற்றனள் வறுமைநோய் ஒழிந்த தின்றென
நற்றவப் புதல்வனை நயந்து கைகளால்
பற்றிமெய் நீவியே பரிந்து நின்றனள். (௩௨௭)

828. அன்னையை அடிபணிந் தகன்று மீண்டிவன்
தன்னுயர் செய்யினைச் சார்ந் திருந்தனன்
இன்னவா றிவனுற இனிய நாட்டையாள்
மன்னவன் மகள்பிணி மருவி நொந்தனள். (௩௨௮)

829. பதுமையென் பேரினள் பருவ மெய்தியும்
இதமுறு மணவினை யிகழ்ந்து கன்னியாய்ப்
பதமுட னிருந்தனள் பண்பு மிக்கவள்
புதல்வியிவ் வொருத்தியே புவிமன் போற்றினன். (௩௨௯)

830. அக்குலத் தனிமகட் கண்ட வாயுவென்
றெக்கதோர் நோயுற வுளைந்து வெந்துயர்
மிக்கல மந்தனள் ; வேந்தன் வேகமாய்த்
தக்கநாற் *பிடகரைத் தந்து பார்த்தனன். (௩௩௦)

---

* பிடகர் — வைத்தியர். அரசகுமாரி அண்டவாயு என்னும் நோயி னால் வருந்தினள் ஆதலால் அரசன் ஆயுர்வேதியரை வருவித்து அந்நோய் நீக்க நோக்கினன் என்க.

831. நோயுறு நிலையினை நுனித்து நோக்கிய
ஆயுயர் மருத்துவர் அரசை நோக்கியே
வாயுயர் மாதுளங் கனிகள் வல்லையில்
ஏயுற வேண்டுமென் றிசைத்து நின்றனர். (௯௩௧)

832. எங்கணும் நேடியும் யாதும் எய்திலன்
அங்கவன் படுதிறம் அறிந்து தாயவள்
பொங்கிய அருளுடன் போந்து தந்தனள்
இங்கதைக் கண்டதும் ஏத்திக் கொண்டனன். (௯௩௨)

833. வந்தவக் கனிகளை யுடைத்து வாய்த்தசா
றுந்திய மருந்தினை யுதவ வுண்டவச்
சுந்தரி சுகமுடன் சுரந்தெ ழுந்தனள்
அந்தநல் லருமையை யரச றிந்தனன். (௯௩௩)

834. கனிகளை யுதவிய கருணைத் தாயினுக்
கினியவவ் விடைக்கிடை தரள மீந்தனன்
அனையவை வந்ததை யறிந்து முந்துறத்
தனையனை யழைத்தனன் தழைத்த அன்புடன். (௯௩௪)

835. யன்னவன் அழைத்திட மறுகி யன்னவன்
என்னையோ வினையென இனைந்துள் ளஞ்சியே
இன்னலோ டரசவை யெய்தி யின்மொழி
பன்னிவாய் புதைத்துமுன் பணிந்து நின்றனன். (௯௩௫)

836. வந்தவக் குலமகன் வாய்மை நீதியும்
சிந்தையி னலத்தையும் தெளிந்து சீரியோய்
இந்தநல் லரசினை யின்று னக்குநான்
தந்தனன் என்றனன் தனையை தன்னுடன் (௯௩௬)

837. இப்பெருந் திருவினை எய்த யான்முனம்
எப்பெருந் *தவத்தினை யியற்றி னேனெனுச்
செப்பரும் வியப்புடன் செறிந்து தாயுடன்
ஒப்பரும் அரசினை உவந்தி ருந்தனன். (௯௩௭)

---

* அழகிய பெண்ணும், அரசதிருவும் ஒருங்கே கிடைத்தமையால் இங்ஙனம் உளம் மிக வியந்து அவன் உவந்து கொண்டான்.

838. மனநலம் மாண்புடன் மருவி வாய்மையும்
வினைநலந் தூய்மையும் மேவி நின்றவன்
நினைவரும் பேறெலாம் நிறையி னெய்தியே
அனைவரும் போற்றிட அமர னவனே. (௮௩௮)

839. தீவினை வகையினால் சேர்த்த செம்பொருள்
பாவிய கடலெனப் பரந்து நிற்பினும்
ஓவற ஒருங்கதை யிழந்து ஒல்லையில்
நோவினை யடைந்தவன் நொந்து போவனே. (௮௩௯)

840. வஞ்சனை வழியினால் வந்த வான்பொருள்
நஞ்செனப் பெருகியே நவையும் துன்பமும்
விஞ்சிட விளைத்துடன் விளிந்து போகுமே
பஞ்செரி யுற்றதோர் பரிசு போலவே. (௮௪௦)

841. இங்கிதை விளக்கவோர் இனிய காதையுண்
டங்கதைச் சுருக்கியீண் டறைவன் அங்கநாட்
டெங்கம னூரினில் இலிங்கன் என்றுபேர்
தங்கிய ஒருவன்முன் சார்ந்தி ருந்தனன். (௮௪௧)

இலிங்கன் கதை.

842. புல்லிய வுலோபமே பொருந்தி ஓர்வடி
வெல்லையி லெழுந்தென இயைந்து நின்றனன்
அல்லினும் பகலினும் யாரி டத்திலும்
சொல்லினும் பொருளையே தொகுத்து வந்தனன். (௮௪௨)

843. இனியவன் போலவே எவரி டத்திலும்
கனிவுடன் பேசுவன் கள்ள நெஞ்சினன்
நினைவெலாம் பணம்பணம் என்ன நீண்டுமே
கனவினு மதனையே கருதித் தூங்குவான். (௮௪௩)

844. அடுத்து நின்றவர் தம்மை அமைதியாய்க்
கெடுத்தொ ழிக்கும் கெடுமதி யான்அவை
உடுத்த ஆடையும் உண்டியும் அன்றியே
மடுத்த வேறொன்றும் மாண்பின் மருவிடான். (௮௪௪)

845. வட்டி யென்னும் வலையினை வீசியே
பட்டி வஞ்சங்கள் பண்ணிப் பழிவழி
ஒட்டி யூரவர் ஒண்பொருள் யாவையும்
கட்டி வைத்துக் களிக்கும் களிப்பினன். (௲௨௫)

846. தாய்ப சிப்பினும் தந்தை வருந்தினும்
ஏயு மன்போ டிரங்கி உணவிடான்
ஈயெ னப்பிற ரெய்திய போதினே
நாயெ னக்கடுத் தேறி நலிகுவான். (௲௨௬)

847. யாரை யும்எளி தாக இகழ்ந்துதன்
சீரை யேமிகச் சொல்லிச் செருக்குவான்
பாரை யாளும் பவுசுபெற் றானென
ஊரை யெள்ளி யுளங்களித் தோங்கினன். (௲௨௭)

848. புல்லர் கையிற் பொருள்வந்து சேரினே
அல்லல் மற்றவர்க் காக்கி யனுதினம்
எல்லை யில்செருக் கேறுவர் என்பதை
மெல்ல வந்திவன் மேவி யுணர்த்தினன். (௲௨௮)

849. அணிந்த பொன்னகை யீடுகொண் டார்வமாய்ப்
பணங்கொ டுத்துப் படுவட்டி வாங்குவான்
துணிந்த எல்லையில் மீட்டத் தவறியோர்
கணங்க ழிந்திடின் கையடித் தில்லென்பான். (௲௨௯)

கோச்சகக்கலிப்பா.

850. இவ்வாறு பேராசை யெய்திநின்ற இவனுளும்
வெவ்வாறு பலபுரிந்து மிகுபொருளைப் பெருக்கிநின்றான்
அவ்வாறு திருவடைந்தும் அறிவடையா தவமதிப்பே
எவ்வாறும் புறத்தோங்க இரும்பழியின் அகத்திருந்தான். ()

851. ஈகையில்லான் இவ்வுலகில் இருப்பதினும் இல்லாமல்
சாகையே நலமென்று தகவுடையார் பேசிவந்த
வாகைமொழி தனையிவன்றன் மனைவழியே போவார்கள்
ஓகைமொழி யாய்ப்பேசி யுளம்பழித்துச் சென்றார்கள். (௲௩௧)

852. யாரென்ன சொன்னாலும் எவ்வாறு பழித்தாலும்
நேரொன்றும் பேசாமல் நினைவெல்லாம் பொருள்மீதே
வேரூன்றி மிகநின்றான் வெய்யகடு லோபியர்க்குப்
பாரூன்று பொறையுமொரு படியாகப் படியுமே. (௮௱௫௰௨)

853. படுபிசுனன் இவன்வீட்டில் பகற்பொழுதோர் சாதுவந்து
கடுவெயிலால் மிகவாடிக் கண்கலங்கிப் பசியென்றான்
கொடியவிவன் பழித்துரைத்துக் கோபித்துப் போவென்றான்
விடியுமுன்னே தெரியுமப்பா என்றவனும் வெளியகன்றான். ()

854. அன்றிரவோர் சத்திரத்தில் அமுதுண்டங் கமர்ந்திருந்தான்
கன்றுநடு நிசியினிலே கள்ளர்பலர் திரண்டேறி
ஒன்றியிவ னிற்புகுந்தார் உருத்திவனைப் பிடித்தடித்துத்
துன்றுபல துயர்செய்து சுட்டுநிதி காட்டென்றார். (௮௱௫௰௪)

855. அடிபொறுக்க மாட்டாமல் அரையிலுறு திறவுகோல்
கடிதவிழ்த்துக் கைக்கொடுத்தான் கள்ளர்பொரு ளெல்லாமோர்
நொடியதனில் வாரியே நூக்கியிகழ்ந் தயலகன்றார்
விடியவந்து ஊரவர்கள் வீட்டைவந்து பார்த்தார்கள். (௮௱௫௰௫)

856. பல்லெல்லாம் உடைபட்டுப் பழியடிகள் மிகப்பட்டே
எல்லையிலா வேதனையோ டிழிந்துகிடந் தலமந்தான்
இல்லாளும் ஒருமகனும் இடரடைந்தே யயலுளைந்தார்
எல்லாரும் பார்த்துள்ளம் இரங்கினுமே உடன்பழித்தார். ()

857. பொல்லாத பாவியிவன் பொருள்சேர்த்துப் பூதம்போல்
கல்லான மனத்தோடு காத்திருந்தான் இன்றிழந்தான்
கொல்லாது விட்டொழிந்தார் குலத்திருடர் நல்லரெனச்
சொல்லாத சொல்லெல்லாம் சொல்லியயல் தூற்றிநின்றார். ()

858. எறும்புக்கும் ஈயானே எச்சிலுறு கைவிதிர்ப்பின்
வெறும்புற்கை வீழுமென வெங்காக்கை விரட்டானே
தெறுங்கொற்கைக் கள்ளர்கொள்ளத் தெருமந்து தந்தானே
குறும்புக்கே தரும்பொருளைக் குணமுடையார்க் கருள்வாரோ?

859. பல்லுடையப் போட்டவர்க்கே பணிந்துபொருள் கைக்கொடுப்பார்
கல்லுடையும் கடுமனத்துக் கயவரென வள்ளுவர்முன்
சொல்லிநின்ற பொருளையின்று துகளறநேர் கண்டனமென்
றெல்லவரு மிகவியந்தார் இன்குறளை யேத்திநின்றார். (௮௫௯)

860. நேற்றுவந்தோர் தவமுனிவர் நேர்ந்திவன்றன் இல்லடையக்
கூற்றுவன்போல் குதித்திகழ்ந்தான் கொதித்தவரும் சபித்த
மாற்றரிய அச்சாப வன்மையினால் வந்ததென [கன்றார்
ஊற்றமொடு பலபேசி ஊரவர்க ளுறப்பழித்தார். (௮௬௦)

861. உள்ளத்தில் உலோபம்உள்ளான் உலகத்தில் அருவருப்பாய்த்
தள்ளுபடு பொருளாகித் தாழ்ந்திழிந்து படுவானென்
றொள்ளியர்வா யுரைத்தபடி உற்றிவனும் இழிந்தொழிந்தான்
எள்ளிமனை மகன்முன்னே இளித்திருந்தார் இன்றகன்றார். ()

862. நம்பியிவன் தன்னிடத்தில் நயந்துபொருள் கொடுத்துநின்றார்
தம்பியெனத் துடித்துவந்து சூழ்ந்துகடன் தருகவென
வெம்பிமிக வைதிகழ்ந்து வீடுமுத லுள்ளவெலாம்
கும்புகொண்டு பறித்தகன்றார் குலைநடுங்கி யிவனயர்ந்தான். ()

863 இல்லிழந்தான் மனையிழந்தான் இனியமகன் தனையிழந்தான்
பல்லிழந்தான் பவுசிழந்தான் பதியிழந்தான் படுபழிகள்
எல்லையிலா தெய்தியய விடங்கள்தொறும் திரிந்தலைந்தான்
அல்லலுறு நோய்மீக்கொண் டநியாய மாய்இறந்தான். (௮௬௩)

864. நாதியற்ற பிணமாகி நஞ்சநகர் எனும்பதியில்
வீதியிடைக் கிடந்திருந்த வெற்றுடம்பை மற்றவர்கள்
ஆதிதிரா விடரிடத்தே அடக்கிவர அளித்தார்கள்
மோதியவ ரெடுத்துப்போய் முதுகாட்டி லிட்டுவந்தார். (௮௬௪)

865 வீடுமேல் வீடுகட்டி விளைபுலன்கள் மிகப்பெருக்கி
மாடாடு முதலாக வளங்கள்பல வுறவளர்த்துக்
கோடியுடை யானென்னக் கூடிநின்றான் செத்தபின்பு
கோடியுமே போடாமல் குழியிடையே போட்டொழிந்தார்.()

866. புண்ணியத்தால் வந்தபொருள் பொற்குடத்தி லிட்டுவைத்த
தண்ணியநற் கங்கையெனத் தலைமுறைக்கும் சார்ந்துவரும்
பண்ணியதீ வினையினால் பறித்ததுமட் பாண்டத்தே
உண்ணிறைத்த நீர்போல உடனொருங்கே ஒழிந்துபோம். ()

கலி விருத்தம்.

867. வினைவிளை விவ்வகை விளக்கி நீதியை
எனைவரும் தெளிவுற எளிது ணர்த்திய
முனிவரன் றனைமனன் முறையிற் போற்றியே
இனிதமர்ந் திருந்தனன் இன்ப மெய்தியே. (௬௪௭)

868. வாரமொன் றகன்றபின் மாத வன்விடை
ஈரமோ டரசிடம் எய்திச் சென்றனன்
பேரறி வுடையவப் பெரிய வனுயர்
ஆரருள் நிலையினை யறிந்து வந்தனன். (௬௪௮)

869. சான்றவர் உறவினைச் சார்ந்து நின்றவன்
ஆன்ற பேரறிவினை யடைந்து யாவரும்
ஊன்றிய அன்புடன் உவந்து போற்றிட
ஏன்றதோர் பெருமையை எய்தி வாழ்வனே. (௬௪௯)

870. மடமையும் கொடுமையும் மருவி யுள்ளவிக்
கடலுல கதனிடைக் கற்ற மேலவர்
இடரொடு வறுமையை எய்தின் மன்னற்கே
படரது பழியுமேற் பற்றி யோங்குமே. (௬௫0)

871. ஆதலால் கற்றவர் அருள மைந்துயர்
மாதவ ரிவர்களை மன்னன் என்றுமே
காதலால் போற்றுதல் கடமை யாமெனும்
நீதியை இவனுளம் நினைந்து நின்றனன். (௬௫௧)

872. சீலமும் தருமமும் தேர்ந்த கல்வியும்
சாலவும் வாய்ந்துதண் ணளிகொள் சால்புடன்
மேலவர் உறவினை மேவி மேன்மையாய்
ஞாலமின் புறவிவன் நண்ணி வாழ்ந்தனன். (௬௫௨)

873. மன்னவன் நீதியாய் மருவின் வையகம்
பொன்னுல காமெனப் பொலிந்து நிற்குமே
அன்னவன் தீயனேல் அவனி வாழ்க்கைநோய்
துன்னிய நரகெனத் தொடர்ந்து தோன்றுமே. (௮௱௭௩)

874. பயிர்களை யுழவன்கை பார்க்கும் பான்மைபோல்
செயிர்களைக் களைந்துதன் தேச மாண்புற
உயிர்களைப் புரந்திவன் உவந்து வந்ததால்
துயர்களை யறிந்திலர் தொடர்ந்து நின்றவர். (௮௱௭௪)

875. மாதமும் மாரியாய் வான்பொ ழிந்தது
பூதலம் எங்கணும் பொன்கொ ழித்தது
யாதொரு துயரமும் இலாமல் யாவரும்
காதலங் களிப்பெனும் கடலுள் வைகினர். (௮௱௭௫)

876. ஆருயிர் இன்புற ஆர்வ அன்னைபோல்
நேருற நின்றிவன் நீதி செய்யுநாள்
பாருல கெங்குமே பரிவு கூர்ந்திட
ஓரிடர் குடியினில் உற்று நின்றதே. (௮௱௭௬)

திக்கு விசயன் தீர்வு.

877. திசையெலாம் வென்றுயர் திறலி னோங்கிய
விசையன்பின் விண்ணினை விறலி னெய்தவே
நசையொடு போயின னென்ன நாளொன்றில்
இசைவொடு மேகினன் எவரும் ஏங்கவே. (௮௱௭௭)

878. உலக நாட்டம் ஒடுங்கி உணர்வுநூல்
பலப யின்று பரன்வழி பாடுசெய்
திலகி நின்ற எழும்வலி மன்னவன்
அலகி லின்ப அருள்நிலை யெய்தினன். (௮௱௭௮)

879. காலம் நின்று கணக்கிடக் கண்டநாள்
மூலம் நின்று முடிவுற முன்னவன்
பாலன் செய்ய பதம்பணிந் தேத்திய
சீலன் மெய்ப்பதம் சேர்ந்து திகழ்ந்தனன். (௮௱௭௯)

880. ஆவி மன்னன் அகன்றதும் அன்புடைத்
தேவி தீவிழு தேமலர்க் கொம்பெனக்
கூவி வீழ்ந்து குலைந்து துடித்தனள்
வாவி நீரற மாழ்கிய மீனென. (௮௮௦)

881. வெற்றி மங்கை விழைந்து தவழ்ந்துயர்
மற்ற டந்திருத் தோளை மணந்தவள்
உற்ற துன்பம் உயிரை யலைத்திடக்
கொற்ற வாவெனக் கூவி யலறினாள். (௮௮௧)

882. ஐய னேஎன தாருயி ரேயெனைக்
கையி கந்து கரந்தது நீதியோ
செய்த தீவினை யொன்றுந் தெரிகிலேன்
உய்வ னோவினி யென்ன உருண்டனள். (௮௮௨)

883. மாசி லாத மதியுயர் மன்னவா!
ஆசை வென்ற அருந்திற லேஎன
தாசை யின்கனி யேயினி யென்றுநான்
தேசு யர்ந்த திருமுகம் காண்பனே. (௮௮௩)

884. செந்தி னாயகன் சீறடி நாளுமே
சிந்தை வைத்துப் பணிகின்ற செம்மலே
இந்த வாறிடை நீத்த தறிந்துநான்
நிந்தை யோடுற நின்றழு கின்றனே. (௮௮௪)

885. உற்ற ஆவி ஒழிந்தபின் ஊனுடல்
பெற்ற பேறும் பெருமல் இழிந்துபின்
பற்ற மைந்திந்தப் பாரினில் வாழ்வனோ?
கொற்ற வாவெனக் கூவிக் குமிறினாள். (௮௮௫)

886. மற்றுந் தேவியர் யாவரு மண்டியே
பெற்ற சேவல் பிடியுணப் பேடைகள்
சுற்றி நின்று துடிப்பன போலவே
எற்றி யேங்கி யிரங்கி யழுதனர். (௮௮௬)

887. ஆறுமுகக் கனிமுதலாம் அரசியர்கள் அனைவோரும் அலமந்தேங்கித்
தேறுமுக மிலராகித் தேம்பியழு துருளுங்கால் சேய்கள்வந்து
வேறுமுக முடையராய் விம்மியழு தன்னையரை விலக்கி வேறே
மாறியுறச் செய்துநின்றார் மற்றவர்கள் வந்தரசை மாண்புசெய்தார்.

888. நீராட்டிப் பட்டாடை நிரையுடுத்தி மலர்சூட்டி
நெடிய தேர்மேல்
பாராட்டி வைத்தெடுத்துப் பல்லியங்கள் முன்முழங்கப்
பரிந்து கொண்டு
சீராட்டி நன்காட்டைச் சேர்ந்திறக்கிச் சந்தனஇந்
தனத்தில் சேர்த்தி
நாராட்டிச் செயுங்கருமம் நன்காற்றி மைந்தர்கள்முன்
னயந்து சூழ்ந்து; (௱௯௮)

889. செந்தீயை மூட்டிநின்று செந்தூரான் றனைநினைந்து
சிந்திக் கண்ணீர்
முந்தூர வந்துநீர் மூழ்கியெழுந் தபரவினை
முழுது முற்றி
இந்தூருஞ் சடைமுடியான் செயல்வழியே யாவுமே
யியலு மென்று
வந்தூரு மறிவினால் மனந்தேறி மன்முதலோர்
வதிந்தி ருந்தார். (௱௯௯)

890. நீர்சூழ்ந்த கடலாடை நிலவலயம் முழுவதுமே
நேரே கொண்டு
தார்சூழ்ந்த முடிமன்னர் நிரைநிரையாத் திறைதந்து
தாழ்ந்தி றைஞ்சப்
போர்சூழ்ந்த பேரரசாய்ப் பெருமிதங்கொண் டிருந்தவரும்
பிணமாய் வீழ்ந்து
பார்சூழ்ந்து படுவதைநேர் பார்த்திருந்தும் அறம்படியார்
படியார் என்னே. (௱௭௦)

891. பணம்பணமென் றனுதினமும் படுபேயாய்ப் பறந்தோடிப்
பரிதபித்துக்
கணந்தரியா துழல்கின்றார் காலன்வரு கணந்தெரியார்
கரவே சூழ்ந்து
குணந்தெரியா தழிமதியே கொண்டாடிக் குருட்டாட்டங்
கொள்ளு கின்றார்
பிணந்தெரியப் பெறுநாளில் பெறுவதனை நினையாமல்
பிழைக்கின் றாரே. (௱௭௧)

892. தந்தையெங்கே தாயெங்கே தாரமெங்கே தமரெங்கே
தனையரெங்கே
வந்ததுணை வரெங்கே மரபெங்கே உறவெங்கே
வரிசை யெங்கே
முந்தவொரு கனவென்ன முன்றோன்றிப் பின்காணு
முறைமை யான
இந்தமய லியல்வாழ்வில் இறுமாந்து களிக்கின்றார்
என்னே யம்மா? (௮௯௨)

893. வேலாளர் வில்லாளர் விறல்வல்லார் எல்லாரும்
விழைந்து போற்றும்
தோலாத திறல்விசயன் தொலையாத நிலையேறித்
தோய்ந்தா னன்றே
நாலாளின் மேலாளாய் நாள்தோறும் நமரங்காள்!
நடத்தல் கண்டீர்!
நூலாய்ந்து சீலமுற்று நோன்பமைந்து வான்பதத்தை
நோக்கி நின்மின். (௮௯௩)

894. இன்றுள்ளார் நாளையில்லை எனஅல்லும் பகலுமே
யிழவுச் சொல்லை
நின்றிசைத்து வருகின்ற நிலையாத இவ்வுலக
நிலையை நோக்கி
நன்றறிந்து கடைப்பிடித்து நல்லருளைப் பல்லுயிர்க்கும்
நாடிச் செய்மின்
குன்றெறிந்த பரமனருள் கூடவரும் பேரின்பம்
கூடி வாழ்வீர். (௮௯௪)

895. திக்கேறிப் பகைவென்ற திறல்விசயன் புரவிசயன்
தேசு வந்து
புக்கேறி யினிதமர்ந்து புனிதமுடன் தனியின்பம்
பொருந்தி நின்றான்;
இக்கேறு சிலைமதனனென் றெழில்மடவார் மடலெழுது
மியல்பமைந்த
கைக்கேறு கொடையுடைய காவலன்இக் காசினியைக்
காத்து வந்தான். (௮௯௫)

---

௮௯௩ - நாலாளின் பேலாள் என்றது இறந்தபின் பாடையில் தூக்கிச்செல்லும் பாடு நோக்கி. இறந்து படுதலை நாளும் நேரில் கண்டிருந்தும் தம் உயிர்க்கு உறுதி தேடாமல் இருப்பது ஊனம் என்பதாம்.

896. அறநெறியே யுயிர்க ளெலாம் தனியொழுகி அகமகிழ
ஆணை கூறி
மறநெறியை யறமாய்த்து மனுநெறியை நிலைசெய்து
மாண்பு கூர்ந்தே
உறவொளிசெய் கதிரவன்முன் உலகமெலாம் இனிதியங்கும்
உரிமை போலத்
திறனுடைய இவனாணைச் செயல்வழியே குடிகளெலாம்
செழித்து நின்ற. (௮௯௬)

௮-வது குடிபுரந்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி அகூகூ.

களை களைந்து பயிர்களைப் பாதுகாக்கும் உழவன்போலப், பிழை களைந்து அரசன் உயிர்களைப் பேணிவரவேண்டும்; யாண்டும் கொடுந்தண்டம் செய்யலாகாது; குற்ற எண்ணங்கள் நெஞ்சில் படியாவண்ணம் நல்ல அறிவுரைகளை ஊட்டிக் குடிகளை உயர்த்தவேண்டும்; எளியனாயினும் மன நலமுடையவன் உயர்ந்து விளங்குவான்; செல்வனாயினும் உள்ளம் தீயனேல் எல்லாம் இழந்து இழிந்தொழிவான்; அறநெறியால் வரும்பொருளே புகழ் இன்பங்கள் பொருந்த நல்கும்; பிறவழியில் வருவன பழி துயரங்களை விளைத்துப்பாழாயழியும். அருள் ஒழுக்கமுடையராய் எவர்க்கும் இனியன செய்தொழுகும் மனிதரே புனிதராய் நின்று பேரின்பம் பெறுவர்; என்பன இப்படலத்தில் கருதிக்கொள்ளத்தக்க உறுதிநலங்களாம்.

ஒன்பதாவது

திறைமறுத்த படலம்.

கும்பினியாருக்குத் திறைசெலுத்தாமல் திறலுடன் எதிர்த்து வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு மறுத்து நின்ற நிலைமையை உரைக்கின்றமையால் இது திறைமறுத்த படலம் என நின்றது.

---

897. இசையும் செல்வமும் இன்பமும் ஆட்சியும் ஓங்கித்
திசைகள் எங்கணும் புகழ்மணங் கமழ்ந்திடச் சிறந்தே
அசைவில் ஆண்மையோ டவனியை ஆண்டிவன் வருங்கால்
விசையில் நேர்ந்ததோர் இசைவினை மேலினி விரிப்பாம். (க)

898. இங்கி லாந்திருந் தீங்குவந் தமர்ந்தகும் பினியார்
சங்கம் நாடொறுந் தழைத்தது செல்வமும் வலியும்
பொங்கி நின்றன போக்கொடு வரவுகள் பெருகி
எங்கு மேநில வுரிமைகள் தனித்தனி யிசைந்த. (உ)

899. இந்த மாநிலம் வழிவழி யாகமுன் ஆண்டு
வந்த பேரெலாம் வரன்முறை யாகவே யரசைத்
தந்து மங்கினர் கும்பினி யார்கொண்டு தகவாய்
முந்த வந்துதம் முறையினை மூண்டுமுன் புரிந்தார். (ங)

900. வணிக நீர்மையில் வல்லவ ராதலால் நிலங்கை
அணுக வும்அதை யம்முறை யாகவே ஆய்ந்து
கணிதம் செய்துமே காணியும் வழுவுறு வகையில்
நுணுகி மேல்வரி விதித்தனர் தொகுத்தனர் நுழைந்தே. (ச)

901. அந்த வாறவர் விதித்ததோர் வரியினை யெவரும்
முந்த வேதந்து முணுமுணுத் திருந்தனர் இவன்பால்
வந்து கேட்கவும் நேர்ந்திலர் வருமுனே யிவனும்
சிந்தை கன்றியே யிருப்பதை முன்புறத் தெரிந்தார். (ரு)

902. ஆளும் அங்கிலே யத்தினில் தலைவனு மிருந்த
தாளு ளான்ஒரு நாளவை கூட்டினன் சார்ந்தார்
நீள ஆய்ந்தனர் நிலைமையைத் தெரிந்தனர் நிலையாய்
நாளும் செய்வதை நவையறத் துணிந்தனர் நயந்தே. (சா)

903. ஆயி ரத்தறு நூற்றுறு முப்பதாம் ஆண்டில்
தேயெ னும்பெயர்த் தேசினன் சென்னனென் றுரைக்கும்
நாய கன்னிடம் பெற்றதால் சென்னைஎன் றவன்றன்
தூய நற்பெய ரால்இது தோன்றிய தன்றே. (எ)

904. இன்ன மாநகர் தன்னிடை நந்தொழில் என்றும்
மன்னு மாறொரு கோட்டையை வனைந்தனம் வாவும்
துன்னி நின்றது தொழில்களும் செழித்தன தொடர்ந்து
பன்ன ரும்பொருள் வந்தன பதிகளும் கிடைத்த. (அ)

905. வங்கம் பெற்றனம் கலிங்கமும் அடைந்தனம் மகதம்
பொங்கி வந்துநம் கையகம் புகுந்தது கீழைச்
சங்கம் இங்குள நாடெலாம் கொண்டதா லினிமேல்
எங்கும் நம்அர சாட்சியே எனமகிழ்ந் திருந்தேம். (கூ)

906. நாம்வி தித்துள வரியினை நாட்டவ ரெவரும்
தாம தித்திடா துவந்துமுன் தந்தனர்; தவாமல்
மாம தத்துடன் கட்டபொம் மொருவனே மறுத்தான்;
ஏமு றச்செய்வ தென்னினி யெனமனந் திகைத்தார். (கo)

907. பாண்டி நாட்டினில் பாஞ்சையம் பதியையாள் வீர
பாண்டி யக்கட்ட பொம்மெனும் பார்த்திபன் நமது
வேண்டு கோளையும் விதியையும் மதித்திலன் வெறுத்து
மூண்ட கோபமாய் முனைந்துளான் முடிவறிந் திலமே. (கக)

908. அன்ன வன்பெயர் சொல்லினும் அந்நாட் டுள்ள
மன்னர் யாவரும் மனந்திகில் கொள்கின்றார் மறந்தும்
சொன்ன சொற்கவன் எதிரொன்றும் சொல்கில ரென்றால்
என்ன வாறவன் றன்னையாம் அடக்குவ தென்றார். (கஉ)

909. நின்ற மன்னவர் திறையெலாம் நெறிமுறை திரட்டி
ஒன்றுங் கேண்மையில் நபாவினுக் கொருசிறி துதவி
என்றுந் தன்னர சாய்நின்று வாழ்ந்தவன் இனிநாம்
சென்று தாவரி என்றிடில் சேர்வதென் னுமோ. (கங)

எ. சென்னப்பன் என்னும் குறுநிலமன்னனிடம் சிறிது நிலவுரிமைபெற்று அதில் பண்டகசாலையும் கோட்டையும் அமைத்துக் கும்பினியார் தம் வர்த்தகத்தை விருத்தி செய்து வந்தார்; அந்த இடம் அம்மன்னன்பேரால் சென்னபுரம் என வழங்கப்பட்டது. இப்பொழுது பட்டணமாயுள்ளது.

910. என்று பற்பல எண்ணியே திரிசிர புரத்தில்
ஒன்றி யுள்ளதங் கிளைச்சபைக் கோலையொன் றுய்த்தார்
சென்று பாஞ்சைமன் னிடம்திறை கொள்ளென்று தீட்டி
அன்று வந்ததைக் கண்டனர் ஆய்ந்தனர் அடைவே; (௧௪)

911. நெல்லை யுள்ளதம் துணைவனுக் குய்த்தனர்; உடனே
வல்லன் ஆலனென் றொருவனை அனுப்பினன் அவனும்
ஒல்லை வந்தனன் பாஞ்சையம் பதியினை யுற்றான்
எல்லை யில்லதோர் இருங்கவல் கொண்டயல் நின்றான். (௧௫)

912. அந்த மாநகர் அமைதியை அதிசயித் துவந்தான்
எந்த வாசலும் ஈட்டிவேல் வல்லயம் பிடித்த
சந்த வீரர்கள் சதுருடன் நிற்றலைக் கண்டான்
சிந்தை யுள்ளுற அஞ்சினான் திகிலுமேற் கொண்டான். (௧௬)

913. மாட மாளிகை மணியினும் பொன்னினும் இமைத்து
நீடு பேரொளி நெடுநிலம் வீசலை நோக்கி
ஆட கப்பெரும் பதியிது வோவென வயிர்த்தான்
தேட ருந்திரு விதுவென மனமிகத் திகைத்தான். (௧௭)

914. ஏக மாய்வெளி யமைந்துள இந்தவோ ரிடத்தில்
போக பூமிபோல் பொலிந்துள திந்நகர் என்னே!
காக மும்பற வாதவன் கோட்டைமேல் என்ற
வாகை யார்மொழி வாய்மையே யாமென மதித்தான். (௧௮)

915. வீர மன்னனென் றுலகெலாம் பெயர்மிக வோங்கி
யாரும் நேரிலான் எனவுயர்ந் தமர்ந்துள இவன்றன்
சீரும் செல்வமும் திறனுமிந் நகரினால் தெரிந்த
சார லெங்ஙன முன்னெனத் தயங்கினான் தணிந்தே. (௧௯)

916. தெற்கு வாசலை யடைந்துதான் வந்துள திறத்தை
எற்கு வேண்டிநீர் இறையிடம் உரைமினென் றிசைத்தான்
மற்க வாவிய மன்னவன் காவலர் அவனை
நிற்க என்றவண் நிறுத்தியுள் நெறிமுறை புகுந்தார். (௨௰)

---

௧௫. நெல்லை = திருநெல்வேலி. அங்கிருந்து ஆலன்துரை கும்பினியின் வரியை வசூலிக்கும் பொருட்டுப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு வந்தார். அப்பதியின் பெருமித நிலையை நோக்கி அதிசயித்து மறுகி நின்றார் என்க.

917. மன்னன் முன்வந்து வணங்கினின் றொடுங்கிவாய் பொத்தி
அன்ன வன்வர வுணர்த்தினர் உணர்த்தவும் அரசன்
என்ன காரியம் யாரவர் என்றயல் நின்ற
சின்ன பொம்மனை விடுத்துடன் அழைத்துவா என்றான். (உக)

918. வந்த வீரன்முன் னின்றவன் மருங்குவந் துசாவி
மூந்த முன்கொடு போந்தனன் அரங்கமால் என்னும்
சந்த மாளிகை தனையடைந் தரசினைக் கண்டான்
தந்த ஆதனந் தனிலினி தமர்ந்தெதி ரிருந்தான். (உஉ)

919. அழகும் ஆண்மையும் அமைதியும் வரையெனத் திரண்டு
தழைவு கொண்டொளிர் தோள்களும் தனித்தனி நோக்கி
விழைவு கூர்ந்துளம் வியந்தனன் வேந்தனும் அவனைப்
பழகி னன்னனப் பண்புடன் பார்த்திது பகர்ந்தான். (உ௩)

920. எங்கி ருந்துநேர் வருவதோ? யாதுகா ரியமோ?
இங்கு வந்ததென் இசைமினென் றரசினி திசைப்பத்
தங்கு மேற்புலம் எமதிடம் கீழ்ப்புலச் சங்கத்
தெங்கள் காரிய மாயிவண் வந்தனன் என்றான். (உச)

921. இந்த மாநில முழுவதும் நபாபிட மிருந்தே
எந்தங் கையகம் வந்துள தரசெலாம் எமக்கு
முந்த வேயிறை தந்துள நம்வரி மட்டும்
வந்த வாறிலை தந்தருள் மன்னவ என்றான். (உரு)

922. என்ற வாசகம் கேட்டலும் இறையுளங் கொதித்து
நன்று நன்றுநின் வரவுரை நன்றென நகைத்தான்
என்றும் கண்டிலாப் புதுமையொன் றின்றுகண் டேனென்
றொன்றி நின்றதன் னுளநிலை தெளிவுற வுரைத்தான். (உசு)

923. வான மாமழை பொழிதர மாநிலம் விளைய
ஆன பேரர சியான்புரந் தருளுவன் இடையே
ஊன மாகவந் தொருவரி தருகவென் றுரைத்தாய்
தானம் என்னிமே தருகுவன் திறையெனில் தாரேன். (உஎ)

உச. மேற்புலம்=மேல்நாடு; என்றது இங்கிலாந்தை. கீழ்ப்புலச் சங்கம் என்றது ஈஸ்டு இந்தியக் கம்பெனியை. புலம்=இடம்.

924. உழுது தன்குடி ஓம்புமோர் உழவனை போலத்
தொழுது காணிக்கை தந்துநின் சொல்வழி வாழ்தல்
எழுதுங் கீர்த்திசால் மன்குலத் தெம்மனோர்க் கென்றும்
இழுதை நீரதால் இனியிதை யெம்மிடம் இயம்பேல். (உஅ)

925. என்னின் முன்னவர் இசைதிசை பரப்பிமேல் நின்ற
பொன்னி னாட்டினும் புகழ்க்கொடி நாட்டிமுன் னிருந்தார்
பன்ன ருந்திறற் பாஞ்சையம் பதியதி பதியாய்
இன்ன நாளில்யான் இருந்துளேன் இறையுளந் தாழேன்.(உகூ)

926. முன்ன வர்க்குமுன் னாகிய முருகன்எம் பெருமான்
தன்ன டிக்கலால் தரணியில் மற்றுள எவர்க்கும்
மன்னன் என்றிரு மணிமுடி வணங்கிடா தென்வாய்
சொன்ன சொல்லையும் வழுவிடா தெழுமையும் துணிபே.(௩௦)

927. அரசை யாள்பவர் அடியராய் வாழ்தலும் உண்டோ?
புரசை யானைமேல் போபவர் பூனைபோ லுவரோ?
வரிசை யாலுயர் மன்னர்தம் மரபினில் வந்தேம்
வரிசெய் யென்றுநீ உரைசெயல் வழிவழி இழிவே. (௩க)

928. இனிய நல்லுயிர் தன்னினும் எமக்குயர் மானம்
புனித மாதலால் அதனையே போற்றிமுன் வாழ்வேம்
மணித வாழ்வினை ஒருபொரு ளாகவே மதியேம்
தனிய தெம்வழி யவ்வழி யென்றுமே தளரேம். (௩உ)

929. நாற்பத் தேழுநற் றலைமுறை யாகவே நாங்கள்
ஏற்ப நின்றிந்த அரசினை யின்புற வாண்டு
வேற்ப ரன்அருள் மேவியே வருகின்றேம் எவர்க்கும்
பாற்ப டத்திறை என்பது தந்திலேம் பணிந்து. (௩௩)

930. என்று மேயிலா வழக்கத்தை எம்மிடம் புதிதாய்
இன்று வந்துநீர் இசைத்திடல் ஈனமே யன்றோ?
நின்று நீதியை நெறிமுறை நேர்ந்துநீ ஆய்ந்து
நன்று நாடியே நண்புடன் அமைவது நலமால். (௩௪)

---

௩௩. இத்தலைமுறை விவரங்களைப் 'பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரசரித்திரம்" என்னும் வசன நூலில் 14ம் பக்க முதல் காண்க. பாற்பட=பகுதியாக.

931. தான்பி றந்ததன் னிலத்தினைத் தலத்திருந் தாளும்
கோன்பி றந்துயர் கோக்குடி யதனிடை வந்து
நான்பி றந்துளேன் நலம்பல புரிந்துளேன் நடுவே
கான்ப றந்துநீர் வந்துகால் ஊன்றுதல் கடனே? (௩௫)

932. கண்ணைக் காப்பது கவிந்துள இமையன்றி அயலே
நண்ணி யுள்ளன நயந்துடன் காக்குமோ? பிறந்த
மண்ணைக் காப்பது வந்ததிற் பிறந்தமன் குலத்தோர்க்
கொண்ணு மேயன்றி ஒழிந்தவர் செய்வரோ உரிமை. (௩௬)

933. தலைமை யாய்நின்று தரணியை ஆளுவேம்; அந்த
நிலைமை குன்றினால் நீணிலத் தொருகணம் வாழேம்;
புலமை யாளரைப் போற்றிமுன் வாழ்த்துவேம்; பொல்லா
நிலைமை யாளரை நீறுசெய் தாழ்த்துவேம் என்றான். (௩௭)

834. திறையென் றின்றுநீர் வந்தனிர் சிறிதுநாட் சென்றால்
இறையென் றிங்கமர்ந் திருந்தெமர் தலைமிசை யேறித்
துறைதொ றும்பல வரிகளைச் சுமத்தியிந் நாட்டின்
நிறைய ழித்துநீர் நிறைவுற நெடிதுமுன் சூழ்ந்தீர்! (௩௮)

935. நன்று நன்றுநும் வஞ்சமும் ஆசையும் நாட்டில்
ஒன்றி நின்றுபின் னுயிர்களை யுறிஞ்சிட வுற்றீர்!
இன்று மக்கிறை யிரங்கியிங் கிடங்கொடுத் தேனேல்
என்று மேதுய ரெங்கணு மிழிவுட னெழுமே. (௩௯)

936. ஏழை மக்களுக் கிரங்கிமுன் ஈவதே யல்லால்
பீழை யாய்வந்து பிழைபல செய்துமே லாளாய்
வாழ எண்ணியே வஞ்சமாய் நின்றுள நுமக்கோர்
கூழும் தந்திடேம் உறுதியீ தென்றுநேர் குறித்தான். (௪0)

937. உரைத்த யாவையும் கேட்டவன் உள்ளுறத் திகைத்தான்
தரைக்க ணேரிலா வீரமன் தறுகண்மை நேர்மை
நிரைத்த நெஞ்சினன் எனமுனம் கேட்டனம் இன்றக்
கரைத்த உண்மையைக் கண்டன மென்றகம் கடுத்தான். (௪௧)

---

௩௬. தன்குடிகளை அந்நாட்டு மன்னன் பேணுவதுபோல் அந்நிய அரசு உரிமையுடன் பேணாது என்றவாறு. இதில் குறித்துள்ள உவமை நிலையைக்கூர்ந்து நோக்கி உள்ளுறை நயங்களை ஊன்றி யுணர்ந்து கொள்க.

938. இற்றை நாள்வரை யாவர்க்கும் யாதொன்றும் செலுத்தான்
வெற்றி வீரனுய் நின்றனன் இன்றுநாம் வந்து
சொற்ற தாலிது சொற்றனன் என்செய்வ தென்று
மற்று மோர்மொழி மறுகினன் மனந்துணிந் துரைத்தான்.(சஉ)

939. உள்ள பாளையப் பட்டெல்லாம் உதவுறும் வரியை
எள்ளி யில்லையென் றுரைசெய்து விடுவிரேல் எமரால்
தள்ள ரும்படை மூண்டுவெந் துயர்மிகத் தருமால்
வள்ள லேயதை யறிந்தருள் என்றவன் வகுத்தான். (சங)

அறுசீர் விருத்தம்.

940. நீண்ட வெம்படை மூளுமென் றவன்சொன்ன
நெடுமொழி தனைக்கேட்டு
மூண்ட கோபனுய் நிமிர்ந்துகண் சிவந்தின்று
முடிந்தன னிவனென்றே
ஆண்டு நின்றவர் அஞ்சிட ஆண்டகை
அவன்றனை முகநோக்கி
வேண்டி யான்சொன்ன வாசகம் உணர்ந்திலை
வீண்மொழி பகர்ந்தாய்நீ. (சச)

941. உன்னை யுய்த்தவர் குறித்ததை யுரைத்தனை
யுனக்குநான் இதுகாறும்
சொன்ன வுண்மையை நினைந்துபோ யவரிடம்
சொல்வதே கடனன்றிப்
பின்ன மாகநீ வேறொன்று பேசுதல்
பேதைமை யாமன்றே
என்ன வாறிந்த இடத்தினி னடப்பென்ப
தெண்ணிமுன் னெய்தாதாய். (சரு)

942. வரியை வாங்கவந் தவனுயிர் தன்னையே
வாங்கினன் இவனென்னும்
பெரிய வன்பழி வருமென்று பொறுத்தனன்
பேணிமுன் னுரைசெய்த
அரிய வுண்மையை யாதும்நீ யறிந்திலை
அரசியல் பறியாதாய்
உரிய வுன்குல மேலவர்க் குரையவர்
உணர்வரென் றுரைசெய்தான். (சகா)

943. சிறி யிம்மொழி கூறலும் அவனுளந்
திகில்கொண்டு திகைப்புற்று
வேறு கூறிலன் வேர்த்துட னெழுந்தனன்
வெளிவர வெருவுற்றான்;
மாறி லாவலி யயல்நின்ற வீரரை
மன்னவன் முகம்நோக்கிக்
கூற வந்தவன் யாதும்நீர் செய்கலீர்
கொண்டுபோய் விடுமென்றான். (சஎ)

ஆலன் அகன்றது.

944. இந்த வாறவன் வெளிவந்து பயமகன்
றேகுவான் நெஞ்சுள்ளே
எந்த வாறிவன் றனைவசப் படுத்துவ
தெனப்பல நினைவோடே
வந்த வாறுதன் வழியினைக் கூடினன்
வருத்தம்நாண் மீக்கூர்ந்தான்
முந்த வேசென்று நெல்லையை யடைந்தனன்
மூண்டன சொலலுற்றான். (சஅ)

945. ஆளும் செய்கையும் அருந்திறல் நிலைமையும்
அளவிட லரிதாகி
நீளும் செய்கையில் நிலைத்துமே நிமிர்ந்துள
நேரலர் தமையெல்லாம்
வாளின் வெய்யவாய்க் கிரைசெய்து நின்றவன்
வரம்பறு திருவோடு
நாளுஞ் செய்யவள் நடஞ்செயும் பாஞ்சையில்
நலஞ்செய்து வாழ்கின்றான். (சகூ)

946. நகர மைந்துள நிலைமையும் தலைமையும்
நவையற மேலோங்கிச்
சிகர கோபுரம் சேணுற நிற்பதும்
சேயொளி பரந்தெங்கும்
நிகரி லாமணி மாடங்கள் நிலைத்துள
நிலைமையும் ஒருவாயால்
பகர லாவதோ பாஞ்சையம் பதியந்தப்
பண்ணவர் பதியாமே. (ருo)

947. அன்ன மன்னவன் தன்னையான் கண்டலன்
ஆதரித் திருப்பீந்தான்
என்ன காரணம் இவண்வந்த தென்னவும்
இறைவரி யுரைசெய்தேன்
சொன்ன போதவன் துணைவிழி சிவந்தன
துடித்தன புருவங்கள்
இன்னம் அன்னதோர் நிலையினை யெண்ணினும்
என்னுளம் திகில்கொள்ளும். (௫௧)

948. திறையை யீவது சிறுமையென் றெண்ணியே
சிந்தையிற் சினமீறி
முறையி கந்தவர் எனநமை யிகழ்கின்றான்
முந்துற நாமிங்கே
யுறைய வந்ததும் உற்றமர்ந் திருப்பதும்
ஊனமென் றுருத்தெங்கும்
குறைகள் சொல்கின்றான் குடியுற விடுவது
கோதெனக் கொதிக்கின்றான். (௫௨)

949. பிழைக்க வந்தவர் பெரும்பொருள் கவர்ந்தனர்
பேரவா வுடனெங்கும்
அழைக்க முந்திய விருந்தெனப் புகுந்துநாட்
டமர்குடிக் கினிதாயீண்
டுழைக்க வந்தவர் போல்நடித் துளவறிந்
துட்பிள வுடனாக்கித்
தழைக்க நின்றுதந் நலம்கரு தினமெனத்
தவறுகள் குறிக்கின்றான். (௫௩)

950. இங்கு வந்துள நம்மவர் தமையெலாம்
இறையுமே மதியாமல்
தங்க வந்தவர் வாணிகம் செய்துதாம்
சார்ந்தநற் பொருள்கொண்டு
வங்க மேறியே போயொழி யாமலேன்
வதிந்துளார் எனநாளும்
பொங்கி நின்றுளான் நம்மிடம் திறைதந்து
புகலடைந் தமர்வானோ? (௫௪)

951. வாணி கம்செய்ய வந்தவர் மண்ணெலாம்
வளைந்துபின் அரசாகிக்
காணி யாகவே கைக்கொள நினைந்துதாம்
கருதிய வாறெல்லாம்
பேணி யாவரும் பின்வரும் வகைசெய்து
பெருகினர் எனநம்மை
வீணி லேயிகழ்ந் தமர்ந்துளான் ஐயனே
மெய்யிதென் றுரைசெய்தான். (௫௫)

952. ஆலன் சொல்லிய வுரைகளைக் கேட்டனன்
அகமிகக் கனன்றேங்கி
மேல வர்க்கிவன் நிலைகளை விரித்துமே
விரைந்தொன்று வரைந்துய்த்தான் ;
ஏல வேஅய லிருந்தவர் தம்முட
னிசைந்துபற் பலசூழ்ந்து
கால மோர்ந்துமேல் வருவதை நோக்கியே
கடுத்தவ னிருந்தானே. (௫௬)

953. இன்ன வாறவன் ஆங்கமைந் திருந்தனன்
இறையென எதிர்வந்து
சொன்ன வன்றனைச் சுளித்தயல் விடுத்தபின்
சூழ்ந்துய ரமைச்சோடு
மன்ன னிங்கொரு மந்திரம் மருவினன்
வருநிலை எதிரோர்ந்தே
என்ன வாறவர் எண்ணின ரென்பதை
யினியிவண் இசைக்கின்றாம். (௫௭)

௯-வது திறைமறுத்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி ௯௫௩.

---

57. மந்திரம் மருவினன் என்றது, வரி வாங்க வந்த ஆலன்துரை வழி நீங்கிப் போனபின் பாஞ்சை அரசு விரைந்து சபை கூட்டி மந்திராலோசனை செய்தமையை. அதனை அடுத்த படலத்தில் காண்க.

பத்தாவது

மந்திரம் புரிந்த படலம்.

கும்பினிக்குத் திறைதர மறுத்துநின்ற இம்மன்னர் மந்திரி பிரதானிகளுடன் கலந்து அங்கிலேயரைக் குறித்து ஆலோசனை செய்த வகையினை உரைக்கின்றமையால் இது மந்திரம் புரிந்த படலம் என நின்றது. மந்திரம்—ஆலோசனை. புரிதல்—விரும்பிச்செய்தல். அரசகாரியங்களைத் தனியாக அமர்ந்து உரிமையானவர்களுடன் நுணுகி ஆராய்தல்என்க.

---

954. வரியென ஆலன்முன் வந்து போனபின்
அரியென அமர்ந்தருள் அரசன் அன்புடன்
உரியநல் லறிஞரை ஒன்று கூட்டினன்
பெரியதோர் மந்திரம் பேசல் மேயினன். (க)

955. மன்னவர் மன்னராய் வாழ்ந்து வந்தநம்
முன்னவர் முதலிது வரையு முன்னிலாச்
சின்னவோர் திறையெனும் சிறுசொல் எம்வயின்
இன்னதோர் நாளினில் எய்த நேர்ந்ததே. (உ)

956. உத்தர திசையிருந் துயர்ந்த மன்னர்கள்
எத்தனை பேரிவண் எய்தி நம்முடன்
ஒத்துற வாகியே உவந்து போயினர்
இத்திசை காவலும் எய்தி நின்றுளேம். (௩)

957. ஆரவாய் மொழிவரை யாதும் கள்ளங்கள்
நேரலா வகையென்று நின்று காத்தருள்
கூரவே வரைந்தன்பு கூர்ந்து நம்மிடம்
சேரர் காவலருமே செம்பொ னீந்துளார். (௪)

958. தஞ்சை மன்னனும் தஞ்ச மென்றுமுன்
வஞ்ச மின்றியே வந்த டைந்தனன்
அஞ்ச லென்றவற் கருளி யன்னவன்
வெஞ்சி னப்பகை விலக்கி விட்டுளேம். (௫)

959. எத்திசை எம்மன்னர் எவரெம் மாட்சியில்
பத்திமை கொண்டிலார்? பாரும் வானுமே
ஒத்திசை புரிந்திட உயிர்களின்புறச்
சத்திவேற் பரனருள் தாங்கி ஆள்கின்றேம். (௬)

960. அன்னிய நாட்டினின் றடைந்த வர்க்குநம்
மன்னியல் வரன்முறை மதிக்க லாகுமோ?
முன்னிய வரவையே முழுதும் எண்ணுவார்
பன்னிய பழைமையைப் பார்த்து நிற்பரோ? (எ)

961. ஒருமுறை வரியென உதவி னற்பின்பு
வருவரு மரபெலாம் வணங்க நேருமே
கருவரு போதிலே களைய லாவிடின்
உருவரு போதிலே உளைய லாகுமே. (அ)

962. தன்னிக ரிலாதவோர் தலைவன், சார்ந்தவம்
முன்னவ னருள்கொண்ட முனிவர், ஞானியர்,
இன்னவர் தமையலால் எவரை யுந்திறல்
மன்னவர் பெரியரா வணங்கி நிற்பரோ? (கூ)

963. அரசென அமைந்தநாம் அயலி ருந்திவண்
புரையுற வந்தவர்ப் பொங்கி நீக்கிடா
திரையயர்ந் தகல்வரென் றெண்ணி நின்றனம்
வரிசெய வந்தனர் மரப றிந்திலர். (க0)

964. விண்குடை சூழ்ந்தவிம் மேதி னிக்கணே
வெண்குடை வேந்தராய் விளங்கி யுள்ளவர்
மண்குடைந் துழுநர்போல் வரிகள் தந்துபின்
புண்குடை நெஞ்சொடு பொருந்தி வாழ்வரோ? (கக)

965. திறையெனும் பெயரொடு சேர்ந்த வீதுநம்
இறைமையைக் கலக்கவும் இருந்து வந்தநம்
முறைமையைக் குலைக்கவும் மூண்ட தாதலால்
பொறைமையோ டுணர்ந்துநீர் பொருந்தச் சொன்மினே. (கஉ)

கலிவிருத்தம்.

966. என்று மன்னன் இயம்ப இருந்தவர்
ஒன்றி யோர்ந்துதம் உள்ளந் தெளிந்ததை
நின்று நின்று நெறிமுறை செப்பினர்
நன்று நன்றென யாவரும் நாடவே. (கங)

மந்திரிப் பிள்ளை பேசியது.

967. வெள்ளை ஆட்சியில் வேட்கை மிகுந்ததால்
வள்ள லேவரி என்னும் பெயரினல்
கொள்ளை செய்யக் குறித்தனர் என்றுமுன்
பிள்ளை மந்திரி பேசினன் முந்தியே. (கச)

968. எந்த நாளும் இலாத வழக்கத்தை
இந்த நாளயல் நின்றிவண் வந்தவர்
முந்த வேசெய நம்மிட முந்தினர்
நந்தம் ஆண்மையை நாடி யறிந்திடார். (கரு)

969. வங்க மாதி வடதிசை நாடெலாம்
தங்கள் கையகம் சார்ந்தமை யால்திசை
எங்கும் தங்கொடி நாட்ட எழுந்தனர்
சிங்கம் இத்திசை யுள்ளது தேர்கிலார். (கசா)

970. வயிற்றை யிங்கு வளர்த்திட வந்தவர்
பயிற்றி நின்ற படுவணி கத்தினல்
எயிற்றி லேறிய ஈறென ஏறிமன்
குயிற்றி யாளவும் கூர்ந்தனர் கோலமே. (கஎ)

971. ஐத ராதி அரசரை வஞ்சித்துச்
செய்தி ராத செயல்களைச் செய்தனர் ;
வைதி ராவகை யும்வழி வாட்டினர்
உய்தி ரோவென் றுணர்வோர் சபிக்கவே. (கஅ)

972. கெஞ்சி னரிடம் மிஞ்சுவர் ; கேள்வலி
மிஞ்சி யேறி மிடுக்குட னின்றிடில்
கொஞ்சி வந்து குலாவுவர் ; கோளுறின்
வஞ்ச மீறி வயம்பில செய்குவார். (ககூ)

973. சிறியதுக் கினியது காட்டல் போற்சில
குறுகிய நோக்கினர் தமக்குக் கொள்பொருள்
செறிவுடன் கொடுத்தவர் சிறந்த நாட்டினை
அறிவுடன் கவர்ந்தனர் அமைதி யாகவே. (உ0)

974. எட்டியின் கனியென இனிய காட்சியர் ;
கட்டியின் பாகெனக் கனிந்த பேச்சியர் ;
ஒட்டிநின் றுள்ளதை யுரியும் சூழ்ச்சியர் ;
பட்டியுள் வஞ்சமே பயின்ற மாட்சியர். (உக)

975. பள்ளம் கண்டு புனல்மண்டு பான்மைபோல்
கள்ளம் கண்டு காவுடன் இங்குளார்
உள்ளம் கண்டே உரமுடன் ஏறினர்
வெள்ளம் கண்ட வரவை விழைந்தனர். (உஉ)

976. உள்ளூற எண்ணிய வுறுதிக் கேற்பவே
எள்ளூறும் வரியினை யினிமை யாகவே
மெள்ளவே விதித்தனர் மேலும் நம்மிடைக்
கொள்ளவும் துணிந்தனர் குணமொன் றோர்ந்திலர். (உங)

977. ஆரவாய் மொழிவரை ஆட்சி கொண்டலை
நீரவா முலகெலாம் நீதி கண்டுயர்
வீரவாழ் வுடனமர் வேந்த னென்றவர்
ஈரமோ டெண்ணலர் ஏற நின்றனர். (உச)

978. புதியரா யிங்கிலம் புகுந்தி ருந்தவர்
நிதியராய் நிலைமிக நிமிர்ந்து நேரவும்
அதிபரா யாளவும் அவாவி னாரதை
மதியராய்ச் செயாதுநம் மருங்கு மண்டினர். (உரு)

979. வாவிலா ஒருநரி வனத்தி லேறித்தன்
கோலிலே விலங்கினங் குனிந்து வாழ்ந்திட
ஓலமிட் டதுவென வுற்ற வெள்ளையர்
மூலமிட் டெழுந்தனர் முடிவு கண்டனர். (உசா)

980. கண்டவர் எவரையும் கவர்ந்து கைவசம்
கொண்டனர் ; கோக்களும் குனிந்து நின்றனர் ;
தண்டிய வரிச்சுவை சார்ந்து வந்தவர்
மண்டிநம் மிடத்திலும் வாங்க வந்தனர். (உஎ)

981. ஈர்க்கிடை புகாமலே யிருந்த தாயினும்
நீர்க்கிடை விடினது நெடிது பாயுமால்
பார்க்கிடை தலைமையிற் பதிந்தி ருந்தநாம்
யார்க்குமே வரிதரல் அழகன் றுமரோ. (௨௮)

* சின்ன போம்மு பேசியது.

982. என்னமுன் னவன்சொல எதிரி ருந்தநற்
சின்னபொம் மெனும்பெயர்ச் செம்மை யாளனம்
மன்னவன் சின்னையா மதிகொள் மாண்பினன்
அன்னவன் அறிவுரை அமையக் கூறினான். (௨௯)

983. தெலுங்குநன் னாட்டிடை யிருந்து தீர்ந்திவண்
மெலிந்தமென் கிளையொடு மேவி வந்தனம்
மலிந்தமெய்ப் பரனருள் வாய்த்த மாண்பினால்
பொலிந்தவிவ் வரசினைப் பொருந்தி நின்றனம். (௩௰)

984. வழிவழி யாகநாம் வந்திவ் ஆட்சியைக்
கழிபெருஞ் சிறப்புடன் கருதிக் காத்தனம்
இழிவொரு சிறிதுமே என்றும் எய்திலேம்
பழிவரி யொன்றின்று பற்ற நேர்ந்ததே. (௩௧)

985. காலத்தின் விளைவையும் கருத்தன் செய்வினைக்
கோலத்தின் நிலையையும் குறிக்க யார்வல்லார்?
ஆலத்தை அமிர்தென ஆக்கும் பொய்யினை
மாலொத்த மெய்யென மயக்கும் மாயமே. (௩௨)

986. இன்னதோர் இடத்தினில் இன்ன காலத்தில்
இன்னதோர் மனிதனுக் கின்ன நேருமென்
றின்னதோர் முடிவினை எவர்முன் தேர்ந்துளார்
அன்னது நேர்ந்தபோ தறிந்து கொள்வரே. (௩௩)

987. வழிமுறை யிலாதவோர் வழக்க மின்றுநம்
வழியிடை வந்ததா வருந்து கின்றனம்
இழிவுறும் அதனைநாம் இனிய நீர்மையோ
டொழிவுறச் செய்தலே உரிமை யாகுமால். (௩௪)

---

* இவர் ஜமீன்தாருடைய சிறியதந்தையார். சிறந்தஅறிவாளி. பெருந்தன்மையுடையவர். செம்மை=மனக்கோட்டமின்மை. நேர்மை என்க.

988. ஆதியில் பாண்டியன் அருளித் தந்ததை
நீதியில் நீண்டுநன் னெறியொ டாண்டனம்;
ஓதிய அரசெலாம் ஒதுங்கி நின்றன
பாதியில் வெள்ளையர் படர வந்தனர். (௩௫)

989. வாணிக முறையினில் வலிந்து நின்றவர்
காணியா இந்நிலம் கையிற் கொண்டதும்
பேணிய வரவினைப் பெருக்க லூண்டனர்
மாணியல் நம்முறை மறந்து மேவினார். (௩௬)

990. முன்னுற நின்றதோர் முறையி லன்றியே
பின்னொரு வழியினைப் பேணி வாழ்கிலம்
என்னுமிவ் வுண்மையை இனிமை யாகவே
அன்னவர்க் குரைத்திடின் அறிந்து கொள்வரே. (௩௭)

991. இவ்வகை யன்றியே இகலை மீக்கொண்டு
தெவ்வர்க ளாகவே செருக்கி நின்றிடில்
வெவ்வினை விளைந்துவெந் துயர்மி குந்திடும்
அவ்வவர் இயல்பறிந் தாற்றல் ஆண்மையே. (௩௮)

992. வெளியுறு நாட்டினில் இருந்து வந்தவர்
எளியரென் றவர்களை இகழ்ந்து வெந்திறற்
களியுடன் கதித்துநாம் கடுத்து நின்றிடின்
இளிவர வாமிக லென்றுந் துன்பமே. (௩௯)

993. பாளையப் பட்டெல்லாம் பணிந்து கப்பத்தை
நாளையென் னாமலே நல்கி நின்றன
ஆளையா! ஆண்டுகள் ஆறு நம்மிடம்
வேளையை நோக்கியே விலகி நிற்கின்றார். (௪௰)

994. நறைமலர்த் தொடையுடை நவாபுக் காகநாம்
முறையொடு திறையினை முன்னம் வாங்குங்கால்
மிறைசெய நேர்ந்ததை மிகவும் எண்ணியே
குறைகிலர் கூறியே கோள்கள் செய்துளார். (௪௧)

௩௯. இகல்—பகை, மாறுபாடு. பகைஇயல்பு படுதுயர் விளைக்கும் ஆதலால் துன்பம் என்றார். "இகலானும் இன்னாத வெல்லாம்" என்பது பொய்யா மொழி. என்றும் என்றது வலியராய் ஓங்கியுள்ளபொழுதும் இகல் ஆகா தென்பதாம். இதனால் அவரது மனநிலை புலனாம்.

995. நாடெலாம் நபாவிடம் நயந்து கொண்டபின்
பீடெலாம் பெற்றுயர் பெருமை யாளராய்
ஈடிலா நிதியினை யீட்ட எண்ணியே
கூடியீண் டடைந்துளார் குலாவி நீண்டுமே. (௪௨)

996. முன்னுறு வரவினை முதலி ழந்தனம்
பின்னரும் வரிதரும் படிக்குப் பீழையாய்
இன்னவர் வந்துளார் எனினும் உண்மையைத்
துன்னிநின் றுரைத்தவர் தொடர்பு கொண்டுமே; (௪௩)

997. மாண்டநன் னபாவிடம் மருவி முன்னநாம்
ஈண்டிய நண்புட னிருந்து நாட்டினை
ஆண்டது போலவே ஆளல் ஆண்மையாம்
பாண்டியா! என்றவன் பரிந்து கூறினான். (௪௪)

சேனாபதி ரணசிங்கன் சொன்னது.

998. எனஅவன் முடிக்குமுன் இரண சிங்கெனும்
வனைகழல் வீரன்முன் வணங்கி நின்றுயர்
வினைநிலை யாவையும் விளக்கிப் பின்புதன்
மனநிலை முழுவதும் வகுத்துக் கூறினான். (௪௫)

999. இந்தநாட் டுரிமையை எய்தி யாவரும்
எந்தையென் றேத்திட இனிது காத்துயர்
முந்தையோர் வழிமுறை முன்னிலாததை
வந்தவோர் அயலினர் வகுக்க நேர்ந்தனர். (௪௬)

1000. வாளமர் வலியினை வாய்ந்து காண்கிலர்;
ஆளமர் வலியினை ஆய்ந்து தேர்கிலர்;
தோளமர் வலியினைச் சூழ்ந்து நோக்கிலர்;
தாளமர் வலியையே தாழ்ந்து நோக்கினார். (௪௭)

---

௪௩. பாளையகாரரிடமிருந்து வரிகளை வசூலித்து நபாவுக்கு அனுப்புவதில் ஒரு சிறு பகுதி இவருக்கு உரிமையாயிருந்தது; கும்பினியார் இதுபொழுது நேரே அச்சமீன்களிடம் திறைகொள்ள நேர்ந்ததால் அவ்வரவு குன்றியது; அத்துடன் இவரிடமும் வரி தரும்படி அவர் வந்துள்ளமையால் இங்ஙனம் நொந்து கூறினார். முன்வரவு இழந்ததோடு இன்னலும் புகுந்ததென்பதாம். பீழை—பீடை, துன்பம். துன்னி—நெருங்கி. தொடர்பு உறவு.

1001. நாட்டிடை யேபல பிரிவை நாட்டினர்
வீட்டிடை மெலிந்தனர் வெளியில் வந்துமேல்
நீட்டினர் தலைவராய் நிமிர்ந்து நின்றனர்;
தேட்டிடை யேகண்கள் தெரிந்து தேறினர். (சஅ)

1002. தோன்றின பேரெலாந் துரைக ளாயினர்;
ஊன்றிகழ் படைக்கலம் ஒன்றுந் தாங்கலார்
வான்றிகழ் வீரராய் வயங்க லாயினர்;
தேன்றிகழ் வாயராய்த் திகழ்ந்து மேயினர். (சகூ)

1003. நாம்வளர்த்துநம் கொல்லையில் நட்டுள
மாம ரத்திலும் பங்கென மண்டுவர்;
பாம ரப்பறி யாகப் பறித்தவர்
காமு றும்வரி காணுந் தரத்தவோ? (ரு0)

1004. இன்றொரு வரியென இசையின் நாளையே
நின்றொரு வரியென நேரும்; நீளவே
சென்றயல் வரியெனச் சேரும்; சேரவே
என்றுமே வறியரா யிருக்க வேறுமால். (ருக)

1005. ஆதலால் வரியென அடைந்த போதினே
காதுதல் கடனெனக் கழறிப் பின்னரும்
ஓதுமுன் துரைச்சிங்கம் என்னும் ஒண்டிறல்
மேதக வுடையவன் விளம்பல் மேயினன். (ருஉ)

துரைச்சிங்கம் சொன்னது.

1006. ஆண்டகை அரசே! அடியனேன் கூறும்
அமைதியை அருளுடன் கேட்டு
வேண்டிய நலனை விரைந்துடன் புரிக
வெள்ளையர் எனநின்ற மேலோர்
தாண்டருங் கரிய தடங்கடல் கடந்து
தங்கிளை யுடனிவ ணடைந்து
நீண்டதோர் சங்கம் நிறுவிவா ணிகங்கள்
நிலைபெறச் செய்தனர் நெறியே. (ருந)

1007. இந்தநாட் டுள்ள இனியநற் பொருளை
இசைவுடன் பெற்றவ னுய்த்தே
அந்தநாட் டுள்ள அரியபற் பொருளை
அடைவுடன் கொணர்ந்திவண் டாப்பி
வந்தநாட் டொடங்கி வணிகநன் முறையை
வழுவறச் செய்துவந் ததனால்
எந்தநாட் டவரும் வியந்திடப் பொருளும்
இசைகளும் எய்திமேல் நின்றார். (௫௪)

1008. முன்னுறப் * போர்த்துக் கேசியர், பின்னர்
முனைந்துடச் சென்பவர், அதன்பின்
மன்னிய பிரஞ்சு நாட்டினர், அதன்பின்
மருவிய ஆங்கிலர் முறையே
இன்னநன் னாட்டில் வாணிகம் செய்தே
யிரும்பொருள் எய்திட வந்தார்
அன்னவர் தம்முட் பின்னுற வந்த
ஆங்கிலரே முத லானார். (௫௫)

1009. கருமமே கண்ணாய்க் கருதிநின் றதனால்
கருதரும் பெருமைகள் பெற்றார்
மருவிய விந்த நிலத்தினை யாள
மனத்தினும் நினைந்தில ரன்றே
திருமலி சந்திர கிரியர சிடம் போய்ச்
சேர்ந்துதா மிருக்க ஓரிடமே
உரிமையா வேண்டி நின்றனர் அவனும்
உதவினான் உவந்ததை யடைந்தார் (௫௬)

1010. அன்னவோ ரிடமே சென்னையாம் அந்த
அரும்பதிக் கப்பெயர் எதனால்
மன்னிய தென்னின் சென்னனென் றுரைக்கும்
மன்னனுக் குரியதால் என்றும்
இன்னநற் பெயரால் இருக்கவென் றிசைத்தே
பின்புடன் இருந்தனர் செல்வம்
துன்னிமேல் வளர்ந்த நிலைவளங் களையும்
தொடர்ந்துடன் சேர்த்தனர் துணிந்தே. (௫௭)

* போர்த்துக்கேசியர் the Portuguese, டச்சு the Dutch, பிரஞ்சினர் the French, ஆங்கிலர் the English. ஐரோப்பாக் கண்டத்திலுள்ள போர்த்துக்கல் (Portugal) முதலிய தேசங்களிலிருந்து இங்கு வந்துள்ளமையால் இவ்வாறு வேறுவேறான பேரோடு அவர் விளங்கி நின்றனர்.

1011. பொருள்வரின் எல்லாம் வரும்என்ற படியே
பொன்னுற வந்தபின் மண்ணும்
மருளுடை யரசர் சிலர்நிலை திரிய
வளம்பெற வந்தது; வரவும்
தெருளடைந் தோங்கித் தேசங்கள் முழுதும்
சேர்த்திடத் துணிந்தனர் சேர்ந்த
அருளுடை நிலையை யாவரே அறிவார்?
அயலவர் ஆள்பவ ரானார். (௫௮)

1012. காரன்வால் வாரன் முதலிய அறிஞர்
கம்பெனித் தலைவராய் நின்று
சாரமா யோர்ந்து வினைபல புரிந்து
தகுதிகண் டமரையும் கலந்து
தீரமாய் முனைந்து மூண்டுழைத் ததனால்
சீரொடு தேசங்கள் சேர்ந்த
யாரையே யிகழ்வ தாரையே புகழ்வ
தவரவர் வினைவழி யுயர்வே. (௫௯)

1013. வந்தவர் உயர்ந்தார்; இருந்தவர் தாழ்ந்தார்;
வழிவழி யாகவே யரசு
முந்தெவர் ஆண்டு முழுவதும் நின்று
முடிவிலா திதுவரை வந்தார்?
அந்தமொன் றில்லா ஒருவனே என்றும்
அகிலமும் புரந்தருளாடல்
தந்தொளிர் கின்றான் இந்தமா னிடங்கள்
தந்தம தெனக்களிக் கின்றார். (௬௰)

1014. ஆளுநல் லுரிமை யடைந்ததால் நாட்டை
அடந்துள அரசர்கள் தம்பால்
கேளுடன் வரிகள் தரும்படி விதித்தார்
கேட்குமுன் தந்தனர் அவரும்
நீளும் முறையில் நம்மிடம் வந்தார்
நேர்ந்துநம் முறைமையை யுரைத்துத்
தோள்வலி மறைத்துத் தோழமை கொண்டால்
துணையென அணைத்துளங் களிப்பார். (௬௧)

---

௫௯. காரன்வாலிஸ் (Lord Cornwallis), வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (Warren Hastings) என்பவர் வங்காளத்தில் கவர்னராயும், கவர்னர் ஜெனரலாயும் இருந்து கருதிமுயன்று கும்பினியாருக்கு வேண்டிய உதவிகள் புரிந்தவர்.

1015. மன்னராய் நீண்டு மருவிமுன் னிருந்த
மகம்மதி யர்கள்செய்த முறையை
இன்னவ ரிட நாம் இதமுட னுரைத்தால்
இறையினை வரையறை செய்வார்
பின்னமாய் வேறு பிழைகளைப் பேசிப்
பிழைக்கவந் தவரென இவரை
மன்னவா! இகழ்தல் நன்றல வென்றான்
மனநல முடையநன் மதிமான். (கூ௨)

1016. இந்தவா றந்த மதிமகன் இனிதா
இயம்பவும் இறைமகன் எதிர்ந்து
முந்தையோர் முதலா வந்தநம் அரசின்
முறைமையை ஒருசிறி தேனும்
சிந்தையோ ராமல் சிறுமையா யெண்ணிச்
சிறுமொழி பலபுகன் றுள்ளார்
எந்தவா றவரோ டினிமையாய் இனிமேல்
இதமுடன் வாழுவ தென்றான். (கூ௩)

கலிநிலைத்துறை.

1017. வண்டன் என்றெனை வாய்மதம் பேசியே வந்து
கண்டு நின்றவ ரிடமெலாம் கடும்பழி பகர்ந்தார்;
மண்ட லம்புரந் தருள்பவன் என்பதை மறந்தார்;
தொண்ட னென்னவே துடுக்கொடு நினைந்தனர் துணிந்தே. ()

1018. யார்க்கு மேயடங் காதவன் என்னவும், அடர்ந்த
போர்க்கண் ணேநிதம் பொங்கியுளேன் என்றும், பொல்லா
மூர்க்கன் என்றுமே முடிவின்றி யிப்படி முரணிப்
பார்க்கண் ணேபழி பரப்பியென் பரிசினைக் குலைத்தார். (கூ௫)

1019. ஆதி யாகிய அறுமுகப் பரனருள் கொண்டு
நீதி யாகிய நெறிமுறை நிலைபெற நின்று
கோதி லாவகை குடிகளைக் காத்துளேன் இங்கே
ஏதி லார்எனை ஏதமே யியம்பினர் இன்றே. (கூ௬)

1020. என்று மேவழி வழியர சாகிய என்னை
இன்று வாணிகம் செயவந்தார் இகழ்ந்தன ரென்றால்
நன்று நன்றுநம் குலமுறை தலைமுறை யாக
நின்று வந்துள மேன்மையும் நீர்மையு மென்றான். (கூ௭)

1021. பண்ட மாற்றியே பணங்கொஞ்சங் கையினில் வந்தால்
அண்ட ராகவே தமைநினைந் தகமிகச் செருக்கிக்
கண்ட வாறெலாம் வாய்மதம் பேசியே காணி
கொண்ட பேரையும் குடிப்பழி சொல்வர்கொல்கொடியோர்.

1022. சொள்ளை யானபுன் மிளகையும் உப்பையும் விற்றுக்
கொள்ளை யாகவே பொருளினைக் கூட்டினர் பின்பு
வள்ள லாகிய மன்மர பாகவே மதித்து
வெள்ளை யாளர்கள் மேதினி யாளவும் விரைந்தார். (சுகூ)

1023. இந்த நாட்டினில் உள்ளவர் யாவரும் ஆண்மை
சிந்தி மானமும் தீர்ந்துநின் றார்எனத் தேர்ந்தார்
வந்து மண்டியிட் டுறிஞ்சியிம் மண்சுவை கண்டார்
முந்து மண்டிய முதல்வரை முதல்கொள முனைந்தார். (எ௦)

1024. வீர முள்ளவர்க் குரித்திந்த மண்ணெனும் உண்மை
பேர வேவந்து பெருங்கர வுடன்புகுந் தமர்ந்தார்;
வார முள்ளவர் வஞ்சனை வல்லவர் இங்கோர்
ஈர மில்லவர் இருப்பதாய் இருப்பிடங் கொண்டார். (எக)

1025. அட்டை மூட்டைகள் அப்பிநின் றுதிரத்தை யுறிஞ்சி
எட்டி வீங்கல்போல் ஈங்குள மன்பதை தம்பால்
பட்டி யாய்ப்பல வரிகளை விதித்தெதிர் பறித்துக்
கட்டி வீங்குவர் இதனையார் கண்டுகாப் பவரே? (எஉ)

1026. இந்த நாட்டுள அரசுகள் ஒன்றிடுனொன்று
முந்த நாட்டிய பகைமையும் பொறாமையு மூண்டு
வெந்த காட்டெரு வெனநிலை விளிந்துள அதனால்
எந்த நாட்டவ ரும்மிதை எய்திட விரைந்தார். (எ௩)

1027. இந்தியா வெனும் இந்தநன் னாட்டிடைப் பிறந்தார்
முந்தி யாவரும் வியந்திட முறைபுரிந் திருந்தார்
சிந்தி யாமலே சிலர்நிலை திரிந்ததால் அயலோர்
வந்தியாவையும் வளைந்தனர் விழைந்தனர் வரவே. (எச)

1028. ஊனிருக்கவே யுயிரினை வாங்குவார் போல
வானிருக்கவும் வளநிறைந் திருக்கவும் வளைந்த
கோனிருக்கவும் எங்கணும் வறுமையே குடியாய்த்
தானிருக்கவே வந்தனர் நின்றனர் தழைத்தே. (எரு)

1029. வாணி கத்துறை வல்லராய் வஞ்சமும் சூதும்
பேணி எம்மவர் பெரும்பொருள் குறும்புடன் கவர்ந்தார்
காணி யாகவும் இந்நிலம் கைக்கொள விழைந்தார்
ஆணி லாமனை யெனநுழைந் தவாவிமேல் நின்றார். (எசு)

1030. மேலை நாட்டவர் கீழைநாட் டிடைவந்து தமது
கோலை நாட்டவும் கொடியினை நாட்டவும் குறித்தார்
மாலை நாட்டிய மனத்தவர் மதியிடை யெமது
வேலை நாட்டியே எந்நிலம் எமர்க்கென விதிப்பேன். (எஎ)

1031. ஆண்டு நின்றவர் மாண்பொன்றும் அறிந்திலர் அவாவே
மூண்டு வந்தனர் முன்னுள நிலையெலாங் குலைத்தார்
வேண்டும் பல்பொருள் வாரினர் மேலிடம் விரித்தார்
நீண்டு நின்றனர் நித்தலும் நிலைத்திட நினைத்தார். (எஅ)

1032. கடல்வ ளர்த்துமுன் காட்டிய தீவொன்றி லிருந்து
குடல் வளர்த்தவெம் பசியினுக் கஞ்சியுட் குலைந்தே
உடல் வளர்த்திட வந்தவர் உளமிகச் செருக்கி
அடல் வளர்த்தநம் ஆட்சியை அலைத்திட அடர்ந்தார். (எகூ)

1033. வந்த வெள்ளநீர் இருந்தநன் னீரினை மடித்து
முந்த வேநிலை யாகிய தன்மைபோல் மூண்டே
இந்த வெள்ளையர் வந்திவண் இருந்தவர் தம்மைச்
சிந்த வேசெய்து தேசங்கள் எங்கணும் நின்றார். (அ௰)

1034. தங்க ஓரிடம் கேட்டனர் தங்கிய பின்னர்
வங்க மாதிவண் தேசங்கள் வளைந்தனர் விழைந்தே
எங்கு மேயதி காரங்கள் செய்திட எழுந்தார்
இங்கு வந்திவர் அடைந்தது போலெவண் அடைந்தார் ?(அக)

1035. சீன மாதிய தேசங்க ளிடையமர்ந் துள்ளார்
மான மாதிய இழந்தவர் எனநமை நாளும்
ஈன மாகவே யெண்ணியுள் ளிகழ்ந்திட இவர் தாம்
ஊன மாயிடை வந்துநம் உரிமையை யொழித்தார். (௮௨)

1036. வெள்ளை வண்ணமாய் வெளியினில் விளங்கின ரேனும்
உள்ளெ லாம்கறுத் துயிரெலாங் கரவினில் வளர்ந்து
கள்ள மேசெயுங் கருத்தின ராதலால் இவரை
மெள்ள வேயய லொதுக்கிமுன் விலக்குதல் நன்றே. (௮௩)

1037. உள்ளி ருந்துவெங் கோளினை யுளவறிந் துரைத்துத்
தள்ள ரும்பகை தமரிடைச் சதுருடன் கூட்டி
ஒள்ளி தாயய லொதுங்கிநின் றுதவுவார் போலக்
கள்ள மாயிடைக் கலந்தமர்ந் துள்ளதைக் கவர்ந்தார். (௮௪)

1038. அரிக ளாதிய அடலுறு மிருகங்கள் ஒருங்கே
பிரிய மாயுடன் வளர்ந்திடும் பெருமையை நோக்கிக்
கரிய வஞ்சகக் கள்ளநெஞ் சுடையதாய்ப் பிரித்து
நரிமுன் செய்தவோர் செயலையே யிவர்நயந் துள்ளார். (௮௫)

1039. ஆண்டொ ரைந்தின்முன் எட்டப்பன்ஆய்ந்துபோய்ச் செய்த
வேண்டு கோளுக்கும் கோளுக்கு மிசைந்து வெல் என்பான்
நீண்ட நம்முடை ஆட்சியி லிருந்தவூர் இரண்டைக்
கீண்டுசேர்த்தனன் மீண்டுநாம் கொண்டனம் கிளர்ந்தே. (௮௬)

1040. அந்த வன்சினம் நெஞ்சினி லுடையவவ் வெட்டன்
வந்த வெள்ளைய ரிடமெலாம் வணங்கிவாய் பொத்தி
எந்த வேளையும் எம்முயர் நிலையினை யிகழ்ந்து
நிந்தை செய்துளான் சொந்தமா யவனையுட்கொண்டார் (௮௭)

1041. கோளும் வஞ்சமும் நெஞ்சிடம் கொண்டுள அவன்றன்
நாளும் புன்பழி நயந்தவ ருடன்புகுந் துறவாய்
வேளை நோக்கியே வெந்துயர் விளைத்திட நின்றான்;
வாளை நோக்கியே வாய்க்கிரை வைக்கநான் நின்றேன். (௮௮)

---

* வெல் என்றது கர்னல் மேக்ஸ்வெல்லே. (Lieut. Col. Maxwell) இவர் கும்பினி அதிகாரம் பெற்று கி. பி. 1792ல் செட்டில் மெண்டு ஆபீஸராய் இந்நாட்டில் வந்திருந்தவர். இவரது வரலாற்றைப் "பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரசரித்திரம்" என்னும் வசன நூலில் 59ம்பக்கத்தில் காண்க.

1042. இன்ன வண்ணமிந் நாட்டினில் புகுந்திழி நிலையில்
துன்னி யுள்ளவர் சிலருடன் தொடர்புகொண் டுயர்வாய்
மன்னி யுள்ளநன் மன்னவர் மாட்சியைக் குலைக்க
முன்னி நின்றனர் இன்னவர் முறைமைதான் என்னே. (அகூ)

1043. ஆடு தானனேந் தலமரு கின்றதென் றேநாய்
வாடி யேயினேந் தழுதது வஞ்சமாய் எனமுன்
நீடி நின்றதோர் பழமொழி போலிவர் நமது
நாடும் மக்களும் நலமுற வந்ததா நவில்வார். (கூ0)

1044. எந்த வேளையும் வரவிலே கண்ணராய்த் தமது
சொந்த நன்மையே கனவிலும் சூழ்ந்திடும் துணிவோர்
இந்த நாட்டினுக் கினியராய் இதம்பல செய்ய
வந்த தாச்சொலும் வாய்ப்பசப் பறிபவர் யாரே. (கூக)

1045. இங்நி லத்தினி லுள்ளவர் எவரையும் தாழ்த்தி
எங்நி லத்திலும் இலாதவெங் கொடுமையை யிங்கே
மன்னி டச்செய மதித்தனர் அம்மதி மறந்து
பின்னி டச்செய்வேன் பிழையிடச் செய்திடேன் பிறழ்ந்தும்.

1046. என்று வேந்துரை செய்யவும் இருந்தவ ரெல்லாம்
நன்று நன்றென உவந்தனர் வியந்தனர் நயந்தார்;
ஒன்றுங் கேண்மையில் விடைகொடுத் தவையிடையெழுந்து
வென்றி மன்னவன் தன்திருக் கோயிலுட் புகுந்தான். (கூந)

க0-வது மந்திரம் புரிந்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி க0சகூ.

பதினோராவது

சங்கத் தலைவர் சூழ்ந்த படலம்.

பாஞ்சைப் பதியாகிய கட்டபொம்மு கும்பினிக்குத் திறை செலுத்தாமல் மறுத்துவிடவும் அம்மறுப்பைக் குறித்துச் சென்னையில் கும்பினித் தலைவர்கள் கூடி ஆராய்ந்த நிலைமையை உரைக்கின்றமையால் இது சங்கத்தலைவர் சூழ்ந்த படலம் என நின்றது. சங்கம் என்றது கும்பினியை. சூழ்தல் = ஆலோசித்தல்.

1045. திரைதர மறுத்தமை சென்னை சேர்ந்ததும்
நிறைவொடு தலைவர்கள் நேர்ந்து சீறினர்
பொறையிழந் தொன்றியே பொங்கி யோசித்தார்
துறைதொறும் சூழ்ச்சியே துன்னி நின்றனர். (௧)

அனிமிசன் பேசியது.

1046. இன்றிவன் தனைவிடின் நாளை யாவரும்
ஒன்றிய வரியினை உதவு கின்றிலர்
பொன்றிய வலியராய்ப் பூமி நீங்கியே
என்றுமே யிலாவகை ஏக நேருமால். (௨)

1047. நம்மையும் மதித்திலன் என்று நாளுமே
வெம்மையாய்ப் பலபல விரைந்து வந்துள
இம்மையி லொருவனே ஏக மன்னனாய்
அம்மையும் ஆளவே அவாவி மேல்நின்றான். (௩)

1048. அன்னிய நாட்டினர் ஆற்றல் இல்லவர்
மன்னியல் முறையினை மரபி னாற்பெறார்
முன்னிய வணிகமே முதன்மை யாக்கொண்டார்
என்னையே திறையிவர்க் கென்ன எண்ணினான். (௪)

1049. முன்னுள நபாவிடம் முறை செலுத்திலான்
என்னினும் அன்னதை எம்முன் வந்துமே
மன்னிய பணிவுடன் வாய்மை கூறினால்
தொன்னிலை யாகவே தொடரச் செய்யலாம். (௫)

1950. மற்றுள அரசர்பால் வரியை வாங்கியே
ஒற்றுமை யாகவே உதவி நம்மிடம்
உற்றதோர் இனியனாய் உறைந்து நிற்பனேல்
பெற்றதோர் நிலையினைப் பேணி வாழலாம். (௬)

1051. யாரையும் மதித்திலன் ஆண்மை மீறியே
வீரமே பெரிதென விழைந்து நின்றுளான்
வாரமொன் றிவனிடம் வாங்க வில்லையேல்
பாரெலா நமைமிகப் பழித்து நிற்குமால். (௭)

1052. எட்டனென் றொருமன்னன் இவன்றன் நாட்டயல்
ஒட்டிநின் றுளனவன் றன்னை யூறுகள்
மட்டிலா வகைசெய்து வருகின் றானெனக்
கட்டுகள் வருவன கணக்கி லாதவே. (௮)

1053. தனியர சாகவே தருக்கி நிற்கின்றான்
இனியொரு கணமுநாம் இழந்தி ருப்பமேல்
துனிமிக வளர்ந்துமே துயர்கள் தோன்றுமென்
றனிமிசன் என்பவன் அறைந்து நின்றனன். (௯)

வெபு விளம்பியது.

1054. அவன் அமர்ந்தபின் அதிகலை *வெபுவெனு மதிமான்
சுவை ததும்பிய மொழியினன் வினைநலஞ் சூழ்ந்து
நவை யறப்பல வுறுதிகள் நலமுற நவின்றான்
கவன மாகக்கேட் டனைவரும் கவைந்தனர் இருந்தார். (௧௦)

1055. இருப தாகிய வருடங்கள் நபாவிட மிருந்து
ஒருப தாகிய தேசங்கள் உரிமையிற் பெற்றோம்
வருவ தாகிய வரியொன்றும் இவனிது வரையும்
தருவ தாயிலை தந்தது மில்லையே யென்றும். (௧௧)

1056. கலிங்கர் தேய்ந்தனர்; கருநடர் அடங்கினர்; நெடுநாட்
டுலங்கி நின்றவெந் துலுக்கரும் ஒடுங்கினர்; மராடர்
தெலுங்கர் வங்கர்கள் கொங்கர்கள் சோர்ந்தனர்; தென்பால்
இலங்கு பாஞ்சைமன் ஒருவனே யிடாதெதிர் நின்றான். (௧௨)

---

* வெபு (Joseph Webb) என்பவர் கும்பினித் தலைவருள் அப்பொழுது காரிய நிர்வாகியாயிருந்தார். சிறந்த இராஜ தந்திரி.

1057. போன போக்கெலாம் போகமாய்ப் பொழிமத மிகுந்த
யானை போனதோர் வழியென அமைந்தினி திருந்தான்;
வான மெட்டவே வரிகட்டி வணங்கிவாழ் வதுதான்
மானங் கெட்டதோர் வாழ்வென மதித்தவன் கொதித்தான்.

1058. சென்ற ஆலனைச் சிறப்புடன் மதித்துரை யாடி
நின்ற வன்வரி என்றதும் நிலைதிரிந் தழன்று
கொன்று தின்பதோர் கூற்றெனக் கொதித்தனன் என்றால்
இன்ற வன்மன நிலையினை என்னென இசைப்பாம். (௪௧)

1059. வஞ்ச மில்லவன் என்பதும், வண்மையும் பொறையும்
நெஞ்சி லுள்ளவன் என்பதும், நேரலர் எவர்க்கும்
அஞ்சி டாதவன் என்பதும், அவன்உரை செயலால்
சஞ்ச மாகவே தெளிவுறத் தெரிவன தாமே. (௪௫)

1060. வென்றி வேந்தனுய் என்றுமே நிமிர்ந்துநின் றவனை
இன்று வந்துநாம் குனியென இயம்பினால் இழிவாய்க்
கன்றி யுள்ளத்தில் கருதுவன் ஆதலால் மெதுவாய்
ஒன்றி யுண்மையை யுரைத்தவற் றிருத்துதல் வேண்டும். ()

1061. நீண்ட தூரத்தி லிருந்துவந் திங்கு நாமெய்தி
ஆண்ட வன்னரு ளாலிந்த நிலைமையை யடைந்தோம்
பூண்ட நாட்டினைப் புரந்துமேல் வருவது பொறையும்
வேண்டு நீதியும் விரகுயர் அறிவுமே என்றான். (௧௭)

1062. திறைத ராதிவன் நின்றுள்ள திறத்தினை எவரும்
அறிவு றுமுனே அடக்கமாய்க் காத்திடல் வேண்டும்
புறம றிந்திடப் புரியினே நம்முடை மெலிவை
யுறவு ணர்ந்துள வுரிமைகட் கூறுற வுக்குும். (௧௮)

1063. புதிய மாகிய நாமிந்த நிலத்தின்றன் போக்கை
அதிக மாகவே யின்னும்நன் கறிந்திலம் ஆன்ற
மதிவல் லாரொடு பழகியே மக்கடந் நிலையின்
கதிய றிந்துகை கண்டபின் காலிடல் கடனே. (௧௯)

1064. பண்ட மாற்றியே வந்தநாம் பரிந்துமுன் புரிந்து
கொண்ட வாற்றலைக் கூரிய அறிவொடு கலந்திம்
மண்ட லந்தனை யாண்டுயர் நிலையினை வழியாக்
கண்ட போதன்றிக் கரைகண்ட தாகுமோ கருதின். (௨௰)

1065. அக்கரைக்கணே யமர்ந்துள நம்மவர் எவரும்
இக்கரைக்கணே யிருந்துள நமக்கென்றுந் திறமாய்ப்
பக்கம் வந்துநேர் பரிந்து நின்றுதவுதல் பலியா;
தொக்க நாமும்நம் சூழ்ச்சியும் அன்றியே துணையார்? (உக)

1066. நாட்டி லுள்ளவர் தமக்குநாம் நலஞ்செய வந்த
கூட்டம் என்றதைக் குணமுடன் துறைதொறும் தெளிவாய்க்
காட்டி மேல்நின்ற காலத்தின் நிலையையும் கருதி
நீட்டி நின்றுள இவணிடம் நெருங்குதல் நெறியால். (உஉ)

1067. பகையை யாக்குதல் என்றுமே நன்றன்று பண்பாய்
நகைபு ரிந்துநன் னயம்பட மொழிந்துமே நலமாய்
வகைசெய் வாரென அறிவுறச் செய்துநம் கையில்
தொகை வரும்படி செய்வதே சூழ்ச்சியின் துணிபால். (உங)

1068. நம்ம யல்நின்று நம்முடன் வந்தவர் நமக்கே
வெம்மை பற்பல விளைத்தனர் பிரஞ்சுடூப் பிளே*தான்
அம்ம செய்தபோர் அருந்துயர் யாவரோ யறியார்
செம்மை யாகவு மின்றுநா மிருந்திலம் திறமாய். (உச)

1069. நின்று நங்கிளை நெடிதிவண் தழைத்திட நேர்ந்து
வென் றியங் *கிளை வெனும்பெயர் மேலவன் முன்னம்
ஒன்றி லுங்களை யாமலே உரம்பெற உழைத்து
நன்று செய்ததால் இன்றுநாம் இருப்பதை நயந்தேம். (உரு)

உக. அக்கரை என்ற ஐரோப்பாவை. கடல் கடந்து செல்லும்படி எட்ட நின்றுள்ளமையால் சுட்டு சேய்மை குறித்து நின்றது. இக்கரை என்றது இந்தியாவை.

* டூப்பிளே (Dupleix) என்பவர் பிரஞ்சு தேசத்தின் பிரதிநிதியாய் இந்தியாவில் வந்து சிறந்த செல்வாக்கைப் பெற்று கி. பி. 1742 முதல் புதுச்சேரியில் கவர்னராயிருந்தார். ஆங்கிலேயரைத் துரத்திவிட்டுத் தமது தேச ஆதிபத்தியத்தை இந் நாட்டில் நிலைநிறுத்த நெடிது முயன்றவர்.

*கிளைவ் (Lord Clive) இவன் இந்தியாவில் ஆங்கில அரசாட்சிக்கு அடிகோலி அரண் செய்தவன். அஞ்சா நெஞ்சினன். இவன் இறந்தது, கி. பி. 1774 நவம்பர் மாதம் 22ந்தேதியில் (22-11-1774) என்க.

1070. அன்ன வீரனும் இறந்திரு பத்துநான் காண்டு
துன்னி நின்றன படைகளும் இடர்களும் தொடர்ந்து
முன்னி வந்தன* வெல்லெசி முதலினோர் மூண்டு
மன்னி நின்றதால் வரன்முறை வந்தது மரபே. (௨௬)

1071. ஐதர் பொன்றினன் திப்புவும் தொலைந்தனன் அமர்கள்
செய்ய லாவகை தேசமும் அடங்கிய தினிமேல்
வெய்ய வன்பகை விளைப்பது பிழைவரி வேண்டிப்
பைய வேசென்று பரிவுடன் பகர்வது பண்பால். (௨௭)

1072. வணங்க லாவகை வாழ்ந்தவ னிருந்தன னேனும்
குணங்க ளாலுயர் கோமகன் என்பது கேட்டாம்
பிணங்க லாவகை யுரிமையை யிதமுறப் பேசின்
இணங்க லாகுவன் இசைந்தவன் இறையையு மீவான். (௨௮)

1073. நாட்டின் ஆட்சியை நாமுறப் பெற்றதும் நம்முன்
கோட்டி கொண்டவர் குலைந்துமுன் சென்றதும் குடிகள்
நீட்டி நின்றிவண் நிலைத்துமேல் வருவதும் நெறியே
காட்டி அன்னவன் கைவரக் காண்பதே கருமம். (௨௯)

1074. இனைய வாறவன் இனியவாய் வினைநலஞ் சூழ்ந்து
நினைவி லேமிக நிலைபெற நெறிமுறை யுரைத்தான்;
அனைய வாய்மொழி கேட்டவ ரனைவரும் அடைவே
வினைய மீதென வியந்தனர் நயந்தனர் விழைந்தார். (௩0)

1075. யாரை ஏவலாம் இவனிட மெனநெடி தாய்ந்து
தீர மானவன் சேனையிற் பலமுறை நின்று
வீர மாவினை செய்தவன் விரகறி வுடையான்
சார மானவன் சாக்கசன் ஒருவனே என்றார். (௩௧)

---

* வெல்லெசி (Wellesley) என்பவர் சிறந்த போர்வீரர். நெப்போலியனை நிலை குலைத்தவர். கும்பினி ஆட்சியை இங்குத் தலைமையாக நிலை நிறுத்தினவர். ட்யூக் அவ் வெல்லிங்டன் (Duke of Wellington) என்னும் சிறப்புப் பேர் பெற்றவர். மன்னி என்றது நிலைபெற்ற நிலையை.

1076. அன்ன வன்றனை வரவழைத் தமைந்துள வெல்லாம்
முன்ன தாகவே முழுவதும் தெளிவுற வுணர்த்தித்
தென்ன னாட்டினில் கட்டபோம் மெனப்பெயர் சிறந்த
மன்னன் டால்வரி வரவில்லை வாங்குக என்றார். (௩௨)

1077. நெல்லை எல்லையில் நிறைந்துள காரிய மெல்லாம்
நல்ல தாகவே முடித்துநம் வரிகளைத் தொகுத்து
வல்ல பாஞ்சையம் பதியினை மதிமிக வூட்டி
மெல்ல வேதிறை வாங்கிநீ அனுப்பென விதித்தார். (௩௩)

1078. அந்த வுத்தர வடைந்ததும் அவன்விரைந் தெழுந்து
சிந்தை யுள்ளுற மகிழ்ந்துதென் திசையிடைச் சேர்ந்து
வந்து நெல்லையில் தங்கினன் வரவுறு நிலையை
முந்து சூழ்ந்தனன் உடனிருந் தவரொடு முனைந்து. (௩௪)

1079. இந்நி லத்தமர் குறுநில மன்னர்கள் எவரும்
தந்நி லத்துறு வரிகளைத் தருமுறை தந்தார்
முன்னி லத்துறும் உரிமைகள் யாவையு முறையே
மன்னி லத்துற வரும்வகை வரன்முறை வகுத்தான். (௩௫)

1080. அடுத்து வந்தவர் யாவரும் பாஞ்சைமன் ஒன்றும்
கொடுத்தி டான்எம திடமெலாம் வரியைமுன் கொண்டு
மடுத்து வந்துளான் வலிமிக யுடையவன் என்றே
தொடுத் தியம்பினர் கடுத்தவன் சூழ்ந்தனன் துடித்தே. (௩௬)

1081. முன்னம் ஆலன்போய் முடுக்குற வந்துளான் அங்கே
இன்னம் போவது சரியல வென்றுமுன் தேர்ந்தான்
அன்ன வன்றனை யிங்குநாம் வரவழைத் துறுதி
துன்ன வேஅறி வுறுத்துவன் எனவுளந் துணிந்தான். (௩௭)

1082. அரச காரிய மாயதி காரங்கள் பெற்றுப்
பரச வேநெல்லை மண்டிலத் ததிபதி யாகி
விரச வந்துள விவரங்கள் முழுவதும் விளக்கி
வரவுக ாணவே வரும்படி யுரிமையின் வரைந்தே. (௩௮)

1083. வினைவல் லாரிரு வோரிடம் கொடுத்ததை விடுத்தான்
அனைய வீரரும் அடைந்தனர் அரசிடம் தந்தார்
இனைய செய்தியை யறிந்ததும் வேறொன்றும் எண்ணுன்
வனையும் வாரத்துள் வருவதாச் சொலிவழி யுய்த்தான்.(௩௯)

கட்டபொம்மு துணிந்தது.

1084. அவர கன்றபின் அயலிருந் தவருடன் உசாவிக்
கவர்கொள் நெஞ்சனைக் கடுத்திவண் வந்துளான் நம்மை
அவனி டம்வந்து டோம்படி அன்புடை யவன்போல்
நவமு டன்செய்தி தந்துளான் நாமும்போய் வருவோம்.(௪0)

ஊமைத்துரை மறுத்தது.

1085. என்று மன்னவன் இயம்பவும் இளையவன் வணங்கிச்
சென்று நாமவன் இடம்புகல் சிறுமையா மன்றோ
என்று மில்லதோர் முறையினுக் கின்றுநாம் இசைந்தால்
நன்ற தாகுமோ அண்ணலே! என்றனன் நயந்தே. (௪௧)

அண்ணல் குறித்தது.

1086. தம்பி நீசொல்வ துண்மையே யாயினும் தானு
வம்பு மேற்கொண்டு நின்றுளான் மறுத்துநாம் விடுத்தால்
வெம்பி வெம்பகை மூட்டிமேல் வீண்பழி விளைப்பான்
நம்பி நாம்சென்று நிலையினை யறிவது நலமே. (௪௨)

1087. காலத் தின்றனி நிலையையும் கம்பெனி யார்தங்
கோலத் தின்கொடு வலியையும் நடாவிட மிருந்து
ஞாலத் தையவர் பெற்றநாள் முதல்நன்கு கேட்டோம்
மூலத் தையின்று நேரினு முன்னுறக் காண்போம். (௪௩)

1088. என்று முன்னவன் இசைத்திடப் பின்னவன் எதிரே
ஒன்றும் பேசிடா துத்தர வென்றமர்ந் திருந்தான்
அன்று நீங்கவும் அமைச்சுடன் அமைவுற ஆய்ந்து
நன்ற மைந்ததோர் நாளினை நயந்துமுன் துணிந்தான். (௪௪)

௧௧-வது சங்கத் தலைவர் சூழ்ந்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ௧0அஅ.

பன்னிரெண்டாவது

சாக்சன் சந்திப்புப் படலம்.

கும்பினியாரின் நியமனம் பெற்றுப் பாண்டிமண்டலத்தில் வந்திருந்த கலெக்டர் ஜாக்சன் துரை (Jackson) உள்வயிரங்கொண்டு கட்டபொம்மைக் கபடமாகப் பேட்டிக்கு அழைப்ப அதனை உண்மையாக நம்பி உரிமையுடன் அவரை இவர் சந்திக்கச் சென்ற நிலைமையை உரைக்கின்றமையால் இது சாக்சன் சந்திப்புப் படலம் என நின்றது.

1089. இன்ன வண்ணமிம் மன்னவன் தமருடன் எண்ணிப்
பொன்னின் மாமணிச் சிவிகையி லெழுந்தனன் எழவும்
வன்ன வாம்பரி வீரர்கள் வாள்வலி வயவர்
முன்னும் பின்னுமாய் முழங்கினர் எழுந்தனர் முனைந்தே. (க)

1090. கொல்ல மாண்டுதொள் ளாயிரத் தெழுபத்து நான்கில்
ஒல்லுங் காலநற் சுத்தியில் ஆவணி யொன்பான்
நல்ல தோர்குரு வாரத்தில் தசமிநன் னாளில்
செல்லன் மேயினன் சாக்கசன் செயலினைத் தெளிய. (உ)

1091. தந்தி ரப்பெருந் தலைவர்கள் வரன்முறை சார
மந்தி ரத்துணைச் சுற்றமும் மருங்குடன் மேவ
சந்தி ரப்பெருந் தண்ணொளிச் சிவிகையி னடுவே
இந்தி ரப்பெருந் திருவொடும் எழுந்திவன் வந்தான். (ந)

1092. பல்லி யங்களு மொல்லென வொலித்தன பரிகள்
வல்லி யங்கள்போல் வாவிமுன் விரைந்தன வரியார்
வில்லி யங்குதோள் வீரர்கள் செறிந்தனர் செந்தூள்
புல்லி யெங்கணும் புகையெனச் செறிந்தது புறமே. (ச)

1093. காலை யிங்கிவன் கதிரென வந்தனன் கண்ட
சாலை யெங்குமே நின்றவர் சார்ந்துகை தொழுதார்
வேலை யிங்கிது விரைதரச் சாக்கசன் முதனாள்
மாலை யங்குதன் வெஞ்சின மிஞ்சினன் மனத்தே. (ரு)

சாக்கசன் கனன்றது.

1094. மற்றை யாவரும் வந்தெனைக் கண்டனர்
வரும்படி யுரைசெய்தும்
இற்றை நாள்வரை யீண்டவன் அடைந்திலன்
யாதுமோர் பதிலில்லை
எற்றை நாளுமே தனியர சாகவே
யிருந்தவன் மதமீறி
ஒற்றை யாளென எனைமிக இகழ்ந்தனன்
உலகெலா நகைசெய்ய. (௬)

1095. எட்டை யாபுர மெனுநகர் அரசனுக்
கிவன்பல இடையூறு
நெட்டை யாகவே செய்துமே னிமிர்ந்துளான்
என்னவே அவன்வந்து
ஒட்டி நாளுமென் னுளங்கரைந் துருகுமா
றுரைத்துமே நிற்கின்றான்
கட்டி யிவ்வுல கொருவனே காணியாக்
கைக்கொளக் கதித்தானே. (௭)

1096. யாரு மேயிவன் பெயர்சொலக் கேட்டபோ
தரியின்வாய் முழக்கத்தை
நேரி னுற்றவர் போலுள நடுங்கியே
நிலைமிகக் குலைகின்றார்
போரி லேயன்றிப் புறத்திலும் இங்ஙனம்
பொருந்திநின் றனனுகில்
பாரி லேயிவ னெதிர்நிலை நின்றெவர்
பகைவரா யமர்வாரே. (௮)

1097. அன்று போய்வரி யென்ற * ஆலனுமிக
அஞ்சியீண் டடைந்தானே
இன்றும் என்னையும் அன்னவன் போலவே
எண்ணியுள் ளிகழ்ந்துள்ளான்
என்று மேபொரு ளாகவே யெவரையும்
எண்ணல னிவனென்றால்
வென்றி யேபொரு ளென்றிவன் கொண்டுள
விறல்நிலை யென்னுமே. (௯)

* ஆலன்துரை வந்துபோன நிலையை ௯-வது படலத்தில் காண்க.

1098. இட்ட ஆணையை மதித்திலன் வாரமொன்
றிருமென நமையேவி
விட்டு நின்றனன் இன்னமும் வந்திலன்
வெந்திறல் புரிகின்றான்
துட்டன் என்பதும் துணிந்தவன் என்பதும்
சொலாமலே சொலிநின்றான்
கட்ட பொம்மிவன் வலியையும் செருக்கையும்
காண்டுமென் றகங்கொண்டான். (க०

1099. நெஞ்சில் வெஞ்சின மிஞ்சியே வஞ்சினம்
நெடிதுபற் பல கூறி
அஞ்சி டாதவன் போலவே நின்றவன்
அரசிவன் வருசெய்தி
வஞ்ச மாகவே அஞ்சலாள் வாயிலாய்
வகையுறத் தெரிந்தான்முன்
தஞ்ச மாயிவ ணிருந்தவற் காணுதல்
தகாதெனத் தனிஆய்ந்தான் (க

1100. அவன்ப திக்கிஃ தருகுள தாதலால்
அடங்கிடா தகங்கொண்டு
நிவந்து நிற்பனல் நெறிசிறி தகன்றதேல்
நிலையமர்ந் திருப்பானென்
றுவந்து தன்னுளே வஞ்சனை சூழ்ந்தனன்
உரியதோ ரிடநாடிச்
சிவந்த நெஞ்சனாய் வெண்ணகை புரிந்துமே
செலவுடன் பட்டானே. (க

1101. இன்ன வாறவன் விரகுடன் படைகளை
யெழுந்துமுன் செலச்செய்தே
தன்னை யேநிகர் நெல்லையம் பதியினைத்
தணந்துதண் குற்றாலம்
என்னு நற்பதி யேகினான் ஏகுங்கால்
இருந்தவர் தம்மோடு
மன்ன வன்வரின் பின்வரச் சொலுமென
வகுத்தவன் செலலானான். (

1102. பதிபெ யர்ந்தவன் போனபின் இப்பதி
படையுடன் படர்ந்தேகி
அதிக மேன்மையாய் நெல்லையம் பதியினை
யடைந்தனன் அவன்முன்னுள்
விதிசெய் தேகிய விவரத்தை யங்குளார்
விழைந்துநின் றுரைசெய்தார்
சதிசெய் தானென எண்ணலன் மன்னவன்
சரசமா யுளங்கொண்டான். (௧௪)

மன்னன் எண்ணியது.

1103. காலம் நீட்டித்து வந்தனம் ஆதலாற்
கருமமே கண்ணாகிச்
சால வும்வினை செய்பவன் மேற்றிசை
சார்ந்தனன் குற்றாலம்
மேல தாகிய நற்றலம் ஆதலால்
மேவியே யவண்சென்று
ஏல வேயவன் றனைக்கண்டு மீள்வமென்
றேந்தலு மிசைந்தானே. (௧௫)

1104. அன்றவண் தங்கி நெல்லையம் பிரானுக்கும்
அகிலமும் தனியீன்றே
என்றுங் கன்னியா யிருந்தரு ளம்மைக்கும்
இனியநல் லபிடேகம்
துன்று கோலங்கள் சுவையமு தாதிகள்
சுருதியின் படிசெய்து
நின்று கைதொழு திராயிரம் செம்பொன்னை
நேயமோ டுவந்தீந்தான். (௧௬)

1105. நெல்லை வாசிகள் அரசனை நெறிவந்து
நெடிதுகண் டுரையாடி
எல்லை யில்லதோர் அன்புட னின்றனர்
இவனுமின் னருள்கூர்ந்தான்;
வல்லை யேகியே வருதுநா மிருமென
வரூதினி யுடன்சூழ்ந்து
மல்ல லோங்குகுற் றாலநற் பதியினை
வந்தினி தடைந்தானே. (௧௭)

---

௧௪. அங்கு உளார் என்றது கலெக்டருடைய காரியாலயத்தில் இருந்தவரை. சதி—வஞ்சம், மோசம்.

1106. வந்த செய்தியைச் சாக்கசன் அறிந்திட
மற்றைநா ளுரைத்துய்த்தான்
சிந்தை செய்திரு தினங்கழித் தப்புறம்
தெரிசிப்போ மெனச்சொல்லி
முந்த வேபல சூழ்ச்சிகள் புரிந்தனன்
முன்னில னிவனென்றும்
விந்தை யாகவே மாளிகை யொன்றினில்
விளங்கிவீற் றிருந்தானே. (கஅ)

1107. அருவி யாடினன் பரமனைப் பணிந்தனன்
அழகிய தண்சாரல்
மருவி யுள்ளநற் காட்சிகள் கண்டிவன்
மனமிக மகிழ்ந்துற்றான்
கருவி லேவிர குடையவன் மறுகியே
கருது சாதகனென்னும்
ஒருவ னோடுதன் னுளத்துறு சூழ்ச்சியை
யுபாயமா யுரைத்தானே. (கசு)

சாக்கசன் சதி நினைந்தது.

1108. நல்ல சாதகா பொல்லாதவன் வந்தனன்
நாமிவன் றனையிங்கே
வல்ல வெம்படை யாலகப் படுத்தியே
வன்சிறை தனில்வைத்தால்
நல்ல பேற்றினை நனிபெற லாகுமேல்
நாம்சொலும் வழிக்கெல்லாம்
ஒல்லை யாயிவ னடங்குவன் திறையையும்
உதவுவன் எனச்சொன்னான். (உ௦)

1109. என்ற வன்சொலக் கேட்டவன் அஞ்சினன்
இதுமிகத் தீதாகும்
வென்றி வீரனை வஞ்சின மூட்டினால்
விளைவுமே லென்னாங்கொல்?
ஒன்றும் ஓர்ந்திலை யென்றனன் சரியினி
யிவ்விடம் உதவாதென்
றன்று வேறயல் நகரினுக் கேகுவான்
அகத்திடைத் தனிச்சூழ்ந்தான். (உக)

சொக்கம்பட்டி சிவகிரிகளுக்கு வரச்சொன்னது.

1110. சொக்கம் பட்டிபோய்ச் சிவகிரி அடைந்துமே
துருசுடன் தொழில்செய்ய
மிக்க காரியம் பலவுள வெனவவன்
வெளியினில் விரகாகத்
தக்க வாறுசெய் தடைவுடன் வரும்படி
சதுருடன் முன்போனான்
பக்கம் உள்ளதென் றிவனொன்றும் கருதிடான்
படையுடன் பின்போனான். (௨௨)

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சென்றது.

1111. எட்டி யுள்ளவிவ் வில்லிபுத் தூரினில்
எற்றதோர் வினையின்றே
ஓட்டி யான்செய வேண்டுமா லாண்டுநீ
ருற்றன ரேயாகில்
தட்டி லாமலே காணலா மென்றங்குச்
சார்ந்தவ னிடஞ்சொல்லி
விட்டு நீங்கியே வெம்படை யோடவன்
விரைந்துமுன் சென்றானே. (௨௩)

மன்னன் மனங்கனன்றது.

1112. அந்த வார்த்தையைக் கேட்டது மன்னவன்
அகமிகச் சினந்தோங்கி
இந்த வெள்ளையன் என்னையென் செய்குவான்
ஏகுவன் தனியென்றே
வந்த சேனையை மீண்டுபோம் படிசொல்லி
மதிமிகு பட்டத்துச்
சுந்த ரப்பரி மீதிவர்ந் தொருவனாய்த்
தொடர்ந்திடத் துணிந்தானே. (௨௪)

1113. தம்பி யூமையும் மந்திரிப் பிள்ளையும்
தானைக ளுடன்சேர்ந்து
நம்பி சேரலே நன்றென வுரைத்தலும்
நயந்தவன் சரியென்றே
வெம்பி முன்சென்றான் படைகளும் தொடர்ந்துடன்
வேகமா யடர்ந்தேகிப்
பம்பி யப்பதி யடைந்தன மன்னனும்
பரியிழிந் தமர்ந்துற்றான். (௨௫)

1114. வில்லி சேர்ந்தவண் இருதின மிருந்தனர்
வினையென மூனநேரே
சொல்லி வந்தவன் புல்லிய நினைவொடு
தொடர்ந்தொன் றுஞ் செய்யாமல்
மல்ல லோங்கிய இராமநா தன்புரம்
வருகவென் றுரையேவி
மெல்ல வேயகன் றெழுந்துதன் படையுடன்
விரைந்தவண் செலலானுன். (உசு)

1115. போன போக்கினை மானவ னறிந்தனன்
புன்னகை மிகச்செய்தான்
ஈன மாகவே இழிந்துபுன் செயல்செய
எண்ணினுன் இவன்பின்னே
தானை யோடுடன் போதலை யொழிந்துநந்
தண்பதி மீள்வோமென்
றுன மந்திரி யுரைசெய அரசனும்
ஆய்ந்திது சொலலானுன். (உஎ)

1116. அஞ்சி னுன்வர வென்றுளங் கொள்ளுவன்
அயலிட மெனிலாண்மை
எஞ்சி நின்றிடும் நாமெளி தாவமென்
றெண்ணியிவ் வகைசெய்தான்
வஞ்ச வெங்கணன் சிங்கமெவ் வனத்திடை
மருவினும் என்னுங்கொல்?
நெஞ்சி லோர்ந்திலன் நிலைமையும் தேர்ந்திலன்
நெறிகெட நிமிர்ந்துள்ளான். (உஅ)

1117. தொடர்ந்து போயிவன் சூழ்ச்சியின் முடிவினைத்
துருவிநேர் நின்றோர்ந்து
நடந்து வந்தநந் நிலைமையை நாடெலாம்
நன்கறிந் திடவேண்டும்
கடந்து மீள்வது காரிய மன்றிவற்
காண்பதே கடனுமென்
றடர்ந் தெழுந்தனன் படைகளும் தொடர்ந்தன
அதிவிரை வாய்வந்தான். (உகூ)

எழுசீர் விருத்தம்.

1118. வந்தவன் இராம நாதமா புரத்தில்
மன்னவன் மாளிகை யொன்றில்
தந்திரத் தலைவர் தம்பியர் அமைச்சர்
தம்முடன் இனிதமர்ந் திருந்தான்
வெந்திறல் வேந்தன் வந்ததை மகிழ்ந்து
விரகுடன் சாக்கசன் விழைந்து
முந்துற வமைத்த படையெலாந் தொகுத்து
முரணுற வொருபுறம் வைத்தான். (௩0)

1119. ஓரியன் கிளார்க்கு மாரடன் என்னும்
உயர்தள கர்த்தரும் நேரே
போரியல் புரியு மல்லர்கள் நூறு
பேர்களும் பொருந்தியுள் மறைவாய்ச்
சாரவே வைத்துச் சதுரரு டனிருந்து
சமரியல் மேடையில் தனியே
காரியம் வந்து கண்டுகொ ளென்னக்
காரியன் ஒருவனை விடுத்தான். (௩௧)

1120. அன்னவன் வந்து சொல்லவும் அருகே
யமர்ந்தவர் தம்முடன் ஆய்ந்து
மன்னவ னெழுந்து சிவிகையி லமர்ந்து
வரன்முறை மாண்பொடு வந்தான்
நன்னக ருள்ளா ரனைவரும் கண்டு
நயந்துளம் வியந்தனர் திரண்டார்
இன்ன பேரழகன் என்னவூர் அரசோ
எனவிழைந் தெதிரெதிர் புகன்றார். (௩௨)

1121. இந்திர திருவும் சந்திர வுருவும்
இவனிட மினிதமைந் துளவென்
றந்தமா நகர முழுவது மகிழ
அந்தர துந்துபி யெனவே
முந்துற இயங்கள் முழங்கிட வீரர்
முறைமுறை தொடர்ந்தயல் நெருங்க
வந்தனன் வரவை யிருந்தவன் மேடை
வாயில்முன் னின்றுகண் டயர்ந்தான். (௩௩)

1122. சிவிகைவிட் டிறங்கி மடங்கலே றென்னத்
திறன்மிகு தேசெதிர் திகழக்
குவிகைய ராகி மற்றவர் வணங்கக்
கொற்றவன் நிமிர்ந்துமுன் நடந்து
சவியுற வருங்கால் இருபுற நின்று
சாக்கசன் படைவெடி வீரர்
அவிரொளி வேல்வாள் அனைத்தையு மதியா
தடலுட னுள்ளிட மடைந்தான். (௩௪)

1123. வாளெலா மதியான் வேலெலாங் கணியான்
வலியவெங் கருமருந் தடர்ந்த
கோளெலா மொன்றுங் குறித்திலன் நிமிர்ந்து
கோளரி யேறெனப் படர
நீளவே யவன்றன் படையெலாந் திகைத்து
நின்றன அவனுமுள் ளஞ்சி
ஆளெலா நிறுத்தித் தனிமையாய் வருமா
றாணைசெய் தாளினை யுய்த்தான். (௩௫)

1124. ஆணையை யறிந்தான் அன்னவா றென்றே
அரசுவந் தேறினான் அமைச்சும்
மாணமை தம்பி யூமையுந் தொடர்ந்து
வலிந்துடன் ஏறினார் நான்கு
கோணைவா சலையுங் கடந்துமேல் வந்து
குறித்தமே லிடத்தினிற் கண்டான்
வேணுமென் றமைத்த ஆதனத்திருக்க
விதித்தனன் வேந்தனு மிருந்தான். (௩௬)

சாக்கசன் வினவியது.

1125. எதிரமர்ந் திருந்த மன்னனை நோக்கி
யினமுறை விசாரித்த பின்னர்
பதியுடை வரியைத் தந்திலீர் நெடுநாட்
பார்க்கவும் வந்திலீர் நாட்டில்
வதியுமெங் குடிக ளிடமெலாம் வரியை
வாங்கினீர் வைத்தனீர் என்றும்
அதிபதி யாகி அமர்ந்தனீர் எங்கள்
ஆணையை மதித்திலீர் என்றான். (௩௭)

மன்னன் மாறுரைத்தது.

1126. வரியென எவர்க்கும் இதுவரை எங்கள்
வழியினில் தந்ததே யில்லை
அரியசீர் நபாவுக் குரியதோர் திறையை
அரசெலாம் எம்மிடம் தந்து
மருவியின் றளவும் வந்துள யாரும்
வரன்முறை வருகின்றேம் நீவிர்
பெரியரென் றின்று பேசிட நேர்ந்தீர்
பின்பினிப் பேசுவ தெவனோ. (௩அ)

1127. என்றர சியம்ப இருகணும் சிவந்தான்
ஏன்றவெம் மாட்சியு ளமைந்து
நின்ற †ஆத்தூரை ஆறுமங் கலத்தை
நீர்வலிந் தெடுத்துமக் குரித்தா
ஒன்றவே வைத்தீர் யாருமக் கிந்த
வுரிமையைத் தந்தனர் என்று
கன்றிய சினத்தோ டுரைத்தனன் உரைக்கக்
காவலன் பின்னிது பகர்ந்தான். (௩௯)

1128. என்னுடை நாட்டி லிருந்தநன் னகரை
யினியசென் னெல்விளை வுக்கா
மன்னிமேல் வருமென் றுன்னியே கொண்டேன்
வசையிதி லென்னையோ வென்றான்
இன்னவல் லுரையைக் கேட்டலும் முன்ன
மிடம்பெற வைத்தவெம் படையைச்
*சன்னையி லிவனைப் பற்றுமி னென்று
சாடையில் குறித்தன னுடனே. (௪0)

† ஆத்தூர், ஆறுமுகமங்கலம் என்னும் ஊர்கள் இரண்டும் திருச்செந்தூர்த் தாலுகாவில் உள்ளன.

* சன்னை = குழூஉக்குறி. சங்கேதமாய் முன்னமே ஏற்பாடு செய்து வைத்துள்ள இரகசியக் குறிப்பு. சாடை = இங்கிதம்.

1129. மல்லர்கள் திரண்டு மண்டிமேற் பாய்ந்தார்
மன்னவன் வெகுண்டுடை வாளை
ஒல்லையி லுருவி ஒருகணத் துள்ளே
யிருபது தலைகள்கீ ழுருள
வல்லையில் வீசி வலமிட மாக
வந்தனன் தம்பியும் பாய்ந்து
கொல்லமுன் வந்த கூற்றெனப் புகுந்து
கொன்றனன் நின்றவர் குலைந்தார். (சக)

1130. வெட்டிவெஞ் சோரி மெய்யெலாம் படிந்து
வீரவே கத்தொடு மன்னன்
ஓட்டிமேல் வருங்கால் சாக்கசன் ஓடி
ஒளித்தனன் சிபிந்தக் கோழைப்
பட்டிமா மகனை வெட்டுதல் பழியா
மென்றயல் திரும்பினன் நேரே
முட்டிய *கிளார்க்கின் வெண்தலை துள்ளி
முன்விழ மாட்டிமேல் முனைந்தான். (சஉ)

1131. மேடைமே லிந்த வெம்பழி விளைய
வெளியினில் நின்றவர் கேட்டுச்
சாடிமேல் வந்தார் வெடிகளோ டடர்ந்து
சமர்நிலை நின்றவப் படைகள்
நீடிமேல் மூண்டு நிறைநிறை சுட்டார்
நேர்ந்தவாள் வீரர்க ளவர்மேல்
ஓடிமுன் வெட்டி யுருட்டினர் பலரை
யுருண்டன ரிவருளுஞ் சிலரே. (சங)

1132. வாளொடு வேல்கள் வல்லையம் சுழற்றி
வந்தனர் விரைந்தெங்குந் திரிந்து
தோளொடு தலைகள் தாளொடு கைகள்
துணித்துமுன் குவித்தனர் துடித்து
நாளொழி வுற்றார் நைந்தனர் நின்றார்
நாமென்ன செய்வமென் றேங்கித்
தாளுறு வலியைக் காட்டினர் ஓடித்
தப்பினர் தலைமறைந் தொழிந்தார். (சச)

---

* கிளார்க் (Clarke) என்பவன் சேனைத்தலைவன். இராமநாதபுரம் பேட்டியில் இப்போர் நிகழ்ந்தது கி. பி. 1798 செப்டம்பர்மாதம் 10ந்தெய்தியில் என்க. அன்று பகல் 1 மணிக்கு அவன் அங்கு இறந்தான்.

1133. மூட்டிய வெகுளி யுடன்றுணிந் தடர்ந்து
மூண்டவர் தமையெலா முடித்துப்
பூட்டிய வாளோ டிறங்கினன் முன்னே
பூட்டிய வாயிலைத் தகர்த்து
வீட்டிய வீர வெறியொடு வேந்தன்
வெளிவரத் தம்பியும் வந்தான்
நீட்டிமுன் னின்றார் கண்டுகண் களித்து
நேர்ந்தெதிர் கொண்டுடன் மீண்டார். (௪௫)

1134. வீணனென் றிவனை விட்டொழி யாமல்
மேன்மக னென்றுநாம் நம்பிக்
காணவே வந்தோம் கண்டனம் பழியே
காரிய மினியிவ னென்னே
மாணமர் நமது நகரினை நோக்கி
மருவுவோ மெனமனந் துணிந்து
நாணுற நடந்தார் மன்னனும் பரிமேல்
நண்ணினன் விரைந்துமுன் வந்தான். (௪௬)

1135. மானமா* மதுரை யடைந்திர வமர்ந்து
மருவிய போரினி லிறந்து
போனவர் எனைய ரெனவறிந் தாய்ந்தார்
பொன்றினர் எழுவவென் றோர்ந்தான்
ஆனதோர் அமைச்சைக் கண்டிலா மையினால்
அரசுளம் நொந்தனன் மீண்டு
தானையை யங்கு நடத்திடத் துணிந்தான்
தம்பிவேண் டாமென்று தடுத்தான். (௪௭)

1136. உயிருட னிருந்தால் மேலுரை யாடி
யுரிமையின் மீட்டலா மன்றே
செயிருட னிறந்து போயினு னென்றாற்
சென்றுநாம் செய்வதொன் றின்றே
வயிரமேற் கொண்டு வஞ்சகப் பேடி
மகனுடன் மறுத்தும்போய்ப் போரைச்
சயமுறப் புரிதல் தகாதென இளையோன்
சாற்றலும் தணிந்தனன் தக்கோன். (௪௮)

* மானும்துரை என்னும் ஊர் மதுரையாநகருக்குத் தென்கிழக்கே ௫௦ மைல் தூரத்தில் உள்ளது.

1137. அந்தநன் னகரில் ஒருபக லமர்ந்தே
அடலமர் படையுட னெழுந்து
முந்தநண் பகலும் இரவிலும் நடந்து
முன்னுறு வழியெலாங் கடந்து
வந்துதம் பாஞ்சைப் பதியினை யடைந்து
வழிவந்த வருத்தங்கள் தீர்ந்தும்
மந்திரிப் பிள்ளை நிலையினை நினைந்து
மனங்கவன் றிருந்தனன் மன்னன். (௪௯)

டேவிசன்துரையை வரவழைத்தது.

1138. உண்மை யானநல் வெள்ளைமா மரபினன்
உயர்குண முடையவன் றன்பால்
திண்மை யானநண் பினன்றிரு மந்திரச்
செழுநகர் தனிலமர்ந் துள்ளோன்
வண்மை யானஅப் பெருந்தகை யாளனை
வந்துபோம் படியொரு முடங்கல்
அண்மை யானவ னிடந்தந்து விடுத்தனன்
அவன்கொணர்ந் தடைவுடன் தந்தான். (௫௦)

1139. தந்தவந் நிருபந் தனைவிரித் தறிந்து
தன்மனை யிடம்விடை கொண்டு
சந்தநற் பரியி லிவர்ந்துதண் குறுக்குச்
சாலையின் வழியதாய் விரைந்து
வந்துயர் பாஞ்சைப் பதியினை யடைந்தான்
மன்னவன் எதிருவந் தழைக்கச்
சுந்தரத் *திருவின் விலாசத்தி லமர்ந்து
சுபமுறை வினவின ரினிதே. (௫௧)

கலிநிலைத்துறை.

1140. அழைத்த தென்னென டேவிசன் அரசனை நோக்கித்
தழைத்த நண்புடன் வினவவும் சாக்கசன் வந்து
பிழைத்த நெஞ்சனாய் வஞ்சக நினைவொடு பெருகி
இழைத்த யாவையும் உரைத்தனன் இடரையும் விரித்தான்.()

௫௦. திருமந்திர நகர் என்றது தூத்துக்குடியை.
* திருவின் விலாசம் — இலட்சுமி விலாசம் என்னும் மாளிகை.

1141. நெல்லை வந்துகாண் என்றவன் நேயமோ டுய்த்த
சொல்லை நம்பியே சென்றனம் தொடர்ந்து குற்றாலம்
வில்லி யூர்முத லலைத்துமே இராமநா தத்தில்
அல்லல் செய்தனன் அமரினை விளைத்தன னென்றான். (௫௩)

1142. மந்திரிப் பிள்ளை வந்திலன் சமரிடை மாண்டு
நொந்த ழிந்தன னோவுயிர் நூக்கியுள் ளானோ
இந்த வாறிந்த இடத்துக்கும் இழிவிட ரொன்று
வந்த தேயென மன்னவன் மறுகிமுன் சொன்னான். (௫௪)

1143. சொன்ன யாவையும் டேவிசன் கேட்டுளந் துளங்கிச்
சென்னை நின்றிவண் சேர்ந்தவன் சாக்கசன் மிகவும்
சின்ன நீரனாய்த் தீமதி யாளனாய்த் திரிந்து
இன்ன வெஞ்செயல் விளைத்துளான் என்றனன் பழித்தான்.

* டேவிசன் தேற்றியது.

1144. அவன்றன் புன்மையை அதிபராய் மேலமர்ந் தங்கு
நிவந்து நின்றுளார்க் கெழுதிநின் னிலையையும் விளக்கி
உவந்து மெய்யினை யுணருமா செய்குவன் ஒன்றும்
கவன்று கொள்ளலை மன்னவ வென்றவன் கரைந்தான். (௫௬)

1145. ஆவி யோடமைச் சிருப்பனேல் யாதொரு துயரும்
மேவி டாமலே மீளுவன் மேலினி யுனது
கோவி யற்கையும் குலமுறை நிலையுநன் குணர்ந்து
தாவி னண்பொடு சார்ந்தவ ரிருக்கவும் சமைவார். (௫௭)

1146. மற்றை யோரெலாம் வரிதந்து வழிமொழிந் தொடுங்கி
நிற்றல் கண்டனர் நின்னையும் அவ்வழி நினைந்தார்
உற்று வந்தவுன் வழிவர வுணர்ந்திலர் உணர்ந்தால்
எற்றை நாளுமே யினியரா யெமரிசைந் திருப்பார். (௫௮)

1147. கலைந லத்தினைக் கருத்தொடு தெளிந்திலன் சேனைத்
தலைவ னாகவே தருக்கொடு நின்றவன் தெற்கே
நிலைமை யாய்நின்று வினைசெய வலனிவ னென்றே
உலைவில் சங்கத்தார் உரிமையில் உய்த்தன ரிவனை. (௫௯)

---

* டேவிசன் (Devison) என்பவர் தூத்துக்குடியில் இருந்தவர்; பாஞ்சைப் பதியிடம் மிகுந்த நண்புடையவர்.

1148. தனக்க மைந்தரோர் பொறுப்பினைத் தானினி துணரான்
மனக்கு வந்தவா மதத்திது செய்தன னகத்தே.
சினக்கொ டும்பகை யுடைமையாற் செம்மையிற் றிரம்பி
உனக்க ருந்துய ருளுற்றினன் உறுபழி பூண்டான். (சுo)

1149. உலக நீர்மையை யோர்ந்தவ னுறைபவர் திறனே
நலம தாகவே தேர்ந்துநல் வினைசெயுந் தன்மை
கலக மேகண்டு வந்தவன் காணுவான் கொல்லோ?
திலக மேபிதைச் சிந்தையிற் கொள்ளலை சிறிதும். (சுக)

1150. மேலுள் ளார்க்குநின் மேன்மையைத் தெளிவுற விளக்கிச்
சால வேநலம் புரிகுவன் சலமினி வேண்டாம்
கால மோர்ந்தினி வருவனீ கலங்கலென் றெழுந்தான்
சீல நண்பினன் சேர்ந்தவர்க் கின்பமே செய்வான். (சுஉ)

1151. அப்பெ ருந்தகை யாளனை அன்புடன் பேணிச்
செப்ப ரும்பெரு மகிழ்வுடன் செலவிடை யருளி
ஒப்ப ருந்திரு வுடையவன் உறுவினை கருதி
இப்பெ ரும்புவி யின்புற இனிதமர்ந் திருந்தான். (சுங)

தம்பி நின்ற தானபதி நிலை.

1152. இங்கு வந்திவன் இன்னவா றிருந்தனன் அங்கே
தங்கி நின்றமந் திரிநிலை தனையினிக் காண்பாம்
பொங்கி நேர்ந்தஅப் போரினிற் சாக்கசன் அஞ்சி
மங்கி யோரிட மறுகிமுன் கிடந்தனன் மறைந்தே. (சுச)

1153. மூண்ட மல்லர்கள் முண்டங்கள் துண்டங்க ளாக
ஆண்ட கைவடி வாளினல் அடர்ந்துமேல் வருங்கால்
தாண்டி யோர்மல்லன் தாக்கினன் தாக்கவும் பிள்ளை
மாண்ட னன்னென மயங்கியே அவனயல் வீழ்ந்தான். (சுரு)

1154. சமர்க லைந்தபின் சாக்கசன் தலைநிமிர்ந் தெழுந்தான்
அமர வேயயல் மந்திரி அமைந்ததைக் கண்டான்
தமர்வ ரும்படி கூவியே சார்ந்துபோய்ப் பிடித்தான்
அமரில் வென்றியொன் றடைந்தவன் போலக மகிழ்ந்தான்.

1155. பிள்ளை தான்பிடி பட்டுள பிழையினைத் தெளிந்தான்
கொள்ளை யாகமுன் குவிந்துள குருதியை நோக்கி
வள்ளல் வாளினால் மாண்டவர் தொகையையு மறிந்தான்
உள்ளம் நாணினான் ஆயினும் ஊக்கமேற் கொண்டான். (௬௭)

1156. வீர மன்னன்முன் வென்றுபோய்ப் படைகளை மேவிச்
சீர மைந்ததன் னகரினைச் சேர்ந்திருப் பானென்
றார வேநினைந் தாறுதல் அடைந்தனன் ; மேலே
நேர நின்றதன் னிலையினுக் கிரங்கின னின்றான். (௬௮)

1157. நின்ற வன்றனைச் சாக்கசன் நேர்ந்தெதிர் சினந்து
கொன்று தின்பவன் போற்பல கொடுமொழி புகன்றான்
இன்று வந்தகப் பட்டனை யினியுனை யெமன்வாய்க்
கொன்ற வேயிரை யிடுவனென் றுருத்துமுன் நின்றான். (௬௯)

1158. பேச்சில் வல்லவன் என்றுபேர் பெற்றதாற் செருக்கி
ஆட்சி யெங்குமே செய்யலா மென்றகம் ஆர்த்தாய்
பூச்சி போன்றநீ பொருமத கரியெனும் என்றன்
மூச்சி முன்னிலும் முடிவுறு திருத்திகொல் முனையின். (௭௦)

கலிவிருத்தம்.

1159. எங்கடம் ஆட்சியை எதிர றிந்திலை
சங்கமென் றிகழ்ந்தனை தருக்கி நின்றனை
பொங்கிய மன்னனைப் போத மாற்றினை
எங்குமே போரினை இயற்ற ஏற்றினை. (௭௧)

1160. வஞ்சமில் லாதவன் வாளில் வல்லவன்
தஞ்சமா யெமர்வரி தருதற் கெண்ணினும்
வெஞ்செய லுடையனாய் விரகு சொல்லியே
அஞ்சிடா வகையில் நீ அல்லல் செய்தனை. (௭௨)

1161. மண்டிய தீயுடன் வாய்ந்த காற்றுப்போல்
திண்டிற லவனொடு சேர்ந்து நின்றனை
உண்டியும் உடையுமே யுவந்து கொண்டனை
கண்டிலை வேறொரு கதியும் காணவே. (௭௩)

1162. அடுத்தவர் எவரையும் ஆத ரிப்பவன்
தடுத்தமை யாதநட் பாளன் என்றுநீ
எடுத்தவற் புகழ்ந்தனை யின்றிங் குன்னையே
கெடுத்தவன் போயினன் கேண்மை நன்றரோ! (௭௪)

தானுபதி எதிர்த்துரைத்தது.

1163. என்றவன் வசைபல இயம்ப நின்றவன்
இன்றுநீ செய்வதைச் செய்க ஈனமாய்
ஒன்றுமே யுரைக்கலை யுணர்விலா யெனக்
கன்றிய மனத்தினன் கடுத்து ரைத்தனன். (௭௫)

1164. காணவந் தருளெனக் கரைந்த தால்மன்னன்
ஆணையை நினைந்துளம் அடங்கி வந்தனன்
வீணரும் செயாதவெவ் வினையைச் செய்தனை
நாணிலை நடுவினில் நானென் செய்வனே. (௭௬)

1165. உன்னை முன் னுணர்ந்திலை யுணர்ந்து நின்றுள
என்னைநீ யிகழுதல் ஈன மாகுமே
மன்னவன் வாளின்வாய் வைக்க நாணினன்
அன்னதால் இன்னமும் ஆவி கொண்டுளாய். (௭௭)

1166. அருந்திற லுடையவன் போல ஆண்மைகள்
பெருந்தக வுடனின்று பேச வந்தனை
பொருந்தக வுடையஎம் பொம்மன் தந்தவோர்
வருந்திய ஆயுளை வைத்து நின்றுளாய். (௭௮)

1167. பிள்ளைநான் வெள்ளைநீ பேச்சும் சூழ்ச்சியும்
கொள்ளையாக் கொண்டனம் குறித்த போரினில்
சொள்ளையா யிருவரும் சோடி சேர்ந்தனம்
எள்ளலீ தென்னையோ என்னை நீயுமே. (௭௯)

1168. புல்லிய மொழிகளைப் புகல லென்றிவன்
சொல்லிய பொழுதவன் துடித்தெ ழுந்தனன்
வல்லியிற் பூட்டிவன் சிறையில் வைம்மினென்
றெல்லையில் நால்வரை யுருத்து நோக்கினன். (௮௦)

1169. பற்றினர் வெஞ்சிறைப் படுத்தி நின்றனர்
சற்றுமே தயையிலாச் சாக்க சன்னவற்
கற்றைநாள் உணவொன்று மருள கிற்றிலன்
மற்றைநாள் முதலிறை வழங்கச் செய்தனன். (அக)

1170. மேலவர் தமக்கவன் வெஞ்சி னத்துடன்
சாலவே நிருபங்கள் தனித்துத் தீட்டினன்
ஏலவே பாஞ்சைமன் எழுந்து வந்திங்குக்
காலனைப் புகுந்தனன் கடுத்து மூண்டனன். (அஉ)

1171. நம்படை யனைத்தையும் நாசம் செய்தனன்
தம்பியோ டகன்றுமே தப்பி யோடினன்
வெம்பிய படைகளும் வெருண்டு போயின
நம்பிய அமைச்சனை நான்கைப் பற்றினேன். (அ௩)

1172. பாய்ந்தவற் பற்றிவெஞ் சிறைப்ப டுத்தியே
ஆய்ந்திவண் வைத்துளேன் ஆணை நோக்கிமேல்
ஏய்ந்ததைச் செய்குவன் என்று வெம்பகை
காய்ந்தெழ விடுத்தனன் கடுத்து நின்றனன். (அச)

1173. இவனிலை இங்ஙன மிருப்ப வெஞ்சிறை
யவனிலை யங்ஙனம் அமைய முன்புதான்
நவமுறத் * தேவசன் நண்பி னேடுவந்
துவகையிற் போனபின் உற்ற தோதுவாம். (அரு)

டேவிசன் துரை கும்பினியாருக்கு எழுதியது.

1174. மந்திர மாநகர் மருவி மன்னவன்
முந்தினோர் நிலைமையும் முதன்மை நீர்மையும்
வெந்திற லமைதியும் மேன்மை யுண்மையும்
இந்திர திருவனு யிசைந்த தன்மையும்; (அசா)

1175. நீதியும் தருமமும் நெறியும் இன்னன
ஆதியா புள்ளன யாவும் தீட்டியிக்
கோதிலான் றனக்கொரு கோப மூட்டியத்
தீதினல் விளைந்ததைத் தெளியக் காட்டியே; (அஎ)

* தேவசன் என்றது டேவிசனை.

1176. முன்பமை சங்கத்து முதன்மை யோர்தமக்
கன்பமை திருமுகம் அறிவி னுய்த்தனன்;
வன்பகை யின்றியே வளமும் நண்புமாய்
இன்பமைந் தெவருமே யிருக்க வெண்ணினுன். (அஅ)

1177. திருமுகம் இருவரும் தீட்டி விட்டன
ஒருமுக மாகவே ஓடி வந்தன
வருமுக நோக்கியே மரபெ லாந் தெரி
கருமநற் றலைவர்கள் கருதி ஆய்ந்தனர். (அகூ)

1178. பாஞ்சையம் பதியுயர் நிலையும் பண்புநல்
வாஞ்சையும் வரன்முறை வரைந்து வந்ததால்
தீஞ்செயல் எவரிடம் சேர்ந்த தென்றவர்
ஆஞ்செய லுடன்விரைந் தறிய முந்தினர். (கூ0)

சாக்கசனுக்குக் கும்பினியார் உத்தரவு.

1179. சிறையிலுள் ளவனைமுன் செலுத்தி நீயுநேர்
முறையில்வந் தருள்கென முடங்க லொன்றினைக்
கறையுறு சாக்கசன் காண உய்த்தனர்
நிறையுறு நெஞ்சினர் நெறியில் நின்றனர். (கூக)

1180. அந்தவுத் தரவுவந் தடைந்த போதவன்
முந்துற விரைந்துமுன் சிறையில் மூடிய
இந்தநல் லமைச்சனை எழுப்பி நல்லுடை
தந்திதை யுடுத்திநீ சார்கென் றேவினன். (கூஉ)

1181. இழுக்குடை நின்னுடை ஏற்க கிற்றிலேன்
அழுக்குடை யாகவே அதிபர் முன்சென்றென்
விழுக்குடிப் பிறப்பையும் விளைத்த வெம்மையும்
ஒழுக்கமும் பிறவுநன் குணர்த்து வேனென்றான். (கூங)

1182. நல்லது போவென நால்வ ரோடவன்
செல்லுறு மாறுமுன் செலவி டுத்துப்பின்
வல்லதோர் பரியினி லிவர்ந்து வந்தனன்
செல்வமார் திரிசிர புரத்தைச் சேர்ந்தனன். (கூச)

கஉ-வது சாக்சன் சந்திப்புப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி ககஅஉ.

அகூ. கும்பினியார் டேவிசனுக்கும், டேவிசன்துரை கும்பினிக்கும் எழுதி யனுப்பிய கடிதங்கள். தீட்டல்—எழுதுதல்.

பதின்மூன்றாவது

நியாயம் தெளிந்த படலம்.

சாக்சன் செய்த சதி நிலையைக் கும்பினித் தலைவர் கூர்ந்து ஆராய்ந்து தாணுபதிப்பிள்ளையை விடுதலைசெய்து நீதிபுரிந்த நிலைமையை யுரைக்கின்றமையால் இது நியாயம் தெளிந்த படலம் என நின்றது.

1183. ஆதியி லிருந்தமர் விளைந்த ஆற்றினை
நீதிபர் விசாரிக்க நேர்ந்த மாந்தனர்
ஓதிய இருவரும் ஒருங்கு வந்துமுன்
வாதியல் வழக்குரை வழங்க லாயினர். (க)

1184. அதிபர்கள் அமர்ந்துள அரச மன்றத்தில்
ததியறிந் தெழுந்துமுன் சாக்க சன்நின்று
பதியுயர் பாஞ்சைமன் அமைச்சன் பாரினில்
முதுகொடுஞ் செயலினன் என்று மூட்டினன்: (உ)

சாக்கசன் சாற்றியது.

1185. கொள்ளையும் பறியும்வெங் கொலையும் நாட்டிடைத்
துள்ளிமுன் நடித்திடத் தொடுத்து நின்றவன்
பிள்ளையர் மரபினன் பெரிய வம்பினன்
வெள்ளைய ரெனநமை வெறுக்கும் வெம்மையன். (ங)

1186. நல்லவன் போல்வெளி நடித்து நெஞ்சினில்
புல்லிய வஞ்சமே பொருந்தி யுள்ளவன்
எல்லையி லிடறுகள் எங்கும் காட்டியே
ஒல்லையில் தன்பெயர் உலகில் நீட்டினன். (ச)

1187. நீற்றினை நெற்றியில் நிறைத்து மற்றவர்
சோற்றினில் மண்ணினைத் தூவும் துன்மதி
நூற்றினைப் பத்தினுள் நுழைத்துப் பொய்க்கணக்
காற்றினே ராமென வமைக்கும் ஆற்றலான். (ரு)

க. சாக்சனும், தாணுபதியும் திரிசிரபுரம் நீதிமன்றத்தில் வாதி பிரதிவாதிகளாய் நின்று வழக்காடியபடியை அடியில் காண்க.

1188. மல்லினில் வலியவம் மன்ன னும்மிவன்
சொல்லினில் எளியனாய்த் தொங்கச் செய்துளான்
அல்லிலும் பகலிலும் யாண்டும் தன்னலம்
புல்லுமோர் வழியையே பொருந்த நோக்குவான். (௬)

1189. நயமுறு வஞ்சகன் நாவில் தேனுறு
பயமெனப் பேசுவான் பணிவும் காட்டுவான்
கயமிகு நெஞ்சிலே கள்ள முள்ளவன்
இயல்பினை யெங்ஙனம் இயம்ப வல்லனே. (௭)

1190. மன்னவன் திறைதர மறுத்து மாறுபட்
டின்னல்மீக் கொண்டிக லூக்கி நிற்றலுக்
கென்னகா ரணமென எண்ணி நோக்கினால்
இன்னவ னேயதற் கேது வாகுமால்; (௮)

1191. அன்னவன் றனைவசப் படுத்தி யாண்டுமே
தன்னர சாகவே தருக்கித் தன்பெயர்
துன்னிமேல் நின்றிடச் சூழ்ச்சி செய்திவன்
பன்னரும் வஞ்சகம் பயின்று வந்துளான். (௯)

1192. கொடுமைகள் செய்துவெங் கோள்கள் மூட்டியே
படுபழி விளைத்துயர் பாஞ்சை யம்பதிக்
கடுகடு விடமென அமைந்து வஞ்சகக்
கெடுமதி யாயிவன் கிளைத்து நின்றுளான். (௧௦)

1193. நாடெலாம் இவன்பெயர் சொல்லி னஞ்சென
வாடியுள் ளஞ்சுமால் வஞ்சச் சூழ்ச்சியால்
கேடுகள் பலசெய்து கிளைபி ரித்துடன்
கூடவே யிருந்திவன் குடிகெ டுப்பனால். (௧௧)

1194. துன்மதி யமைச்சிவன் துணிந்த மன்னனைப்
புன்மதி யாக்கியே போரை மூட்டிநம்
முன்மதி யாவகை முடித்து வைத்தனன்
என்மதி யிவனிடம் இயற்றற் பாலதே. (௧௨)

1195. உவந்தெனைக் காணவந் துற்ற பாஞ்சைமன்
சிவந்துநம் சேனையைச் சிதைத்துப் போயினான்
இவன்றனைப் பிடித்திவண் இழுத்து வந்தனன்
எவன்செய லாகுமோ ஏந்த லீர்என்றான். (கங)

1196. அந்த வாறவன் சொன்னவை யாவையும்
சிந்தை யாரமுன் கேட்டுச் சினந்தனர்
இந்த வாறிவன் செய்துள னோவென
முந்த நோக்கினர் பிள்ளை முகத்தையே. (கச)

1197. பிள்ளை யேயிவன் பேசிய யாவுமே
உள்ள மோர்ந்தனை உன்பிழை யின்னவா
றுள்ள வேயிவை யுண்மைகொ லோவிதில்
தள்ள வேறுநீ சாற்றுவ துண்டுகொல். (கரு)

1198. என்றவ ருரைத்திட எழுந்து மந்திரி
நின்றுமுன் வணங்கியே நீதி யாறெலாம்
நன்றறி துரைகளே! நானிங் கோதுவ
தொன்றுள தென்றவன் உரைக்க லாயினான். (கசு)

தானாபதி எதிர்மொழிந்தது.

1199. இதுவரை இவனிந்தத் தரும மன்றத்தில்
அதிபரா யமர்ந்துள அண்ண லார்முன்பு
மதிநிலை மனநல மருவி டாமலே
அதிகொடும் பழிகளை அடுக்கி னானரோ. (கஎ)

1200. பொய்யெலாம் புனைந்திந்தப் புனித மன்றத்தில்
ஐயர்முன் யாதொன்றும் அஞ்சி டாமலே
ஐயகோ! இவன்சொன்ன அநீதி யாவுமிவ்
வெய்யவன் புன்மையை விளக்கி நின்றவே. (கஅ)

1201. கோளும் கொள்ளையும் கொலையு மெங்குமே
நாளு மூட்டுவேன் என்று நாட்டினான்
ஆளை நேரிலே யாதும் கண்டிலான்
ஊளை யிட்டிவன் இங்ஙனம் ஓதினான். (ககூ)

1202. தான்செய்த தவறெலா மறைத்துத் தங்கள்முன்
நான்செயா நவையெலா நயந்து சொல்லினன்
வான்செய்த புகழொடு மருவி யுள்ளவெங்
கோன்செய லொன்றுமே குறிக்கொண் டோர்ந்திலான். (உ0)

1203. காணவா வென்றிவன் அழைக்கக் காவலர்
ஆணையென் றெம்மர சகம கிழ்ந்துமே
வேணவா வுடன்வர நெல்லை விட்டிவன்
கோணலாய் மறைந்துகுற் றாலம் கூடினன். (உக)

1204. அங்கும்பின் தொடர்ந்தனம் அருள்செய் யாமலே
பொங்கிய வில்லிபுத் தூர்க்குப் போகின்றேன்
உங்குவா வென்றிவன் உரைத்துப் போயினன்
சங்கமோ டங்கும்போய்ச் சார்ந்து நின்றனம். (உஉ)

1205. அவ்விடத் திலுமிவன் அமைந்து கண்டிலன்;
இவ்விடம் இவ்விட மென்று வஞ்சித்துச்
செவ்விய இராமநா தத்தில் சேர்த்தனன்
வெவ்விட மனையவன் விளைத்த தென்சொல்வேன்? (உந)

1206. மேலுள மாளிகை யொன்றில் மேவியே
மாலுள மல்லர்கள் வல்ல சேனையைப்
பாலயல் மறையவே வைத்துப் பாண்டியா!
சாலவே வந்துகாண் என்று சாற்றினன். (உச)

1207. வஞ்சகந் தெரிந்திலா மன்னன் மாண்புடன்
தஞ்சமா வந்தனன் சார வந்ததும்
எஞ்சிநீ ஒருவனே யிங்கு வாவென
வெஞ்சின ஆணையை வெளியில் நீட்டினன். (உரு)

1208. நல்லதென் றேறினன் நானும் தம்பியும்
மெல்லவே தொடர்ந்துபின் மேவி நின்றனம்
வல்லன பலபல வாது பேசினன்
எல்லையில் மல்லரை ஏவி விட்டனன். (உசு)

உந. சொக்கம்பட்டி, சிவகிரி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முதலிய இடங்களுக்கெல்லாம் அலைத்து முடிவில் இராமநாதபுரத்திற்கு இழுத்து வந்தான் என்பதாம்.

1209. யானைகள் போலவர் அடர்ந்து பாய்ந்தெங்கள்
கோனினைப் பற்றினர் கோப மூண்டது
மானமா மன்னவன் வாளில் வீசினன்
ஈனமாய் முண்டங்கள் எழுந்து துள்ளின. (உ௭)

1210. மூண்டவெம் படைகளை முடித்து மீண்டந்த
ஆண்டகை வரும்பொழு தஞ்சி யோடியே
தாண்டியோ ரிடத்தினில் தாவி வீழ்ந்திவன்
மாண்டவன் போலவே மறைந்தொ டுங்கினன். (உ௮)

1211. மல்லர்செய் போரினில் மதிம ருண்டுநான்
அல்லுறற் றலமந்துள் அயர்ந்து வீழ்ந்தனன்;
வல்லவன் துணையுடன் வாவிப் போயினன்
மெல்லவே யெழுந்திவன் விழிதி றந்தனன். (உ௯)

1212. வந்தெனைப் பற்றினன் வம்பு பேசினன்
நொந்திடச் சிறையினில் நூக்கி வைத்தனன்
இந்தநல் லிடத்தினை யெய்த நேர்ந்தபின்
சிந்தையுள் மகிழ்ந்துநான் சிறுமை தீர்ந்தனன். (௩௦)

1213. மன்னவன் வாளினுக் கஞ்சி யோடிய
அன்னதோர் சினமெலாம் அடியன் மேல்வைத்துப்
பின்னமா யிப்படிப் பிழைகள் பேசினன்
இன்னமும் இவன்செய்த ஈனம் என்சொல்வேன். (௩௧)

1214. மூன்றுநாள் பட்டினி போட்டு மூடினன்
ஆன்றபே ராசுடை அமைச்சன் என்றெனை
ஏன்றவோ ரிறையுமே எண்ணி நோக்கிலன்
நான்றுயிர் விடும்படி நவைசெய் தானரோ. (௩௨)

1215. சொல்லிய வழியெலாம் சுற்றி வந்தது
நல்லியல் புடையநும் நாம நோக்கியே
புல்லிய இவன்செய்த புணர்ப்பி னலன்றோ
கொல்லியல் புடையனுய்க் கோன்கொ தித்தனன். (௩௩)

௩௩. நாமம் நோக்கியே என்றது கும்பினியாருடைய ஆணையை மதித்தே என்றவாறு. உங்களை நம்பிவந்த எங்களை இவ்வாறு இவன் ஈனம் செய்தான் என்பதாம்.

1216. நல்லவர் தம்மிசை நவையை மூட்டியே
அல்லலை விளைத்தனன் ஆய்ந்து நீதியைச்
செல்லநற் றுரைகளே! தேர்ந்து செய்மினென்
றெல்லையில் அமைவுடன் இயம்பி நின்றனன். (௩௪)

கும்பினியார் உண்மை யுணர்ந்து உள மகிழ்ந்தது.

1217. நின்று மந்திரி சொல்லிய நெறியெலாங் கேட்டு
நன்று நன்றென வுவந்தனர் நவையெலாம் அவன்பால்
ஒன்றி யுள்ளவென் றுணர்ந்தனர் ஒருவனாய் நின்றே
அன்றம் மல்லரை வென்றர சகன்றதை வியந்தார். (௩௫)

1218. தனிய னாய்நின்றத் தளத்தினை அங்கவன் தடிந்தே
இனிய னாய்எங்ஙன் ஏகினான் எனஅவர் வியந்து
வினய மாகவே *வினவினர்; வினவவும் பிள்ளை
அனையவே அவ்வா றுயிர மாயினும் அடுவான். (௩௬)

1219. உரிய வாளினை யுறைகழித் தெடுத்துமுன் னுருத்து
வரிவ யப்புலி யாமென மன்னவன் பாய்ந்தான்
அரியெ திர்ப்பட்ட நரிகள்போல் அப்படை அனைத்தும்
இரியல் போயின இழிந்தழிந் தொழிந்தன பலவால். (௩௭)

1220. அன்று வீரமன் ஆருயி ரனைத்தையும் ஒருங்கே
கொன்று தின்றிடும் கூற்றெனக் கொதித்துவாள் விதிர்த்தான்
நின்ற வெம்படை நிலைகுலைந் தோடின நேரே
ஒன்றி னாரெலாம் உயிருலைந் தொழிந்தனர் உடனே. (௩௮)

1221. மடங்க லேற்றினை மண்ணுறு கட்டியா லெறிந்து
மடங்க வைக்கலா மென்றபுன் மதியினர் போல
மடங்க லந்தவிவ் வஞ்சக நெஞ்சினன் அன்றம்
மடங்க லாவிற லாளியை மாறுசெய் திழிந்தான். (௩௯)

---

* உண்மையை உணர்ந்துகொண்ட கும்பினியார் ஜமீன்தார் தனியே நின்று வென்று போனதை நினைந்து வியந்தார் ஆதலால் அவ்வீர நிலையை விழைந்து பிள்ளையிடம் மேலும் விவரமாக வினவலாயினார்.

1222. என்று மன்னவன் வீரமெய்த் திறலினை யினிதா
நின்று மந்திரி கூறிட நேரவர் வியந்து
மன்ற வேவிழைந் துளமிக மகிழ்ந்தனர் என்றும்
வென்றி வீரரை விரும்பிமுன் வியந்திடா ரெவரே? (௪௰)

1223. அன்ன வீரனை நேரினிற் காணவுள் விழைந்துன்
மன்ன னீங்கினி வருவனோ? என்றனர்; எனவும்
இன்ன வாறிவண் வருகவென் றாணையொன் றேவின்
சொன்ன நாளினுள் அடைவனென் றமைச்சனும்சொன்னான். (௪௧)

1224. ஆயின் நாமினி ஆணையொன் றேவினால் பகையென்
றேயும் வெஞ்சின மூண்டிவண் எய்திலன் நீயே
போய வன்றனைக் கொணர்கெனப் பொன்னொடு பரியும்
ஆயும் அன்பினால் அளித்தவன் றனையயல் விடுத்தார். (௪௨)

1225. இவன்அ கன்றபின் சாக்கசன் றனையெதிர் நோக்கி
நவைமி கும்படி செய்தனை நாட்டினில் எமக்கே
அவம திப்புற ஆக்கினை வினைதெரிந் தாற்றும்
தவம றிந்திலை எனத்தள்ளித் தண்டமும் விதித்தார். (௪௩)

1226. முன்பு தேவசன் விடுத்தநற் றிருமுகம் முழுதும்
அன்பி னோடுணர்ந் தவற்கொரு பதிலினை விடுத்தார்
இன்ப மானவத் திருமுகம் எய்தவும் அவன்றன்
என்புள் ளூறிடு மன்பினால் இன்பமீக் கூர்ந்தான். (௪௪)

1227. அந்த நன்முகம் அதிபர்கள் மனமிக மகிழ்ந்து
தந்த தாதலால் அதனுடன் அவன்விரைந் தெழுந்து
வந்து பாஞ்சையம் பதியினை மருவினன் வரவும்
முந்து பிள்ளையும் அவ்வழி அவனைமுன் கண்டான். (௪௫)

1228. இரண்டு பேர்களும் எதிரெதிர் வருமுறை வினவிப்
புரண்ட அன்புடன் இன்புற வளநகர் புகுந்தார்
திரண்டு நோக்கினர் யாவரும் சிந்தையுட் களித்தார்
அரண்க டந்துபோய் அரசமா ளிகையினு ளடைந்தார். (௪௬)

1229. அரசன் கண்டுவந் ததிசய மிகவெய்தி ஆர்வம்
விரசி மேலெழ உடனிரீஇ விளைவெலாம் வினவித்
திரைசெய் செந்திலெம் பிரானரு ளெனத்தெளிந் தேத்திக்
கரைசெ யாய்பெருங் களிப்புடன் கலந்தினி திருந்தான். (௪௭)

1230. அன்பு மிக்கவோர் அருமைநற் பிள்ளையை அடலார்
வன்பு வித்திரள் முன்புவிட் டொதுங்கிய வண்தாய்
பின்ப தைக்கண்ட போதெனப் பிள்ளையைக் கண்டுள்
இன்ப மோங்கிய ஏந்தல்பின் இழைத்ததை யிசைப்பாம். ()

வந்த ஞானபதி வருநிலை யுரைத்தது.

1231. மந்திரி விசாரணை மரபி னடியே
முந்திரி யும்பிச காமல் முன்னவர்
அந்த ரங்தெரிந்தற நீதி ஆற்றினர்
வந்தரு ளும்படி வாய்மை கூறினர். (௪௯)

1232. போயவர் நிலைமையைப் பொருந்தக் கண்டுநம்
தூயநன் னிலைமையும் துலங்கக் காட்டியே
நேயமோ டமைந்தினி நிலைத்து வாழ்வதே
தேயமோ டமர்ந்துநாம் செய்யற் பாலதே. (௫௦)

1233. மறமிகுந் தொழுகிய வஞ்சச் சாக்கசன்
புறமகன் றொழிந்திடப் போக்கி நம்மிடம்
உறவமர்ந் துவகையி னோங்கி யுள்ளனர்
அறமலி சிந்தையர் ஆளுந் தன்மையர்; (௫௧)

1234. என்றுயர் கும்பினி யாரை ஏத்தியே
நன்றுணர் மதியுடன் நயந்து மந்திரி
வென்றியந் திருவுடை வேந்தன் முன்சொல
அன்றயல் இருந்தவன் அடுத்து ரைத்தனன். (௫௨)

1235. பாஞ்சையம் பதிமனைப் பார்க்க வேண்டிநாம்
வாஞ்சையுற் றிருக்கின்றேம் வந்து போகலாம்
ஆஞ்ஞையன் றிதுவெங்கள் அன்பின் வேண்டுகோள்
நாஞ்சில நலங்களை நயந்து நின்றுளேம்; (௫௩)

1236. எனவவர் உரிமையாய் எழுதி யுய்த்துள
அனையநற் றிருமுகம் அடைந்து வந்தனன்
இனையதென் றதனைமுன் எடுத்துத் தேவசன்
மனனுறுறக் காட்டினன் மகிழ்ந்து கொண்டனன். (ருச)

1237. அப்பெருந் தகையவர் அமர்ந் திருந்துள
செப்பருந் திருவுடைத் திரிசிரா புரம்
இப்பெரும் படையுடன் எழுந்து போயடைந்
தொப்புடன் கண்டுநாம் உவந்து மீள்வமே. (ருரு)

1238. என்றிரு நண்பரும் இனிது கூறினர்
நன்றென அரசனும் நயந்து தேறினன்
வென்றியங் கிளையுடன் விழைந்து நல்லதாய்
ஒன்றிய நாளினை உவந்து சூழ்ந்தனன். (ருசு)

1239. விதிமுறை பூசையை முடித்து மேவுநற்
பதிபுறை நெறிநிலை பார்த்து வேண்டிய
அதிபெரும் பொருள்களை அமைக்க வென்றுநல்
மதியுயர் அமைச்சிடம் வரம்பு செய்தனன். (ருஎ)

1240. வேண்டிய பொருள்களும் வீரர் யாவரும்
ஈண்டிய திறலுடன் இசைந்து நிற்கவும்
ஆண்டகை ஆயத்தம் ஆகி ஆர்வமாய்ப்
பூண்டதன் துணிவொடு போதன் மேயினன். (ருஅ)

கங-வது நியாயம் தெளிந்த படலம் முற்றிற்று.

ஆகக்கவி கஉசo.

பதினேன்காவது

துரைகள் நட்புப் படலம்.

நியாயம் தெளிந்த கும்பினி அதிபதிகள் பாஞ்சைப் பதியுடன் உறவுகொண்டு உரிமைசெய்த நிலைமையை உரைக்கின்றமையால் இது துரைகள் நட்புப் படலம் என நின்றது.

1241. கும்பினித் தலைவர்தம் குறிப்பு ணர்ந்துமுன்
வெம்பிய பகைநிலை விலகு மென்றுளம்
நம்பிய படியினல் நயந்து நேர்செலத்
தம்பியை நம்பியும் தழுவி நின்றனன். (க)

1242. அன்புடன் அழைத்துளார் அமைச்சும் வந்துளான்
மன்படை யுடன்சென்று வல்லை மீளுவன்
பொன்புனை நகரினைப் புரந்து நில்லென
இன்புறு மாமனே டினிது கூறினன். (உ)

1243. முன்னமோர் களியனல் மூண்ட வெம்பகை
இன்னதோர் வழியினல் எளிது தீருமென்
றுன்னியுள் முருகனை உருகி எண்ணியே
பொன்னடி மலர்களைப் புகழ்ந்து போற்றினன். (ங)

1244. எண்ணிய யாவையும் இனிது நல்கியென்
கண்ணினுள் ஒளியெனக் கலந்து நின்றருள்
புண்ணிய பூரண புனித செந்தியில்
நண்ணிநின் றருள்புரி ஞான நாயகா. (ச)

1245. மானமும் வீரமும் மருவி நின்னருள்
ஆனபே ரரணினை அடைந்து நின்றெமர்
ஊனமொன் றுறுவகை உலகை யோம்பினர்.
நானும்வந் தவர்வழி நண்ணி நின்றுளேன்; (ரு)

1246. என்னையும் புரந்திந்த இடத்தின் மேன்மையைப்
பின்னமொன் றுறுமலே பேணிக் காப்பது
முன்னவர் முன்னுய் முழுதும் நின்றருள்
நின்னது கடனென நினைந்து வாழ்த்தியே; (சு)

1247. அரசுறு நிலையினுக் கமைந்த தாகிய
விரசுறு கோலங்கள் விழைந்து கொண்டனன்
வரமுறு தாயினை வலம்வந் தேத்தியே
பரசிநேர் விடைபெறப் பரிந்து வந்தனன். (எ)

அன்னையடிபணிந்து மன்னன் விடை பெற்றது.

1248. சத்தியருள் சகதேவி சன்னிதியில் தாழ்ந்தெழுந்து தாய்முன் போந்து
சித்திரச்சே வடிபணிந்து செவ்வாய்கை புதைத்துநின்று திருநீ றீயப்
பத்தியுட னுதலணிந்து பத்தினிபால் விடைபகர்ந்து பரிந்து நீத்துச்
சத்திரசா மரைநீளத் தடந்தானை புடைசூழத் சார்ந்து வந்தான். (அ)

1249. வந்தபொழு தங்குநின்ற படைகளெலாம் பெரிதுவந்து மதிநேர் கண்ட
சந்தமிகு தண்கடல்போல் சிந்தைகளித் துயர்ந்தோங்கத் தரளச் செவ்வாய்ச்
சுந்தரிகள் வாழ்த்தெடுப்பத் தித்திகள்மத் தளமுழங்கச் சுருதி கூறச்
செந்தமிழின் பாட்டிசைக்கச் செந்நகர்த் திசைநோக்கிச் சேவை செய்து. (கூ)

1250. சோதிமணிச் சிவிகையினில் தோன்றலெழுந் தருளினன் துணைவ ரெல்லாம்
சாதிமணிப் புரவிகளில் தாமமர்ந்தார் தேவசனும் அமைச்சும் சார்ந்தார்
வேதியர்கள் வாழ்த்திநின்றார் வேல்வலவர் வாள்வலவர் விரைந்து சூழ்ந்தார்
மாதிரங்கள் செவிடுபட மன்னியங்கள் பலமுழங்க வழிமேற் கொண்டான். (கo)

1251. செல்லும்வழி இடைநின்ற நகரங்கள் தொறுமிருந்தார்
சேர வந்து
பல்பழங்கள் மெல்லிலைகாய் நல்லனவெ லாங்கொணர்ந்து
பணிந்து கண்டு
நல்லுபசா ரங்கள்செய்து நனிவாழ்த்த அரசுவந்து
நயந்து நோக்கி
நில்லுமென அருள்கூர்ந்து நிறுத்திநெறி முறையாக
நெடிது சென்றான். (கக)

1252. சென்றுதிரி சிரபுரத்தைச் சேர்ந்தவுடன் வேந்தடைந்த
திறன்தெரிந்து
துன்றுபெரு மகிழ்ச்சியுடன் துரைகளெதிர் கொண்டழைத்துச்
சோதி மன்றத்
தோன்றியநல் மாளிகையில் உடனிருத்திப் புடைசூழ்ந்துள்
ளுவகை கூர்ந்து
மன்றவுற வுரையாடி மாபெரிய விருந்துசெய்து
வதிந்தி ருந்தார். (கஉ)

1253. மாரனெனக் கவிகளெலாம் வருணிக்கும் வடிவமொடு
வயங்கி நின்ற
பேரழகும் பெருமிதமும் போாத மனத்திண்மை
பிறங்கி யுள்ள
வீரமிகு முகப்பொலிவும் விழிகளிப்பத் தனித்தனியே
விழைந்து நோக்கி
ஆர்வமொடு பலபேசி அனைவோரும் அகமுவந்துள்
அன்பு கூர்ந்தார். (கங)

1254. திறந்தெரியாச் சாக்கசனுல் சினந்திருகி யன்றுநீர்
செய்து சென்ற
மறந்தெரிந்து வருந்தினேம் மடமையினுல் விளைந்ததனை
மறந்து விட்டு
நிறந்தெரிந்த நட்போடு நிலைத்துநா மிருவேமும்
நிற்க வேண்டி
அறந்தெரிந்த வுமையழைத்தேம் அகந்தெளிந்து கொளவிழைந்தேம்
அரச என்றார். (கச)

1255. என்னவவர் அன்புடனே இசைந்துரைத்த பண்புரையை
இனிது கேட்டு
மன்னன்மன மிகமகிழ்ந்து மாண்புடையார் முகநோக்கி
வானும் மண்ணும்
இன்னநிலை உலகறிய இன்றுமுதல் நண்பமைந்தேம்
இனிமேல் நீங்கள்
சொன்னபடி செய்தமைவேன் தொன்முறையின் படியென்றும்
தொடர்ந்து நின்றே. (கரு)

1256. என்றரசன் இயம்பஅவர் இனிதுவந்து பழைமைபோல்
இருந்து வாழ்க;
துன்றுதிறை பிறரெல்லாம் தொடர்ந்துதரத் துணைசெய்க;
துன்னார் மீறி
நின்றெமரோ டமர்புரிய நேர்ந்தனரேல், நீர்துணையாய்
நேரே வந்து
நன்றுதவி செய்தருள்க என்றிசைத்தார் அரசுவந்து
நல்ல தென்றான். (கசு)

1257. இன்னபடி வரையறைகள் இனிதுசெய்து தனித்தனியே
இல்லந் தோறும்
டன்னரிய படிவிருந்து பரிந்தாற்றிப் பந்தாடல்
பயின்று நாளும்
மன்னியபே ருவகையுடன் மருவிவருங் கால்ஒருநாள்
பரியேற் றத்தில்
மன்னன்மிக வல்லவனென் றறிந்ததனால் அதையறிய
மனம்விழைந்தார். (கஎ)

1258. உள்ளம்விழைந் துள்ளதனை உல்லாச மாயிவன்பால்
உரைக்க லானார்
தள்ளரிய பெருவீரத் தருக்குடைய இவனுவந்து
சாரி வல்ல
ஒள்ளியவெம் புரவியிங்கே யுள்ளவெலாம் காண்பமென
உரைத்து நின்றான்
வெள்ளையர்கள் மிகவியந்து வியமுடைய வயங்களைநேர்
விரைந்து தேர்ந்தார். (கஅ)

1259. மல்லகதி மயூரகதி முதலியவைங் கதிவகையுஞ்
சாரி யாவும்
வல்லனநல் வடிவுடைய வலமுடைய மணமுடைய
வானும் மண்ணும்
ஒல்லையினில் உலாவிவரும் ஒழியாத கடுவேக
முடைய வான
நல்லபுர விகள்ஏழும் நன்குதெரிந் தெடுத்துவெளி
நாட வைத்தார். (கசூ)

1260. *செண்டுவெளி வந்துவளர் தேசுமிகுந் தெவராலுந்
தெரிய லாகா
மண்டுவளி யேயிந்த வடிவெடுத்து வந்தவென
மறுகி யாரும்
கண்டுகளி கொண்டாடத் திண்டிறல்மன் னவன்துரைகள்
காண வேண்டி
மிண்டுபரி ஒன்றின்மேல் வெம்மடங்கல் போல்தாவி
விரைந்து சென்றான். (உ0)

1261. காற்றென்ன மனமென்னக் கட்புலனுங் கதுவாமல்
கடிது சுற்றி
மேற்றிசையுங் கீழ்த்திசையும் மிக்கிரண்டு திசைகளையும்
வேறு காண
தூற்றமொடு வந்திவ்வா றேரேழு குதிரைகளும்
ஓய்ந்து நின்ற;
வேற்றுமையொன் றில்லாமல் மேலுமிவன் வீறுடனே
விளங்கி நின்றான். (உக)

1262. வாள்வலியில் வேல்வலியில் மல்வலியில் வில்வலியில்
வளர்ந்த டர்ந்த
தோள்வலியில் கேள்வலியில் சொல்வலியில் வல்லனெனச்
சொல்லக் கேட்டோம்
தாள்வலியில் வல்லவுயர் புரவிகளே ழையுந்தளர்த்தித்
தளர்வொன் றின்றி
நீள்வலியில் வல்லனாய் நின்றஇவன் நிலைமையின்று
நேரே கண்டோம். (உஉ)

---

* செண்டு — குதிரை வாவிவரும் வையாளி வீதி.

1263. இன்னபெரு வீரனமக் கினியதுணை யாயமைந்த
திதமே யென்று
மன்னியபே ருவகையுடன் மன்னவனை அருகணைத்து
மருங்கு வைத்து
நன்னயங்கள் பலசெய்து நாளும்உற வுரையாடி
நயந்தி ருந்தார்;
அன்னபெருந் தகையாளர் அடைந்தவர்கள் அனைவருக்கும்
அன்பு செய்தார். (உ௩)

1264. வெளியிருந்த சேனைக்கும் விதிமுறையே விருந்தாற்றித்
திங்கள் ஒன்று
களிமிகுந்து மருவியமர்ந் துடனிருந்த தேவசன்பாற்
கலந்து சூழ்ந்திவ்
ஒளிமிகுந்த அரசொடுநம் வழிவருவார் என்ஞான்றும்
உறவாய் வாழ
அளிமிகுந்த வழியினைநாம் அறிந்துசெய வேண்டுமென
ஆய்ந்து தேறி. (உ௪)

1265. அரியவிலைத் தரளமணி மாலையும்பொற் சிவிகையுமுன்
ஆர்த்து வந்த
புரவிகளோ டுடன்சங்கப் பெயர்பொறித்த போர்வாளும்
புகழ்ந்து தந்து
துரைகள்சூ டாமணியென் றொருபுதிய பட்டப்பேர்
துலங்கச் சூட்டி
உரைகள்பல கொண்டாடித் துரைகளெலாம் அரசனைமுன்
உவந்து நின்றார். (உ௫)

1266. அன்னபெருந் தகையாளர் அருளிநின்ற சிறப்புகளை
ஆய்ந்து நோக்கி
மன்னன்மிக மனமுருகி வாயார வாழ்த்திநின்று
மாண்பு மிக்க
இன்னபெருஞ் சீர்களையிங் கெய்தநான் செய்ததவம்
யாது கொல்லோ
பொன்வரையைச் சேர்ந்தேனுக் கென்னகுறை யெனமிகவும்
புகழ்ந்து போற்றி (உ௬)

1267. தொழுதுவிடை கொண்டெழுந்தான் துரைகளெலாம் உடன் சூழ்ந்து வந்தார் [தொடர்ந்து
முழுதுமுங்கள் உரிமையினி முகமனேன் எனஅவரை முன்னி றுத்தி
விழுமியநற் சீர்களுடன் தேவசனும் அமைச்சனும்பின் விழைந்து மேவ
எழுதுபெருங் கீர்த்தியான் படைகளுடன் எழுந்துவழி ஏக லுற்றான். (உஎ)

புதுவை அரசு விருந்து புரிந்தது.

1268. வரும்வழியில் புதுக்கோட்டை மன்னனிவன் வருவதைமுன் அறிந்து வந்து
பெருமகிழ்வோ டெதிர்கண்டு பேணியொரு நாள்விருந்து பெட்பிற் கொண்டிங்
கருள்புரிய வேண்டுமென ஆர்வமுடன் வேண்டினன் அரசி சைந்தான்
உரிமையுடன் கொண்டுபோய் உயர்மணிமா ளிகையிருத்தி உபச ரித்தான். (உஅ)

1269. விசயரகு நாததொண்டை மானென்னும் வேந்தனன்று விழைந்து செய்த
நசையுறுநல் விருந்துகண்டு நட்புநிலை தனையுவந்தான் நண்ணி வந்த
அசைவிலுயர் தேவசனும் அமைச்சன்முதல் யாவருமின் பார்ந்து நின்றார்
வசையிலரச வ்விசய வரதனிடம் விடைகொண்டு வழிமேற் கொண்டான். (உகூ)

தொண்டைமான் கொண்டாடி நின்றது.

1270. இம்மன்னன் உயர்திருவும் எழினலனும் வலிநிலையும் எதிர்ந்து நின்ற
தெம்மன்னும் மனமகிழ்ந்து சீர்கள்பல செய்துவிட்ட செயலும் நோக்கிப்
பொம்மென்ன அளிமுரலும் பொலந்தாரிப் பொம்மன்போல் புவனந் தன்னில்
எம்மன்னர் பேர்பெற்றார் எனவந்த மன்னனுவந் தேத்தி நின்றான். (௩௦)

1271. நாட்டிடையே கண்டவரும் நகரிடையே நின்றவரும்
நயந்து கூடி
வாட்டிறலார் வயவேந்தன் வழிவரும்போ தெதிர்வந்து
மகிழ்ந்து வாழ்த்திக்
காட்டியதண் ணுயர்மழையைக் கண்டபயிர் போலுள்ளங்
களித்து நின்றார்
தேட்டிடைநீண் டுயர்ந்திருந்த தென்மதுரா புரிவந்து
சேர்ந்தான் அம்மா. (௩௧)

1272. மணிமாட கூடங்கள் மாளிகைகள் மண்டபங்கள்
மறுகு தோறும்
அணியணியா நிறைந்துதிகழ் அப்பதியில் இப்பதிநன்
கமர்ந்தி ருந்து
தணியாத காதலொடு தனிமுதலைத் தொழவிழைந்து
தகவோ டேகிக்
கணியாத சீரொடுயர் திருக்கோயில் சார்ந்துள்ளே
களித்துச் சென்றான். (௩௨)

1273. திருமகளின் உறைவிடமாய் நலமிகுந்து வளமலிந்து
திகழ்ந்து நிற்கும்
பெருநகரம் வரன்முறையே புடைசூழ நடுவமைந்து
பெருமைக் கெல்லாம்
ஒருநிலைய மாயொளிரும் ஆலயத்தி னுட்புகுந்துள்
ளுவகை யோங்கி
அருளுருவாய் நின்றருளும் மீனாட்சி யம்மையடி
வணங்கி நின்றான். (௩௩)

1274. பக்கநின்று மறையவர்கள் பண்பாற்றி நண்புசெய்யப்
பணிந்து போற்றிச்
சொக்கலிங்கப் பெருமானைத் தொழுதேத்தித் தூயநீ
றினிது பெற்றுத்
தக்கபடி யனைவருக்கும் பொருளீந்து சன்னிதிக்குத்
தனிவி ழைந்தே
ஒக்கமுழு வாயிரம்பொன் னுவந்துதவி உளமுருகிப்
புகழ்ந்து மீண்டான். (௩௪)

1275. தண்டிகையில் அமர்ந்தருளித் தானையுடன் படர்ந்தேகித்
தலங்கள் தோறும்
கண்டுநின்றார் கைகுவிக்கக் கருதரிய சிறப்புடனே
கடுகி வந்து
மண்டுபுகழ்ப் பாஞ்சால மாநகரம் இனிதடைந்து
மன்னர் மன்னன்
கொண்டுவந்த பொருள்களெலாம் செந்திலான் வரவென்று
குறித்து வைத்தான். (௩௫)

1276. சீமையதி பதிகளிடம் சேர்ந்ததுமங் கமர்ந்ததுமச்
சீரி யோர்கள்
தாமுவந்து விருந்தாற்றி உபசரித்த தகைமையும்பின்
தழுவி நின்று
காமருசீர் வரிசைகளைக் கனிந்துதவி விடுத்ததுந்தான்
கண்டு வந்த
சேமநல மெல்லாம்தன் தாயினிடம் இனிதுரைத்துச்
சிறந்தி ருந்தான். (௩௬)

1277. மன்னரெலாம் திறைசெலுத்தி வழிமுறையே வணங்கிவர
வளமி குந்து
தன்னரசே தனியரசாய் நின்றிலங்கும் பேரரசும்
தகைமை செய்ய
இன்னபெருஞ் சீரடைந்து முன்னமெவர் இந்நிலத்தில்
இருந்தார் என்று
மன்னுபெரும் புகழ்கூர மாண்புறுநல் லறங்கூர்ந்து
மகிழ்ந்து வந்தான். (௩௭)

1278. ஆதிநெறி நீதிமுறை அகிலமெலாம் நிலவிநிற்ப
அமைதி யாகி
எதிலரும் இகலின்றி இனியராய் இசைந்தொழுக
இதமே எங்கும்
ஓதியுயர் மன்பதைகள் உறவாகி இன்பமுற
உவந்து நின்று
நீதியொடு புரந்தருளி ஆதிமனு வெனநின்றான்
நிருபர் கோமான். (௩௮)

௧௪-வது துரைகள் நட்புப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ௧௨௭௮.

பதினைந்தாவது

மல்வலி கண்ட படலம்.

— பாஞ்சை அதிபதி கும்பினி அதிபதிகளோடு உறவுகொண்டு அறநெறியே முறைபுரிந்து வருங்கால் வடதிசையிலிருந்து வந்த சிங்கமன் என்னும் மல்லனுடைய வலிநிலையை அறிந்த வகையினை யுரைக்கின்றமையால் இது மல்வலி கண்ட படலம் என நின்றது.

1279. தேவியல் நேமியான் செறிந்த பல்லுயிர்
ஓவறப் புரந்தருள் உரிமை போலிவண்
பூவியல் நிலையினைப் பொருந்த நாடியே
கோவியல் புரிந்தனன் கொற்ற மன்னவன். (௧)

1280. வலியவர் மெலியரை வாட்டி டாமலும்
மெலியவர் உயிர்களை வீட்டி டாமலும்
பொலிவுறும் அன்புடன் பொருந்தி யாவரும்
மலிவுறும் இன்புடன் வாழ நின்றனன். (௨)

1281. முறையொடுங் குறையொடும் மூண்டு வந்தவர்
அறைதரும் உரைகளை ஆய்ந்து நீதியை
இறைவழு வாமலே இயற்றி எங்கணும்
நிறைபொறை நிலவிட நிலைத்து வந்தனன். (௩)

1282. மனுநெறி இதுவென மனிதர் யாவரும்
இனிதுணர்ந் தின்புற இதம்பு ரிந்ததால்
துனிதுயர் ஒழிந்தன சுகங்கள் ஓங்கின
புனிதமார் தருமங்கள் பொலிந்து நின்றன. (௪)

1283. ஒன்னலர் உளந்திகி லுற்றொ டுங்கினர்
நன்னய முடையுவர் நலங்கள் கூர்ந்துமேல்
உன்னிய வுவகைய ராயு யர்ந்தனர்
மன்னவன் மதிநலம் மருவி வாழ்ந்தனன். (௫)

1284. இத்திறம் இவனர சிருந்து வாழுநாள்
உத்தர திசையிருந் தொருவன் மல்லினில்
எத்திசை களுமிசை எய்தி எங்குமே
ஒத்தவ ரெவருமே யுறப்பெ றாதவன்; (௬)

1285. தோளுறும் வலியினைத் தொடர்ந்து பற்பல
நாளுநன் குறப்பயின் றுயர்வு நாடியெவ்
வேளையு மல்லினில் வெல்லும் வேட்கையன்
கோளுயர் மதகரி யென்னுங் கொட்பினான். (௭)

1286. சிங்கமன் எனப்பெயர் சிறந்து நின்றவன்
அங்கநாட் டுள்ளவன் அவனி யெங்கணும்
தங்குதன் திறலினைச் சார்ந்து காட்டியே
பொங்கிய புகழ்பொருள் பொருந்தி யோங்கினான். (௮)

1287. அரசர்க ளிடமெலாம் அடைந்து தன்னுடன்
உரமுறு மல்லினுக் கொருவ ரில்லெனத்
தரமிகுந் தெழுந்துளந் தருக்கி நின்றவன்
வரமிகுந் தித்திசை வந்து மண்டினான். (௯)

எழுசீர் விருத்தம்.

1288. இந்தநா டடைந்து குறுநில மன்ன
ரிடந்தொறும் புகுந்துதன் னோடு
முந்தவந் தெதிர்வா ருண்டுகொ லென்று
முறைமுறை நின்றறை கூவி
வந்துட னேர்வா ரிலாமையா லெங்கும்
வரிசைகள் மரபுடன் பெற்றுச்
சிந்தையுள் ளுவந்து * சென்னியை யகன்று
தென்றிசைப் பாண்டியைச் சேர்ந்தான். (௧0)

1289. பாண்டிநாட் டுள்ள பாளையப் பட்டார்
பருத்துநேர் வந்துள அவன்றன்
ஈண்டிய நிலையும் வலிமையும் நோக்கி
எதிர்பவ ரிலையென வியந்து
வேண்டிய தந்து விடுத்ததோ டன்றி
மேவிநீ பாஞ்சையை யடைந்தங்
காண்டகை மன்னைக் காண்டியேல் உன்றன்
அருந்திற லறியலா மென்றார். (௧௧)

* சென்னி என்றது சோழநாட்டை.

1290. அன்னவ ருரைத்த வுரைகளைக் கேட்டங்
கரியதொன் றறிந்தவன் போல
மன்னிய வியப்பு மீக்கொளச் செருக்கி
வளமிகு பாஞ்சையம் பதிவாய்த்
தன்னுயர் படைக ளுடன்வந்து சார்ந்தான்
சார்ந்தவன் நகர்நிலை நோக்கிப்
பொன்னக ராமென் றுளமிக வியந்து
புகழ்ந்துளே நெறிமுறை புகுந்தான். (கஉ)

1291. வந்தவன் அரங்க மாலிடை யிருந்த
மன்னனைக் கண்டுமுன் வணங்கிச்
சந்தமாய் நிமிர்ந்து நின்றனன் அவனைத்
தகவரு ளுடன்முக நோக்கி
எந்தவூர்? பெயரென்? இங்குவந் துற்ற
எண்ணம்யா தெனவர சியம்ப
முந்துற அவன்றன் நிலைமையு முறையு
முழுவதும் தெளிவுற மொழிந்தான். (கங)

மன்னன் மல்லனிடம் வினவியது.

1292. நல்லதென் றுவந்துள் ளுறவிறை நகைத்து
நவின்றவன் றனைமுக நோக்கி
மல்லமர் தன்னில் வாளம ரதனில்
வல்லயம் வேலுயர் வில்லென்
சொல்லிய அமருள் யாதுநீ வல்லை
சொல்லுமவ் வமர்களில் சிறந்து
வல்லவர் பலரிங் குள்ளனர் வகுத்து
வகைபெற விடுவலென் றுரைத்தான். (கச)

1293. மன்னவ னுரைத்த வாய்மொழி கேட்டு
வந்தவன் மனமிகத் திகைத்தான்
என்னினும் எங்கும் எதிர்ந்தவர் தம்மை
யிகல்வென்ற வுறுதியா லாக்கி
முன்னுறக் குறித்த அமர்களுள் மல்லை
முறையுடன் பயின்றுளேன் அதன்கண்
என்னுடை வலிமை அறிந்தருள் புரித
லினிதென மனனுற விசைத்தான். (கரு)

1294. நன்றுநீ உரைத்த படிமுடி வாக
நாளைமல் லமர்நிலை காண்போம்
இன்றுபோ யமரென் றுயர்படி யருளி
யிருத்தினன் அடுத்தநாள் வரவும்
துன்றிய மல்லன் றனையெதி ரழைத்துத்
துரைமல்லு மதாருமல் லேன்ன
ஒன்றியங் கிருந்த வீரருள் இளையோ
னுடன்அம ருஞற்றுக என்றான். (கசு)

1295. என்றலும் நின்றார் யாவரும் இகலின்
எறுழ்வலி யினிதுநேர் காண
ஒன்றிய ஆவ லுடனுவந் தெழுந்தார்
உறுசமர்க் குரியரா யமைந்த
துன்றிய திறலோர் நன்றென மகிழ்ந்து
தொன்முறை யுடன்றுணிந் தெழுந்து
வென்றியை விழைந்து தந்திறல் விளங்க
வீறுடன் மன்றினை யடைந்தார். (கஎ)

மல்லமர் மூண்டது.

1296. இருவரும் கச்சை வரிந்துடன் கட்டி
யெழுந்தனர் எறுழ்வலி பொங்க
அருவரை யனைய தோள்புடை கொட்டி
ஆளரி யிரண்டெதிர் எதிர்ந்து
மருவிய தென்ன மண்டிமுன் னடர்ந்து
வலமிட மாச்சுழன் றடலோ
டொருவரை யொருவர் உயிர்குடித் திடமுன்
னூக்கிநின் றுஞற்றின ருடன்றே. (கஅ)

1297. நீளெழு வனைய கைகொடு கைகள்
நேர்ந்துட னெருக்கினர் நெரித்துத்
தோளொடு தோள்கள் தாக்கினர் மார்பு
துன்னியுட் புதைந்திடத் துதைந்து
தாளொடு தாள்கள் தட்டினர் தத்தித்
தாவினர் தறுகண ராகி
மாறுநறும் வகையில் முட்டினர் ஒட்டி
மாட்டினர் கட்டினர் மதத்தே. (கக)

1298. கடுத்துளங் கனன்று கண்பொறி சிந்தக்
கைகலந் திங்ஙனம் காய்ந்து
தொடுத்துறும் பொழுது மதாருமல் லென்பான்
துன்னிய மல்லனை வாரி
எடுத்துமண் ணடித்து மார்பினில் முழங்கா
லிட்டுட னிறுக்கியுக் கிரமாய்
மடுத்தனன் கனக னுரங்கிழித் துதிர
மண்டிய நரசிங்க மென்ன. (உ0)

1299. கன்னலோ ரரையிற் கடுத்தெதி ரறைந்து
கருதரும் வெற்றியை யெய்தி
அன்னவ னமர்ந்த நிலையினை நோக்கி
யனைவரும் அதிசயித் தார்த்தார்
மன்னவன் விலக்க மார்பினின் றெழுந்தான்
மற்றவன் மாண்டவன் போல
இன்னலோ டெழுந்து நாணின னின்றான்
ஏந்தலங் கவனைமுன் தேற்றி; (உக)

1300. வருந்தல்நீ யிங்கே வலியினை யிழந்தா
யாயினும் மன்னிய வுயிரைத்
திருந்துறப் பெற்றாய் எனவினி தருளிச்
சீரொடு சிறப்புகள் செய்தான்
பொருந்தலன் வெட்கித் தன்னுடன் கொணர்ந்த
பொன்னணி முதலிய யாவும்
அருந்திற லெதிரிக் களித்தன னவற்றை
அவனொன்றும் கொண்டிலன் மறுத்தான். (உஉ)

1301. எழுபது சோடி யிதுவரை யடித்தேன்
எங்குமே யிசைமிகப் பெற்றேன்
முழுவது மிங்கே முதலொடு மிழந்தேன்
மூண்டநான் வடதிசை மீண்டால்
இழிவுமீக் கொண்டே இறந்திட நேரு
மெனவவன் மறுகவு மன்னன்
தழுவிநீ சின்னா ளிருவெனத் தன்பால்
சாரவைத் தன்புசெய் திருந்தான். (உங)

1302. அன்னவன் மனத்தைத் தேற்றவும் தன்ன
தரும்பெறல் வலியினை எளிதா
முன்னுற வுணர்ந்து கொள்ளவும் வேண்டி
மூண்டமல் வல்லர்கள் நூறாய்
மன்னிநின் றவரை ஒருபுறம் வைத்து
மற்றவ ருடனவன் றனையும்
துன்னிட நிறுத்தித் திண்ணிதோர் வடத்தைத்
தொடர்ந்தவர் ஒருபுறம் பிடிக்க; (உச)

1303. தானொரு புறத்தே தனிநின்று கொண்டு
சார்ந்தநீ ரனைவிரும் ஒருங்கே
ஆனதோ ரடல்கொண் டிழுமென விழுத்தார்
யாதுமே யசைத்திலர் அயர்ந்தார்
கோனிவன் பின்னர் ஈர்த்தனன் ஈர்க்கக்
கூடிநின் றவரெலாம் குப்புற்
றானமாய் முன்னால் வீழ்ந்தனர் வேந்தன்
உத்துங்க வலிநிலை யோர்ந்தார். (உரு)

1304. அடலுறு வில்வே லாதிய படையில்
அருந்திற லுடையவ னென்று
கடலுல கெங்கும் புகழ்ந்திட நின்ற
காவலன் மல்லர்கள் கண்முன்
உடல்வலி தனினும் ஒப்புயர் வின்றி
யுளநிலை யுணர்ந்துளம் வியந்தார்
வடதிசை யிருந்து வந்தமல் லனும்தன்
தோல்வியை வென்றியா மதித்தான். (உசு)

அறுசீர் விருத்தம்.

1305. பேராத வலியுடைய பெருமல்லர் நூற்றொருபேர்
பெருகி ஒன்றாய்
ஆராத ஆவலுடன் அடர்ந்தீர்த்தும் யாதொன்றும்
அசைந்தி டாமல்
நேராக நின்றிருந்தான் நேர்ந்திவன்பின் னீர்க்கவெதிர்
நின்றா ரெல்லாம்
பாரோடு முகம்படியும் படிபடிந்த படிதெரிந்து
பயந்தா ரன்றே. (உஎ)

1306. மன்னனுயர் வலிநிலையை வடதிசையி லிருந்துவந்த
மல்லன் ஓர்ந்தே
இன்னபெருந் திறனுடைய பேரரசை யிதுவரையும்
எதிர்ந்தே மில்லை
என்னதிறல் என்னவெழில் என்னதிரு என்னகொடை
என்ன இன்ன
பன்னரிய படிபுகழ்ந்து பணிந்துவிடை கொண்டெழுந்து
பதிபோய்ச் சேர்ந்தான். (உஅ)

1307. அந்நாட்டில் உள்ளமன்னர் இடங்களெல்லாம் அவன்வலமா
யடையுந் தோறும்
இந்நாட்டின் திலகமென இருக்கின்ற இவ்வரசை
ஏத்தி நின்றான்
எந்நாட்டும் இனிதாக இசைபரவி எழுந்தோங்க
விசயங் கொண்டு
தென்னாட்டின் சிங்கமெனத் திசைகடொறும் திறல்நாட்டிச்
சிறந்தி ருந்தான். (உகூ)

1308. பாஞ்சால நாடென்னப் பருவலியில் பெயர்பெற்றுப்
பாரி லோங்கித்
தீஞ்சாறு பாயவளர் செஞ்சாலி வளங்குலவிச்
சிறந்த தேனும்
பூஞ்சோலை புடைசூழும் பாஞ்சாலங் குறிச்சியைப்போல்
போர்வீ ரத்தில்
ஆஞ்சிரை அடைந்திலதென் றவனிசொல இந்நகரம்
அமர்ந்த தன்றே. (௩0)

1309. வில்வலியில் வாள்வலியில் வேல்வலியில் வெய்யகவண்
விசித்து வீசும்
கல்வலியில் கால்வலியில் தோள்வலியில் கேள்வலியில்
கருதி ஆய்ந்து
சொல்வலியில் மல்வலியில் துணைவலியில் இடவலியில்
தொடர்ந்து போரில்
வெல்வலியில் மதிவலியில் பாஞ்சைநகர் வியனிலையில்
விளங்கிற் றம்மா. (௩க)

கரு-வது மல்வலி கண்ட படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி க௩0கூ.

பதினாறாவது

ஆட்சி நிலைப் படலம்.

வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு சீரும் சிறப்பும் பெற்று யாரும் புகழப் பாராண்டிருந்த பான்மை, மேன்மைகளின் நிலைகளை யுரைக்கின்றமையால் இது ஆட்சி நிலைப் படலம் என நின்றது.

1310. இன்னபெரும் சீருடைய இரும்பதியில் பெரும்புகழ்கொண்
டெவரும் எத்தி
மன்னவர்தம் மன்னனென வணங்கியடி தொழமகிழ்ந்து
வாழு நாளில்
இன்னலுற நின்றவர்கள் யாவருமே அடைக்கலமென்
றிவன்பா லெய்தி
மன்னியதம் துயர்நிலையை மறுகியுரைத் திதமடைந்து
வருவ தானார். (க)

1311. அவ்வகையில் காராளர் குலத்தொருவன் அநவரதன்
என்னும் பேரான்
செவ்வியநற் றிருவுடையான் சிற்றரசன் எனநின்றான்
செறுத்து வந்த
தெவ்வர்கையில் பறிகொடுத்துத் தேவியையு முடன்பிரிந்து
செயலி ழந்து
கவ்வையுடன் வந்திவன்பால் காத்தருளென் றுற்றவெலாம்
கரைந்து நின்றான். (உ)

1312. மனமறுகி யவனுரைத்த வாய்மொழியைக் கேட்டவுடன்
மன்னன் பொங்கித்
தினமிரண்டுள் தெவ்வழித்துத் திருவுடனே தேவியையும்
சேர்ப்பல் ஈண்டே
இனிதிருக்க வெனப்பணித்தவ் விகலோர்மேல் அப்பகலே
என்ற சேனை
தனையேவி யினிதிருந்தான் சார்ந்தவர்க்குத் தாயனைய
தறுகண் வீரன். (ங)

1313. சென்னவநா யக்கர்புலி குத்திநா யக்கரெனச்
சிறந்து நின்ற
அன்னபெரும் படைத்தலைவ ரிருவோரும் அப்படையை
நடத்திச் சென்று
சொன்னபகை நகர்சார்ந்து சூழ்ந்தவுடன் அப்பகைவர்
துழங்கிப் பாஞ்சை
மன்னனுயர் படையென்று மனங்கலங்கித் தானைமன்னர்
மருங்கு வந்து; (௪)

1314. எங்கள்மேல் படையெடுத்திங் கிவ்வாறு வந்ததேன்
எங்கும் வீரச்
சிங்கமென நின்றருளும் தென்பாஞ்சைப் பதியானை
சிறிதும் தீரோம்
பொங்கியபே ரருளோடு புகலுமெனப் படைத்தலைவர்
பிள்ளை தன்னைப்
பங்கமுறச் செய்தமையால் பாடுசெய வந்தெமெனப்
பதிலு ரைத்தார். (௫)

எதிரி இணங்கி மொழிந்தது.

1315. புறங்கூறிப் பழித்தெங்கள் புகழழித்து நின்றமையால்
புகுந்து நாம்போய்
மறங்கூறி வென்றுரிமை வவ்விவந்தேம் இன்றுநீர்
வந்த தாலே
அறங்கூற அவையனைத்தும் தருகின்றேம் அவனிமேல்
யாதும் தீமைத்
திறங்கூறு தமைந்திருக்கச் செயவேண்டு மென்றெல்லாம்
சேரத் தந்தார். (௬)

1316. சேற்றாரில் நின்றவற்றைச் சேரவெடுத் தார்வமுடன்
சேனை தன்னை
வேற்றூர்கள் வழியாக வெளிநடத்திப் பாஞ்சைவந்து
வேந்தன் முன்போய்
மாற்றார்மேல் சென்றதுவும் வந்ததுவும் வரன்முறையாய்
வணங்கி நின்றல்
போற்றரப் படைத்தலைவர் உரைத்தவெலாம் கேட்டரசன்
உவகை பூத்தான். (௭)

1317. பிள்ளைதனை யுடனழைத்துப் பெருந்திருவும் அருமனையும்
பேணித் தந்தே
எள்ளலுறு கோளுரையை யார்மீதும் இனியியம்பல்;
யார்க்கும் அன்பாய்
உள்ளமுவந் திதஞ்செய்க உன்றுணைவக் காவாமல்
உலகைத் தூற்றல்
தள்ளரிய பழியாமென் றளிபுரிந்து வெளிவிடுத்தான்
தகைமை யாளன். (அ)

1318. சீர்வாசு தேவநல்லூர் எனுந்தன்னூர் சேர்ந்தவன்றான்
சிறந்த மர்ந்து
பேர்வாசு தேவனெனும் பிள்ளையொடும் மனைவியொடும்
பெரிது மின்பம்
கூர்வாச வன்னெனவே குறித்திவனைக் கொண்டாடிக்
குலாவிப் போற்ற
ஓர்வாசு தேவனே உலகுபுரந் துளனென்ன
உவந்தி ருந்தான். (கூ)

1319. அவனகன்று போனபின்னர் அடுத்தொருநாள் சின்னணைஞ்
தேவன் என்பான் [சத்
தவமுதவத் தலைமுறையா ஆண்டிருந்த அரசதனைத்
தருக்கு மீறி
அவமாக வெள்ளையத்தே வன்புகுந்து கவர்ந்தகற்ற
யாது மின்றி
நவமாக இவனிடம்வந் தடைக்கலமென் றுரைபகர்ந்து
நண்ணி நின்றான். (க0)

அபயம் அளித்தது.

1320. பல்வளஞ் சிறந்த சொக்கம் பட்டியென் றுரைக்கும் அந்த
நல்லர சிழந்து தன்பால் நண்ணிய அவன்றன் வாயால்
சொல்வகை யாவும் ஓர்ந்து துரிசற வுண்மை தேர்ந்து
வெல்வகை புரிந்த ளிப்பல் வெருவலென் றருளி நின்றான். (கக)

1321. இரண்டுநாள் கழிந்த பின்னர் எழுநூறு பேர மைந்த
திரண்டதோர் சேனைதன்னைத் தெவ்வின்மேல் செலுத்திச் சேர்ந்த
அரண்டனை வளைத்தன் றனை அருஞ்சிறைப் படுத்திநேர்ந்தார்
புரண்டிடப் பொருது வம்மின் என்றருள் புரிந்து விட்டான்.

1322. தும்பிச்சி தளவாய் பெத்தன் துரைமல்லென் றின்ன நால்வர்
பம்பிய சேனைக் குற்ற பதிகளாய்ப் பரிகள் மீதில்
வெம்பியங் கெழுந்து சென்று மேவலன் நகரை யண்மி
அம்பெனஅவனோர் காண அறிக்கையொன் றெழுதியுய்த்தார்.

1323. உள்ளதை யுணர்ந்த பாஞ்சை யுயர்பதி ஆணை தாங்கி
வெள்ளையத் தேவா! வுன்மேல் வெய்யபோர்க்கெழுந்துவந்தேம்
கள்ளமாய்க் கவர்ந்த நாட்டைக் கையினில் கொடுக்கின்றாயா?
துள்ளிநேர் வந்துன் னாவி துடித்திட விடுக்கின் றாயா? (கச)

1324. என்றிவர் எழுதி விட்ட முடங்கலை எடுத்துக் கொண்டு
வென்றிவெந் திறலி னோடு வீரமல் லென்பான் மேவி
ஒன்றியங் கவன்கைத் தந்தான் உற்றதை யுணர்ந்து சீறிக்
கன்றிய போருக் கான காரியம் கடுத்துச் சூழ்ந்தான். (கரு)

1325. என்வலிக் கஞ்சி யோடி யிடங்கண்டு திடங்கொண் டெய்தித்
தன்மெலி வழுது தாழ்ந்து சாற்றினன் பாஞ்சை யாளும்
மன்வலிப் படையை யுய்த்தான் மாறினான் அரசை மீள
இங்கிலை யிழந்தே னயின் இனிநிலை யென்னை மென்று. (கசு)

1326. வந்தவன் றன்னைப் பற்றி வதைத்திட நினைந்து நேர்ந்தான்
முந்துறப் பிடிமி னென்று மூட்டினன் மூட்ட ஐவர்
வெந்திற லோடு பாய்ந்தார் பாயவும் வெட்டி வீழ்த்தி
அந்தர மடித்துச் சேனை யதிபரை யடைந்து கண்டான். (கஎ)

1327. கொடியவன் செய்ய நின்ற குத்திரச் செயலு மன்னன்
முடிவுசெய் தமரில் மூண்டு முனைந்துள நிலையும் சொன்னான்
நொடியவும் நொடியில் நின்ற நோன்படை தன்னை யூக்கிக்
கடிமதில் வளைந்து கொண்டார் கருதலன் கடுத்தெழுந்தான.

1328. தன்படை தனைத்தி ரட்டி யெதிர்க்கவும் தானை வேந்தர்
மன்படை தன்னை யூக்கி மண்டிமுன் னேறி மாட்டிக்
கொன்படை கொண்டு தாக்கக் கொலைசில விழவும் கூட்டம்
பின்புடை பெயர நின்றான் புறங்கொடுத் தோடலானன் (ககூ)

1329. ஓடவும் தொடர்ந்து பற்றி யுருத்தவன் றனைப்பி ணித்து
நீடிய சேனை தன்னை நெறிப்பட மீட்டி நேரே
தேடிய புகழ்சேர் பாஞ்சை சேர்ந்துபன் னவன்முன் னுய்த்தார்
நாடியங் கவனை நோக்கி நலம்பெற அருள் புரிந்தான். (உ0)

1330. வழியலா வழிமேற் சென்று மற்றவன் அரசை வவ்விக்
கழிபெருஞ் செருக்கி னோடு களிப்புறல் கடனோ? அன்ன
பழியினு லிந்தப் பாடு பட்டனை பட்டந் தன்னை
ஒழிவுசெய் துடையான் கையில் ஒப்பிவி யெனவு ரைத்தான்.

1331. அவ்வுரை கேட்டு நாணி அஞ்சலித் தரசே! நம்முன்
இவ்வுரைக் கிடங்கொ டுத்தேன் இனியிறை வழுவு றேனென்
றெவ்வுரைக் கிரங்கி யென்னை யிங்ஙனம் சிறுமை செய்தீர்
அவ்வர சவன்கொண் டாள்க யானயல் மாள்வே னென்றான்.

1332. என்றவ னுரைக்க வேந்தன் இரங்கின னியு நானும்
சென்றிவன் றனக்குப் பட்டஞ் செய்துடன் விருந்த ருந்தி
ஒன்றிய கேண்மை யோடே யுறைந்திட வேண்டு மென்ன
நின்றவ னெழுந்து சொக்கம் பட்டியை நெறியிற் சேர்ந்தார்.

1333. சேர்ந்துநன் முகூர்த்த நாளில் சின்னணைஞ் சானுக் கன்பாய்ச்
சார்ந்தநற் பட்டங் கட்டிச் சார்குடிக் கிதமு ரைத்து
நேர்ந்தவன் றனக்கோ ருரை நெறிமுறை யுதவி நேசம்
கூர்ந்திடச் செய்து வந்தான் கோமகன் சேனையோடே. (உச)

1334. இன்னவன் செய்து போந்த வியல்பினை இரண்டு பேரும்
தன்னுளே வியந்து போற்றிச் சார்ந்தவெம் பகைய கன்று
மன்னிய அன்ப ராகி மருவியங் கிருந்தார் மன்னன்
அன்னவர் நிலையை ஆய்ந்திங் ககமகிழ்ந் தமர்ந்தி ருந்தான். ()

1335. வேந்திவன் செயலை வீரத் திறலினை விநய மாக
ஆந்தக வறிந்த டைந்தார்க் கருந்துணை யாகி நின்று
நேர்ந்தநன் னீதி தேர்ந்து நெறிசெயும் நிலையை யோர்ந்து
மாந்தர்தா மகிழ்ந்து வாழ்த்தி மனங்குளிர்ந் தேத்தி நின்றார்.()

1336. தெவ்வரை யடக்கி நீதித் திறந்தெரிந் தெவரும் அன்பாய்ச்
செவ்விய நிலையில் நின்று திருவொடு தேசும் எய்திக்
கவ்வையொன் றின்றி வாழக் கருணைசெய் தருளிக் காத்தான்
வெவ்வலித் தீய ரெல்லாம் வெருவியுள் ளொடுங்கி நின்றார்.()

1337. இவ்வகை மன்னன் ஆட்சி யின்புற இயலு நாளில்
திவ்விய வளங்கள் மிக்க சிவகிரி யரசன் செய்வந்
தவ்விய நெஞ்ச ரான அடுத்ததா யாதி யார்செய்
வெவ்விய துயருக் கஞ்சி வேந்திவன் பால டைந்தான்.(உஅ)

1338. சங்கிலி வீரன் என்னும் பேரினன் தாழ்ந்து நின்று
பொங்கிய தாயத் தார்செய் புன்கணைப் புகன்ற போதில்
அங்கணன் அருளி நோக்கி யாதுநீ யஞ்சல் அந்த
வெங்கணர் துயரமாற்றி விடுவலென் றருள்பு ரிந்தான்.(உகூ)

1339. முடங்கலொன் றெழுதி வேகன் மூதண்டன் என்ன நின்ற
அடங்கலர்க் கனலி போன்ற அருந்திற லார்பால் தந்து
தடங்கலொன் றின்றிச் சென்று தருகவென் றுரைசெய் துய்த்தான்
மடங்கலே றென்னுஞ் செய்ய மானவேல் வீர மன்னன்.(௩௦)

1340. சென்றவர் நேரே ஓடிச் சிவகிரி யடைந்து வேந்தன்
தன்றிரு முகத்தை யங்குத் தாயத்தா ரிடத்தே தந்தார்
நின்றவர் பிரித்துப் பார்த்தார் நெடுந்திகில் கொண்டார் நேரே
பொன்றுதல் கண்டார் போலப் புலம்புகொண் டுளைய லானார்.

1341. பாலனுக் காகப் பண்டு பரமனார் நேரக் கண்ட
காலனார் போல இந்தக் காவலன் ஓலை கண்ட
வேலையில் அன்னா ருள்ளம் வெருவிநின் றலமந் திந்தக்
கோலமா நேர்ந்த தென்று குலைந்தனர் கூடி யாய்ந்தார்.(௩உ)

1342. மன்னவர் மன்னா வுன்றன் மருங்குவந் துள்ள எங்கள்
மன்னவன் குமரன் றன்னை மாண்புடன் போற்று கின்றேம்
இன்னலொன் றினிமேல் யாதும் யாண்டுமே யியற்ற கில்லேம்
நின்னுயர் ஆணை மீறி நிலைசிறி தயரே மென்று; (௩௩)

1343. நன்றமர்ந் தெழுதித் தங்கள் நாமமு முறையே தீட்டி
அன்றவண் அடைந்தார்க் கான அருஞ்சிறப் பமைய வாற்றி
ஒன்றிய வுறவோர் தம்முள் இருவரை உடன்விடுத்தார்
சென்றவர் விரைந்து பாஞ்சைத் திருநகர் சேர்ந்தா ரன்றே.

1344. ஆண்டகை யரசன் முன்போய் அடிதொழு தவர்முன் தந்த
நீண்டவம் முடங்கல் நீட்ட நேர்ந்ததைத் தெரிந்து வந்து
காண்டகு குமரன் றன்னைக் கருணையோ டழைத்துணர்த்தி
வேண்டிய பரியொன் றீந்து விடைகொடுத் தனுப்பி னானே.

1345. அல்லலோ டடைந்தான் மீண்டோர் அரும்பரி மீதில் ஏறி
நல்லதோர் நிலையில் சார நண்ணலர் எனமுன் நின்றார்
ஒல்லையில் வந்து நட்பா யுரிமைசெய் துவந்து போற்ற
எல்லையில் மகிழ்ச்சி எய்தி இனிதர சியற்றி வாழ்ந்தான். (௩௬)

1346. வாழ்ந்தவன் அரசன் செய்த மாண்டையுள் மதித்து நாளும்
ஆழ்ந்தபே ரன்ப னாகி அடிக்கடி வந்து வந்து
தாழ்ந்துடன் அமர்ந்து நீதி தகுமுறை வினவி யின்பம்
சூழ்ந்துயர் நெறியே சென்று தொடர்புடன் அமர்ந்திருந்தான்.

1347. வருந்திவந் தவர்கட் கெல்லாம் வளமிகு களைக ணாகிப்
பெருந்தகை யருள்பு ரிந்து பேணிவந் தமையால் வீர
அருந்திறல் வள்ளல் ஆன்ற கற்பக நீழல் என்ன
இருந்தபா தலத்தில் எங்கும் இசைமிகப் பெற்றா னன்றே. ()

கலிநிலைத்துறை.

1348. வங்க மாதிய வடதிசை களிலெலாம் இவன்சீர்
துங்க மாயெழுந் துயர்ந்தொளி நிலவிடத் தொடர்ந்தே
எங்கும் பாஞ்சையின் புகழ்மிக இனியதென் னாட்டுச்
சிங்க மாமெனச் சிறந்துவீற் றிருந்தனன் செழித்தே. (௩௯)

1349. இம்பர் நாடெங்கும் இரும்புகழ் படைத்திங்ஙன் வருங்கால்
சம்பு லிங்கமென் பெயரினன் தமிழ்ப்பெரும் புலவன்
கம்ப னென்னவே கவினுறக் கவிமழை பொழிவோன்
நம்பி தன்னிடம் நலம்பெற நயந்துவந் தடைந்தான். (௪௰)

1350. கற்ற மாந்தரைக் கண்ணெனக் கருதிமுன் போற்றும்
பெற்றி யாளனென் றறிஞர்கள் பெட்புட னுளும்
உற்ற டைந்தர சுட னுவந் துரைசெய்து வரலால்
பற்ற மைந்தய விருந்தவர் பண்புடன் விடுத்தார். (௪௧)

1351. வேல்வல் லாண்மையில் சிறந்துநல் வீரமோ டுயர்ந்த
நூல்வல் லாண்மையும் நுண்ணறி வுடைமையு மமைந்து
சால்பு கொண்டுள மன்னனைச் சார்ந்துள தகவால்
கோல்கொள் வேல்வலி வீரரும் குணமுட னின்றார். (௪௨)

1352. வந்த பாவலன் மன்னனைக் கண்டுடன் வணங்கிச்
சந்த மாயொரு பாடலைச் சாற்றிமுன் னின்றான்
உந்தும் அன்புடன் உபசரித் திருக்கைநன் குதவிச்
சிந்தை யார்வமாய்க் கலைநலம் ஆய்ந்தனர் தேர்ந்தே. (௪௩)

புலவரோடு புலன் உசாவியது.

1353. தன்னி டத்துள புலவனும் சார்ந்தயல் இருந்தான்
மன்ன னவ்விரு வோரையும் வரன்முறை நோக்கிப்
பன்னு காவியப் புலமையை யுசாவினன் பண்போ
டன்ன போதொரு கேள்வியை அவரிடை யுய்த்தான். (௪௪)

1354. கற்ற பேரறி வின்பயன் யாதெனக் கருதிச்
சொற்ற போதந்தப் புலவர்கள் இருவரும் சூழ்ந்து
பெற்ற நல்லொழுக் கம்மெனப் பேசினர் ; அரசன்
அற்ற தன்றென மறுத்தனன் அவர்பினும் ஆய்ந்து: (௪௫)

1355. வேறு வேறுறச் சொற்றனர் வேந்தனும் அதற்கு
மாறு மாறுற மதிநலம் பெறும்படி தானே
கூறல் மேயினன் குனிந்தவ ரிருவரும் கூடித்
தேறு நோக்குடன் சிந்தையுள் விழைந்தெதிர் கேட்டார். (௪௬)

1356. அறிவி னின்பயன் அறிவிலேன் என்றுமுன் தன்னை
நெறிபெ றும்படி யுணர்தலே யாமென நிருபன்
செறிவு றும்படி செப்பினன் செப்பவும் அன்னார்
குறியு ணர்ந்துளம் வியந்தனர் குதூகலம் கொண்டார். (௪௭)

1357. தன்னை முன்னறி யாமலே தானெலாம் அறிந்து
மன்னி நின்றதோர் மகானென மதிப்பது மடமை
என்னை கண்டனம் இவ்வுட லுறுமொரு மயிரின்
பின்ன மாவதும் பெயர்வதும் தெரிந்திலம் பிழையே. (௪௮)

1358. என்றும் எங்குமாய் நிறைந்துள பராபரன் எல்லாம்
நன்ற றிந்துளான் அவனையும் நம்மையும் அறியா
தின்று வெங்குரு டாயிழி நெறியிடை எகி
ஒன்றி வீழ்வதை யுணர்ப வரேயுணர் வோர்காண். (௪௯)

1359. உள்ள நூலெலாம் உலகெலாம் ஓதிநன் குணர்ந்தும்
கள்ள ருந்துயர்ப் பிறவியைத் தனக்கென வளர்த்துக்
கொள்ளு கின்றவர் புலவரோ? குருடரே யன்றோ?
ஒள்ளி யார்என்பார் உண்மையை யுணர்பவ ராமே. (௫0)

1360. பழுதி லாதநூல் பலபயின் றுலகெலாம் பணிய
விழுமி தாகிய மேன்மையோ டிருப்பினும் விநயம்
தழுவு சீலங்கொண் டுறுதியைச் சார்ந்திடா னென்னில்
முழுது மூடருள் முதல்வனாய் முன்னிற்ப னன்றே. (௫௧)

1361. கற்ற கல்வியும் கேட்டநற் கேள்வியும் கனிந்து
பெற்ற பேரறி வியாவையும் பிறப்பிறப் பில்லா
ஒற்றை யானஅந் நிலையினை யுற்றபோ தன்றி
மற்றையாவையும் பெறினுமென் மாண்பெனப் படுமோ. (௫௨)

1362. எல்லை யில்லதோர் அறிவுரு வாகிய இறைநின்
றெல்லை வந்துநா முற்றுள வுண்மையை யுணர்ந்தால்
புல்லிதாகிய புத்தக அறிவினைப் பெரிதாச்
சொல்லி வீண்செருக் குறுவது தொலைந்துபோ மன்றே. (௫௩)

1363. அளவி லாதபே ரறிவெனும் அமிர்தமென் கடலில்
அளவ ளாவிய திவலையாய் ஆருயிர் அமரும்
பளகி லாவகை பாதுகாத் தருளினே பண்டை
அளவ தாயதன் எதிரழ கொளியுட னவிரும். (௫௪)

1364. தன்னைத் தானினி தறிவதே தத்துவ அறிவாம்
பின்னை வேறுள அறிவெலாம் பித்தறி வாகும்
முன்ன தாகிய அறிவினை யுடையவர் முதன்மை
மன்னி மாண்புய ரின்பினை மருவியுள் மகிழ்வார். (௫௫)

1365. மறுமை நோக்கொடு மருவிய பெரியர்தம் மாண்பைச்
சிறுமை நோக்கொடு திரிதரு சிறியவர் தெரியார்
வெறுமை யாளரென் றிகழவும் செய்குவர் வீணே
பொறுமை யானவப் புனிதரைப் புனிதரே யுணர்வார். (௫௬)

1366. உலகம் யாவையும் படைத்தளித் தழிக்கின்ற ஒருவன்
அலகி லாதபே ராற்றலை யுடையவ னன்றே
இலகி யுள்ளவச் சோதியி லிருந்துநா மெழுந்து
பலப டப்படி பரந்துளேம் உணர்ந்திடிற் பரமே. (௫௭)

1367. உண்மை யானதன் னுயர்நிலை யுரிமையை மறந்திங்
கண்மை யானபுல் லினங்களின் படியகந் திரிந்து
திண்மை யானபுன் களிப்புடன் செருக்குமீக் கொண்டே
ஒண்மை யாமென வுழலுதல் வெண்மையா மன்றே. (௫௮)

1368. என்று மன்னவன் அறிவுயர் நிலையினை யினிதா
அன்று கூறவும் புலவர்கள் அதிசயித் தகந்தை
ஒன்று மின்றியே யுணர்வொளி யுளத்திடை யோங்கி
வென்றி வீரன்றன் மெய்யுணர் வுடைமையை வியந்தார். (௫௯)

1369. நெறிய மைந்துநன் னிலையினை நேருற அறியா
தறிவ மைந்ததா வகமிகத் தருக்குத லறியாக்
குறிய தாமெனக் கூர்ந்துணர்ந் திருவரும் குறித்துச்
சிறிய கல்வியே செருக்கினை விளைக்குமென் றிழித்தார். (௬0)

1370. மன்னன் மாட்சியை மதித்தவர் வியந்திட மன்னன்
தன்னு ளத்தினில் தருக்கொன்று மின்றியே தகவாய்ப்
பொன்னும் பூணுநல் லாடையும் புலவருக் குதவி
நன்ன யம்பெற விடுத்தன னயந்தவர் துதித்தார். (௬௧)

1371. அன்பு கூர்ந்துள முருகிநின் றருள்தமிழ்ப் பாடல்
இன்ப மீதுற இனிதவ ரிசைத்திட இசையின்
முன்ப னாகிய முருகனைப் பாடுமின் முடிவில்
இன்ப வீடுறு மெனவிறை யியம்பின னிருந்தான். (௬௨)

1372. அறிவும் ஆண்மையும் வண்மையும் அவையறிந் துரைக்குஞ்
செறிவும் திண்மையும் சீர்மையும் சீலமும் தெளிவும்
நெறியி னின்றுதன் குடிகளைப் புரந்தருள் நிலையும்
பொறியி னின்னருட் பொலிவையும் புகழ்ந்தவர் மகிழ்ந்தார். (௬௩)

1373. வந்த வர்க்கெலாம் வரிசையின் வழாமலே மதித்துத்
தந்து வந்தனன் தமிழ்ப்பெரும் புலவரெல் லாரும்
சிந்தை யுள்ளுற விழைந்துநற் செந்தமிழ்ப் பாடல்
சந்த தம்புனைந் தின்புறப் பெற்றனர் சார்ந்தே. (௬௪)

1374. மனமு வந்தவர் பாடிய பாடல்க ளின்றும்
இனம மைந்தன இடையிடை சிலவுள வெல்லாம்
புனையும் வீரமும் கொடைமையும் போற்றியிம் மன்னன்
கனமு ணர்த்தியே கவினுற நிலவுவ கனிந்தே. (௬௫)

1375. புலவர் பாடுநற் புகழுடை யோனெனப் பொலிந்து
பலகலைப்பெருப் புலமையைப் பழுதறப் பயின்று
கலவ மாமயில் முருகனைக் கருத்தினி லிருத்தி
அலகி லின்புட னறம்புரிந் தரசியல் புரிந்தான். (௬௬)

1376. குற்ற முள்ளவர் குலைமிக நடுங்கவும், குணத்தோ
டுற்று நின்றவர் உளமிக மகிழவும், உரிமைச்
சுற்றம் யாவையும் சுகமிக நுகரவும் துன்னார்
முற்ற டங்கவும், முறைபுரிந் திருந்தனன் முறையே. (௬௭)

1377. அகதி யாளருக் கருளுறு தாயென மெலிவாய்ப்
புகல டைந்தவர்க் குயர்வலித் துணையெனப் பொருந்தித்
தகவு நீதியுந் தழுவியிந் நிலத்தினை மனுவின்
மகவு போன்றிவன் புரந்தனன் வளர்ந்தன வளங்கள். (௬௮)

1378. உழுவ லன்புடைத் தம்பியர் உளமுயிர் ஒன்றாய்க்
கெழுமி நின்றுயர் பண்பராய்க் கிளைத்துட னமர்ந்து
வழுவி லாட்சிக்கு மதிநல முடன்துணை புரிந்தார்
தழுவி மன்னவன் அன்னவ ருடன்தழைத் துவந்தான். (௬௯)

1379 வாவு வான்பரி யூர்ந்துயர் மதகரி சார்ந்து
பூவு லாவிய பூம்பொழில் நலங்களை நுகர்ந்து
வாவி பொய்கைகள் வளமுற மருவிமன் னோடு
பாவு றுங்குழ லிழையெனப் படிந்துடன் றிரிந்தார். (௭௰)

1380. தம்பி மார்தமைத் தழைத்தபே ரன்புடன் தழுவி
அம்பு ராசியின் அவனியை ஆர்வமாய்ப் பேணி
வம்பு லாமலர்க் குழலியை மருவியுண் மகிழ்ந்து
நம்பி யின்புடன் நலம்பல புரிந்தினி திருந்தான். (௭௧)

கலி விருத்தம்.

1381. இந்த வாறிவன் இன்புற்று வாழுநாள்
முந்தை யோர்கள் முறைப்படி பூசித்துச்
சிந்தை யூடிய ரன்பு செழித்தனன்
செந்திமா நகர் செல்ல விழைந்தனன். (௭௨)

1382. சேனை வீரர் திரண்டனர் சீருடன்
மான வான்பரி மாண்புடன் வந்தன
ஏனை யங்கங்கள் யாவும் எழுந்தன
கோனி வன்திருக் கோலங்கொண் டோங்கினான். (௭௩)

1383. பெரும்பொ றைக்கற்பி னோடு பிறங்கொளிர்
அரும்பெ றற்றிருத் தேவியை அன்புடன்
விரும்பு சேடியர் சூழ வியனொளி
அரும்பு மானத் தமர அருளினார். (௭௪)

1384. அளிகொள் தாரகை சூழ வதனொடு
ஒளிகொள் சந்திர மண்டலம் உற்றென
கிளிகொள் சொல்லியர் கேளுடன் போற்றிடத்
தெளிகொள் மாமதித் தேவிமுன் ஏகினாள். (௭௫)

1385. உழுவ லன்புடை ஒண்குலத் தேவிமுன்
கெழுத கைப்பெருங் கேளுடன் செல்லவே
தொழுத குங்கழற் றோன்றலும் ஆன்றசீர்
எழுத ருந்திற லோடங் கெழுந்தனன். (எசு)

1386. சங்க மன்னவர் சார்ந்துமுன் தந்தவத்
தங்க மாமணித் தண்டிகை மீதினில்
சிங்கம் என்னத் திருமகன் ஏறினான்
மங்க லம்பெற வாழ்த்தொலி ஏறின. (எஎ)

1387. பல்லி யங்கள் முழங்கின ; பாய்பரி
வல்லி யங்கள் எனவந்து மண்டின ;
புல்லி யோங்கிப் பொருநர்கள் பொங்கினர்
சொல்லி யெங்கும் துதிகள் முழங்கின. (எஅ)

1388. சோதி மானத் தமர்ந்து சுடரவன்
ஆதி வானத் தருநெறி சென்றென
நீதி மான நிருபன் சிவிகையில்
போதன் மேயினன் பூதலம் போற்றவே. (எகூ)

1389. சீர்ம லிந்த * குருகையைச் சேர்ந்ததும்
ஏர்ம லிந்தொளிர் மாளிகை எய்திநோர்
நார்ம லிந்துயர் நாதனை வாழ்த்தியே
ஊர்ம லிந்து மகிழ உறைந்தனன். (அ௦)

1390. இருதி னங்கள் இருந்து பெரியராய்
மருவி யங்குள மாண்புடை யாரெலாம்
வருமு றைப்படி வந்துகண் டன்புடன்
உரிமை கூற வுவந்துகொண் டாடினான். (அக)

கோச்சகக்கலிப்பா.

1391. அங்கிருநாள் அகன்றபின்னர் அரியதிறற் சேனையுடன்
மங்கலவாழ்த் தொலிமுழங்க மன்னனெழுந் தருளினான்
எங்கும்வழி யிடையிடையே எல்லாரு மகிழ்ந்தேத்தப்
பொங்குபுகழ்த் திருச்செந்தூர் போய்ச்சேர்ந்தான் பொம்மனுடன்.

---

*குருகை = ஆழ்வார் திருநகரி. ஏர் = அழகு. நார் = அன்பு.

1392. தனதுதிரு மாளிகையைச் சார்கின்ற அவ்வமயம்
தினகரன்போல் எம்பெருமான் திருவீதி வருங்கோலம்
தனையெதிர்ந்து கண்டவுடன் தார்வேந்தன் விரைந்திரங்கி
மனமுருகித் தரிசித்து மகிழ்கூர்ந்தே எதிர்நின்றான். (௮௩)

1393. அவ்வமயம் மாசிமகம் ஆதலால் ஏழாம்நாள்
செவ்வியவத் திருக்கோலம் தெரிசிக்க நேர்ந்ததுகாண்
இவ்வமயம் இவ்விடத்தே எனதுமணி மண்டபநேர்
திவ்வியவிக் காட்சிதரல் திருவருளே எனவியந்தான். (௮௪)

1394. ஆண்டவனே தன்னுடைய அடிமையென யாவருமே
ஈண்டுணரும் படிசெய்த இயல்பிதென வுளமுருகி
நீண்டவிழி நீர்சொரிந்து நேர்நின்று துதித்துமறை
தீண்டரிய திருவுருவைச் சிந்தையுளே திளைத்துவந்தான் (௮௫)

1395. குடியடிமை கொண்டவென்றன் குலமணியே! எனக்கிந்தப்
படிசிவிகை முதலான பாக்கியங்கள் தந்தவெலாம்
அடிமையுடன் இவ்வமயம் யாவுமே கொள்கவெனக்
கடிதனைத்தும் கையீந்தான் கண்டவர்கள் மெய்ம்மறந்தார். ()

1396. ஏறிவந்த தண்டிகையும் இனிதணிந்த மணியணியும்
மாறிலுயர் வடிவாளும் வயிரமணி மோதிரமும்
வீறுபெறு பரியைந்தும் வெண்குடையும் தண்கொடியும்
வேறுபல வுள்ளனவும் விழைந்துவந்து தந்துநின்றான். (௮௭)

1397. வேந்தனிவன் ஈந்தவெலாம் வேல்முருகன் உபயமென
ஆந்தகவால் குறிசெய்தே அயல்நின்றார் அள்ளிப்போய்ச்
சேந்தொளிரும் திருக்கோயிற் கருவூலம் சேர்த்துவந்தார்
ஏந்தலிவன் மாளிகையில்இனமுடனே இனிதமர்ந்தான்.(௮௮)

1398. அன்றிரவு முறைப்படியே அறுமுகனைத் தரிசிக்க
வென்றியர சிவனருமை வியன்மனைவி யுடனெழுந்து
சென்றுசின கரஞ்சேர்ந்தான் தேர்ந்தஅதி காரிகளங்
கொன்றியபே ரன்புடனே யுவந்தெதிர்கொண் டுபசரித்தார்.

1399. கோவிலெங்கும் ஆள்விலக்கிக் கோத்தேவி யுடனரசைச்
சேவைதனி செய்விக்கச் செழுமறையோர் இருவர்வர
ஆவலுடன் சென்றணைந்தங் காண்டவனைக் கண்டுருகிப்
பூவிலுறு வண்டென்னப் பொன்னடியில் மனம்பதித்தான்.

1400. ஐம்புலனும் ஒருமுகமாய் அறுமுகனை அணைந்தமர
நம்பியிவ னுளமுருகி நயனநீர் நனிசோர
எம்பெருமான் அருள்நிலையை எண்ணியெண்ணி ஏங்கிநின்று
செம்பவள வாய்திறந்து செழுந்துதிகள் பலசெய்தான். (௬௧)

துதி நிலை.

1401. செங்கமலச் செந்திருவும் செழுங்கமல வெண்டிருவும்
சேர்ந்து வந்து
பொங்கமலத் ததர்வளையூர் செந்திநகர் தங்குபரம்
பொருளே யுன்றன்
துங்கமல ரகிதமெனும் ஆரணநூ புரமணிந்த
துணைத்தாட் போதில்
தங்கமலா னந்தமதுத் தனையகலா தடிமை யுணத்
தயை செய்வாயே. (௬௨)

மன்னன் தேவி மணியணி தந்தது.

1402. என்றின்ன படியுருகி யினியபல துதிசெய்து
நின்றுள்ள மன்னனயல் நிலவிநின்ற தேவியும்தன்
பொன்றுஞ்சு புணர்முலைமேல் பூண்டமணி யாரமுதல்
அன்றணிந்து சென்றநகை யனைத்தையுமே யவிழ்த்தெடுத்து;

1403. வள்ளலே! நும்மணியை வரதனுர்க் கணிந்ததுபோல்
ஒள்ளியஇந் நகைகளையும் உவகையுடன் அவருரிமைத்
தெள்ளுதிருத் தேவியர்க்குச் சேர்த்துமென நாயகன்கை
அள்ளியிட அவன்வாங்கி அருச்சகர்பா லினிதளித்தான்.

1404. வாங்கியவவ் வணிகளெலாம் வள்ளிநாயகிக் கணிந்து
பாங்குடனே பூசைசெய்யப் பணிந்தேத்திப் பாராட்டி
ஆங்கரிய சிறப்புடனே அரியவிலை நீறுபெற்றே
ஓங்குபெரு மகிழ்ச்சியுடன் உரியமனை தனையடைந்தான். (௬௫)

1405. தன்னருமைத் திருமனைவி தானணிந்த நகைகளெல்லாம்
பின்னமொன்று மெண்ணாமல் பிரியமுடன் விரைந்தெடுத்துப்
பன்னிருகைப் பெருமான்றன் பத்தினிக்குத் தந்ததெண்ணி
மன்னன்மன மகிழ்ந்தவளை மருவிமிகப் புகழ்ந்திருந்தான். ()

1406. அரசனிவன் கோவிலடைந் தறுமுகனை யன்போடு
பரசிநின்று வழிபட்ட பண்பினையும் தேவியுடன்
நிரைசெயணி கலன்கள்தந்த நிலையினையும் வியந்தேத்தித்
திரையெறியும் செந்தில்முதல் தேசமெங்கும்புகழ்ந்துநின்றார்.

1407. நின்ற பெருஞ் சேனையுடன் நிருபனங்கு நின்றெழுந்து
வென்றிமிகு பாஞ்சைநகர் மேவினான் மேவியபின்
ஒன்றியுயர் அரசியலை யுசாவியுவந் தொளிர்தேவி
அன்றுதந்த அணிகலங்கட் கயல்வேறு செயல்விழைந்தான்.

1408. பூணுதற்கு மணியணிகள் பலவிருந்தும் புதிதாக
மாணமையச் செயவெண்ணி மரபினுயர் வயிரங்கள்
ஆணிமுத்த முதலாக அருமையன தேர்ந்தெடுத்துக்
காணுதற்கு மமையாத கைவினையாற் செய்வித்தான். (கூக)

1409. முந்தமைந்த அணிகளுடன் முழுவயிரப் பதக்கமொன்று
விந்தையுடன் வியனாக விலைவரம்பி லாவகையில்
சந்தமுடன் தனியமைத்துத் தன்மனைவிக் கினிதணிந்து
சிந்தைமிக மகிழ்ந்திருந்தான் தேசநலம் ஆய்ந்துநின்றான்.(ா)

முருகவேள் கனவில் அருளாடல் செய்தது.

1410. நன்றமைந்த புத்தணியை நன்மனைவிக் குவந்தணிந்து
வென்றியர சமளிமிசை மென்றுயில்கொண் டருளுங்கால்
அன்றிரவே கனவின்கண் அறுமுகவேள் முன் தோன்றி
இன்றென்மனை வள்ளியென்னோ டிகலாடி யூடிநின்றாள். ()

1411. உன்மனைவிக் குயர்பதக்கம் ஒன்றுசெய்த வளவறிந்தே
என்மனைவி யதுபோல இயற்றியருள் என்கின்றாள்
மன்மனைபோல் வண்குறத்தி மகளுமன்றோ பெறவிழைந்தாள்
பொன்மணிக்கு நானெங்கே போவெனப்பா எனப்புகன்றான்.

1412. அந்தவொலி யுள்ளுற வறிந்தவுட னரசெழுந்தான்
எந்தைமுரு கேசனரு ளின்னுட லென்றறிந்து
சிந்தைகளி கூர்ந்தெழுந்து தேவியையு முடனெழுப்பி
வந்தெழுந்த கனவதனை மரபாக வாய்மொழிந்தான். (௱௩)

1413. அவ்வுரையைக் கேட்டவுடன் அரும்பெறற்கற் பவளுருகி
இவ்வளவு பேரருளை எம்பெருமான் எமக்கருள
எவ்வளவு தவமுன்னம் இயற்றினோ மென்றழுதாள்
செவ்வியவள் நிலையறிந்து திறல்மன்ன னுளமகிழ்ந்தான். ()

1414. அப்பொழுதே தன்மார்பி லணிந்திருந்த பதக்கத்தை
ஒப்பரிய ஆரமுடன் உவந்தெடுத்து நீராட்டி
செப்பொன்றி லினிதமைத்துத் திருமுருகன் மனையதெனக்
கைப்பிடித்த கணவனுடன் கவினுறுபே ழையில் வைத்தாள்.

1415. செங்கதிர்வந் துதித்தவுடன் செந்திநகர்க் கவ்வணியை
மங்கைமன மகிழ்ந்தனுப்ப மன்னனுந்தன் தம்பியையும்
பொங்கமுற வுடனனுப்பிப் போய்ச்சேர்த்து வரச்செய்தான்
அங்கதுதான் இப்பொழுதும் அரசிபெய ரோடுளதே.

1416. பாஞ்சைமன்னர் மரபினர்கள் பண்டுதொட்டுச் செந்திநகர்
வாஞ்சையராய் முருகேசன் வழிபாடு செய்துவந்தார்
காஞ்சனங்கொள் மணியணிகள் கருவூலத் தவர்பெயரால்
ஆஞ்சிறப்போ டின்றுமுள அகிலமெலாம் நன்கறியும். (௱௭)

அரசிருந்த நிலை.

1417. இவ்வகை அரசன் செந்தில் இறைவனை இறைஞ்சி யேத்தித்
தெவ்வெலா மடக்கித் தேசம் செழிப்புறச் செங்கோலோச்சி
எவ்வழி யோரும் பாஞ்சை யிடத்தினை விழைந்து போற்றச்
செவ்விய அறங்கள் செய்து திருவுடன் சிறந்து வாழ்ந்தான்.

1418. சாலிவண் குளத்தைச் சார்ந்து தழைத்தொளி சிறந்திருந்த
சோலையில் வசந்த காலந் தோன்றவும் துணைவியோடு
பாலுயர் வாவி சூழப் பளிங்கினால் சமைத்த சீத
மேலுயர் மணிமா டத்தில் மேவிவேந் துவந்திருந்தான். (௱௯)

1419. சண்பகம் வகுளம் தேமா சந்தனம் அசோகம் பூகம்
பண்பமர் மருதம் புன்னை பாதிரி பலாசம் வேங்கை
விண்பக வோங்கி யெங்கும் வெயில்நுழை வின்றி யந்தத்
தண்பொழி லெழில்மிகுந்து தழைத்தினி திருந்ததன்றே.

1420. மல்லிகை முல்லை பிச்சி மௌவல் செங்குரல் குறிஞ்சி
அல்லியங் காந்தள் குல்லை அனிச்சம் புன்னாகம் காஞ்சி
நல்லிணர் நரந்த நந்தி நறவம்பைங் குவளை யின்ன
பல்லெழில் மலர்க ளெங்கும் பரிமளம் பயந்த வங்கே. (௱௧௧)

1421. காலையில் மலரின் கானம் களிப்புட னுலாவிக் கண்டும்,
மாலையில் சிறிய வள்ளம் மருவிமாண் புடனமர்ந்து
சாலியின் வெள்ளத் தோடித் தண்புன லயர்ந்து மந்தச்
சோலையி*லிருதினின்பம் துணையுடன் தோன்றல்துய்த்தான்.

1422 குயிலிளம் பேடை கூவக் கொழுஞ்சிறைச் சேவல் மேவிப்
பயிலுமென் சிறகர் நீவிப் பண்புடன் பரிந்து புல்லும்
செயலினைக் கண்டு மன்னன் தேவியை யருகணைத்து
மயலுடன் காட்ட நாணி மணிநகை பூத்து நின்றாள். (௱௧௩)

1423. போதுலாம் பொதும்பர் தோறும் புதுமணற் றடங்க டோறும்
சீதள நிலை கடோறும் செழுமலர்ப் பொய்கை தோறும்
ஆதரம் கனிந்து லாவி ஆவியு முடலு மன்ன
காதலர் கனிந்து வந்து காமபோகங்கள் துய்த்தார். (௱௧௪)

1424. அணிமயில் ஆடக் கண்டும் அருங்குயில் பாடக் கேட்டும்
மணமலர் வாச மோந்து மருவிய தென்ற லார்ந்தும்
கணமலி சுவை மிகுந்த கனியொடு கமழுஞ் செய்ய
உணவினி துண்டமர்ந்தும் உலாவியும்உளங்களித்தார்.(௱௧௫)

1425. பூவைமென் கிள்ளையோடு புதுமொழி மழலை யாடிக்
காவலர் கொய் துலாவிக் கடிகமழ் கமலந் தோய்ந்த
வாவிநீர் குடைந் தெழுந்து மங்கையர் பணிசெய் தேத்தத்
தேவிவந் தாவி யன்ன சேவகற் சேர்ந்த மர்ந்தாள். (௱௧௬)

* இருது என்றது வேனில் பருவத்தை சித்திரை வைகாசி மாதங்களாகிய இளவேனில் காலம் என்க. குளிர்ச்சிக்காகக் குலத்தேவியுடன் அந்த அழகிய இளமரக்காவில் அரசன் இனிதமர்ந்து வந்தான் என்பதாம்.

1426. அன்னமென் பெடையைச் சேவல் அருகணைத் தார்வம்கூர்ந்து
தன்னெழில் அலகால் கோதித் தழுவியந் தடத்தில் வைகும்
நன்னயக் காட்சி தன்னை நயந்துகண் டுவந்து நின்ற
மன்னவன் தேவிதன்னை மகிழ்ந்தணைத் துளங் களித்தான். ()

1427. மாரனுக் குறையு ளாகி மலர்ந்தென அலர்ந்திருந்த
ஈரமென் பொழிலில் வாசவின்னிளந் தென்றல்வீச
வீரனும் துணையு மேவி விஞ்சைய ரென்ன இன்ப
நீரராய் நிலவி நின்றார் நிறைதவப் பயனுகர்ந்தார். (௱௧௮)

1428. மரகத விளிம்பு டுத்த மாணிக்கச் சுனைம ருங்கே
அரதன மிழைத்த சந்த வணிமணி அரமியத்தே
இரதியும் மதனும் போல இனிதமர்ந் துவந்து லாவிச்
சுரத போகங்கள் துய்த்துச் சுரரின மெனத்திளைத்தார்.

1429. தோழியர் பலபேர் சூழ்ந்து தொழுதடி மகிழ்ந்து போற்றி
ஊழியம் புரிந்துநிற்ப ஊழ்முறை யடுக்கி வைத்த
ஏழிய லமளி மேலா வினிதமர்ந் தரிய வின்பத்
தாழியு ளாழ்ந்தி ருந்தார் அவனியை மறந்திருந்தார். (௱௨௦)

1430. இவ்வண்ணம் வசந்தந் தோறும் இளமரக் காவ டைந்து
செவ்விய மணிமாடத்தில் சேர்ந்தர சுவந்திருந்து
வவ்வுறு புலன் களைந்து மண்டிய களிப்பின் மூழ்கத்
திவ்விய போகந் துய்த்துத் திருவுடன் சிறந்திருந்தான். (௱௨௧)

1431. தன்னுயிர் போலத் தன்னைச் சார்ந்துள குடிக ளெல்லாம்
துன்னிய இன்பம் துய்த்துச் சுகமுறச் சூழ்ந்து காத்து
மன்னுயி ரெங்கும் பேணி மன்னன்மா நகரிருந்தான்
இன்னிசை யெழுந்து தேச மெங்கணும் நிறைந்த தன்றே.

௧௬-வது ஆட்சி நிலைப் படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி 1431.

பதினேழாவது

நெல்லைக் கொள்ளையிட்ட படலம்.

தானுபதிப் பிள்ளை போய்க் கும்பினியார் நெல்லைக் கொள்ளை செய்து வந்த நிலையினை உள்ளபடி உரைக்கின்றமையால் இது "நெல்லைக் கொள்ளையிட்ட படலம்" என வந்தது. கொள்ளை என்றது கொடிதாய்ச் சென்று வலிந்து கவர்ந்த அந்நிலை தெரிய நின்றது.

1432. செல்வமும் அறிவும் தேசுஞ் சீர்த்தியும் மேன்மே லெய்திப்
பல்வகை யின்பந் துய்த்துப் பாரெலாம் பணிந்து போற்ற
நல்வினை புரிந்து மன்னன் நண்ணுநாள் நயந்து பிள்ளை
நெல்லினைக் கொள்ளை யிட்ட நிலையினை யினிமேல் சொல்வாம்.

மந்திரிப்பிள்ளை மன நிலை.

1433. மன்னவன் தனைய டுத்து மந்திரிப் பிள்ளை நாளும்
தன்னர சாக வுள்ளம் தருக்கினன் தன்சொல் மீறி
என்ன காரியமும் யாரும் எங்குமே இயற்றார் என்னும்
இன்னதோர் துணிவும் வீணே எழுந்துமேல் வளர்ந்ததன்றே.

1434. திரிசிர புரத்தில் முன்னம் சேர்ந்துதான் பேசி நின்ற
அருமையால் துரைக ளெல்லாம் அகமிக மகிழ்ந்தார் மன்னன்
பெருமையைப் பெற்று வந்திப் பேருல கெல்லா மேத்த
மருவிவீற் றிருந்தான் என்று மனக்களிப் பூர்ந்து நின்றான்.

1435. *சாகசன் றனையடக்கித் தண்டனை விதிக்கச் செய்தேம்;
வேகமாய் நின்ற வெள்ளைத் துரைகளை விரகால் வென்றேம்;
வாகையே எய்தி மன்னன் வரும்வகை புரிந்தேம் என்ன,
ஓகையே மிஞ்சி நாளும் உளஞ்செருக்கூக்கி வந்தான். (ச)

1436. குறுநிலக் கிழவ ரெல்லாம் கொடியதன் சூழ்ச்சிக் கஞ்சிப்
பொறுமையோ டடங்கி யுள்ளம் பொருமுத லொளிந் தார்ந்தார்
மறுபுலத் தவரு மிக்க மாண்புசெய் துறவு கொள்ள
உறுவகை நோக்கி யுள்ளார் எனவுளம் உவந்து நின்றான். (ரு)

---

* சாகசன் என்றது ஜாக்ஸனை. Jackson துரை கும்பினியாரால் தண்டிக்கப்பட்ட நிலையை 13-ம் படலத்தில் காண்க.

1437. நாவொரு சிறிதசைந்தால் நாடெலாம் அசையும் நாட்டில்
யாவரும் தனக்கு மாறு யியம்பிடார் யாண்டும் என்றும்
பாவரும் கீர்த்தி மிக்க பாஞ்சையம் பதியும் தன்கை
ஓவற வமைந்த தென்னு வுவகையங் கடலுள் ஆழ்ந்தான். (௬)

கலியாணம் வந்தது.

1438. இந்த வாறக மகிழ்ச்சியிற் றிளைத்திவன் வருநாள்
மைந்தனுக்குயர் மணஞ்செய விழைந்தனன் ஒருநாள்
சந்த னம்பழ மலரிலை காயொடு சதுராய்
வந்து மன்னனைக் கண்டனன் மணவினை யுரைத்தான். (௭)

அரசன் உதவியது.

1439. வேந்து வந்திரண் டாயிரம் பொன்னுமே லான
ஏந்து செந்நெல்நூற் றைம்பது கோட்டையு மீந்து
போந்து மங்கலஞ் செய்கெனப் புன்னகை புரிய
ஏந்தி முன்தொழு தில்லிடை யடைந்தன னினிதே. (௮)

1440. இல்ல டைந்ததும் அரசுவந் தருளிய இயல்பைச்
சொல்லி நின்றனன்; இல்லவள் கேட்டுளஞ் சுளித்து
நெல்லி தெங்கனம் காணுநம் நெடுங்கிளைக் கென்றாள்
வல்ல மன்கிளை மாய்ந்திட வந்ததவ் * வாய்ச்சொல். (௯)

1441. அச்சொற் கேட்டலும் அமைச்சனும் சரியதற் கென்னே
பச்சைக்கும் மிடி யாதநல் நெல்லினைப் பார்த்துன்
இச்சை யின்படி வேண்டிய வெலாமினிக் கொணர்வேன்
நிச்சயம்என மனைவியும் நெஞ்சகம் குளிர்ந்தாள். (௰)

1442. நெல்லை நாடியே பலபல நினைந்தனன் நேரே
இல்லை யுள்ளது போதுமென் றில்லின்முன் னிசையா
தல்ல லுற்றனன் ஐயகோ அல்வழி நின்று
தொல்லை வல்வினை தூண்டிட ஒன்றுளந் துணிந்தான். (௧௧)

---

*கண்ட நெல் காணுது என்று கொண்டவள் சொன்ன அச்சொல்லே பின்பு அரசுமுழுவதும் அழிவதற்குக் காரணமாய் நின்றமையால் அவ் வாய்ச்சொல் மன்கிளை மாய்ந்திடவந்த தென்றார்.

௧௧. ஒன்று என்றது உள்ளிநின்ற அத்தீமையின் பெயர் சொல்லக்கூசி.

பிள்ளை கொள்ளையில் துணிந்தது.

1443. விலைகொ டுத்துநெல் வாங்குதல் தனதுமேன் மைக்குப்
புலையதாமெனப் புந்தியில் நினைந்தனன் பொதியா
மலையெனக்குவித் தழகுற வரைந்துவைத் திருக்கும்
நிலையுயர்ந்தநற் சங்கநெல் லெடுத்திட நேர்ந்தான். (கஉ)

கும்பினி நெல் குவிந்திருந்த நிலை.

1444. நெல்லை யெல்லையி லுள்ளநன் னெல்லெலாம் குருகூர்
மல்ல லோங்கிய வைகுண்ட மாநகர் என்னும்
நல்ல ஊரிடங் களிலமைத் திருந்தன ரதனை
ஒல்லை வந்துகைக் கொள்ளமுன் னுளத்திடைத் துணிந்தான்.

எண்ணி யுள்ளதை இல்லிடம் சொல்லியது.

1445. தான்துணிந்ததைத் தன்மனை யிடம்தனி யுரைத்தான்
கோன்துணிந்ததைக் கேட்டதும் குலைமிக நடுங்கி
ஊன்துணிந்தவெங் கொடுங்கன வொன்றுநேற் றிரவு
நான்துணிந்துகண் டேனென நாவுலர்ந் தறைந்தாள். (கச)

கனவு நிலை யுரைத்து மனைவி மறுகியது.

1446. கண்ட வுன்கன வென்னெனக் காரிகை வெருவிக்
கொண்ட நாயக! கூறவும் கூசுவல் கொடிதே!
மண்டு சீர்த்திநம் மன்னவன் பட்டத்து யானை
துண்டு பட்டுடல் துடித்துயிர் மடிந்திடக் கண்டேன்; (கரு)

1447. முத்துராம் எனும் பட்டத்துக் குதிரையே முதலாச்
சித்தி ரப்பரி யாவுமே செத்திடக் கண்டேன்;
சத்திரம் கொடி சாமரை பஞ்சணை மெத்தை
மொய்த்த தீயிடை மூண்டுமுன் எரிந்திடக் கண்டேன். (கசு)

கஉ. சங்கம் என்றது கும்பினியை. கும்பினியார் வரியாகத் தொகுத்து வந்த நெல்லை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும், ஆழ்வார் திருநகரிலும் பொதிசெய்து வைத்திருந்தார்; ஆதலால் அந்த அம்பாரத்தை அள்ளிவரப் பிள்ளை துணிந்தார்.

கரு. நெல்லை = திருநெல்வேலி. குருகூர் = ஆழ்வார் திருநகர்.

கசு. ஜமீன்தாருடைய பட்டத்துக்குதிரைக்கு முத்துராம் என்று பெயர்.

1448. மன்னன் தேவியின் மலர்க்குழல் கருகிட, நகரம்
இன்னல் மீறியே யிரத்தங்கள் பொழிந்திடக் கோட்டை
சின்ன பின்னமாய்ச் சிதைந்திடக், கரும்புகை யெங்கும்
துன்ன, ஐயகோ மன்னனும் துஞ்சிடக் கண்டேன். (௧௭)

1449. நமது வீட்டிலோ ரிடிவிழுந் தெரியுக நரந்தம்
கமழு நன்மலர் எலுமிச்சம் கதலியே முதலா
அமைய நின்றநம் தோட்டமும் அழிந்ததி லிருந்த
கமல வாவியும் கட்டழிந் தொழிந்திடக் கண்டேன். (௧௮)

1450. கொல்லை யுள்ளநங் கிணற்றினைக் குனிந்து நான் பார்த்தேன்
ஒல்லை யாகஎன் தாலியற் றொழிந்ததே யந்தோ!
அல்லல் ஐயனே என்சொல்வேன் நீங்களோர் மரத்தில்
தொல்லை யாயுயிர் துடித்துமுன் தூங்கவும் கண்டேன். (௧௯)

1451. தீய வெங்கொடுங் கனவினை நினைப்பினும் தீயை
வாயி லிட்டது போலுயிர் துடிக்குதே மன்னு
ஆயி னோர்சிறி தயலினி யகலுவ தாகா
தேயுங் காரியம் ஈங்கமர்ந் திருந்துநாம் செயலாம். (௨௰)

1452. செல்ல மாமகன் திருமண முடியுமுன் என்ன
அல்லல் நேருமோ என்றுளம் அஞ்சிநான் அயர்வேன்
நல்ல காரியம் தொடங்கினம் நாசவெங் குறிகள்
எல்லை யின்றிமுன் தோன்றின என்னையீ தந்தோ! (௨௧)

1453. முன்ன தாகிய சாமமேல் ஆண்டொன்றுள் முடியும்;
அன்ன தன்னயல் ஒன்பது திங்களாம்; அதன்பின்
மன்னின் ஆறுமாதங்களாம்; பின்னெனில் மதிமூன்
றென்னும் எல்லையுள் ஆமெனக் கனுப்பல னிசைப்பார். (௨௨)

1454. என்ற இக்கன விறுதிவை கறையினில் எனக்குத்
தோன்றி நின்றதால் சொல்லிய துயரெலாந் துணிவாய்
மூன்று திங்களுள் மூண்டுவந் தடருமென் றுள்ளம்
ஊன்று தீயுறு மெழுகென வுருகுதே என்றாள். (௨௩)

---

௨௨. கனவு பலன் தரும் கால நிலைகளை இதில் கருதி அறிக. விரிவைக் கனநூலில் காண்க. ஒரு சாமம் ஏழரை நாழிகை அளவினது.

௨௩. தான் கண்ட கனவு கடைசிச் சாமத்தில் ஆதலால் அதன் கொடிய விளைவு கடிதில் வரும் என்று இங்ஙனம் கலங்கி மொழிந்தாள்.

1455. நெல்லு வந்தது போதுநாம் நினைந்துள மணத்தை
மெல்ல வேசெய லாமிந்த ஆனியில் வேண்டாம் ;
வெல்லும் வீரரா யுள்ளநம் வேந்திடம் இதனைச்
சொல்லு வீரெனத் தொடர்ந்தவள் துயருடன் சொன்னாள்.

மறுகிய மனைவிக்குத் தானாபதி உறுதியுரைத்தது.

1456. மாசி லா*முத்து வடிவேனும் மங்கை யிவ்வாறு
பேசி முத்தெனக் கண்கள்நீர் சிந்திடப் பேர்ந்து
நாசி சிந்திமுன் னின்றனள் நாயகன் நோக்கி
வாசியாதவள் ஆதலால் மயங்கினை யென்றான். (உரு)

வாய் வேதாந்தம் வழங்கி நின்றது.

1457. நனவிற் கண்டதே பொய்யென நழுவிடும் இந்தக்
கனவிற் கண்டதை மெய்யென நம்பிநீ கலங்கல்
பனையிற் கண்டவோர் ஒலியினைப் பேயெனப் பயந்து
மனையிற் கண்டுயிர் மடிந்தவள் மடமையை ஒக்கும். (உசு)

அரசிடம் சொல்லாது அகல நேர்ந்தது.

1458. தீய தாயவிம் மொழியினை அரசிடம் போய்நான்
வாயுரைப்பனேல் நகைத்தெனை மனைவிவாய் பார்த்த
பேயன் என்றவ ரிகழுவர் ஆதலால் பேதாய் !
நீயடங்கி நில் நெல்வரும் என்றவன் எழுந்தான். (உஎ)

கருதிய களவில் கருவ முற்றது.

1459. வருவ தின்னதென் றறிகிலான் மரபையு மறந்தான்
பருவங் கண்டுதான் விரகுடன் பணிசெய்வ தாகக்
கருவங் கொண்டனன் கரவொடு வம்பர்கள் சிலரை
உரிமை கொண்டுதன் கருமம்கை சூழ்ந்தன னுள்ளே. (உஅ)

களவுக்கான அளவுகள் கண்டது.

1460. ஏற்ற மாம்பொதி எருதுகள் இரண்டுநூ றிணைத்தான் ;
ஆற்றல் வெம்படை வீரரைந் நூறுபேர் அமைத்தான் ;
மாற்றம் யாருமே அறியலா வகைமறை வாகப்
போற்றி *யல்வழி நடத்தினன் தொடர்ந்துடன் போனான்.

---

* முத்துவடிவு என்பது தானாபதியுடைய மனைவியின் பேர்.

* அல்வழி என்றது இரவு நடந்தான் என்பதோடு தீமையில் திமிர்ந்து போனான் என்பதும் தெரிய நின்றது. அந்தக் காலத்தில் இக்காலம்போல் வண்டிகள் இல்லாமையால் பொதிமாடுகள் திரட்ட நேர்ந்தது.

கொள்ளைக்குச் சென்ற பிள்ளையின் கோலம்.

1461. ஐம்பது பேர்குறி காரரர் அன்புடன்
கம்புக ளுடனயல் கதுவி யேவரச்
செம்பரி யொன்றின்மே லேறிச் சென்றனன்
வெம்பரி பவத்தையே விளைக்க முந்தினான். (௯ம)

வழியிடை நேர்ந்த சகுனத் தடை.

1462. ஏகுமவ் வழியினில் இடையோர் ஆந்தைவாய்
வேகமாய்க் கீச்சென வீறிட் டோரொலி
சாகநேர் குறியெனச் சாற்றக் கேட்டனன்
போகவுள் ளஞ்சினான் புலந்து நின்றனன். (௯க)

நிமித்திகன் உரைத்தது.

1463. நின்றவன் அயல்வரு * நெல்லை நாயகன்
என்றவன் றனையழைத் தியல்பு ரைத்தனன்
துன்றிய குறியிது துயர மேதரும்
இன்றினி மீளலே யினிய தாமென்றான். (௯௨)

உள்ளத் துடுக்குடன் பிள்ளை மறுத்தது.

1464. எனஅவன் உரைக்கவும் இந்தக் கூகையின்
துனியுரைக் கஞ்சியென் துணிவு தீர்வனோ?
அனையது கிடக்கமேல் நடக்க என்றனன்
வினையது விளைவினை வெல்ல லாகுமோ? (௯௯)

விரைந்து போனது.

1465. அல்லிடைப் படைகளை நடத்தி ஆண்மையாய்த்
தொல்லையை விளைத்திடத் துணிந்து சென்றனன்;
எல்லவ னெழுமுனே யெண்ணி வந்துள
நெல்லமர் நகரினை நெடிது கூடினான். (௯௪)

---

௯0. குறிகாரர் என்றது கம்புச் சிலம்பத்தில் கைதேர்ந்தவர்களை. பரிபவம் = துன்பம். இந்த நெல்லின் விழைவால் அல்லலே விளைந்தது ஆதலால் அதனைச் சொல்லிபபடியிது. பிள்ளை போனது பெருங்கேடென்பதாம்.

* இவன் கொடிக்கால் பிள்ளை மரபினன்; சகுனசாத்திரத்தில் வல்லவன் ஆதலால் நிமித்த நிலையை நேரே சொல்லினான்.

விடியுமுன் சேர்ந்தது.

1466. வைகுண்ட மாநகர் அடைந்து வந்ததன்
வெய்யவெம் படைகளை வேறு வேறுவைத்
தையமொன் றுறுவகை அமர்ந்து நொய்தினிற்
செய்வதை நாடியே தேர்ந்து சூழ்ந்தனன். (௫௫)

உளவுகள் தெரிய உசாவி நின்றது.

1467. செய்த்தலைச் சின்னமா வேரி என்னுமோர்
கைத்தலை வீரனைக் கபட மாகவே
இத்தலை நிலைகளை யினிது பாரென
உய்த்தினி திருந்தனன் உளவு நாடியே. (௫௬)

போக்குரை புரிந்து சாக்கோடு திரிந்தது.

1468. விலைக்குநெல் வாங்கவே விழைந்து வந்ததாத்
தலைக்கொரு கோணியைத் தோளில் தாங்கியே
அலைத்திர ளெனத்தெரு வலைந்து நின்றனர்
புலைத்திற மறைத்துமே பொதியை நாடினர். (௫௭)

நெற்போதி அணுகிச் சோற்போதி அவிழ்த்தது.

1469. ஆயிரம் கோட்டையாய் அளவ மைந்துள
மாயிரு நெற்பொதி மருங்கு வஞ்சமாய்ப்
போயுறு நெல்விலை புகலும் என்றனர்
காயுறும் இரும்பெனக் கடிய நெஞ்சினர். (௫௮)

காவலாளர் நிலை.

1470. அளவுசெய் வோர்களும், யாரும் என்றுமே
களவுசெய் யாவகை காவல் செய்நரும்
வளமுற வருநெலை வரவு செய்துமேல்
களமுறக் குவித்ததைக் கணைசெய் வார்களும். (௫௯)

---

௫௫. வைகுண்டம் என்றது, ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் ஊரை. இது திருநெல்வேலிக்குக்கிழக்கே 18மைல் தூரத்தில் உள்ளது. நொய்து — விரைவு; இழிவு.

௫௬. செய்த்தலை என்பது ஓர் ஊர். கோவில்பட்டித் தாலுகாவில் உள்ளது.

௫௭ புலைத்திறம் என்றது களவு நிலைமை. புலை — நீசம்.

1471. இத்திறம் நூறுபேர் என்றும் காவலாய்ப்
பத்திரம் அமைந்தவப் பண்ணை நெல்லினைக்
குத்திர மாகவே கொள்ளை செய்திடச்
சித்திர மாயிவர் திரண்டெழுந்தனர். (சய)

அல் அடைய நெல் அடைந்தது.

1472. இரவுவந் தடைந்ததும் எருதி னங்களைக்
கரவுடன் கொணர்ந்தனர் காவ லாளரை
உரமுடன் அடித்தனர் உருத்து நெல்லினை
விரைவுடன் எடுத்தனர் விரிகள் கட்டினார். (சக)

கொள்ளை புரியவும் அங்கு உள்ளவர்ஓடினது.

1473. சாத்தனும் சடையனும் சங்கனும் மெனக்
காத்திருந் தவரெலாம் கலங்கி யோடினார்
மாத்திரைப் பொழுதினில் வந்து காப்பினக்
கோத்தலை வனுக்கிது கூற லாயினார். (சஉ)

தலைமைக் காவலன் வந்தது.

1474. பாண்டியத் தேவனென் றுரைக்கும் பண்பினன்
ஈண்டிய காவலர் எவர்க்கு மேலவன்
ஆண்டகை கேட்டதும் அடர்ந்தெழுந்துமே
வேண்டிய கம்புடன் விரைந்து வந்தனன். (சங)

தடிகொண்டடித்தது.

1475 ஏற்றிய பொதியவாய் ஏக நிற்கின்ற
ஏற்றினங் களைமுதல் எற்றி ஓட்டினான்
வீற்றுவீற் றுயின வெகுண்டு வீரர்கள்
கூற்றென வளைந்தனர் கொடுமை யாகவே. (சச)

1476. ஒண்டியில் வந்துளான் என வுருத்தவர்
கொண்டயல் வளைத்துடன் கொதித்தடர்ந்தனர்;
தண்டுகள் நேரெதிர் தாக்க அன்னவன்
செண்டெனப் பாய்ந்துமே திரிந்து மாட்டினான். (சரு)

மூண்டு பொருதது.

1477. வந்தவர் தாக்கவும் வலிய காவலாய்
முந்துற நின்றவன் முனைந்து தாவியே
எந்திரம் திரிந்தென எழுந்து சுற்றினான்
தந்திர முழுவதுந் தாவி யேறினான். (௪௬)

1478. அடித்திடுங் கம்புகள் அனைத்தும் தட்டிநேர்
கடுத்துடன் அடித்தனன் காவ லாளரும்
தொடுத்துடன் அயல்வந்து தொடர லாயினார்
மடுத்தது போர்மிக வலிமை யாகவே. (௪௭)

அடிவிழுந்த பிள்ளை படிவிழுந்தது.

1479. பிள்ளைக்கும் ஓரடி பிடரி மேல்விழத்
துள்ளிமுன் விழுந்துமே துடித்தெ ழுந்தனன்
வள்ளலெம் மன்னனை அடித்த தேயலால்
எள்ளலாய் என்னையீ தடித்த தன்றெனா; (௪௮)

கோபத்தை மூட்டிக் கோடுங்கோலை கண்டது.

1480. மூட்டினன் வெகுளியை மூண்டு வீரர்கள்
பூட்டிய கம்புடன் புகுந்து பாய்ந்தனர்
மாட்டினர் எதிரிகள் மாண்டு வீழ்ந்தனர்
நீட்டிய காலராய் நிலைகு லைந்தனர். (௪௯)

காவலன் காட்டிய கைத்திறம்.

1481. திண்டிறற் பாண்டியத் தேவனே நின்று
மண்டிய போரினில் வலிய வீரரை
அண்டவொட் டாமலே அடர்ந்து கைத்திறம்
கண்ட மட்டும் மன்று காட்டி னானரோ. (௫௰)

---

௪௮. அடிபட்டபிள்ளை அயல்நின்ற வீரர்களைப்பார்த்து "இது என்னை அடித்த அடி அல்ல; கட்டபொம்மை யடித்ததாம்" என்று அரசனைச்சுட்டிக் கோபமூட்டவே, பாவம்! கம்பளங்கள் கம்புகளுடன் மூண்டு கடுத்துப் பாய்ந்தனர். பிறரை மூட்டிவிட்டுப் பேரிழவு செய்வதில் பிள்ளை பெருகி யுள்ள நிலை இதனால் அறியலாம்.

1482. ஏறியும் இறங்கியும் எதிர்ந்தும் சுற்றியும்
மாறியும் வலமிட மாக வந்துமேற்
சீறியும் அன்றவன் செய்த போரினில்
ஆறிரு வீரர்கள் ஆவி போயினர். (ருக)

காமய நாயக்கன் கடுத்து மூண்டது.

1483. அடுந்திற லோடவன் அமர்செய் காலையில்
கடுந்திற லுடையவன் காமயன் எனும்
நெடுந்திற லாளன்முன் னேரில் பாய்ந்துமே
கொடுந்திற லுடன்கம்பு கோத்து மூண்டனன். (ருஉ)

இரண்டு வீரரும் முரண்டு பொருதது.

1484. கொள்ளியின் வட்டம்போல் கொடிது சுற்றினர்
உள்ளுற வெகுளியே யூக்கி நோக்கினர்
தள்ளரும் இருவரும் தமது கைத்திறம்
உள்ளன யாவையும் ஒருங்கு காட்டினர். (ருங)

சிலம்பப் போர்நிலை.

1485. அடியினைக் கட்டுவர் ; அணைத்துத் தட்டுவர் ;
முடியென முட்டுவர் ; முறித்து மீளுவர் ;
கொடியெனச் சுற்றுவர் ; கொதித்துக் குத்துவர் ;
இடியென எற்றுவர் ; எதிர்த்து வெட்டுவர் ; (ருச)

1486. *வன்றுலுக் காணத்தில் வகையிற் சீறுவார் ;
நின்றிலக் கடியென நேரில் கூறுவார் ;
பொன்றினை நீயெனப் பொங்கி மீறுவார் ;
கொன்றுயிர் குடித்திடக் குறித்துத் தேறுவார் ; (ருரு)

1487. எடுத்தடி பெயர்க்குமுன் எற்றிப் பாயுவார் ;
அடுத்தடி யாற்றிமேல் அடர்த்துக் காயுவார் ;
கடுத்தயல் ஓட்டுவார் ; கறுத்து நீட்டுவார் ;
மடுத்துடன் மூட்டுவார் ; மறித்து மாட்டுவார். (ருசு)

---

* துலுக்காணம் என்பது சிலம்பப்போரில் ஒரு பிரிவு. இது கால்வாங்கிக் கடிதுசுற்றி, மேலோங்கி வெஞ்சமராடும் விரைவு மிகவுடையது.

1488. இவ்வகை நெடும்பொழு திடை விடாமலே
வெவ்வலி யுடையவர் வெகுண்டு போர்செய்தார்;
தெவ்வலி தேய்ந்திடத் தேர்ந்து காமயன்
இவ்வெனப் பாய்ந்துமே லெழுந் தடித்தனன். (57)

காவலன் பட்டது.

1489. அடியினல் பாண்டியன் அயர்ந்து நின்றனன்
பிடி எனப் பிள்ளைவந் தேவ நால்வர்போய்க்
கடிதினிற் பற்றினர் கையில் சிக்கினன்
கொடுமையாய்த் தூக்கினர் அமைச்சன் கூற்றினல்.(58)

நிலவறையில் இட்டது.

1490. நெல்லிடு நிலவறை தன்னில இட்டுமேல்
வல்லையில் நெல்லினை வாரிக் கொட்டினர்
ஒல்லையில் பூட்டினர் உருத்து மீண்டனர்
அல்லலோ டவன்துடித் தாவி நீங்கினன். (59)

உள்ளவர் உடைந்தது.

1491. மண்டைகள் உடைந்தவர் பாண்டு போனவர்
கண்டதோ ரிடமெலாம் காயம் பட்டவர்
அண்டையில் அகன்றுமே அயர்ந்து நின்றவர்
உண்டவர் இங்ஙனம் ஒழிந்து போயினர். (60)

1492. போரினுக்கு அஞ்சிநெற் போரிற் புக்கனர்;
காரியம் எமக்கிலை காவல் செய்திலேம்
வாரிநீர் போமென வாய் மொழிந்துமே
ஊரினில் ஓடியே ஒதுங்கி னர்பலர். (61)

கொள்ளை கொண்டு மீண்டது.

1493. காவலர் இவ்வகை கலைந்து போகவே
ஏவலால் பொதிகளை ஏற்றி ஏகினர்
ஆவலாய் விரைந்தனர் அல்லு நண்பகல்
ஓவற நடந்தனர் ஊரடைந் தனர். (62)

59. தலைமைக் காவலன் ஆன பாண்டியந் தேவன் இறந்து பட்டதை அறிந்ததும் அவன் மனைவி கனகி என்பவள் விரைந்து வந்து போர்க் களம் புகுந்து புலம்பி யழுதாள். பெரிதும் பரிதாபமான அது அயலே வருகிறது.

1494. பேரியல் ஓட்டப் பிடாரம் என்னுமச்
சீரிய ஊரினைச் சேர்ந்ததும் பிள்ளை
காரியம் முடிந்ததும் கவர்ந்து வந்ததும்
வீரிய முடன்சொலி வியந்து கொண்டனன். (63)

பிள்ளை மகிழ்ந்தது.

1495. கொள்ளையிற் கொணர்ந்தவந் நெல்லைக் கோலமாய்ப்
பிள்ளையின் இல்லிடைப் பெருக்கி வைத்தனர்
வெள்ளையர் நெல்லிது வினையென் றெண்ணலர்
உள்ளக மூவந்தனர் ஊக்கி நின்றனர். (64)

1496. வந்தவர் அனைவர்க்கும் வரிசை யாகவே
முந்துற விருந்தினை முடுகிச் செய்தனன்;
சந்தன முதலிய தந்த கற்றினன்
சிந்தையு ளுவந்தனன் செழித் திருந்தனன். (65)

காவலன் மனைவி கனகி வந்தது.

1497. இங்கிவ்வா றிவனிருக்க அங்கமரில்
இரிந்தவர்கள் விரைந்து சென்று
தங்கியபே ராற்றலுடன் சமர்புரிந்து
நிலைகுலைந்து தனியே மாண்டு
மங்கிநின்ற பாண்டியன்றன் மனைவினனும்
கனகியிடம் மறுகிச் சொன்னார்
பொங்கியவள் எழுந்தோடிப் போர்க்களத்தே
புலம்பிவந்து புரண்டு ருண்டாள். (66)

கணவனைக் கண்டு கலங்கிப் புலம்பியது.

1498. நிலவறையில் இறந்துநிற்கும் நிலைகண்டு
குலைநடுங்கி நெடிது வீழ்ந்து
தலையிலடித் தையையோ தனிவீரக்
குலமகனே! தலையி லிந்தக்
கொலையெழுத்தா எழுதிநின்ற தினியெந்தக்
காலமுன்றன் கோலச் செவ்வாய்க்
கலைமுகத்தைக் காண்பேனோ என்னுயிரே!
என்கணவா! எனக் கரைந்தாள். (67)

1499. மாலையிட்ட நாள்முதலா மதகரியும்
இளம்பிடியும் மருவி நின்ற
கோலமெனக் கலைமானும் பிணையுமெனக்
கூடிநாம் குலாவி வாழ்ந்தோம்;
மாலைவரை கண்டுமன மகிழ்ந்திருந்தேன்
மடங்கலெனப் போன வுன்னைக்
காலையிந்த நிலைகண்டேன் என்னரசே!
யினியென்று காண்பேன் கொல்லோ? (68)

1500. பாலிலயல் நீர்கலந்து பணத்துக்கு
விற்றறியேன்; பழுது சொல்லிக்
கூலிதனைக் குறைத்தறியேன்; கோட்சொல்லிக்
குலைத்தறியேன்; கோலி வைத்த
வேலிதனை யழித்தறியேன்; மேலோரைப்
பழித்தறியேன்; வினையேன் கொண்ட
தாலிதனை யழித்ததென்ன தெய்வமே!
எனத்தலையில் தாக்கி விழுந்தாள். (69)

1501. தண்டடர்ந்து வந்தாலும் தனியெதிர்ந்தே
எளிதடிக்கும் தறுகண் வீரா!
கொண்டையங் கோட்டைமறவர் குலமணியே!
விலைமதியாக் கோவா முத்தே!
பண்டைவினைப் பயனிதுவோ என்தலையில்
இப்படியும் பாவித் தெய்வம்
கொண்டெழுதி யிருக்குமெனக் கனவிலுநான்
குறித்திலனே கோவே! கோவே! (70)

1502. கையிலே கப்பெடுத்தால் காண்டீபம்
எடுத்துவந்த காளை முன்னே
வெய்யபகை விலகுதல்போல் விலகுமே
விலகாத வீரம் வாய்ந்த
ஐயனே! என்னுயிர் அருந்துணையே!
ஆணழகா! அரசே இந்த

---

70. தண்டு—படை. கொண்டையங் கோட்டை என்றது மறவருள் ஒரு பிரிவு. சிறந்த வீரமரபினன் என்று பரிந்து அழுதுள்ளாள்.

வெய்யவளை வெறுத்தொழித்த விதமென்ன?
ஒருவார்த்தை விளம்பு வாயே! (71)

1503. மாமன்மகள் என்றென்னை மருவிமணம்
புரிந்துமனை மகிழ்ந்து கொண்டாய்
நாமிருவ ரிதுவரையும் நகம்சதையா
யிணைந்தமர்ந்து நலமாய் வாழ்ந்தோம்
சாமியினி யுனைப்பிரிந்து தனியிருந்து
வாழ்வேனோ சார்ந்து வந்தேன்
மாமிமகனே ஒருசொல் மறுகலென
வாய்திறந்து வழங்காய் கொல்லோ! (72)

1504. வெள்ளையர்கள் நெல்லோடு என்தாலி
வீரனையும் வீணே வந்து
கொள்ளைகொண்டு கொலைசெய்து கொடுமையாய்ப்
போனா அந்தக் கோளரனை
பிள்ளைமேல் வெள்ளிடிதான் வீழாதா
அவன்மனையும் பீழை கொண்டு
துள்ளிவிழுந் தடித்தென்போல் துடியாளா
தெய்வமே! துணையில் லேனே! (73)

துரையிடம் சென்றது.

1505. என்றிவ்வா றழுதெழுந்து சங்கமுயர்
தலைவனும் பிற்கட் டென்னும்
நன்றறிந்த துரைமகன்பால் தன்தமரை
யுடனழைத்து நடந்து நெல்லை
சென்றவனைக் கண்டுதொழு தடிவிழுந்து
நெடிதழுது தேச மன்னே!
குன்றமென நின்றநெல்லைக் கொள்ளைகொண்டென்
கணவனையும் கொன்றார் அந்தோ! (74)

நிகழ்ந்தது சொன்னது.

1506. காளையென நின்றஎன்றன் கட்டழகன்
இறந்தொழிந்தான்; சடையா னிந்த

---

71. காண்டீபம்— அருச்சுனனுடைய வில். வில்லில் விஜயன் போல் கம்பில் தன் கணவன் வல்லவன் என்பதாம். சிலம்பப் போரில் இவன் சிறந்தவீரன். உரிய துணைவனது அரிய திறலை நினைந்து உருகியுள்ளாள்.

வேளையுங்கள் முன்புயிரை விடுவனென்றாள்
பிற்கட்டு விரைந்திரங்கிப்
பாளையமாம் எங்கள்நெல்லைப் பயமின்றி
எடுத்தவரார்? பயப்படாமல்
நீளவுமை நின்னைநான் காத்தருள்வன்
என்ன அவள் தேறியே சொன்னாள். (75)

1507. பாஞ்சாலங் குறிச்சிமன்னன் படைகளொடு
பந்திரியாம் பிள்ளை வந்து
பூஞ்சாமி நெல்லையெல்லாங் கொள்ளைகொண்டான்
என்புருடன் புகுந்து தாக்கத்
தாஞ்சால மிகுந்தமையால் அடித்துநில
வறையில்வைத்துத் தாவிப் போனார்
நாஞ்சாமி யினியிருக்க ஞாயமில்லை
என்றழுது நவின்று நின்றாள். (76)

பிற்கட்டு சினந்தது.

1508. என்றவுமை செவிப்படலும் இருவிழியும்
பொறிப்பறக்க எழுந்து பொங்கி
நன்றிகெட்ட மனிதர்செயல் நன்றுநன்று
நங்காய்! நீ அஞ்சல் ஒன்றும்
வென்றிமிகு காவலனாய் நின்றிருந்த
உன்கொழுநன் மேன்மைக் காக
இன்றுனக்கே எழுகோட்டை விதைப்பாட்டை
யினிதளித்தேம் என்றுங் கொள்க. (77)

1509. எனத்தேற்றி யவளைவிடுத்து எழில்மிகுந்த
பரியொன்றி லேறி நேரே
சினத்தோற்றந் துடன்வந்து வைகுண்ட
மாநகரஞ் சேர்ந்து நெல்லின்
வனத்தோற்ற நிலையறிந்து வயிறெரிந்தான்
நிலவறையை நோக்கி வீரன்
கனத்தோற்றம் கண்டழுதான் காரியஞ்சீர்
செய்யுமெனக் கழறி மீண்டான். (78)

அரசுக்குக் கடிதம் அனுப்பியது.

1510. இல்லணைந்து கட்டபொம்முக் கொருகடிதப்
கடிதாக எழுத லானான்.
நல்லமன்னன் என்றுன்னை நயந்தழைத்து
நாங்கள்பல சிறப்புஞ் செய்தோம்;
வல்லையிந்த மண்ணறிய வானறிய
நண்பனென வாக்குத் தந்தாய்!
நெல்லைவந்து கொள்ளைகொண்டு காவலரைக்
கொன்றகன்றாய் நீதி தானே? (79)

1511. பிள்ளைமகன் ஒருவனுன்றன் குடிகெடுக்கப்
பிறந்துள்ளான்; பேணி நாளும்
வெள்ளமெனத் துயர்கள்மிகச் செய்துபோ
வருகின்றான்; வெளி வேடத்தான்;
உள்ளமெலாம் கள்ளமே யூறிநின்றான்
நயவஞ்சன் ஒளிந்து நெல்லைக்
கொள்ளைசெய்து போயுள்ளான் நீயறியாய்
என்பதுவுங் குறித்துள் ளோமால். (80)

1512. துன்மதியாம் இவனையுமோர் அமைச்சாகத்
துணிந்துநீ சூழ்ந்து கொண்ட
தென்மதியோ? அரசாட்சி என்றுமே
அரியசெயல் ஆதலாலே
நன்மதியாளரை யாய்ந்து நட்பாகத்
துணைக்கொண்டால் நாளு நன்றாம்
முன்மதியா மகிழ்ந்துலக முழுதேத்தும்
பெருநலனு மூளு மன்றே. (81)

1513. கெடுகாலன் அவனுறவை யுடனொழிக்க;
நெல்லைவந்து கொள்ளை செய்த
படுபாவி அவனையென்கைப் படுத்துகபாழ்
செய்ததற்கும் ஈடு பண்ணிக்

---

79. கும்பினியாரோடு உறவாடி துரைகள் சூடாமணி என்ற பட்டமும் பல பரிசுகளும் இந்த மன்னன் முன்னம் பெற்று வந்திருக்கிறான். அந்த நட்பு நிலை இங்கே சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

கொடிதாக இனியொன்றும் நிகழாமல்
காப்பதெனக் குறிப்புஞ் செய்து
முடிவாக ஒருபதிலை வாரமொன்றுள்
விடுக; இன்றேல் முடிவு கண்டாய்! (82)

1514. என்றெழுதி யஞ்சலா விடமனுப்பிச்
சங்கமுத லவர்க்கு மேலே
ஒன்றெழுதிப் போரிலுயிர் துறந்தவர்தங்
கிளைக்கிளையந்த துதவி நின்ற
துன்றுபொதி நெற்களத்தைச் செம்மைசெயும்
படி தாண்டிப் பிள்ளை மீது
கன்றியவெங் கோபமாய் என்செய்வ
தெனச்சூழ்ந்து கடுத்தி ருந்தான். (83)

கடிதம் கண்டு அரசன் கவன்றது.

1515. அனுப்பிய அத் திருமுகமும் பாஞ்சைநகர்
தனையடைந்தது அரசன் கண்டான்
மனுப்படிநாம் முறைசெய்யு மாட்சிமிக
நன்றுநன்றே! அமைச்சே யிங்஗ன்
துனிப்படியும் பழிச்செயலைத் துணிந்துசெய்தால்
பிறரைநாம் சொல்வ தென்னே?
இனிப்படியான் இவன்படித்த படிப்பெல்லாம்
ஈனமென இகழ்ந்து நின்றான். (84)

1516. சங்கமுதல் தலைவர்நமை யுவந்தழைத்துத்
தகைமைசெய்து நாம்செய் துள்ள
பங்கமெல்லாம் அறமறந்து பண்புபா
ராட்டியுயர் பரிகள் ஏழும்
தங்கமணிச் சிவிகைமுதற் பலவுந்தந்
துறவாடித் தமிழ்த்தென் னாட்டின்
சிங்கமெனப் புகழ்ந்துவிட்ட சங்கநெல்லைக்
கொள்ளையிட்ட தீமை என்னே! (85)

நன்றியை நினைந்தது.

1517. ஒருநன்றி செய்தாரை யுள்ளத்தே
நினைந்தென்றும் உயிர்நட் பாகப்

பெருநன்றி யுடன்பேணிப் பெரியர்நிற்பர்;
சிறியரன்றே மறந்து போவர்;
தருநன்றி தனைமறந்தும் தாமவர்க்குப்
பிழைபுரிதல் சண்டா ளர்க்கே
வருமன்றி மற்றவர்க்கு வருங்கொல்லோ?
வந்ததிவன் பாலீ தென்னே! (86)

1518. பிறரெல்லாம் திறைசெலுத்திப் பணிசெய்யப்
பெருமையுடன் பேணி நம்மை
உறவுகொண்டு வரியகற்றி யுரிமைசெய்தார்
ஓராண்டும் நிறைய வில்லை
மறமிகுந்திச் செயல்புரிந்த வகைதெரிந்தால்
நம்மையவர் மதிப்பார் கொல்லோ?
அறமிகுந்த பதியிருந்தும் அரசிருந்தும்
அநியாயம் செய்தா னன்றே. (87)

1519. கள்ளர்களைத் தலைபடக்கிக் களவெல்லாம்
நிலையொடுக்கிக் கருதா ரென்ன
உள்ளவரை யுளமடக்கி யுலகமெலாம்
நலமடைய வுயர்ந்து நின்றேம்;
பிள்ளைமகன் உள்ளிருந்தே கள்ளமக
னுஞ்செய்யாப் பிழையைச் செய்தே
எள்ளனுடன் அடக்கமா யினியவன்போல்
இருக்கின்றான் இருப்பு நன்றே. (88)

மந்திரியை அழைத்து வரச் சொன்னது.

1520. என்றயலே நின்றவர்பால் ஏந்தலிசைத்
தகம்வருந்தி யிப்போதே போய்
ஒன்றுமவ னுடனுரையா துடன் அழைந்து
வாருமென நால்வ ரோடிச்
சென்றவனைக் கண்டரசு கொண்டுவர
வருளியதென் றினிது செப்ப
நன்றெனவே முன்னெழுந்து நால்வர்பின்னே
தொடர்ந்துவர நடந்து வந்தான். (89)

நிருபம் தந்தது.

1521. வந்தவனை அருகிருத்தி வருசினத்தை
மனத்திருத்திப் பிற்கட் டென்னும்
அந்தமகன் அனுப்பியுள்ள நிருபத்தை
நிருபன்கை யகத்து வைத்துச்
சந்தமுடன் இதைப்படித்துப் பாருமெனப்
பிள்ளையிடம் தந்தான் வாங்கி
முந்தஅதை நோக்குமுன்னே முகங்கருகி
அகங்கலங்கி மூச்செ றிந்தான். (90)

1522. சொல்வந்தான் வாய்திறந்து வேறொன்றும்
சொல்லாமல் தொல்லை யாக
நெல்வந்த நிலைநாணி நிலைநின்ற
தலைகுனிந்து நிற்றல் கண்டு
மல்வந்த திண்டோளான் மனமிரங்கி
வினைநிலையை மறுகி எண்ணிப்
பல்வந்த போதிருந்து படிதெரிந்தான்
முடிவறிந்து பகர லானான். (91)

உள்ளம் வருந்தி உரைத்தது.

1523. கொள்ளைசெய் தாரென் றொருபழி இந்தக்
கோதிலா அரசினுக்கு என்றும்
எள்ளலாம் வகையி லியற்றினை யந்தோ
என்றினி யிப்பழி மறையும்?
தெள்ளுமா மதிய னென்றுனை யுணர்ந்து
தேர்ந்துகைக் கொண்டனன் தெளியாப்
பிள்ளைமா மதிய னாயினை பெரிய
பிழையிது பிள்ளைமா மகனே! (92)

1524. உன்றனில் லகத்தி லுறமுறை யறிய
ஒருமகன் தனக்கு நீயுவந்து

---

91. சொல்லில் வல்லவரான பிள்ளை இங்கே ஒன்றும் பேசாமல் ஒடுங்கி நின்றது பிழைபாடுகளை நினைந்தும், அரசனது மனநிலையை உணர்ந்தும் என்க. பல்வந்த போதிருந்து படிதெரிந்தான் என்றது இளமையிலிருந்தே உலக நிலைகளை நன்கு தெரிந்துள்ள மன்னன் என்றவாறு. படி—பூமி. உலகம் தெரிந்தவன் உண்மை தெளிந்து உரைத்தான்.

மன்றல் செய்முன்னம் மறுபுலத் தவர்க்கு
வரன்முறை யுரியதாய் மன்றில்
நின்றநெல் லனைத்தும் நிறைகுலைத் தெடுத்தாய்
நேர்ந்தவர் தமையெலாம் படுத்தாய்
நன்றுநின் மணத்தி னிலையென வெறுத்து
நகைத்தனன் நரசிங்க மனையான். (93)

1525. நெறிமுறை எவரும் நிலைத்துநின் றொழுக
நேர்ந்துமுன் னின்றவர் தாமே
அறிவழிந் திழிந்து பழிவழி புகுந்தால்
அயலவர் செயல்நிலை என்னும்?
மறுபுல மன்னர் திறைதரக் கொண்டு
மனுநெறி கண்டுநாம் நின்ற
பொறிநல மெல்லாம் ஒருசிறு தொழிலால்
போக்கினை நோக்கம்வே றென்னே. (94)

1526. முறைபுரிந் தொழுகும் அரசினைத் தெய்வம்
முன்னின்று காக்குமென் றுரைத்த
மறைமொழி மறந்தாய்! மனுவழி துறந்தாய்!
மதியழிந் துறுபழி புகுந்தாய்!
கறையழி குளம்போல் வளமெலாம் தொலையக்
கருதுநன் னிலையினைக் கடந்தாய்!
நிறையழி மகளிர் நீர்மைபோல் நிமிர்ந்து
நின்றனை நன்றுநின் நிலைமை! (95)

1527. தன்னைவே றடக்கு வாறிலை யென்று
தருக்கிமேல் நிமிர்ந்துதன் மனம்போல்
மன்னவன் ஒழுகின் மாநிலம் அவனை
மாவின மெனமதித் திழிக்கும்
முன்னவர்க் கெல்லாம் முன்னவ னென
முழுமுதற் பரமனும் அவனைச்
சின்னவர்க் கெல்லாம் சின்னவ னாகச்
செய்தருள் புரிகுவன் சினந்தே. (96)

1528. பதவிமே லுயர்ந்தான் தன்னுயர் நிலையின்
புான்மையை முன்னுற வறிந்து

மதமொழிந் தெவர்க்கும் எளியனு யினிய
வாய்மொழி யுடையனாய் என்றும்
இதமுடன் ஒழுகின் இருமையும் பெருமை
இன்பமும் புகழுமென் மேலாய்
நிதமும்வந் தெய்தும் நித்தனும் அவனே
நித்தனாய்ச் செய்குவன் நினைந்தே. (97)

1529. பத்திமான் போல நடித்தனை நல்ல
பாவனை காட்டினை நாளும்
புத்திமான் என்னப் புறத்தவர் மெச்சப்
புகழ்ந்துபற் பலவினை புரிந்தாய்
குத்திர மான இச்செயல் தன்னைக்
கூசிடா தியற்றினை யானல்
எத்திறம் இன்னம் உன்னைநான் நம்பி
இவ்வர சியற்றுவ தென்றான். (98)

1530. ஒருமகன் மணமென் றுரைத்தமை யால்யாம்
உவந்திரண் டாயிரம் பொன்னும்
அருமைநற் செந்நெல் நூற்றைம்பான் கோட்டை
யளவுமே அருளினேம் அவைதாம்
உரிமையிற் போதா வெனினும்யாம் மீள
உதவுவேம் ஒன்றுமே சொலாமல்
இருமையும் கெடுக்க அயலவர் நெல்லை
எடுத்தனை ஈனமே அந்தோ. (99)

1531. கேடுதான் வருமுன் மதிகெடு மென்னும்
கேடிலா வுண்மையை இன்று
நாடுமுன் னிடத்தே நான்கண்டு தெளிந்தேன்
நானில மெங்குமே நகையாய்த்
தேடிய புகழும் பெருமையும் திருவும்

---

99. இருமை—இம்மையும் மறுமையும், உன் செயல் பழியும் பாவமும் உடையது எனக் கொள்ளை செய்த அந்த இழி நிலைமை விழி தெரிய விளக்கினான்.

100. கேடு வரும் பின்னே மதி கெட்டு வரும் முன்னே என்பது பழமொழி. கொடிய கேட்டுக்கு வழிதேடி விட்டாய் என்று மனம் நொந்து குறித்துள்ளான்.

சேரவே கெட்டுயர் குடியும்
பாடழிந் தொழியும் என்பதை நீசெய்
பழிவினை எளிதுமுன் பகரும். (100)

1532. மந்திரி கண்ணும் மாநிலம் புரக்கு
மன்னவற் கென்னவே மனுநூல்
முந்துற வுரைத்த மொழிநிலை சிறிதும்
முன்னிலை என்னிலை யறியாய்
இந்தவா றீன இழிகொடுஞ் செயலை
இயற்றினய் நீயெனின் இனிமேல்
நிந்தைவே றென்னே நிலைமைதான் என்னே
நீணிலத் துயர்வுதா னென்னே. (101)

1533. ஐயகோ நல்ல அருளினை வளர்க்கும்
அறிவுடை மரபினிற் பிறந்தாய்!
செய்யநூல் படித்தாய்! தெய்வங்கள் துதித்தாய்!
தினஞ்சிவ பூசையும் செய்தாய்
வெய்யவிச் செயலும் விளைத்தனை என்றால்
வேறினி விளம்புவ தெவனே?
வையகத் தென்றும் வசையினை வளர்த்து
மரபையும் என்னையும் கெடுத்தாய். (102)

1534. திரிசிர புரத்தில் எமைவிழைந் தழைத்துச்
சீமைநன் மக்கள்தாம் சிறந்த
உரிமைகள் செய்து வரியினை யகற்றி
யுபசரித் துறவு கொண்டாடி
அருமைநற் பரிசு பலகொடுத் தன்போ
டனுப்பினர்; அந்நன்றி மறந்தால்
இருமையு மிழந்து கெடுவதே யன்றி
இன்பம்வே றெய்தலு முண்டோ? (௱௩)

முடிவில் சொல்லியது.

1535. செல்விலைக் குரிய பொருளெலாம் வாரி
நேரிலே கொண்டு பிற்கட்டை
நல்வகை யாகக் கண்டுமுன் வைத்து
நயந்துமுன் னின்றுநான் செய்த

புல்வினை யனைத்தும் பொறுத்தருள் என்று
போற்றிநீ வருதலே புகழாம்
இல்லையேல் இழிவும் பழியும்வெம் பகையும்
இடர்களும் தொடர்ந்துமேல் விளையும். (௩௪)

பிள்ளை திகைத்தது.

1536. என்று மன்னன் இயம்ப எதிரதாய்
ஒன்றும் பேசா தொடுங்கி யிருந்தனன்
கன்றி நெஞ்சம் கலங்கினன் செய்ததை
நின்று நீள நினைந்து வருந்தினன். (௩௫)

1537. முன்னம் வெள்ளையர் மீது முரணுடன்
மன்னன் நின்ற வகையை மதித்துமே
இன்ன வாறெளி தாக இயற்றினன்
பின்ன மாயது பேசுவ தென்னினி. (௩௬)

1538. நெல்லை நாட்டினில் உள்ளநல் நெல்லெலாம்
வல்லை யீட்டி வரைந்துமுன் வைத்தனர்
எல்லை நம்மர சுள்ளதென் றெண்ணியே
வல்லை வாரியிவ் வாறுவந் தேனெனா. (௩௭)

பிதற்றி மொழிந்தது.

1539. எண்ணி வேந்தன் எதிர்முகம் நாணியே
அண்ணலே அறியா திது செய்தனன்
எண்மை யாகநெல் வேண்டி யிருந்ததால்
வெண்மை யாகஇவ் வண்ணம் விளைந்ததே. (௩௮)

1540. வெள்ளைச்சாமி என் மைந்தன வியன்மணம்
பிள்ளைச் சாதி பெருகி வரும்பிற
கொள்ளைச் சாதியும் கூடுமென் றுள்ளியே
அள்ளச் சாமி அறிய அமைந்ததே. (௩௯)

1541. விலைகொடுத்து நெல் வாங்க விழைந்தனன்
புலையெடுத் தவர் பொங்கி யெதிர்ந்ததால்
தலையெடுத்துடன் வந்தவர் தாவினர்
நிலையெ டுத்த சமரிடை நேர்ந்ததே. (௩௰)

1542. கள்ளம் ஒன்றும் கருதிநான் செய்திலேன்
உள்ளம் ஒன்றிய வுண்மை யீதாதலால்
வள்ளலே இதை மன்னித் தருளெனப்
பிள்ளை பாமகன் பேசி நிறுத்தினன். (௫௰௧)

1543. இனிமை யாக இசைத்துமுன் சூழ்ந்தவன்
கனிவு தோன்றக் கரைந்ததும் காவலன்
மனமிரங்கி மறுகி யெழுந்த தன்
சினமகன்று செயலை மறந்தனன். (௫௰௨)

மன்னன் மறுகி நின்றது.

1544. வீர மன்றி விரகொன்றுங் கண்டிலாப்
பார மன்னன் பரிந்து பிற்கட்டினுக்
கார வென்னசெய் வேமென ஆய்ந்தனன்
வாரம் ஒன்று கழிந்து மறைந்ததே. (௫௰௩)

பிற்கட்டு நினைந்தது

1545. பாஞ்சை மன்னன் பதிலினைப் பிற்கட்டு
வாஞ்சை யோடெதிர் பார்த்தும் வராமையால்
நாஞ்செய் துள்ளநன் னன்றி மறந்தனன்
ஆஞ்ஞை மீறினன் என்றுடல் மீறினன். (௫௰௪)

1546. பிள்ளை வந்து நாம்பேணிய நெல்லினைக்
கொள்ளை கொண்டு கொலைசெய்து போனதை
உள்ள மொன்ற வுரிமையிற் றீட்டியும்
எள்ள லாக இருந்தனன் இன்னமும். (௫௰௫)

1547. என்ன தன்மை இவனோர் அரசென
முன்னம் நன்மை முதன்மை பலசெய்தேம்;
சொன்ன சொல்லை மறந்து துடுக்குடன்
இன்ன தொல்லை யிசைந்து நின்றனரோ. (௫௰௬)

1548. நீதி செய்து நெறிமுறை யாண்டருள்
ஆதி மன்னர் மரபில் அமர்ந்து மிக்
கோதிலே யிவன் கூடி நின்றனெனின்
ஓதி என்பல ஊரவர் தம்மையே. (௫௰௭)

1549. என்று சீறி எழுந்தனன் நேரிலே
சென்று தேர்வம் எனச் சிந்தை தேறினன்

வென்றி வெம்பரி யேறி விரைந்தனன்
கன்றி வந்து கடிநகர் சேர்ந்தனன். (௩௰௮)

பாஞ்சைக்கு வந்தது.

1550. பிற்கட் டென்னுமப் பெரியவன் பெருநிலம் எங்கும்
சொற்கட் டாகவே சூழ்ந்திறை வாங்கிடுந் தொழிலான்;
நெற்கட்டோடு பொற் கட்டையும் நிறைத்தவன் நேரே
கற்கட் டோங்கிய பாஞ்சையம் பதிவந்து கண்டான்.

அரசன் உபசரித்தது.

1551. பதியமைந்துள்ள நிலைமையும் தலைமையும் பார்த்தான்
அதிசயம் மிக வெய்தினன் அற்புதம் என்று
மதிமறந்தயல் நின்றனன் வரவறிந் தரசன்
முதிய அன்புட னழைத்தரு கிருத்திமுன் மொழிந்தான்.

இருவரும் உறவாடியது.

1552. இந்த நாள்வரை இருவரும் எதிரெதிர் நேர்ந்து
சிந்தை யுள்ளுற மகிழ்ந்திலம் செவியினில் கேட்டாம்
முந்த நாமின்று கண்டனம் எனஅவன் மொழிந்தான்;
வந்த காகிதம் அறிந்தனன் எனஇவன் வகுத்தான். (௩௨௧)

துரை உரைத்தது.

1553. நெல்லை வாரியே நெடுங்கொலை செய்துன தமைச்சன்
ஒல்லை வந்ததற் கொருபதி லிதுவரை யுரையா
தெல்லை மீறியே யிருந்தனை யிஃதுனக் கழகோ?
நல்ல மன்னன்என் றுன்னைநான் நாடியே வந்தேன்.

1554. நமக்குள் நேர்ந்துள உரிமையை நாளுமே யிந்த
அமைச்சன் உள்ளிருந் தகந்திரிந் தழிவுசெய் கின்றான்
இமைக்கு நேரமும் இவனை யிவ்விடத்தினி லிருத்தின்
சுமைக்கு மீறிய பழிதுய ரிழிவுகள் தொடரும். (௩௨௩)

1555. உன்னை யுங்கெடுத் துலகையும் கெடுத்தய லிருந்த
என்னை யுங்கெடுத் திடர்பல சூழ்ந்துநின் றெண்ணி
முன்ன முங்கெடுத் தின்னமும் கெடுத்திட முனைந்து
தன்னை யுங்கெடுத் தினியவன் போல்தழைத் துள்ளான்.

1556. நாட்டி னுள்ளநற் குடிகளுக் கிவன்செய்யுங் கொடுமை
கேட்ட றிந்தனன் உன்னையும் வஞ்சமாய்க் கேண்மை
காட்டி நின்றுளே கரவுடன் கெடுக்கின்ருன் இவனை
நீட்டி வைப்பினே நெடும்பழி கொடுந்துயர் என்ருன்.

1557. கொள்ளை செய்தனன் கொலைபல விழுந்தன மேலே
யுள்ள பேர்எனை எள்ளலா யிகழுவர் உரைத்தென்?
உள்ள நெல்விலை யாவையும் ஒருங்குமுன் தந்திப்
பிள்ளைதன்னையும்பிடித்தென்கைக் கொடுத்திடு மென்ருன்.

1558. என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் அரசுளம் இரங்கி
நன்ற றிந்துயர் அரசியல் புரிந்திடு நல்லோய்!
நின்றன் நெல்லினுக் குறியநற் பொருளெலாம் நேரோ
இன்று தந்திடு வேன்உரை எவ்வள வென்ருன். (ருஉஎ)

1559. ஏழு நூறுயர் கோட்டை நெல்லழிந்துள தேற்ற
தாழு றும்விலை மூவாயிரத் தொருமுந் நூறுகும்
ஊழு றத்தரு கென்றனன் என்றலும் உடனே
ஏழு நூறுடன் சேர்த்து நாலாயிரம் ஈந்தான். (ருஉஅ)

வெள்ளைத்துரை பிள்ளையைக் கேட்டது.

1560. கொள்ளை நெல்விலை வந்தது கொலையினுக் கந்தப்
பிள்ளை தன்தலை தந்தருள் என்றனன் பெரிதும்
உள்ள நொந்திது பொறுத்தருள் அமரிடை யொழிந்த
எள்ள ருங்கிளைக் கியைந்ததை யீகுவன் என்ருன். (ருஉகூ)

1561. நன்று கூறினை நானிந்த விலைப்பொருள் வாங்க
இன்று வந்திலன் இவன்துயர் இந்நிலத் தின்மேல்
என்று மில்லெனச் செய்திட எண்ணியே வந்தேன்;
ஒன்றுஞ் சொல்லிடா தவனைமுன் ஒப்பியென் றுரைத்தான்.

மன்னன் பரிந்து வேண்டியது.

1562. கறுத்து நின்றெனைக்காய்ந்திடேல்கருத்தின்றிச்செய்தான்
மறுத்து மேலினி யாதொன்றும் செய்திடான்; மதிமான்
சிறுத்த மாக்களைச் சேர்ந்ததால் நேர்ந்தது மிகவும்
பொறுத்து நின்றருள் புரியெனப் போற்றினன் மன்னன்.

மந்திரி சினந்து கூறியது.

1563. அன்னவன் கையை மன்னவன் பற்றினின் றிங்ஙன்
பன்னியே வுளம் பரிந்துமன் றுடுங்கால் பிள்ளை
சன்னை யாயய லொதுங்கியே தருக்குடன் னின்றிச்
சின்னவன் னிடம் மன்னவா! என்னெனச் சினந்தான்.

1564. தெலுங்கில் மெல்லவே திட்டினன் அச்செயல் நிலையை
இலங்க வேயவ னறிந்துளம் துடித்தனன்; ஏதோ
துலங்கி டாமலே வைகின்றான் துணிந்தெனத் துணைந்துப்
புலிங்க மென்னவே கொதித்தனன்புழுங்கினன்புகைந்தே.

பிற்கட்டு சீறிப் போனது.

1565. அரசின் கைவிடுத் தவன்கையை யெடுத்திவ னல்உன்
அரசழிந் ததென் றெண்ணுக அறிவிலா இவனைப்
பரசி நின்றனை படுதுயர் பழிவரு மென்றே
விரசி வெம்பரி மீதிவர்ந் தகன்றனன் விரைந்தே. (௱௬௪)

அரசு மாறி வருந்தியது.

1566. அவன கன்றபின் அரசுநொந் தமைச்சனை நோக்கி
நவை புரிந்தனை நாநல மிழந்தனை வீணே
அவமி குப்படி செய்தனை அறநெறி பிறழ்ந்து
தவறு வந்தனை தாழ்வினை யடைந்தனை சரதம். (௱௬௫)

1567. நலமு ணர்ந்திதம் சொல்லவே நானுனை நயந்தேன்
நிலைதி ரிந்துநீ நின்றனை யென்றுநெஞ் சுளைந்து
தலைவ னீங்கவும் சார்ந்தவன் போயினன் அயலே
விலகி நின்றவர் யாவரும் பிள்ளையை வெறுத்தார். (௱௬௬)

போதுமக்கள் புகன்றது.

1568. வெய்யதுரி யோதனன்றன் குடிகெடுக்கச்
சகுனிமுனம் விளைந்த தேபோல்
ஐயவிவன் அமைந்து நின்றான்; அரசிவனால்
அவலமிக வடையு மந்தோ!
செய்யமதி மன்னவனும் தேர்ந்திவனை
நீக்காமல் சேர்ந்து நின்றான்
வையமெலாம் தனதாகப் பிள்ளைமகன்
மனஞ்செருக்கி வளர்ந்தா னம்மா. (௱௬௭)

1569. மதியுரைக்கும் மந்திரியே யிவ்வாறு
மதிகெட்டால் மண்ணாள் கின்ற
அதிபதிபின் என்செய்வான் அரசனுக்குச்
செவிகண்ணும் என்ன முன்னோர்
முதுமொழியும் கேட்டுள்ளோம் இவன்மொழியால்
என்னவினை மூளு மோதான்
விதிவழியே ஒழுகிவந்த இப்பதிக்கோர்
வினையாக விளைந்துள் ளானே. (ாநுஅ)

1570. உள்ளுறையும் உறவினரை ஒட்டாமல்
கோட்சொல்லி யுலைத்து வைத்தான்;
மெள்ள அவன் சொற்கேளா விட்டவரை
வெட்டவெளி யாக்கி விட்டான்;
கொள்ளைசெய்து கொண்டுவந்த நெல்லெல்லாம்
தன்வீட்டில் கொட்டி வைத்து
வெள்ளையரை வெங்கோப மூட்டிநின்றான்
பிள்ளைசெய்யும் வேலை யென்னே! (ாநுகூ)

1571. என்னஇவன் சொன்னாலும் எச்செயலைச்
செய்தாலும் யாதும் தட்டி
மன்னவனும் கேளாமல் மனம்போன
போக்கெல்லாம் வளர விட்டான்;
இன்னலுள்ளே மிகப்புரிந்தும் இனியவன்போல்
வெளிவேடம் எளிது காட்டித்
தன்னரசா யாள்கின்றான் தனியரசுக்
கிதனையெவர் சாற்ற வல்லார்? (ாசும)

1572. உற்றவுற வாகநம்பி யுள்ளவனே
உள்ளமெலாம் கரவு மண்டிக்
குற்றமிகச் செய்கின்றான்; குடிகேடு
புரிகின்றான்; கோள்கள் மூட்டிக்
கற்றவரைக் கலைக்கின்றான்; கயவர்களை
நயக்கின்றான்; காண வந்த
மற்றவரை மறைக்கின்றான்; மன்னவனைக்
கெடுக்கின்றான் மதிகே டென்னே. (ாசுக)

1573. சேராதா ருடன்சேர்ந்தால் சிறுமைபல
விளையுமெனத் தேர்ந்து முன்னோர்
நேராகச் சொன்னமொழி யுண்மையென
எண்மையாய் நேரே காட்டி
ஓராளும் தனக்குநிக ரில்லையெனத்
தீமைகளை உஞற்று கின்றான்
பாராளும் மன்னவனும் பாராமல்
இருக்கின்றான் பாவம் அந்தோ! (௱௪௨)

1574. கொடுங்கோலின் கீழிருந்து குடிவாழ்க்கை
புரிவதினும் குடிவாங் கிப்போய்க்
கடுங்காடு புகுந்துறைதல் கண்ணியமாம்
என்றெவரும் கலங்கி நொந்தார்;
நெடுங்காலம் இனியவன்போல் நேரிருந்தான்
இன்றுநிலை திரிந்து நின்றான்
கெடுங்காலம் வருமுன்னே கெடுகுறியாய்
இவன்கொடிது கிளர்ந்தான் அம்மா! (௱௪௩)

1575. வாய்த்துடுக்காய் எவரோடும் வாதாட
நேர்கின்றான்; வஞ்சம் கொண்டு
பேய்த்துடுக்காய் எங்கணுமே பிழைகள்மிகச்
செய்கின்றான்; பீடை காட்டித்
தீய்த்துடுக்காய் யாண்டுமே தீங்கூக்கி
வருகின்றான்; தீமை யான
நோய்த்துடுக்காய் நாடஞ்சி நிலைகுலைய
நுவல்கின்றான்; நுவல்வ தென்னே. (௱௪௪)

1576. நீதிமுறை தெரியாமல் நிலைமைகளை
உணராமல் நெடுஞ் செருக்காய்க்
கோதுகளே புரிகின்றான் கொடுமைகளே
செய்கின்றான் குடிகள் அஞ்ச
வாதுகளே எவ்வழியும் வளமாக
வளர்க்கின்றான் வழக்கம் எல்லாம்
தீதுகளே எனின்இனிமேல் தீமையன்றி
நன்மையுண்டோ தெளியின் அம்மா! (௱௪௫)

1577. சிவலிங்கம் தனைவைத்துச் சிவபூசை
செய்கின்றான் திருநீ றோடு
நவகண்டி புனைகின்றான் நல்லபல
புராணங்கள் நாளும் பாடிச்
சுவையாகச் சொல்லுகின்றான் தூயவன்போல்
நடிக்கின்றான் தோற்ற மெல்லாம்
சிவவேடம் ஆனாலும் அவகேடே
பெருகியுளான் செயலீ தென்னே! (௫௭௬)

1578. கொள்ளைகொடுத் துள்ளமெலாம் கொதித்துவந்த
பிற்கட்டின் கோபம் நோக்கித்
தள்ளரிய பேரன்போ டுறவாடி
யுபசரித்துத் தகுதி சொல்லி
உள்ளமுவந் தருளும்வகை அரசனையந்
துறுதிசெய்ய இடையே நின்று
வெள்ளைமூஞ் சிக்குரங்கென் றிகழ்ந்திந்தப்
பிள்ளைவினை விளைத்திட் டானே! (௫௭௭)

1579. என்னவினை விளையுமோ இங்கிருந்து
சென்றஅவன் அங்கே யுள்ள
மன்னவர்முன் நெல்லெல்லாம் கொள்ளையிட்டு
வைதிகழ்ந்த வகையும் கூட்டிச்
சொன்னபொழு தவர்சும்மா இருப்பாரோ!
தொல்லையே தொடரு மென்றே
இன்னவகை பேசியவ ரிருந்தனர்முன்
போனவனை யினிமேற் காண்பாம். (௫௭௮)

௧௭-வது நெல்லைக் கொள்ளையிட்ட படலம் முற்றிற்று.

ஆகக் கவி ௧௫௭௯.

---

147. வெள்ளைத் துரையைப் பிள்ளை இப்படி எள்ளி இகழ்ந்திருக்கிறார். வெள்ளை மூஞ்சிக் குரங்கு என்று தெலுங்கில் இங்ஙனம் இவர் சொல்லவே அவன் உள்ளம் கொதித்து உருத்துப் போனான். மன்னவனும் மறுகி நின்றான். இன்னல் விளைவை எண்ணி யாவரும் வருந்தினர்.

பதினெட்டாவது

படையெழுச்சிப் படலம்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சியாரோடு போர் புரிய மூண்டு கும்பினியார் படை எழுச்சி செய்து வந்ததை இது கூறுகின்றது.

போன பிற்கட்டு நெல்லையுட் புகுந்ததும் பொங்கி
மான மீதுற மந்திர நகர்வந்து மறுநாள்
ஆன தோணியின் மேல் ஏறியே சென்னையை யடைந்தான்
தான மன்னவர் சபையினைத் தகவுறச் சார்ந்தான். (க)

வந்த தென்னென முன்னவர் வரன்முறை வினவ
முந்து நின்றுதன் கண்கள்நீர் சிந்தினன் மொழியான்
நைந்து விம்மினன் நயந்தவர் கண்டுள மிரங்கி
நொந்த தென்உனை நோவுறச் செய்ததார் நுவல்க. (உ)

பிற்கட்டு பேசியது.

ஒன்றும் அஞ்சல்நீ உரையென அவர்ஒருங் குரைத்தார்
நின்று யர்ந்ததென் பாஞ்சையன் நிலைதிரிந் தெவர்க்கும்
பொன்று துன்பங்கள் புரிகின்றான் புகலரி தந்தோ!
என்றும் தன்னர சாகவே எண்ணிமீ தெழுந்தான். (ங)

வலிந்த ழைத்துநாம் வரிசைகள் செய்ததால் நம்மை
மெலிந்த தன்மையர் எனமிக இகழ்ந்தனன் மேலாய்
நலிந்து நாட்டிடை நவைபல புரிகின்றான் நாளும்
மலிந்து நின்றுமே மாறுகள் செய்கின்றான் மதத்தே. (ச)

வரிமை மன்னித்து மாண்பவற் செய்ததே நமக்குப்
பெரிய துன்பமாய் முடிந்தது பிறரையும் அந்த
உரிமை யின்படி நின்றென்றும் உதவலீர் என்று
விரகு சொல்லியே கலகங்கள் பலவிளைத் துள்ளான். (ரு)

அல்ல லிவ்வள வாகுமோ ஐயகோ நமது
நெல்லை யும்அவன் மந்திரி நேர்வந்து கொள்ளை
ஒல்லை யாடியே யுற்ற காவலரையும் கொன்று
வல்லை ஏகினன் வந்தவெம் படையுடன் மறைந்தே. (சா)

---

1. மந்திர நகர் = தூத்துக்குடி
தான மன்னவர் = கும்பினித் தலைவர்கள்.

பிள்ளை என்னுமப் பெரியதோர் வஞ்சகன் நம்மை
வெள்ளை மூஞ்சியர் எனமிக விகழ்ந்துளான் வீணே
கொள்ளை செய்யவே வந்துள கூட்டமென் றெங்கும்
எள்ள லாகவே யிழிபழி யேற்றுகின் றனே. (எ)

மறுபுலத்தினர் மறுகியிந் நாட்டிடை யடைந்தார்;
வறுபுலத்திலும் வரவையே பார்க்கின்றார் பொருள்கை
உறு புலத்தையே உள்ளுற நோக்கியிங் குள்ளார்
பெறுவ லத்தினர் எனமிகப் பிழைபுகல் கின்றான். (அ)

அந்த வேந்தனைத் தன்வச மாக்கியே என்றும்
சொந்த நன்மையே சூழ்ந்துட னிருந்தனன் நம்மை
எந்த வேளையும் இகழ்ந்தவன் வருதலால் அரசும்
சிந்தை கன்றியே முந்தைய நண்பினைத் தீர்ந்தான். (கூ)

என்ன செய்யினும் யாதவன் சொல்லினும் அந்த
மன்ன னும்தடை கூறிடா தவன்மனம் போல
இன்ன லானவெவ் வழியினி லிழிந்துளான் எங்கும்
அன்ன வன்புரி அவங்களை யளவிட லரிதே. (௰)

நாட்டி லேபல கலகங்கள் விளைத்து நம்மீது
கோட்ட மீறவே குடிகளைக் குலைத்துளான் தன்னைக்
காட்டி நின்றிடான் கள்ளநெஞ் சுடையன் உள்ளிருந்தே
மூட்டி விட்டதன் முடிவினைக் கண்டுளங் களிப்பான். (௰க)

பாழ்மகன் அவனுள்ள வரையும் பாஞ்சைமன்
வாழ்மதி யாளனை மருவி நின்றிடான்
வீழ்மதி யுடையனை வெகுண்டு நம்மையும்
தாழ்வுறச் செய்யவே தருக்கி நிற்பனால். (௰உ)

தென்திசை யிருந்துநம் சீமைக் காரியம்
ஒன்றுமே யினியவன் உஞற்ற ஒட்டிடான்
என்றுமே யரசைநாம் இழந்து போகவே
கன்றிமுன் சூழ்ந்துமே கடுத்து நின்றுளான். (௰ங)

---

8. வறுபுலம் = வறண்ட நிலம். விளையாத பொட்டல் நிலங்களுக்கும் வரிகளை விதித்து வரவுகளைத் தொகுக்கின்றார் என வசைகள் மொழிகின்றான். தம் பிழைகளைப் பிள்ளை சொல்லியபடி சொல்லினான்.

வெள்ளையர் தங்களை வேரறுப்பனென்
றுள்ளமு டவன்மிக வுறுதி கொண்டுளான்
பிள்ளையும் சேர்ந்தனன் பெரிய தீங்கையே
கொள்ளையிற் புரிந்தவன் கொதித்து நிற்கின்றான். (௰௪)

மற்றினி யுரைப்பதென் பாஞ்சை மன்னவன்
உற்றவண் இருந்திடில் உரிமை யாகநாம்
பெற்றுள அரசையும் பெருமை யாவையும்
பற்றற இழந்துநாம் பறிய வேண்டுமால். (௰௫)

தலைவர்கள் துணிந்தது.

எனஅவன் இசைத்ததும் இருந்த யாவரும்
மனமிகத் திகைத்தனர் மறுகி நின்றனர்
முனமவன் வந்ததும் மொழிந்து போனதும்
இனவகை யானதும் எண்ணி ஏங்கினர். (௰௬)

அழகினன் வீரவான் ஆதிநாள் முதல்
விழுமிய மரபிடை வந்த வேந்தெனப்
பழகினம் நண்புடன் பண்பு செய்தனம்
விழைவொடு பரிசுகள் வியந்து தந்தனம். (௰௭)

அன்றுநாம் செய்துள அருமை யாவையும்
ஒன்றுமே நினைந்திலன் உருத்து நின்றனன்
என்றபோ தினியிவன் றன்னை எப்படி
நன்றுசெய் வானென நம்பி நிற்பதே. (௰௮)

தள்ளிய வரியையும் செலுத்திச் சார்ந்தவக்
கொள்ளையின் தண்டமும் கொடுத்துச் செய்தவப்
பிள்ளையும் கையுடன் பிடித்துத் தந்திடில்
எள்ளலொன் றின்றியே யிருக்கலா மன்றேல். (௰௯)

படைகொடு பாஞ்சையம் பதியைப் பற்றியே
அடைவுடன் ஆள்வமென் றறுதி யிட்டுமே
உடனொரு நிருபத்தை யுதவிப் பிற்கட்டைத்
திடமிகு சேனையைக் கொண்டு செல்கென்றார். (௨௰)

பெருமகிழ் வுடன்விடை பெற்றுப் பேணிய
திரிசிர புரம்வந்து சேர்ந்து சேனையை

15. பறிதல் = ஓடிப்போதல்.

விரைவுடன் திரட்டினன் வெய்ய சேனையின்
வருபெருந் தலைவர்கள் வந்து கூடினார். (௨௧)

கூடிய தலைவருள் கொற்ற மிக்கவன்
மீடுயர் காலனென் றுரைக்கும் பேரினன்
நீடுபல் போரினில் நேர்ந்து வென்றவன்
தேடிய புகழினன் சிறந்து நின்றனன். (௨௨)

அப்பெருஞ் சேனைகட் கதிப னாகவே
எப்பெரும் போரிலும் எதிர்ந்து சென்றவன்
ஒப்பரும் பானர்மேன் என்றுரைத்திடும்
வெப்புடை நெஞ்சினன் விரைந் தெழுந்தனன். (௨௩)

ஆறுறும் ஆயிரம் அமைந்த வீரர்கள்
ஏறிய வலியினர் எதிர்ந்த தெவ்வரைச்
சீறிய செயலினர் செறிந்த அப்படை
தேறிநின் றெழுந்துதென் திசையை நோக்கிற்றே. (௨௪)

மதுரையை யடைந்தது மருவி மூன்றுநாள்
சதுருடன் வைகையைச் சார்ந் திருந்தது
கதுமென வெழுந்துபின் கடுகி யேநடந்
ததிர்வுடன் சாலைவா யடைந்து வந்ததே. (௨௫)

தென்திசை வழித்திரு மங்கலஞ் செறிந்
தோன்றிய விருதையூர் கடந்துள் ளூக்கமாய்ச்
சென்று சாத்தூரினைத் தீர்ந்து கோவில்வாய்
நின்றுதென் விரைந்துபின் நிமிர்ந் தெழுந்ததே. (௨௬)

சார்கயத் தாற்றினில் தங்கிப் பற்பல
ஊர்கடந் தருநெறி யொருங்கு நீங்கிநற்
சீருறு நெல்லையைச் சேர்ந்து றைந்தது
போருறு நிலையினைப் பொருந்தி ஆய்ந்ததே. (௨௭)

---

22. காலன் என்றது காலின்ஸ் (Collins) என்னும் தளபதியை.

23. **Major Bannerman** மேஜர் பானர்மேன் என்பவர் எல்லாச் சேனைகளுக்கும் தலைமை அதிபதி.

27. திரிசிரபுரத்திலிருந்து புறப்பட்ட படை மங்கம்மா சாலைவழியே நடந்து பல இடங்களிலும் தங்கி முடிவில் கயத்தாறு என்னும் ஊரை அடைந்தது. அதன்பின் பாளையங்கோட்டை போய்ச் சேர்ந்தது.

உ

கவி ராஜ பண்டிதர்

ஜெகவீர பாண்டியனர்

இயற்றியுள்ள நூல்கள்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மூலமும்—உரையும்

அறத்துப்பால் முதல் பாகம் 2ம் பதிப்பு....	ரூ.	6—12—0
பொருட்பால் முதல் பாகம்	,,	9—12—0
ஷை இரண்டாம் பாகம்	,,	8—12—0
ஷை மூன்றும் பாகம் 1130 பக்கம்	,,	10—12—0
காமத்துப்பால் 1160 பக்கம்	,,	11—12—0
அறத்துப்பால் மூலம்	,,	1— 4—0
அகத்திய முனிவர் வசனம்	,,	1— 4—0
பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீர சரித்திரம் வசனம்	,,	5— 0—0
ஷை 2.ம் பாகம் ...	,,	5— 0—0
புலவர் உலகம் முதல் தொகுதி	,,	5—12—0
ஷை 2-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
ஷை 3-வது தொகுதி	,,	5—12—0
ஷை 4-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
ஷை 5-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
ஷை 6-வது தொகுதி	,,	5—12—0
ஷை 7-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
ஷை 8-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
ஷை 9-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
ஷை 10-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
தரும தீபிகை முதல் தொகுதி ...	,,	5—12—0
ஷை 2-வது தொகுதி	,,	5—12—0
ஷை 3-வது தொகுதி	,,	5—12—0
ஷை 4-வது தொகுதி ...	,,	5—12—0
வீரபாண்டியம் முதல் பாகம் ...	,,	5— 0—0
Light of Virtue	,,	1— 2—0

திருவள்ளுவர் நிலையம்.

127, மேலமாசி வீதி, மதுரை.